KIM HOLDEN

Gün Işığım

SEVGİSİ DE HAYAL GÜCÜ GİBİ SONSUZ OLANLARA

aspendos

Sana hayallerinin peşinden koşma demiyorum. Sadece anlık güzellikleri, bilinmeyen bir gelecek için harcamamalısın. Büyük mutluluklar hep yıllar sonrasına erteleniyor. Geleceğini bilmediğin bir yarına umut bağlayıp mutluluğu kaçırma!

KIM HOLDEN

Gün Işığım

EDEBİYAT HAYAL GÜCÜ GİBİ SONSUZU KAPLAR

Hayat,
bize verilmiş
bir armağandır.

aspendos

Gün Işığım

Eser Adı: Gün Işığım
Orijinal Adı: Bright Side
Yazar: Kim HOLDEN
Editör: Aylin KARAGÖZ
Çeviren: Mehtap VAR
Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı BAŞ
Kapak Tasarım: İlknur MUŞTU

© 2015 Kim Holden

Kayı Ajans aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1 Baskı: Mart 2016

ISBN: 978-605-5175-62-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:
Güven Mücellit ve Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok.
Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL
Sertifika No: 11935
Tel: (0212) 445 00 04 Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:
ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ
Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi
Kağıthane / İSTANBUL
Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Gün Işığım

KIM HOLDEN

Çeviren
Mehtap VAR

aspendos

B., Debbie ve Robin'e
Bu karakterleri en az benim kadar sevdiğiniz için
teşekkür ederim.

22 Agustos, Pazar

Kate

"N'aber koca popo?"

"Eh işte, yaklaşık otuz saat hiç durmadan araba kullandım, tam hatırlayamıyorum. İki üç gündür hiç uyumadım. İki düzine Red Bull ve elli litre kahve içtim. Yani her zamanki gibiyim."

Gülüyor. "Dostum, sanırım genlerinde kamyonculuk var."

"Evet, ben kamyoncu kızım."

Tekrar gülüyor. "Harika! Sana Gün Işığım demekten vazgeçip kamyoncu kız demek zorunda kalabilirim."

Sohbet oldukça güzel ilerliyor, doğal, tam umduğum gibi. Birkaç gün önce Gus'la San Diego'da vedalaştıktan sonra bu konuşmadan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.

Sonra, tuhaf bir sessizlik oluyor.

Onu on dokuz yıldır tanıyorum, daha önce hiç bu tuhaf sessizliği yaşamamıştık.

"Demek Minnesota?"

"Evet."

"Maddie'de mi kalıyorsun?"

"Evet."

Gus, "Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"İdare eder." Tanrım, bu konuşma hiç iyiye gitmiyor. Sohbetten sıkılmış gibi, bir yandan da epey gergin olduğunu hissedebiliyorum. Neden hâlâ bir sigara yakmadığını merak ediyorum. Tam bunu düşünürken, çakmak sesini ve o tanıdık, uzun ilk nefes çekişini duyuyorum. "Bırakmalı..."

Sözümü yarıda kesiyor. "Şimdi kapatsam iyi olacak, Gün Işığım. Robbie'ye gitmem gerek, herkes grup toplantısı için oraya gitti ve ben her zamanki gibi geç kaldım. Beni bekliyorlar."

Üzülüyorum fakat sırf Kate öyle istiyor diye, diğer insanların hayatlarının durdurulamayacağını ya da ertelenemeyeceğini de biliyorum. Gülümsüyor ve, "Elbette, yarın akşam müsait olacak mısın? Yarın arayayım," diye cevap veriyorum.

"Yarın işten sonra sörf yapmayı planlıyorum ama müsait olacağım." Sigarasına gömülüp duman ve nikotinle yatışmaya çalıştığı için kesik kesik nefes alıyordu.

"Peki. Seni seviyorum, Gus." Her zaman birbirimize seni seviyorum, deriz. Her zaman. Annesinden her beş dakikada bir bunu duyarak büyüdü; çünkü annesi onu gerçekten seviyordu. Onu sevdiğini söylemesi oldukça doğaldı. Ben, annemden bunu hiçbir zaman duymadım. Hiç. Bu da onun için oldukça doğal bir durumdu. İçinde bana karşı sadece umursamazlık vardı. Bunu bana her gün iliklerime kadar hissettirdi. Sanırım bu yüzden bunu Gus'tan ve annesi Audrey'den duymak çok hoşuma gidiyor. Bir sohbeti onları sevdiğimi söylemeden bitirmek çok tuhaf geliyor.

"Ben de seni seviyorum, Gün Işığım."

"Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Maddie'de kalıyorum. Maddie teyze, annemin kendisinden epey genç ve üç yıl önce ortak babaları olan büyükbabamın cenazesinde karşılaşıncaya kadar varlığından haberdar olmadığı üvey kardeşi. Büyükbabam hiçbir zaman annemin hayatının bir parçası olmadı. Annem on yaşındayken evi terk etmiş. Öylece ortadan kaybolup yeni bir aile bile kurmuş. Annemle ölümünden birkaç yıl önce tekrar görüşmeye başladı. Onunla birkaç kez ben de görüştüm ve onu seviyordum. Tüm bu yaptıklarından dolayı onu suçlayamazdım. Nasıl bir hayat sürdüğünü bilmiyordum. Her neyse, Maddie büyükbabamın cenazesine gelip annemin üvey kardeşi olduğunu açıkladığında annem küplere bindi. Annem, beni ve kız kardeşim Gracei'i doğurabilmek için uzun süre bekledi. Sanırım aradığım kelime tam olarak beklemek değil. Gracei, bir kaza eseri dünyaya geldi; bense annemin hiçbirimizi istemeyen bir adama tutunma çabasıydım. Gracei doğduğunda annem 39 yaşındaydı, hemen ardından ben doğduğumda ise 40. Şimdi Maddie 27 yaşında, benden 8 yaş büyük. Bu demek oluyor ki, annem Maddie'den 37 yaş büyük. Evet, büyükbabamın ne kadar yaşlı ve azgın bir adam olduğunu siz düşünün. Ama yine de onu yargılamak bana düşmez.

Varlığından şimdiye kadar hiç haberdar olmadığım bir teyzem var. İki yıl önce annemin San Diego'daki evine gelip bir hafta kalmıştı, tüm samimiyetimiz bundan ibaret. Minneapolis'in biraz dışında aynı adlı küçük bir kasabadaki Grant'e burslu olarak kabul edildiğimi öğrendiğimde, Maddie'yi arayıp okul başlayıp yurda yerleşmeden önce birkaç hafta onda kalıp kalamayacağımı sordum. İlk başta sanki böbreğini istemişim gibi tereddüt etti ama sonunda kabul etti. Şimdi burada, evindeki boş odadayım, geleli

henüz birkaç saat oldu fakat şimdiden uzun süre kalıp onu bıktırmış gibi hissediyorum.

Bavulumu açıp diş fırçamı, şampuanımı, saç kremimi ve tıraş bıçağımı devasa misafir banyosuna yerleştiriyorum. Gerçekten çok güzel bir ev. Minneapolis'te geçinmek için ne gerekir bilmiyorum ama oldukça pahalı bir yer gibi görünüyor. Fazla lüks. Bazı insanların lükse düşkün olduklarını biliyorum, herkes nasıl istiyorsa öyle yaşasın; ama bence çok abartılıyor. Lüks, bana sadeliği özletiyor. Süslü püslü ve pahalı eşyalar birçok şeyi saklar; fakat sadelik herkes her şeyi açık açık görebilsin diye gün yüzüne çıkarır. San Diego'daki evimi ve onu ne kadar özlediğimi düşünüyorum. Annemin eski bahçıvanı Bay Yamashita'dan kiraladığım garajdan bozma bir yerdi. Bay Yamashita, garajı kiralayabilmek için sonradan küçük bir banyo eklemişti. Mutfak sadece mini buzdolabı, mikrodalga fırın ve elektrikli ocak koyacak büyüklükteydi, lavaboya yer yoktu. Bulaşıkları banyoda yıkıyordum. Küçük, dar ve garaj kapısı kapalıyken karanlık bir yerdi ama seviyordum. Sadeydi. Benim evimdi. Kız kardeşim Gracei ve ben, o eve yaklaşık bir yıl önce taşındık. Kalacak bir yer arıyorduk, yaşlı ve sevimli bir adam olan Bay Yamashita, reddedemeyeceğim kadar ucuz bir fiyata burayı kiralamayı teklif etti. Gracei'le çift kişilik bir yatağı paylaşıyorduk. Yemek, çalışma ve oyun masası olarak kullandığımız bir sehpamız ve iki sandalyemiz vardı. Küçük ama sevimli bir yerdi. Okyanustan bir blok ötedeydi; ama manzaranın görülebildiği bir köşedeydi. Her akşam, yemek yedikten ve Gracei duş aldıktan sonra, garaj kapısını açar, yatağımızın köşesine oturur ve güneşin batışını izlerdik. Güneş batıp ufuk turunculaştıktan sonra, Gracei elimi tutup kenetlenmiş parmaklarımızı kaldırarak, "Şimdi gösteri zamanı," diye bağırırdı. Hemen ardından ben de, "Şimdi gösteri

zamanı!" diye bağırırdım. Etraf tamamen kararana kadar elimi dizine koyup iki elinin arasında sıkıca tutardı. İşte şimdi karanlık, Gracei'ten neşeli bir alkış koparmayı başarmıştı. Ben de ona katılırdım. "Şimdiye kadarkilerin en iyisi buydu, sence de öyle değil mi?" derdi. Her seferinde ben de gerçekten öyle hissederdim. Sonra, kapıyı kapatıp Gracei'in bacaklarını yatağa uzatırdım. Üzerini örterken, "İyi geceler, Gracei, seni seviyorum, tatlı rüyalar," derdim. O da, "Sana da iyi geceler, iyi uykular, ben de seni seviyorum Kate," diye cevap verip alnımdan öperdi. O günleri çok özlüyorum.

Geçici ziyaretim için gerekli tüm eşyaları yerleştirdikten sonra, etrafta gezinip Maddie'yle konuşmaya çalışıyorum; fakat telefonda olduğu için konuşamıyorum. Bir şeyler yemek için izin ister gibi mutfağa yöneliyorum. Başıyla isteksizce onaylayıp telefonda kıkırdamaya devam ediyor. Sanırım bir adamla konuşuyor. Kadınlar, sadece seviştikleri ya da sevişmeye çalıştıkları adamlarla konuşurken kıkırdar.

Küçük köpeği Prenses nereye gitsem beni takip ediyor. Türünü bilmiyorum ama gözünüzü kırpsanız kaybolacak kadar küçük. Cana yakın bir köpek, onu seviyorum; fakat onu bir karınca gibi ezmemek için adımlarıma sürekli dikkat etmem gerekiyor.

Ayaklarımı sürüyerek yorgun argın mutfağa yürüyorum. Mutfak dolabını açıp bir kutu peynirli makarna, sebze çorbası konservesi ve son kullanma tarihi çoktan geçmiş bir gofret alıyorum.

Maddie'nin yan odadan gelen sesini bastırmaya çalışarak makarnayı pişirmek için su kaynatıyorum. iPod'umun yanımda olmasını dileyerek kendi kendime homurdanıyorum. iPod'um yatak odasında; fakat yirmi adım atacak çabayı gösterip yatak odasına gidersem yatağın beni içine

çekeceğine adım gibi eminim. En son yemek yediğimde sanırım Nebraska'daydım, gerçekten bir şeyler yemem gerek.

Ben makarnayı karıştırıp peynir paketini açarken Maddie telefonu kapatıyor. Mutfakta gezinmeye başlıyor. "Aç mısın, Maddie?" diye soruyorum.

"Sanırım," diyerek omuz silkiyor.

Yemek yerken peynirli makarnanın tadının ne kadar kötü olduğundan ve içindeki yağ oranından şikâyet ediyor. Bunun dışında hiç konuşmuyoruz. Yarım paketi silip süpürmesi, neredeyse tabağı yalayacak olması da gözümden kaçmıyor. Bence tadı harikaydı, makarna sizi asla yanıltmaz.

Bana ev sahipliği yapması ve biraz sohbet edebilmek için yemeğin bitmesini bekledim. O hiç konuşmayınca, söz sırası bana geçti. "Uzun zamandır burada mı yaşıyorsun, Maddie? Harika bir ev."

"Eh işte, idare eder. Bir yılı aşkın bir süredir burada yaşıyorum." Zorla konuşuyor, konuşurken yoruluyor gibi.

"İdare eder mi? Tanrım, burası harika bir yer. Şehrin dışında, yüksek bir apartmanda oturuyorsun. Arabayla gelirken onlarca mağaza ve restoran gördüm, güzel bir semte benziyor. Binada otopark, güvenlik, spor salonu ve havuz var. Muhteşem bir yere yerleşmişsin, Maddie."

Omuz silkiyor. "Şimdilik idare eder. Daha güzel bir semtte, daha rahat, daha geniş başka bir yer bakıyorum. Ama altı aylık kira sözleşmesi imzaladım, sanırım feshedemem." Somurtuyor.

Şimdilik idare eder mi? Tanrım, önyargılı davranmak istemiyorum; ama ben ona ne kadar yaklaşırsam, ortam daha da keyifsiz bir hâl alıyor. Hayattaki boşlukları iyi ya da kötü şeylerle doldurmak insanın doğasında var. Maddie de eşyayla, parayla, maddi şeylerle kendini avutmaya çalı-

şıyor. Sahip olduklarına minnettar olmaktan çok uzakta, sürekli daha fazlasını istediği bir hayat sürüyor. Gerçekten çok üzücü. Örümcek ve sinek hikâyesindeki* gibi açgözlülük ediyor. Örümcek, açgözlülüğü ve parayı temsil ediyor; Maddie ise tam bir sinek gibi. Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "İşler nasıl gidiyor? Avukatlık yapıyorsun, değil mi?" Son görüşmemizden bu yana o kadar zaman geçti ki bir şeyler hatırlayabilmek için tüm belleğimi deşmem gerekiyor.

"Evet. Rosenstein & Barclay. Minneapolis şehir merkezinde."

"Ne güzel." Sanırım sohbeti devam ettirmek bana düşüyor. "Oldukça yoğun çalışıyor olmalısın, peki hiç hobin var mı? Boş zamanlarında neler yaparsın?"

Bunun üzerine, gerçekten ilgilendiği bir konuya değinmişim gibi neşeleniyor. "Alışveriş yapmaktan, tırnaklarımı ve saçımı yaptırmaktan hoşlanıyorum, haftada birkaç kez solaryuma giriyorum." Listesini tamamlarken, göz ucuyla beni süzüyor. Tepeden toplanmış dağınık saçlarımı, yenmiş tırnaklarımı, çok giyilmekten ve yıkanmaktan yıpranmış Manchester Orkestrası tişörtümü ve eşofmanımı görünce ortak hiçbir yönümüzün olmadığını anlıyor. Koyu tenliyim ama bronzlaştırıcı makinelere hiç girmedim, dışarıda dolaşırken oldu. Eminim o da bunu fark etmiştir. "Bir de her sabah spor yapmak zorundayım." Zorunda olduğunu bu şekilde vurgulaması biraz rahatsız edici.

"Alt kattaki spor salonuna mı gidiyorsun? Geçerken şöyle bir baktım. Güzel bir yere benziyor. Yarın belki biraz koşu yaparım."

Berbat bir sandviçin tadına bakmasını istemişim gibi şaşkınlıkla bana bakıyor. "Elbette hayır, orası korkunç bir

* "The Spider And The Fly" Mary Howitt tarafından kaleme alınmış bir fabl (e.n.)

yer. Ofisin yakınlarında özel bir spor salonuna gidiyorum. Kulüp Minneapolis'e."

Elbette oraya gidiyorsun, demek istiyorum; fakat bu istek geçene kadar başımı sallıyorum. "Kulağa harika geliyor." Sandalyemi geri itip tabağımı masadan alıyorum. "Sanırım yatma vakti geldi. Makarna için teşekkürler. Yarın markete gidip alışveriş yapacağım. Şu an çok yorgunum."

Tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken, "Bana da biraz yağsız yabanmersinli yoğurt alabilir misin?" diye soruyor. Evet, evinde gerçek bir bulaşık makinesi var.

Bulaşık makinesine o kadar hayran kaldım ki ne dediğini tam anlamadım. Makinenin önünde taparcasına eğilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Elbette. Kahve makinen var mı? Benimki taşınırken bozuldu ve ben tam bir kahve bağımlısıyım."

Diğer odadan, "Of!" dediğini duyup onu bir şekilde rahatsız ettiğim hissine kapılıyorum. 17-18 saat boyunca komaya girmiş gibi uyumayı planladığım yatak odama doğru yürürken onu görüyorum, başını sallayarak dehşete kapılmış gibi bana bakıyor. "Neden kahve makinem olsun ki? Hemen yan tarafta Starbucks var."

"Ah, evet, doğru." Sanırım avukatların yaşam tarzı böyle. Yarın alışverişe gittiğimde kahve makinesi almayı zihnime not ediyorum. "İyi geceler, Maddie."

"İyi geceler mi? Gerçekten uyumayacaksın, değil mi? Saat daha beş." Ellerini kalçalarına koyarak, "Bu gece dışarı çıkıp bir şeyler içeriz diye düşünmüştüm," diyor.

"Maalesef bu daveti reddetmek zorundayım, yarın akşam çıkarsak harika olur. Aslında dün gece uyumam gerekiyordu; fakat bir ton kafein alıp hiç uyumadım. Şimdi, hem dün gece hem de bu gece için derin bir uyku çekeceğim. Yarın görüşürüz."

23 Ağustos, Salı

Kate

Sabah 10.37'de uyanıyorum. Kahretsin, kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Güzel bir uyku çekme lüksüne daha yeni erişebildim. Hayatım boyunca bu zevki hiç tadamamıştım.

Maddie'nin işe gitmiş olduğunu düşünerek yakınlarda bir market bulabilmek için bilgisayarımı açıyorum. Yürüme mesafesinde bir tane var. Alt kattaki spor salonuna gidip otuz dakika koştuktan sonra duş alıp marketin yolunu tutuyorum. Binadan çıkınca yan taraftaki Starbucks'ı görüp cazibesine kapılıyorum. Gösterişli kahve dükkânlarını hiç sevmem, genelde küçük ve samimi mekânları tercih ederim. Fakat şu an kapının hemen önündeyim ve kafeine ihtiyacım var. Bir büyük boy sade kahve sipariş ediyorum. Bu duruma sinir olduklarını biliyorum; çünkü herkesin kullandığı şu gösterişli kahve dilinde sipariş vermemi bekliyorlar. Kahve dükkânlarına gitmeyeli yıllar oldu ve şu an tek istediğim şey o kahveyi içebilmek. Onların anladığı dilden konuşmak için o süslü içecek menüsünü incelemeye hiç vaktim yok.

Klasik sorular gelmeye başlıyor. "Süt, soya sütü ya da laktozsuz krema ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

"Ek şurup?"

"Hayır, sade istiyorum." Sabırsızlıktan yerimde zıplıyorum. Kahveyi bana uzatırken, annene gel yavrum, demek istiyorum; fakat sadece çok kelimesini aşırı vurgulayarak, "Çok teşekkür ederim," diyorum.

Marketi bulup eve taşıyabileceğim kadar bir şeyler alıyorum. İndirimde on beş dolara sattıkları küçük, iki fincanlık bir kahve makinesi buluyorum. Eve yürürken, bir elimde market poşetini, diğerinde de kutsal kâse gibi sıkıca tuttuğum kahve makinesini taşıyorum.

Eve dönünce biraz temizlik yapmaya karar veriyorum. Evin bu kadar pis olmasını çok yoğun çalışmasına bağlıyorum. Temizlikten çok anladığım söylenemez ama az da olsa yardımcı olabilirim. 5.00'te Maddie eve gelene kadar yerleri süpürüp banyoları ve mutfağı temizliyorum.

5.15'te açlıktan öldüğünü, tüm gün hiçbir şey yemediğini ve caddenin aşağısındaki suşi restoranını mutlaka denemem gerektiğini söylüyor. Suşi sevmemenin bazı çevrelerde bir hakaret gibi algılandığını biliyorum fakat çok sevdiğimi söyleyemem. Aynı zamanda vejetaryenim. Tek başına bu bile seçeneklerimi bir hayli azaltırken, pirinç sevmemem de üzerine eklenince, suşi yemek benim için imkânsız bir hâl alıyor. Misafir olduğum için kaba davranmak istemiyorum. "Güzel fikir, hadi gidelim," diyorum.

Restoran tıklım tıklım dolu ama Maddie şef garsonu tanıdığı için hemen bir masa buluyoruz.

Bu hızlı servisten etkilenerek, "Buraya sık geliyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır, yalnızca haftada iki kez."

Başımı sallıyorum. Yaşam tarzı hakkında bilgi sahibi oldukça, yaşadığım şokları atlatabilmek için sadece başımı sallamaya alıştım. Annemin de tüm hayatını bu şekilde

yaşadığını ve kardeş olduklarını düşünecek olursak çok da şaşırmamam gerek. Belki de beklentileri yüksek biri olmak kalıtsal bir özelliktir. Eğer öyleyse, beni ve Gracei'i es geçmiş.

Ben menüye bakıp yiyebileceğim bir şeyler ararken, Maddie iki martini sipariş ediyor. Şaşkınlıkla bakakalıyorum, o ise menüye çoktan dalmış durumda. "Ne istersin?"

Masadan ona doğru uzanarak, "Maddie, ben 19 yaşındayım, alkol kullanamam," diye fısıldıyorum. Hiç alkol kullanmadığımdan değil ama bu akşam içki içmek istemiyorum. Ayrıca garsonumuz siparişleri getirdiğinde gösterebileceğim sahte bir kimliğim de yok.

Söylediklerimi umursamaz bir şekilde elini sallıyor. "Ben daimî müşterilerdenim."

Bu nasıl bir açıklama? Omuz silkip kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki." İçkiler gelince benimkini ona vereceğim. İçimden bir ses reddetmeyeceğini söylüyor.

"Evet, yiyeceklere dönelim. Hangisinden istersin?" Menüye bakarken bile kendinden geçiyor.

"Şey, ben vejetaryenim. Hangilerinden seçmem gerek?" Gözlerim hızlıca menüde sebzeli bir şeyler arıyor.

Garson içkileri getirdiğinde yine az önceki umursamaz el hareketiyle söylediklerimi duymazdan geliyor. "İkimizin siparişini de ben vereceğim."

Siparişler geliyor. Garson hepsini masaya yerleştirince şaşkınlıkla bakakalıyorum. Rengârenk suşiler, pembe ve beyaz balıklar ve *wasabi* ile donatılmış birkaç uzun tabak tüm masayı kaplıyor. "Maddie, sanırım bir yanlışlık var. Bu kadar yiyecek ikimize çok fazla."

"Hayır, hepsi bizim için."

Sinirleniyorum. "Burada altı tabak var ve biz iki kişiyiz."

Japonca konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. "Suşi çok

doyurucu bir şey değil. Hem çeşitlilik olur, hepsinden biraz denersin."

Daha önce yaptığım gibi başımı sallayıp kabul ediyorum. "Peki. O zaman etsiz olanları göster, Maddie. Bana hepsi aynı görünüyor."

Çocukça bir şey söylemişim gibi gülüyor. "Sanırım bu iki tabaktan yiyebilirsin."

"Bunların etsiz olduğuna emin misin? Bağırsaklarım epey kötü durumda." Durumu açıkça anlatabilmek için doğrudan sadede gelmem gerektiğini hissediyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Kate, iğrençsin."

"Durumumu bu şekilde açıklamaya çalıştığım için üzgünüm fakat vücudum ete hemen tepki gösteriyor."

Yüzü hâlâ buruşuk. "Şu iki tabaktakinden yersen bir şey olmaz."

Bana verdiği bilgiden hiç emin değilim ve masada bir sürü balık olduğu için her şey aynı kokuyor. Ona güvenmeye karar veriyorum. Bir ısırık alıyorum, garip bir tadı var, balıkla pirincin tadını ayırt edemiyorum. Her lokmada gelen öğürme refleksiyle başa çıkmak zorundayım. Her lokmadan sonra biraz su içerek üç parçayı bitiriyorum.

Maddie iki martiniyi devirip masadakilerden de epey yiyor. Kalanları da paket yaptırıp götürmek istemiyor. Şaka yapmıyorum, tadı bok gibi olmasaydı masada kalanlarla birkaç gün idare edebilirdim.

Hesap gelince elini çantasına atıp cüzdanını arıyor, bulamayınca da eliyle hafifçe alnına vuruyor. Oyunculuk yeteneğine hayran kalıyorum. "Tanrım, sanırım cüzdanımı evde unutmuşum." Bana sevimli bakışlar attığı an hesabı beraber ödemeyeceğimizin kesinleştiğini anlıyorum. "Hiç sorun değil, ben öderim," diyorum. Sonuçta misafirim, evinde birkaç gün kalmamı hoş karşılaması için en azından bunu yapabilirim.

Hesabı önüme itince şaşkınlıktan az daha altıma işiyordum, hesap 173 dolar! Yanımda sadece elli dolar nakit olduğundan kredi kartıyla ödüyorum. Kredi kartımı sadece acil durumlar için taşıyorum, yani hiç kullanmamaya çalışıyorum. Kartımı garsona uzatırken hesabın acısı içime oturuyor. Pintilikten değil, her ay ödemem gereken faturalar olduğu için para konusunda tutumluyum. Genelde biraz eğlenmek ya da ihtiyacı olan birilerine yardım etmek için biraz para ayırırım; ama az önce bu paranın hepsini bu yemeğe harcadım. Garson tekrar gelene kadar kendimi bunun iyi bir tecrübe olduğuna ve sonradan hatırlayıp güleceğime ikna ediyorum.

Ben faturayı imzalarken, Maddie tuvalete gidiyor. Maddie dönünce karnım ağrımaya başlıyor. Yediğim şeylerin hesabını yakın zamanda ödeyeceğimin haberini veriyor.

Koşarak eve gidiyoruz, altıma etmeden saniyeler önce tuvalete zor yetişiyorum. Suşi tecrübem oldukça hiddetli bir şekilde sona eriyor.

Bağırsaklarım bana ağır bir ceza verdikten sonra biraz odamda dinlenip kitap okumaya karar veriyorum. Akşam 9.30 civarında beş dakikada bir saate bakmaya başlıyorum. 10.00'da odada dolanmaya başlıyorum. Saat 10.30, hâlâ odada boş boş yürüyorum ve telefonumu sımsıkı tutmaktan ellerim terliyor. Son on beş dakikadır anlamsızca telefonuma bakıyorum. California'da vakit henüz erken. Muhtemelen sahildedir. Ya evdeyse ve dün geceki konuşmamızdan rahatsız olduğu için aramıyorsa? Ara ve içini kemiren bu histen bir an önce kurtul, diyorum kendime. Telefon rehberimi açıp ismine tıklıyorum. Uzun, sarının binlerce tonunu barındıran, güneşten rengi açılmış saçlarıyla fotoğrafı ekranımda beliriyor. Saçları tek gözünü kapatmış. Gülümsüyor ve açıkta kalan gözüyle sanki bana göz kırpıyor. Her zaman onu ararken telefonu kulağıma

götürmeden önce bu fotoğrafa birkaç saniye bakarım; kendi ahmak tarzıyla telefonu açmadan beni selamlıyor gibi gelir bana hep. Huzur kaplar içimi. Telefon dört kez çalıyor, beşinci çalıştan sonra telesekreterin çıkmasını beklerken sonunda telefonu açıyor.

Kesik kesik nefes alıyor. "İtfaiye şefi Gus. Siz yakarsınız, biz söndürürüz."

"Hey, yangın nerede dostum?"

Derin bir nefes alıyor. "Üzgünüm, eşyalarımı kamyonete yüklüyordum, telefonun çaldığını duydum, kamyonetin kapısı kilitliydi ve..."

"Kilidin bozuk olduğunu sanıyordum."

"Bozuktu. Sanırım artık değil. Sorunun ne olduğunu bilmiyorum. Elektrik sistemi çöktü."

"Belki de yeni bir kamyonet almalısın," diye öneriyorum; ama sadece bunun başka bir konu açacağına inandığım için.

"Neden yenisini isteyeyim ki?" Alınmış gibi yapıyor. Haftada en az bir kez birbirimize yalandan alınırız.

"Bilmem, belki kamyonetin 1989'dan kalma olduğundan, belki de 480 bin km yok kat ettiğinden olabilir. Ya da sürekli bozulduğundan." Kamyoneti satarsa yıkılırım. Bu kamyoneti seviyorum, en çok da tam bir hurda yığını olmasını seviyorum. Ama kamyonete bu kadar korumacı yaklaştığından onunla dalga geçerek eğleniyorum.

"Dostum, sadece birkaç parçası arıza yapıyor. Bu, onun karakterli bir kamyonet olduğunu gösterir." Savunması muhteşem.

Gülüyorum. "Biliyorum. Bu kamyoneti ve onun kırık dökük karakterini seviyorum." Onunla alay etmeyi bırakarak, "Bugün dalgalar nasıldı?" diye soruyorum.

"Berbattı. Sahil çok kalabalıktı. Sanırım tüm turistler bir sörf tahtası kiralayıp dalgaları fethetmek için bu akşamı

seçmiş. Tam bir felaketti. İnsanlar hayatlarında birkaç kez sörf filmi izleyip sörf yapmaya cesaret ederek nasıl herkesin hayatını tehlikeye atabiliyor? Altı yaşında boğa güreşi izlediğimde ben de çok eğlenceli olduğunu düşünmüştüm ama bir boğaya atlayıp rodeo yapmayı hiç denemedim. Her işin bir yolu yordamı var."

"Evet."

"Her neyse. Minnesota'daki ikinci günün nasıl geçti?"

"Bu akşam Maddie'yle suşi yemeye gittik."

"Suşi mi? Sen suşiden nefret edersin," diyor kendinden emin bir şekilde. Bir yerlerde benim hakkımda her şeyi bilen birinin olması çok hoşuma gidiyor.

"Evet, suşi de beni pek sevmiyor. Sanırım Maddie hangisinin balıklı, hangisinin balıksız olduğunu bilmiyordu."

"Gerçekten et mi yedin?" Sesi endişeli geliyor; ama bir yandan içten içe güldüğünü biliyorum. Gus da yıllardır hiç et yemedi ve küçük bir lokmanın bile sindirim sistemini nasıl altüst edebileceğini çok iyi biliyor.

"Evet, çok korkunçtu."

"Çok fena, gerçekten çok üzüldüm." Bunu söylerken o en sevdiğim içten kahkahasını atıyordu.

"Hiç tanımadığı teyzesinin karşısında az daha altına eden sen olmadığın için komik tabii." Ben de gülüyorum, bu akşam normal bir şekilde sohbet edebildiğimiz için çok rahatladım.

Daha yüksek bir kahkaha atıp kendini durdurabilmek için derin bir nefes alıyor. "Üzgünüm, Gün Işığım. Bugün buna gerçekten ihtiyacım vardı."

Bir süre daha kıkırdadıktan sonra sessizleşiyoruz. Sessizlik her zamanki gibi beni geriyor. "Gus?" Saklamaya çalışıyorum; fakat ses tonum beni ele veriyor.

"Evet." Bunu söylerken konuşmanın nereye gittiğini biliyor gibi sesi derinden geliyor.

"Bir dakika da olsa dürüst olabilir miyiz? Olan oldu... Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranamayız. Konuşmamız gerek."

Derin bir oh çekiyor. "Peki."

İkimiz de konuya giriş yapmak istemediğimiz için Gus konuşmaya başlayana kadar kısa bir sessizlik oluyor. "Bak, ikimiz de sarhoştuk, bunun klişe bir laf olduğunu biliyorum; ama oldu işte. Kesinlikle seni sarhoş edip seninle birlikte olmak gibi bir planım yoktu."

Konuyu kestirip atmaya mı çalışıyor? Derinlemesine konuşmamız gereken bir konu bu. "Ben sarhoş değildim, dört saatte sadece iki kadeh şarap içmiştim. Senin de benden fazla içmediğini biliyorum. Bana kızgın mısın? Aramızdaki ilişkinin tuhaf bir hâl almasını istemiyorum. Ben de böyle bir şey planlamamıştım, biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diyor samimi bir sesle.

Bir süre sessiz kalıyoruz. "Hâlâ orada mısın?" diye soruyorum.

"Evet."

"Peki, şimdi ne olacak? Sanırım bu sorun için başvurabileceğimiz bir kitap yok." Sesim çok sakin; fakat içim kıpır kıpır, bu durumdan nefret ediyorum. Genelde bu tip şeylerin canımı sıkmasına izin vermem. Veremem. Son birkaç aydır hiç böyle hissetmemiştim.

"Pişman mısın?" diye utangaç bir tavırla sessizce soruyor.

Derin bir nefes verip üzerimdeki gerginliği atıyorum. "Gerçekten bunu bana sorabiliyor musun? Gus, beni tanıyorsun. Benim felsefem genelde şudur: Asla pişman olma. Pişmanlık sadece üzüntü ve öfke getirir, bunu kaldırabilecek gücüm yok.

"Evet."

Bir süre daha sessiz kalıyoruz. Düşünürken hep sessiz kaldığını bildiğim için ona biraz zaman veriyorum.

Bir süre sonra dayanamayıp, "Peki sen pişman mısın?" diye soruyorum.

Ofluyor, sinirlendiğinden mi, yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum. Konuşmaya başladığında neşeleniyor. "Gün Işığım, 21 yaşında bir erkeğim. Sence seksten pişman olabilir miyim?"

Gus haklı; fakat ondan yeni sorular değil net cevaplar bekliyorum. "Ama birlikte olduğun kişi bendim."

"Bir saniye." Çakmağının sesini ve sigarasından aldığı ilk nefesi duyuyorum.

"Bırakmalısın," diye yavaşça söyleniyorum. Onu göremediğim, tütün kokusunu duyamadığım zamanlarda bile sigara konusunda dırdır etmeyi alışkanlık haline getirdim. Söylenmeden duramıyorum.

Bir derin nefes daha çekiyor ve üflüyor. "Biliyorum, başlama yine." Sesi aniden hüzünleniyor. Keman çalmak beni nasıl sakinleştiriyorsa, sigara içmek de Gus'a aynı etkiyi yapıyor. Bu yüzden susup sigarasının bitmesini bekliyorum.

"Üzgünüm, bilemiyorum... Evet, seninleydi, ama... Demek istediğim, birkaç gün önce olan şey... Bilemiyorum..."

Sözünü kesmemek için hiçbir şey söylemiyorum. Doğru kelimeleri seçmek Gus için çok önemli. Duygusal bir şarkı yazarı olduğundan hislerini de açıkça ifade edebilmek istiyor. Gus hep böyleydi. Sadece konuşmuş olmak için konuşmaz, her kelimesine kafa yorar. Bu konuda hep sabırlı oldum.

"Seninle bir dakikalığına bir erkekle konuştuğum gibi konuşabilir miyim? Yani sen bu olayın içinde değilmişsin

gibi?" Şu an telefonun diğer ucunda sakin, dürüst ve mantıklı Gus var. Benim Gus'ım.

"Benimle her zaman konuşabilirsin; fakat bu seni rahatlatacaksa, sen bilirsin."

"O gece, bilemiyorum, tek kelimeyle muhteşemdi." Sesi, tıpkı yeni yazdığı bir şarkıyı bana çalarken ya da büyük bir dalgada sörf yaptıktan sonraki gibi heyecanlı geliyor. "Kulağa sıradan geldiğini biliyorum; ama dünyamı yerinden oynattın." Evet, haklı, çok sıradan bir kalıp. Ama *Gus*'tan bahsediyoruz, bunu en saf, en içten hisleriyle söylediğini biliyorum. Sesini biraz alçaltarak devam ediyor. "Daha önce birçok kızla birlikte oldum, ama o gece farklıydı. Sıradan bir his değildi. Sanki bir çekim vardı. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım ve yaşamaya doyamadım. Sonra da sen gittin."

Onu rahatlatmaya çalışarak, "Gus," diyorum. Aslında ikimizi de rahatlatmak için; çünkü az önce söylediklerinin aynısını ben de hissettim.

"Gün Işığım, sana yalan söylemeyeceğim. Bu olay kafamı çok kurcalıyor. Birlikte olamayacağımızı biliyorum. Böyle bir şey olsun ister miydim, onu bile bilmiyorum. Benim ilişki adamı olmadığımı biliyorsun, lütfen darılma. Sakın bunu bir hakaret olarak algılama. Kendimi bildiğimden beri en iyi arkadaşım sensin. Her şeyi birlikte yapıyoruz. Bir sürü zorluğun üstesinden beraber geldik. Sonra, sen birden binlerce kilometre öteye taşınıyorsun, ben ne olduğunu bilmediğim bir kayıt işine başlıyorum ve birlikte oluyoruz... Ve bu hayatımda yaşadığım en iyi seks oluyor. Seninle, en iyi arkadaşımla... Şimdi bunun... Bilemiyorum, bunun bir sonu gelecek gibi geliyor. Seni, en iyi arkadaşımı kaybedemem."

Birebir aynı şeyleri hissettiğimiz hakkında hiçbir fikri yok. Bazen zihnimi okuduğunu düşünüyorum. "İnana-

mıyorum, Gus. Ne zamandır beni bu kadar iyi anlayabiliyorsun sen?"

Bunu bir iltifat olarak söylüyorum; fakat Gus beni yanlış anlıyor. Telefonla konuşmaktan nefret ediyorum. Konuşurken fiziksel iletişim kurmam gerek. Karşımdaki insanla göz göze gelmeliyim. Beden dilini kullanmam gerek.

Görünen o ki, Gus da böyle düşünüyor. İçini tamamen dökmesine rağmen sesi rahatsız geliyor. "Gün Işığım, söylediklerimle dalga geçme, burada dürüst olmaya çalışıyorum."

"Dalga geçmiyorum, ben çok ciddiyim," diyorum üzgün bir şekilde. Yanlış anlaşılan kişi olmaktan nefret ediyorum. "Keşke şu an seni görebilsem. Skype'ta ya da başka bir yerde konuşmamız gerek; çünkü bu konuyu telefonda konuşarak kestirip atamayacağız," diyorum oflayarak. Birbirimizi iç çekişlerimizden, oflayışlarımızdan anlayıp hislerimizi rahatça ifade edebildiğimiz için çok mutluyum, birçok insan hislerini kelimelerle bile anlatamıyor. "Söylediklerini çok iyi anlıyorum, ben de aynı şekilde hissediyorum. Arkadaşlığımızın bozulmasını istemiyorum. Seni seviyorum, bunu biliyorsun. Seni hep seveceğim. Ben de seni kaybetmeyi göze alamam. Beni gerçekten anlayan birine bu gezegendeki herkesten daha fazla ihtiyacım var ve sen listede ilk sıradasın. Demek istediğim, tıpkı yalnızlıklar kraliçesi Kate Sedgwick gibi konuşuyorsun."

"Böyle konuşma," diye sözümü kesiyor.

Gus haklı. "Biliyorum, üzgünüm. Sadece hayatlarımız farklı yönlere gidiyor olsa bile senin yalnızca bir telefon uzağımda olduğunu bilmek istiyorum. Bir testten şikâyet ederken..."

Yine sözümü kesiyor. "Sen hiç şikâyet etmezsin, Gün Işığım. Hele testlerden, asla! Hep A alan bir öğrenci oldun, seni çılgın."

Sürekli notlarımla dalga geçtiği, özellikle liseyi dereceyle bitirince epey alay ettiği için gülüyorum. Aynı zamanda benimle gurur duydu; çünkü en iyi arkadaşlar birbirleriyle hep gurur duyar. Fakat test derken okuldaki testlerden bahsetmediğimi bilmiyordu. Ayrıntılara takılmayıp, "Peki ya internete bile giremeyen takoz bir telefonum olduğu için seni arayıp bana yakınlarda bir vejetaryen restoranı bulmanı istersem?" diye soruyorum.

Yine sözümü kesiyor. "Tanrım, her şeyin bir sırası var, sence de öyle değil mi? Belki de Minnesota'da hiç vejetaryen restoranı yoktur. Bununla ilgili bir kural ya da yasa yok mu? Sonuçta orası orta batı. Orada kahvaltıda, öğlen ve akşam yemeklerinde et vardır, öyle değil mi?"

"Ya da sadece sesini duymak istediğimde... Çünkü sen benim arkadaşım, ailem, geçmişimsin... Sen, aslında bensin."

Sakin Gus geri geliyor. "Ben hep buradayım. Harika şeyler yapacaksın, Gün Işığım. Gelmiş geçmiş en iyi öğretmen sen olacaksın."

Genelde iltifatlarla gaza gelen biri değilim; ama Gus böyle bir şey söylediğinde göğsüm kabarıyor. Hep özel eğitim öğretmeni olmak istemiştim. "Ben sıradan bir öğretmen olayım, sen dünyanın en ünlü rock yıldızı ol, öyle mi?"

Gus da kolay kolay iltifatlardan etkilenmez. "Ben de faturaları ödeyebileceğim bir iş yaparım, bu nasıl? Bu posta ofisinde bir altı ay daha çalıştığımı hayal bile edemiyorum."

İltifat etmeyi severim, ama asla birileri kendini daha iyi hissetsin diye yalakalık etmem; sadece gerçek hislerimi ortaya koyarım. "Çok yeteneklisin ve ünlü biri olacaksın, Gustov Hawthorne. Yalnızca egona yenik düşmemen gerek."

Ben egosuyla dalga geçerken, samimi bir şekilde cevap veriyor. "İşte sen bunun için varsın, Gün Işığım. Bana Gus olduğumu hatırlatman için... Ayrıca insanların abarttığı kadar mükemmel değilim."

"Peki." Fakat söylemeden edemiyorum. "Evet, mükemmelsin." Bunu bilmesi gerek. Birçok müzisyen tanıdım ve *Gus* şimdiye kadar gördüğüm en yetenekli müzisyen. Önceden müzik benim her şeyimdi. Gus ve ben, ortaokul ve lisede, San Diego'da, Akademi adında ağırlıklı olarak müzik eğitimi veren bir okulda eğitim aldık. Okul, ikimizin evine de çok yakındı. Gus piyano ve gitar çalıyor, şarkı söylüyordu. Ben keman çalıyordum. Akademi'de eğitim alabilmek için ülkenin farklı bölgelerinden gelen birçok insan vardı. Çok yetenekli çocuklar vardı; ama Gus'ın yeteneği çok farklıydı. Beni resmen havalara uçuruyordu. *Grubu Rook'la iki yıldır sahne alıyor.* Tüm şarkıların söz ve müzikleri ona ait. Güney California'daki küçük yerel mekânlarda hemen her hafta sonu çalıyorlar. Birkaç ay önce, başarılı bir indie plak şirketinin yöneticisi Los Angeles'daki konserlerine gelip sözleşme imzaladı. İlk albüm kayıtlarını iki hafta önce bitirdiler. Gus sadece tek bir tarzda müzik yapmak istemiyor, alternatif rock müzik yapıyorlar. Muhteşem çalıyorlar ve Gus, grubu çok iyi yönetiyor.

Sonra, ciddiliği bırakıp alaycı hâline geri dönüyor. "Dostum, egomu kontrol etmeme yardımcı olacak kişi sensin. Beni övmeyi bırak."

Gülüyorum. Sohbetin sonlarına yaklaşıyoruz, yine eski Kate ve Gus gibi olabildiğimiz için çok mutluyum.

Aniden sesi tekrar ciddileşiyor. "Gün Işığım?"

Geriliyorum. "Evet?"

"Sana son bir şey sorabilir miyim? Sonra bir daha bundan hiç bahsetmeyeceğim."

"Elbette." Soru sorar bir tavırla cevap veriyorum. Elbette? Elbette. Endişeliyim.

Gergin kahkahalarından birini atıyor. "Bunu egomu tatmin etmek için sormuyorum," diyor yavaşça. "Fakat bu konuyu tamamen kapatabilmek için bilmem gereken bir şey var." Bense çoktan kapandığını düşünüyordum. "Peki, senin için nasıldı? Sen de başkalarıyla birlikte oldun, bir sürü şey yaşadın ve... Senin için de diğerlerinden farklı mıydı?"

Konu, beklemediğim bir yönde ilerlediği için durup gülümsüyorum. Şu an Gus egosunu tatmin etmek istiyor. Daha önce de söylediğim gibi, iltifat ederken asla altı boş cümleler kurmam. Ne hissediyorsam onu söylerim. "Dünyamı yerinden oynattın," diyorum.

"Hey, dalga geçme!" Onunla alay etmek için aynı kelimeleri kullandığımı düşünüyor.

"Dalga geçmiyorum, bunlar gerçek hislerim. Telefonu kapatır kapatmaz Skype yüklüyorum. Gus, hayatımın en güzel gecesiydi."

"Peki." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Egosu tavan yapmıştı.

"Kafanı böyle şeylerle yorma," diye dalga geçiyorum.

"Çok geç. Seni seviyorum, Gün Işığım."

"Ben de seni, Gus."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Sohbetin getirdiği iç rahatlığıyla bilgisayarımı açıp Skype indirmeye çalışıyorum. Programın nasıl çalıştığını en ince ayrıntısına kadar öğrenip uyuyacağım.

2 Ağustos, Çarşamba

Kate

Sabah 9'a kadar uyuyorum, kış uykumdan uyanıp Maddie'nin çoktan işe gitmiş olduğunu fark ediyorum. Avukatlar evlerine saf oksijen mi basıyorlar? Burada ölü gibi uyuyorum. Kendimi tembel teneke gibi hissediyorum. Doktor Ridley daha çok uyumam gerektiğini söylemişti; ama son iki günde normalde bir haftada uyuduğum kadar uyudum. Prenses'i yürüyüşe çıkarıp spor salonunda birkaç kilometre koşmayı planlıyorum. Madem sörf yapamıyorum, öyleyse koşarım. Kendime kaslarımdaki ağrının hayatın ta kendisi olduğunu hatırlatıyorum. Bu ağrı bana yaşadığımı hissettiriyor. Her gün, her dakika, her saniye...

Duş alıp saçımı tarıyor, sonra da dişlerimi fırçalıyorum. Giyindim, on dakikada hazırım. Gus, hiçbir zaman bir kızın bu kadar kısa bir zamanda nasıl duş alıp hazırlanabildiğini anlamadı. Çünkü onun hazırlanması en az kırk beş dakika sürüyor. Sanırım toplumun kadınlara dayattığı bazı kurallar var; hiçbiri umurumda değil. Zaman değerlidir, ben de zamanımı boşa harcamıyorum. Henüz bir yetişkin değilken, sabahları hep acele etmek zorunda olduğum için zamanı doğru kullanmayı öğrendim. Hiç makyaj yapma-

dım, saç düzleştiricim ve fön makinem de yok. Doğrusu, bu aletlerin nasıl kullanıldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Lisede bir arkadaşım biraz tarz değişikliğine gitmem gerektiğini söylemiş ve bana makyaj yapıp saçımı düzleştirmişti. Yüzümde o kadar boya varken kendimi maske takıyormuş gibi hissetmiştim. Aynaya bakıp başka birini görmekten hiç hoşlanmıyorum. Aynaya baktığımda, sade, klasik Kate'i görmek istiyorum. Sadece kıyafetlerim konusunda seçiciyim. Sıradan şeyler giymekten nefret ediyorum. Genelde kot giyerim; ama üstüme giydiklerimin bilindik mağazaların raflarından alınmış olmamasına çok dikkat ederim. İkinci el kıyafet satan dükkânları didik didik arayıp farklı desenli tişörtler bulmaya çalışırım. Tişörtleri kesip güzel kısımlarını Gus'ın hediye ettiği tişörtlerle birleştiririm. Gus buna bohem rock'çı tarzı diyor. Neyse ne, ben seviyorum. Çantamı açıp Gus'ın gitmeden verdiği üzerinde San Diego'yu seviyorum yazan tişörtü çıkarıyorum. Bu tişörtü baştan yaratmak için sabırsızlanıyorum.

Güneş gözlüğümü alıp "ya sörf ya ölüm" yeleğimle arabama doğru yürüyorum. Bugün hava sıcak ve nemli. Bana evimi hatırlatıyor o yüzden güzel giyiniyorum. Çok mutluyum. Ev aramaya başlamam gerekiyor, yirmi beş kilometre araba kullanıp Grant'e gitmek için hazırım. Nasıl bir yer olduğuyla ilgili çok az fikrim var, sadece internette ve broşürlerde gördüm.

Maddie'nin evi Minneapolis'in batı çıkışında, otoyola çok yakın. Grant de evin batı tarafında kalıyor. Doğru şeridi bulup otoyola çıktıktan sonra, gördüğüm tüm arabaları geçiyorum. Sayıyorum, tam on araba. Bu kadar az araba varken yol çok ürkütücü geliyor. Dünyanın sonu geliyor ve kimse bana söylemedi mi? Herkes nerede? Trafiğe, sürekli korna çalmaya ve saatte 90 km ile giden insanlar görmeye çok alışmışım. Neler oluyor? Burada insanlar ger-

çekten hız limitine uyuyor mu? Tüm arabaları geçip on dakikada Grant'e varırken kendimi suçlu hissediyorum. Ara sokaklara gelince yavaşlıyorum, bir süre sonra Grant Üniversitesi karşıma çıkıyor.

Grant şirin ve güzel bir yer. Kampüs küçük ve binalar eski. Eski derken, yıkık dökük anlamında değil; eski, ihtişamlı ve bakımlı binalar. Yurtlar da eski. Tuğla, harç ve sarmaşıkla yapılmış dört katlı binalar; ama hepsinin çekici bir asaleti var. Derin bir rahatlama yaşıyorum. Birkaç gün içinde burası evim olacak ve gerçek bir ev gibi de duruyor. Tüm bunları yaşamak çok heyecan verici. Minnesota'da bir üniversite öğrencisiyim. Dahası, hayatımda ilk defa yalnızım. Yalnızlığa alışmak biraz vakit alacak olsa da, şimdilik korktuğum kadar kötü gitmiyor.

Yurtların hemen ön tarafından yürüyünce ana caddeye çıkılıyor. Trafik ışıklarına kadar gelip etrafıma bakıyorum. Çiçekçi dükkânı, içki dükkânı, şarküteri, market ve kuaförün sıralandığı sevimli bir sokaktayım. Sonra bir kahve dükkânı görüyorum. Kötü kahve dükkânlarından değil; sokağa bakan büyük pencereleriyle caddenin sonundaki tuğla bir binada, küçük, mütevazı bir dükkân. Sabah Maddie'nin evindeki kutsal kâsede yaptığım kahveden tam üç fincan içmeme rağmen, bu dükkâna girmekten kendimi alamıyorum. Tamam, sadece girip tanışacağım, diye söz veriyorum kendime; arabayla kenara yanaşır yanaşmaz küçük mü, yoksa her zamanki gibi büyük boy mu içsem diye düşünmeye başlıyorum. Kahve bağımlılık yapıyor, yemin ederim. Karşı koyamıyorum. Hayır diyemiyorum. Belki çalışacak birini arıyorlardır, diye düşünerek ziyaretime bahaneler üretiyorum. Bir iş bulmam gerek.

Kocaman ve oymalı bir kapısı var, bir ton ağırlığında gibi göründüğünden tüm gücümle kapıyı itiyorum. Meğer kapı kuş kadar hafifmiş, hızlıca açılınca az kalsın po-

pomun üzerine düşüyordum. Kapı açılınca zil, sağır edici bir tizlikte çınlıyor. Şaşkınlıkla etrafa bakıyorum. Odanın bir köşesinde kafasını elindeki kitaba gömmüş iki kişilik koltukta oturan bir adam, diğer köşesinde küçük bir masada oturan bir çift, barda da bir adam var ve hepsi az önce yarattığım kargaşadan dolayı bana bakıyor. Üzerimdeki dikkati azaltmak için zile uzanıp susturmaya çalışıyorum; fakat yetişemiyorum. Boyum 155 cm, sanırım zil benden bir 30 cm daha yüksekte kalıyor. Gülümsüyor, zil sustuğunda da yüksek bir sesle, "Ben geldim," diyorum.

Barda duran adam gülümseyerek onaylıyor. "Evet, duyduk geldiğini." Aksanlı konuşuyor ama nerenin aksanı olduğunu tam çıkaramıyorum. Kırk yaşlarında, simsiyah saçları olan, koyu tenli ve büyük siyah gözlü bir adam. Dalga geçer bir ses tonu yok, beni kibar ve samimi bir şekilde karşılıyor, onu şimdiden sevdim. "Burada yenisin, değil mi?" Bana yaklaşıyor. "Ben Romero. Grounds'a hoş geldin, dostum." Saçma şeyler söylemek yerine beni selamlayıp sıcakkanlı davranıyor.

Ne yapacağımı bilemeden, "Şey, evet, ben de Kate," diyorum. Hangi ara iletişim sorunları varmış gibi davranan bir beceriksize dönüştüm? Sesimi düzeltip elimi Romero'ya uzatıyorum. "Ben Kate Sedgwick, evet, burada yeniyim." Gülüyorum. "O kadar belli oluyor mu? Evet, ilk izlenimi tamamen batırdım. Aslında çok dikkat çekmemeye çalışıyordum, sonra istemeden korkunç bir gürültü çıkardım."

Samimi bir kahkaha atıyor. "Burası küçük bir yer. Herkesi tanıyorum. Ama seni daha önce hiç görmedim, Kate Sedgwick. Californialı mısın?" California'yı beş ayrı kelime gibi telaffuz ediyor: KA Lİ FOR Nİ YA.

Bunu nasıl anladığını çözmeye çalışırken kaşlarımı kaldırıp şaşkınlıkla bakakalıyorum. "Evet, öyle."

Şaşkınlığımı fark edip ön camdan arabamı işaret ediyor. "Plakandan anladım. California'nın neresinden?"

Yüzümdeki o ifade yok oluyor. "Ah, doğru ya. Doğma büyüme San Diegoluyum."

Yüzünü buruşturup, "Kate, tatlım, bu kış sana bol şans diliyorum. Ben El Salvadorluyum ve Minnesota kışlarının herkese göre olmadığını sana garanti edebilirim," diyor. Minnesota dört ayrı kelime gibi: Mİ NE SO TA.

Canım sıkılıyor, buraya taşınırken en çok bundan korkuyordum. Soğuk. "Evet, kışların tam bir sürtük olduğunu ben de duydum."

Kıkırdıyor ve gözleri parlıyor.

İki kişilik koltukta oturup kitap okuyan adam lafa karışıyor. "Tam bir sürtük." Ona doğru bakıyorum, kafası hâlâ kitaba gömülü ama gülümsüyor. Kızıl saçları ve kirli sakalı var. Bu nemli havada sıcaktan boğuluyor olmalı. Masum bir gülüşü var. Hipster olduğu her hâlinden belli oluyor. Başka bir şey söylemeyince ben de Romero'ya dönüyorum.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim Kate?" diye soruyor Romero.

Arkasındaki menüye göz gezdiriyorum. Buranın müdavimi olacağımı biliyorum ve ilk günden kuralları bozarak kaba davranmak istemiyorum. Tüm ürünlerin küçük, orta ve büyük boy fiyatlara göre sıralandığını görünce rahatlıyorum.

"Belki ben sana bir şeyler önerebilirim. Az, orta, çok kavrulmuş, hangisinden istersin? Espresso? Kapuçino? Serinlemek için soğuk bir şeyler?"

Hiçbir zaman bir kahve gurmesi olmadım. Kahve kahvedir. Ayrıntılara takılmam. "Tek istediğim büyük bir fincan sert kahve."

Bara iki kez hafifçe vuruyor, görünüşe bakılırsa doğ-

ru bir cevap verdim. İhtiyacın olan şeyi biliyorum ve sana yüzde yüz katılıyorum, der gibi bir işaret bu. "Spesiyal kahvemizi mutlaka denemelisin."

Evet, şu an denemeliyim. "Süper fikir."

Romero, merakla kafasını eğip, "Büyük boy spesiyalin içine başka bir şey ister misin?" diye soruyor.

"Hayır, teşekkürler. Sade istiyorum."

Daha çok gülümseyip beni işaret ederek ikili koltukta oturan sakallı adama bakıyor. "Duydun mu, Duncan? Sade kahve istiyor."

Duncan gülümseyip elindeki porselen fincanı kadeh kaldırır gibi uzatıyor. "Evet, duydum, Rome. Kulübümüze hoş geldin, yeni kız."

Romero hâlâ gülümsüyor. Alçak bir sesle, "Hiç kimse sade kahve içmiyor," diyor. Ağır bir aksanı olduğundan, anlayabilmek için her kelimesine odaklanmam gerekiyor. "Ekstra şuruplarla mahvediyorlar." Bana göz kırpıyor. "Sade kahvenin keyfini çok az insan çıkarabiliyor."

Romero kahvemi doldururken, aradaki buzları kırıp arkadaş olduğumuzu hissediyorum. Beni kulübe de aldıklarına göre, cesaretimi toplayıp, "Burada çalışacak birine ihtiyacınız var mı? Şehre yeni geldim ve pazartesi günü okula başlıyorum, şimdiden ek gelir getirecek bir işim olsa hiç fena olmaz," diye soruyorum.

Romero iç çekip bana büyük boy bir karton bardak uzatıyor. "Maalesef, Kate. Burayı ortağım Dan'le işletiyoruz. Sadece sabahları bize yardım eden bir çalışanımız var." İşaret parmağını çenesine götürüp aklına bir fikir gelmiş gibi gülümsüyor. "Ama çiçekçiyi deneyebilirsin, adı Üç Petunya, hemen köşede. Mary bu sabah bir çalışana ihtiyacı olduğunu söyledi."

Kahve ve bahşiş için bara bir miktar para bıraktım. "Harika, süper birisin! Teşekkür ederim." Kapıya doğru

yürürken kahveme üfleyip bir yudum alıyorum. Kahvem koyu ve sert, tam sevdiğim gibi. Tam kapı kolunu tutarken, arkamı dönüp bardağımı Romero'ya doğru kaldırıyorum. "Kahve muhteşem, Romero. İyi günler."

"Sana da, Kate Sedgwick," diyerek beni uğurluyor.

Üç Petunya'ya gitmek için karşıya geçip aşağı doğru yürürken sıcaktan boğuluyorum. Nem oranının yüzde yüz on, havanın da otuz beş derece olduğunu fark ediyorum ve ben bu havada aptal gibi sıcak kahve içiyorum. Ama sonra, damarlarımda dolaşan kafeini hissedebildiğim ve bir iş görüşmem olduğu için elimdeki bardağa bakıp gülümsüyorum.

Üç Petunya'nın kapısını yavaşça itiyorum, kahretsin, burada da zil var! İstemsizce, "Yok artık!" diye söyleniyorum. Minnesotalıların bu zillerle sorunu ne? Neyse ki bu sefer sadece hafif bir çınlama geliyor. Sanırım burada yaşarken zil konusunda uzman olacağım.

Kasadaki kadın baskın bir karaktere benziyor. Benden birkaç yaş daha büyük, uzun ve kıvrımlı biri. Bazı kızlar sevimli, bazıları güzel, bazılarıysa seksidir. Bu kız seksi olanlardan. Siyah saçları omuz hizasında ve perçemli kesilmiş, koyu gözlerine de siyah göz kalemi çekmiş. Karanlık bir duruşu var; fakat gotik, can sıkıcı bir karanlık değil. Hiçbir şeyden ödün vermeyen insan duruşu. Genelde hiçbir şeyden ve hiç kimseden kolay kolay korkmam. Fakat bu kız... gerçekten korkutucu.

Bu çıkışıma, "Sana da merhaba," diye karşılık veriyor. Doğduğundan beri günde on paket sigara içip son bir yıldır da grip olsa, sesi ancak bu kadar boğuk olabilirdi. Sadece sesiyle beni alt edebilir gibi geliyor. Âdeta bir süper gücü var.

Sakın tırstığını belli etme, diyorum kendime. "Hey, selam," diyorum umursamaz bir şekilde. "Üzgünüm, kaba

bir giriş oldu. Fakat bu şehrin zillerle ne alıp veremediği var anlamıyorum."

Beni baştan aşağı süzüyor; ama Maddie gibi aşağılar bakışlarla değil. Ya meraklı ya da eğleniyor. Hangisi olduğunu çözemiyorum. "Ziller?"

"Evet, kapı zili," diyerek arkamdaki kapıyı işaret ediyorum.

Sorumu ciddiye alıp yüzündeki tuhaf ifadeyle cevap veriyor. "Ziller biri geldiğinde duyabilmemiz için."

"İnanmıyorum, Sherlock. Gerçekten mi?" Bunun yersiz bir yorum olabileceğini çok geç fark ediyorum. Bu korkutucu, bir o kadar da çarpıcı kadınla daha yeni tanıştım ve burada insanlar birbirlerine bizim oralardaki gibi rahat davranmıyorlar.

Donuk bir sesle bağırıyor. Söylediğimi komik mi buldu, yoksa bana alındı mı, anlayamıyorum. "Evet, gerçekten," diyerek beni onaylıyor. "Ayrıca adım Sherlock değil, Shelly."

Bu kızdan biraz korkmama rağmen onu sevdim. Açık sözlü biri ve ben de açık sözlü insanları severim. Açık sözlülük insanların ne demek istediğini tahmin etme zahmetini ortadan kaldırır. Ellerini önünde duran vazodaki çiçeklerin arasında gezdirdiğini fark etmeden ona yaklaşıp elimi uzatıyorum. "Ben Kate," diyorum.

"Evet, Kate. Sana nasıl yardımcı olabilirim?" Sıkılmış gibi tekrar önündeki çiçeklere bakıyor.

"Az önce Grounds'taydım." Sözlerimi kanıtlamak ister gibi elimdeki kahve bardağını kaldırıyorum. "Romero, Marry'nin burada çalışacak birini arıyor olabileceğini söyledi."

Gözlerini kapatan perçemlerine üflüyor ve benim değerlendirilmeye değer bir aday olup olmadığıma karar vermek ister gibi bana bakıyor. "Marry, benim annem. Buranın sahibi."

"Yani, birini arıyor musunuz?" diye bir umutla sorarken aniden yanaklarım kızarıyor.

"Daha önce hiç çiçekçide çalıştın mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır." Bu cevapla muhtemelen tüm şansımı yitiriyorum; ama ona yalan söyleyemeyeceğime eminim.

"Bahçe işlerinde hiç deneyimin var mı?" Bir aksiyon dizisinde ifade veriyor, ortağı da beni arkasını gösteren aynanın diğer tarafından izliyor gibi hissediyorum.

Omuz silkiyorum. "Son ev sahibim Bay Yamashita, bahçıvandı. Bu sayılmaz, değil mi? Alakasız görünebilir."

Somurtuyor. Evet, tam bir somurtkan. İşte şimdi onu seviyorum. "Karanfille gülü ayırt edebilir misin?"

"Elbette."

Asık suratını hiç bozmadan, "Kıçını kaldır da bana yardım et o zaman. Bugün çok yoğunum. Nasıl olduğunu zamanla göreceğiz," diyor.

Bana uzattığı önlüğü takıyorum. "Çok zor bir mülakattı, soğuk terler döktüm."

Bu dokundurmam karşısında gözlerini deviriyor. "Neyse ne."

Küçük ve eski bir dükkân. Eski derken demode olduğunu kastetmiyorum. Büyüleyici bir dekor. Müşterilerin girebildiği bölümde çiçek ve bitki aranjmanlarının sergilendiği birkaç antika masa var. Çok sevimli. İçerideki koku... İçerisi cennet gibi kokuyor.

Tezgâhın arkasında her şey yerli yerinde, çok düzenli. Shelly, arı gibi çalışıyor. Aynı anda dört aranjmanı hazırlamaya çalışarak odanın içinde geziniyor. Onu izliyor, yardım etmeye çalışıyorum. Genelde ediyormuş gibi yapıyorum.

Bir saat boyunca sessizce çalışıyoruz. Çok sıkılıyorum. "Burada radyo falan var mı?" diye soruyorum.

Bana bakmadan odanın diğer tarafındaki rafı işaret ediyor.

İzin verip vermediğini anlamadığım için sormam gerektiğini düşünüyorum. "Radyoyu açabilir miyim? Fondan biraz müzik gelse hiç fena olmaz. Sessizlik boğuyor."

Başını sallıyor.

Çalışırken müziğe ihtiyacım olduğu için gidip radyoyu açıyorum. Müziğe her zaman ihtiyacım var, en çok da çalışırken. Müzik beni ayakta tutuyor. İçime yaydığı saf duyguları hissetmeye ihtiyacım var.

Bir kanal bulana dek ayarlayıcıyla oynuyorum. Shelly, duyduğu şarkıyla birden canlanıyor. "Bu güzel bir şarkı, geçen hafta çalmaya başladılar. Gitar çok sert. Daha önce dinledin mi?"

Başımı sallayıp çalışma alanımıza geri dönüyorum. Bu şarkıyı biliyorum ve gitar konusunda çok haklı. Şarkıyı dört ya da beş ay önce, albüm ilk piyasaya sürüldüğünde dinlemiştim; ama çokbilmiş biri gibi davranmak istemiyorum. "Evet, güzel şarkı. Bu yerel bir kanal mı?"

Homurdanarak cevap veriyor. "Evet, üniversitenin kanalı, elimizdeki tek iyi kanal bu."

Dirseğimle ona vurup, "Yoksa sen de şu iyi müzik âşıklarından mısın?" diye soruyorum.

Yakalandığını anlamış gibi tek kaşını kaldırıyor. "Evet. Müziği seviyorum ve güzel parçalar bulmak çok zor." Yüzü biraz yumuşuyor. "Tam bir düşkün olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Onu çok iyi anlıyorum. Gus'la, bağımlıların uyuşturucu aradığı gibi, sürekli internette yeni müzik türlerini araştırıyoruz. Yıllarca dinlediğimiz şarkıları birbirimizle paylaştık, şimdi devasa bir arşivimiz var. iPod'umun hafızası tamamen dolu, geri kalanı da bilgisayarımda kayıtlı. "Belki de doğru kaynağı bulamamışsındır. Bir gün iPod'umu ge-

tireyim. Bağlayabileceğim bir hoparlör var mı?" İnsanlarla müzik hakkında konuşmayı seviyorum, özellikle daha önce duymadıkları yeni şarkılarla onları etkileyebildiğimde çok mutlu oluyorum. Yeni şeyler keşfetmek büyü gibi. Müzik, insanlar için var ve mümkün olduğunca çok kişinin bunun etkisinde kalması gerektiğini düşünüyorum. Herkesin. Çünkü müziğin insanları bir araya getiren bir gücü var.

Önce tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Evet, taşınabilir bir hoparlörüm var. Neler dinliyorsun?"

Country hariç her tür müziği dinliyorum. Country çok yapay geliyor. Nasıl anlatacağımı bilmiyorum, hareketli şarkılar bile çok bunaltıcı." Aynı fikirde olduğunu belirterek başını sallıyor. "Genelde az bilindik grupların şarkılarını dinliyorum. Popüler olmayan insanların başarabildiğini görmek istiyorum. Bir de California gruplarını seviyorum. California gruplarını dinlemezsem onlara ihanet etmiş gibi hissederim. Az da olsa seslerini duyurabiliyorlar."

Bir tür şifreyi çözmüş gibi gözleri açılıyor. "Elbette. Sen Californialısın. Tüm gün nereli olduğunu düşündüm. Bronz tenli olduğun için sıcak bir yerlerden geldiğini anlamıştım ama üzerinde "ya sörf ya ölüm" yazan tişörtün kafamı karıştırdı. Gerçekten sörf yapıyor musun, yoksa gösteriş olsun diye mi bunu giyiyorsun?"

Bu asılsız suçlamaya gülüyorum. "Elbette sörf yapıyorum."

"Gerçekten mi?" Benden şüphe duyuyor.

"Evet."

Başını sallıyor. "Bu arada tişörtün çok güzelmiş. Nereden aldın?"

"Kendim yaptım."

Yine bana inanmıyor. "Gerçekten mi?"

Ayrıntılı sorular sormasından rahatsız olmuyorum. "Evet, tüm tişörtlerimi kendim yapıyorum."

Epey etkilenmiş görünmesine rağmen sadece, "Demek öyle," diyor; sanırım bunu kabul etmeye asla dayanamaz. Duygularını çok iyi saklayamıyor. Dikkatle incelendiğinde, maskenin altındaki gerçek yüzü görülebiliyor.

Üniversite kanalını dinlemeye devam ediyoruz, gerçekten güzel şeyler çalıyor. Tüm indie ve alternatif rock parçalar bana Gus'ı hatırlatıyor. Eminim o da bu kanalı çok severdi. Şu an *hoparlörden* bir Rook parçasının çalmaya başladığını hayal ediyorum.

İşi bitirdiğimizde sırtıma vurup, "Tecrübesiz biri için gayet iyisin," diyor.

Kaşlarımı çatıp, "Teşekkür ederim... Sanırım öyleyim," diyorum ve tekrar gülümsediğimde dalga geçtiğimi anlıyor.

Gözleri gülüyor gibi; ama bir yandan da ciddiyetini koruyor. "Neyse, pazartesi, salı, çarşamba öğleden sonraları ve bazı haftalar cumartesi günleri çalışabilir misin?"

"Kesinlikle."

"İşe alındın öyleyse."

İçimde sevinçten taklalar atıyorum; ama dışarıdan sakin görünmeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim."

"Sormadım ama sanırım sen de öğrencisin. Ben de Grant'te müzik bölümünde dördüncü sınıf klasik piyano öğrencisiyim."

"İnanmıyorum! Klasik piyano mu? Gerçekten mi, Shelly?" Bu duyduğuma çok şaşırıyorum. Bu kadar sert mizaçlı birini klasik piyano çalarken hayal bile edemiyorum. Üniversiteye geliş hikâyemi hatırlayıp, "İkinci sınıftan birkaç dersim eksik, yani aslında birinci sınıftayım," diyerek söyleniyorum.

Bir buçuk yıl önce, tam burslu olarak burada keman

eğitimi görmeye hak kazandım. Sonra olanlar oldu ve San Diego'da kaldım. Yerel üniversitedeki derslere katılıp Gus'la annesinin reklam ajansının posta bölümünde yarı zamanlı çalıştım. Her şey çok iyi gidiyordu, mutluydum. Bundan üç ay önce, haziranda dehşet bir olay yaşandı ve San Diego'dan ayrılmak zorunda kaldım. Bu son olay dünyayı başıma yıkmıştı. Güz döneminin başlamasına çok kısa bir süre kalmasına rağmen, tekrar Grant'e başvurdum. Piyano bölümüne başvuramadım ama yine de kaybedecek bir şeyim yoktu. Temmuz ortasında gelen kabul mektubuyla, eğitim ve konaklama bursu kazandığımı da öğrendim. Sevinçten havalara uçmuştum. Bay Yamashita ile konuşup temmuzun son günü garajı boşalttım, buraya taşınana kadar Audrey Hawthone'un boş odasında kaldım. Gus'ın annesi, dünyada en sevdiğim insanlardan biri. Onu küçüklüğümden beri tanıyorum. Anne deyince aklıma Janice Sedgwick geliyor; fakat anneliğin gerçek tanımını Audrey'de buluyorum. Gus hâlâ annesiyle yaşıyor. Tam bir ana kuzusu.

Shelly üzgün bir şekilde bana bakıyor. "Öyleyse yurtta kalıyorsun?"

"Evet, tüm birinci sınıflar yurtta kalmak zorunda, öyle değil mi?"

Üzgün bakışlarıyla, "Doğru," diyor.

"Bugün arabayla yurtların önünden geçtim, harika binalar. Âdeta büyülendim."

Omzuma vuruyor. "Umarım hep öyle kalırsın." Kelimelerimle dalga geçiyor. "Ama sana bir uyarı, burası küçük bir okul ve bazı öğrencilere daha ayrıcalıklı davranılır. Bir sürü şımarık, baba parası yiyen, popüler tip var. Sakın onların kıçının dibinde dolaşmasına izin verme."

Bu düşünceli davranışına hayran kalıyorum. "Mesaj alındı. Neyse ki şımarıkları kaçıran bir kıçım var."

Gülümser gibi yapıyor.

Orada ayrılıyoruz ve Maddie'ye gitmeden Romero'ya teşekkür etmek için Grounds'a gidiyorum. Geri dönmem on dakikamı alıyor. İlk günüm hiç fena geçmedi, buraya gelmek doğru bir karardı.

Cali'de vakit henüz erken ve Gus'a bu iyi haberi bildirmek için mesaj atıyorum.

Ben: Bugün çiçekçide işe başladım.

Gus: Harika! İşten sonra bir grup toplantısına yetişmem gerekiyor. Yarın konuşalım mı? Seni seviyorum.

Ben: Tamam, bol şans. Herkese selam söyle. Seni seviyorum.

25 Ağustos, Perşembe

Kate

Günün önemli olayı: Gus'la Skype görüşmesi yapıyoruz ve Skype'ı icat eden kişinin Nobel ödülü, onur madalyası ya da başka büyük bir ödül alması gerektiğini düşünüyoruz. Çünkü Skype üstün bir deha ürünü.

Günün az önemli olayı: Minneapolis'teki Methodist Hastanesi'nde Doktor Connell ile ilk randevuma gidiyorum. Tam tahmin ettiğim gibi geçti. San Diego'daki Doktor Riddley gibi, Doktor Connell da durumuma gerçekçi bir şekilde yaklaştı, buna saygı duyuyorum. Bana tedavi seçenek ve planlarını sundu. Tüm yöntemleri ve süreci en ince ayrıntısına kadar anlattı, bense ne kadar az bilirsem o kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Kartviziti, gelecek aya verdiği randevu ve hafızama kazınmış endişeli suratıyla hastaneden ayrıldım.

Doktorların genelde ifadesiz bir suratı vardır. Bir gün Vegas'a gidersem, Doktor Connell'ı kumar oynamaya davet etmeyeceğim, orası kesin.

26 Agustos, Cuma

Kate

Her zamanki gibi geç kalıyorum, kantine girip hemen boş bir yer arıyorum. Her masada birkaç boş yer var, yalnız oturan küçük görünümlü bir çocuğun önünde duruyorum. Üzerinde eski moda bir oduncu gömlek, kareli papyon, kısa kırmızı şort, mavi çorap ve Oxford ayakkabıları var. Evet, doğru yerde olduğuma eminim. Muhteşem bir tarzı var, böyle iddialı şeyler giyebildiğine göre iddialı bir karakteri olmalı. Ona doğru yaklaştığımı görünce rahat davranmaya çalışıyor; ama omuzlarından gergin olduğunu hemen anlıyorum. Gerginliği azaltmak için sırtına vurmak istiyorum ama yapmıyorum. El şakalarını severim ama bazı insanların bundan çok rahatsız olduğunu anlayacak kadar tecrübem oldu. Önce tanışmamız gerek.

"Burası boş mu?" diye kibarca soruyorum.

Sesimin yakından geldiğini fark edip bana dönüyor.

Gülümsüyorum. Papyonu çok şirin. Büyük masadaki tüm sandalyeler boş olmasına rağmen, bu kez yanındaki sandalyeyi işaret ederek, "Burası boş mu?" diye tekrar soruyorum.

Gülümseyince omuzlarındaki gerginlik yok oluyor. "Evet, boş, oturabilirsin." Hanım hanımcık, genelde erkekler için kullanılan bir söylem değil, biliyorum. Ama gülümseyişini gördüğüm anda güzel giyinmiş, bakımlı, hanım hanımcık biri olduğunu düşünüyorum.

"Hey, gömleğin harika," diyorum yerime geçerken. Üzerinde isim etiketi bile var: Frank. Hiçbir ayrıntıyı atlamamış. "Ben Kate," diyerek uzattığım elimi hafifçe sıkıyor. Yumuşak elleri var.

"Teşekkür ederim. Kate, Katherine'in kısaltması mı? Ben Clayton." Biraz mesafeli davranıyor ama soğuk bir mesafe değil, ince ve saygılı bir mesafe. Biraz daha rahatlaması gerekiyor. "Senin tişörtün de mükemmel," diye ekliyor. Üzerimde, kalın siyah askılı, üç farklı tişörtü keserek yaptığım "Tijuana çok güzel" yazılı bir tişört var.

"Teşekkür ederim, Clay. *Kate* kısaltma değil, annem bile bana Katherine adını koymazdı."

"Rica ederim, Kate. Benimki de kısaltma değil. Annem bile bana Clay adını koymazdı."

"Öyle mi dersin?" diyerek gülüyorum. Bu çocuğu sevdim. Akıllı biri. Gergin olmasına rağmen sohbeti kesmeye çalışmıyor.

Sonra, kapıdan birkaç görevli girip Grant Üniversitesi deneyimi hakkında uzun uzun konuşmaya başlıyor. Dekan bizi selamlarken, Grant Üniversitesi deneyimi dediğinde, kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Dayanamayıp Clayton da gülüyor, sonra da işaret parmağını dudağına götürerek bana sus işareti yapıyor. Odada sadece ikimizin güldüğünü fark edince susuyorum. Dekan bunu komik olsun diye söylemiyor, gerçekten bunu kastediyor ve tüm öğrenciler de bunu yutuyor. Deneyim. Bu deneyimden bahsedecek olmasının yanı sıra, bunu anlatmaya çok hevesli olduğunu yirmi saniye içinde anlıyorum. Bu deneyi-

mi yaşıyor. Kendimi bir motivasyon seminerine ya da gezici kilise ritüellerine katılmış gibi hissediyorum. Adamın sözcüklerinden inanılmaz bir coşku fışkırıyor. Söylediklerinden odadaki diğer öğrencilerin etkilendiği gibi etkilenmememe rağmen, teslim olup sadece eğlenmek için dinliyorum. Ölüm kalım meselesi gibi söylediği bazı şeyler, uzun zamandır duyduğum en komik cümleler. Girişteki kahkahası ve dekan çok komik bir şey söylediğinde bana attığı bakışlar dışında, Clayton bugün beyin ameliyatına giriyormuş ve ameliyat hakkında bilgi veriliyormuş gibi dikkatle dekanı dinliyor. O kadar çok not aldı ki, kalemimi kâğıda götürmediğimi fark edince kendimi tam bir aylak gibi hissettim. Gus'ın duyunca gülmekten yerlere yatacağına inandığım birkaç cümleyi not almadığıma gerçekten pişmanım. Konuşmadan aklımda sadece klişe sözler kaldı. Dekan, klişeleri kullanmayı çok seviyor.

Grant Üniversitesi deneyimini siz de yaşayın sloganıyla konuşma sona ererken, istemsizce, "Yaşasın!" diye bağırıyorum, neyse ki sesim diğer öğrencilerin alkışları arasında kayboluyor. Clayton bu coşkulu hareketimden utanmış gibi gözlerini deviriyor. "Ne var dostum, yalnızca çok heyecanlandım. İlham verici bir konuşmaydı." Onu işaret ederek ciddi bir ifadeyle dekanın sesini taklit ediyorum. "Kaderiniz sizin elinizde. Parlak bir gelecek sizi bekliyor. Burada büyük bir aileyiz. Hayat şimdi başlıyor."

Başını ciddiymiş gibi sallayıp bir yandan da sırıtıyordu. Sert davranmayı pek beceremiyor. "Katherine, hayatımdan asla geri getiremeyeceğim bir saat kaybettim," diyor duygusuzca.

Gülüyorum. "Bu bir saati Columbia'daki tüm kahvelere bile değişmezdim."

"Sanırım bunun aslı 'Çin'deki tüm çaylara,' şeklinde."

Başımı sallıyorum. "Çaydan nefret ederim."

Benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi başını sallıyor.

Kıkırdayarak devam ediyorum. "Grant Üniversitesi deneyimi sayesinde gözlerim yeni doğmuş bir bebek gibi açıldı. Burada harikulade bir hayat süreceğiz."

Gülerek bana bir kalem fırlatıyor. "Katherine, kes sesini!"

Önündeki masada duran defteri işaret ederek, "Dekanımızın verdiği hayat dersini aldın mı? Tanrım, bir de hepsini not aldın," diyorum.

Kızarıyor. "Evet, bu konularda biraz titizim."

Kızardığı için kendimi suçlu hissediyorum. Ayağa kalkarken omzuna vuruyorum. "Alınma, sadece şaka yapıyorum. Ben aylağın tekiyim, sen ise çok titizsin. Birbirimizi dengeleyeceğiz. Hadi, gidip yurt odalarımızı bulalım."

Ayağa kalkıp deri postacı çantasını taktıktan sonra koluma girmesi beni çok şaşırtıyor. Dokunulmayla ilgili hiçbir problemim yok; fakat beni yönlendirmiyor, yönlendirilmek istiyor. Emziren bir anne gibi süt kokup kokmadığımı merak ediyorum; çünkü bazı insanlar sadece ilgiye muhtaç oldukları için bana yanaşıyor. Artık yeni bir yaşama amacım var: Clayton'u kasırgalardan korumak, en azından alışana kadar. Öyle sanıyorum ki, hayat Clayton için her zaman bir oyun parkı gibi olmadı. Şimdi, doğru bir arkadaş seçti. İnanın bana, onun için harika bir koruyucu olacağım.

Koluma girdiği elini tutup, "Hadi, artık bu deneyime başlayalım," diyorum.

Odalarımız aynı koridorda, karşılıklı birbirine bakıyor. Kader işte. Her kapıda odalarda kalan kişilerin isimleri yazıyor. Clayton'un oda arkadaşı, Peter Samuel Longstreet III. İçimden Pete'in homofobik çıkmaması için dua ediyorum. Clayton'u henüz bir saattir tanımama rağmen, erkeklerden en az benim kadar hoşlandığına %99.9 eminim.

Benim oda arkadaşımın ise kaderi doğduğu an bu isim verilerek belirlenmiş, şaka yapmıyorum. Sugar** Starr La-Rue. Ailesi bu ismi verirken hiç mi düşünmemiş? Hayal gücümü zorluyorum; ama ilk aklıma gelen şey striptizci oluyor. Evet, biliyorum, saf, temiz bir genç kız da olabilir. Ama Sugar Starr LaRue isimli bir insanın buna uygun yaşaması gerek, öyle değil mi? Striptizci görüntüsü bir kere kafamda yer ettikten sonra, karşıma sıradan bir kız çıkarsa, büyük hayal kırıklığına uğrayacağım.

Clayton'un eşyalarını arabasından odasına taşımasına yardım ediyorum, sonra da o bana yardım ediyor. Yolda Peter Samuel Longstreet III ile karşılaşıp ona da yardım ediyoruz. Uzun ve hafif kilolu biri. Asker tıraşlı açık kumral saçları, biraz sivilceli bir suratı, hâkî rengi bir pantolonu, orman yeşili polo yaka tişörtü ve kahverengi mokasen ayakkabısı var. On sekiz yaşında bir bedene sıkışıp kalmış otuz yaşında bir sigortacı gibi duruyor. Masum görünmesi dışında, ortalama diyebileceğiniz bir erkek. Gerçekten aşırı masum. Onunla beş dakika vakit geçirdikten sonra yanılmadığımı anlıyorum. Çok utangaç ve gergin biri. Pete böyle biri olduğu için Tanrı'ya teşekkür ediyorum. Pislik bir serseriye hiç benzemiyor. Binlerce kez teşekkürler Tanrım.

Tuhaf olduğunu biliyorum ama Tanrı'yı arkadaşım gibi görüyorum. İnançlı biri değilim, sadece onunla sıklıkla konuşuyoruz. İstediklerim bazen oluyor, bazen olmuyor. Hayat bu, tadını çıkarmaya bakacaksın.

Elbette şu an en çok merak ettiğim şey, Sugar'ın striptiz direğini odanın köşesine mi, yoksa tam ortasına mı kuracağı. Belki de gösteri yapmıyordur. Bu soru bir gün daha gizemini koruyacak. Tek başıma, iPod'um eşliğinde eşya-

** (İng.) Şeker anlamına gelir (e.n.)

larımı yerleştiriyorum. Kapıya en uzak, pencere kenarındaki yatağı seçiyorum.

Clayton biraz diş macunu almak için odama geliyor, sonra ben de onunla odasına gidiyorum. İnanamıyorum, hayatımda gördüğüm en toplu, en düzenli oda bu olsa gerek. Tüm eşyalarını yerleştirmişler. Tanrım, kadere bak. Clay ve Pete oda arkadaşı olmak için yaratılmışlar. İki aşırı titiz erkeğin aynı odaya rastgele yerleştirilme ihtimali nedir ki? Milyonda bir olmalı, değil mi? Umarım Sugar bu kadar titiz değildir, öyleyse büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak. Asla yatağımı toplamam, kirlilerimi sepete koymam. Pis biri değilim, sadece dağınığım.

Yeni evime yerleşmeyi tamamladığımda epey geç oluyor. Son olarak, yatağımın yanındaki çalışma masasının üzerine yan yana iki fotoğraf çerçevesi koyuyorum. Işığı kapatmadan önce, fotoğraflara bakıyorum. "İyi geceler, Gracei. İyi geceler, Gus. İkinizi de seviyorum."

27 Ağustos, Cumartesi

Kate

Telefonumun titreşim sesiyle uyanıyorum, sabahın bu saati için çok ısrarcı çalıyor. Gözlerimi aralayıp saate bakıyorum. 6.47. Aklıma ilk Gus geliyor. Fakat California'da saat henüz sabah 5 bile değil. Gus'ın araması için tüm gece hiç uyumamış olması gerekiyor; ki bu imkânsız. Bu saatte gelen önemli haberi öğrenmek için yataktan çıkıp telefonuma bakıyorum.

Maddie'den bir mesaj: Eşyalarının bir kısmını burada bırakmışsın. Bugün saat 12'den önce burada ol.

"Sana da günaydın," diyerek esniyorum. Böyle bir mesajı anlayabilmek için henüz çok erken.

Koridorun sonundaki duşlara bir göz atmak için güzel bir zaman olduğuna karar veriyorum. Gus duşlardan ayak mantarı kapabileceğimi söylediği için plaj terliklerimi giyiyorum.

7.10'a kadar hazırlanıp Maddie'ye doğru yola çıkıyorum. Eğer beni sabahın bu saatinde arayabiliyorsa, gelişime hazırlıklı olmalı.

Kapıyı üçüncü çalışımdan sonra, beyaz bir sabahlık ve alnındaki uyku bandıyla kapıyı açıyor. "Kate? Saat 7.25."

"Öyle mi? Uyuyor muydun?"

"Evet." Sinirleniyor.

"Üzgünüm. Nazik günaydın mesajından bu saatte gelebileceğim anlamını çıkarmıştım." Kendimi çok iyi hissediyorum ve bu mesajla dalga geçebilmek için elimden geleni yapacağım. Onunla başa çıkabilmenin tek yolu bu.

"Erken kalktım çünkü Prenses'in dışarı çıkması gerekiyordu ve tekrar uyumadan önce sana mesaj attım." Aşağılayıcı bir gülüşle, "Gerçekten, Kate, yurt hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" diyor. Konuşurken beni küçük görmeyi çok sevdiğini görebiliyorum, onu böyle görmek çok eğlenceli, hatta komik. "Gece uyurken telefonunun sesini kapatmak görgü kurallarındandır, yoksa oda arkadaşın yakın zamanda senden nefret edecektir. Bu, yurt hayatının ilk kurallarından biridir. Telefonunun sesini olması gerektiği gibi kapatmış olsaydın, mesajımla uyanmayacaktın."

Maddie'nin sözlerini, insanların onun her söylediğini ciddiye aldığını düşünen biri olduğu için, hoşgörüyle karşılamış gibi yapıyorum. "Teşekkürler, Maddie, bunu aklımda tutacağım." Bağırarak, on dokuz yıl Gracei'le aynı odada uyudum, ortak alan paylaşımını ve görgü kurallarını elbette biliyorum, diye eklemek istiyorum. Ama sakin olmaya çalışıp susuyorum.

Maddie, alaycı konuşmalarımı anlayamadığı için sırıtıyor. "Rica ederim." Sonra başını sallayıp acır halde bana bakıyor. "Seninle ne yapacağım, bilmiyorum."

Eşyalarımı kapının önüne bırakabilirsin çünkü hâlâ beni içeri davet etmen gerektiğini düşünemedin, demek geliyor içimden. Ama sonra kendimi Maddie'nin yerine koyuyorum. Ben olsam kendim hakkında ne düşünürdüm? Beni tanımıyor, nasıl biri olduğumu bilmiyor. Belki de bana göz kulak olması gerektiğini düşünüyor ve iyi niyetli davranmaya çalışıyor. Her neyse.

"O zaman ben eşyalarımı alıp seni rahat bırakacağım." Artık onunla alay etmek eğlenceli gelmiyor.

"Peki." İçeri girip koltuktaki kıyafet yığınını işaret ediyor.

"Harika," deyip eşyalarımı toplamaya başlıyorum. "Kıyafetlerimi çöpe atmadığın ve yakmadığın için ayrıca teşekkür ederim."

Yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. "Böyle bir şeyi asla yapmazdım."

Hâlâ esprilerimi anlayamıyor. "Şaka yapıyorum, Maddie. Rahatla biraz."

Yüzündeki şaşkınlık yok oluyor ama biraz alınmış gibi görünüyor. Kendimi kötü hissediyorum. "Artık uyandığına göre, bir şeyler yemek ister misin?" Suçluluk duygusu beni dürtüyor.

Çok istekli olması beni şaşırtıyor. "Beş dakikada hazırlanıp hemen geliyorum."

"Sorun değil, acele etme."

Eğer acele etmemesini söyleyince bu kadar ciddiye alacağını bilseydim, on beş dakikan var, derdim. Tam bir saat on üç dakika sonra gece dışarı çıkacakmış gibi hazırlanmış bir şekilde odasından süzülüyor. Maddie'nin bir problemi de bu, sade giyinmeyi bilmiyor. Üzerimde bir Sleigh Bells tişörtü, ayağımda spor ayakkabılarım var; Maddie ise askısız mini bir elbiseyle platform topuklu ayakkabı giymiş.

"Elbisen harikaymış. Ama alt tarafı kahvaltıya gidiyoruz."

"Ah, Kate." Aptal, toy Kate demek ister gibi başını sallıyor. "Beyaz atlı prensinle ne zaman karşılaşacağını asla bilemezsin. Her zaman iyi görünmek zorundasın. Zamanla bunu öğreneceksin."

Öğrenmeyeceğime eminim. Eminim herkesin beyaz atlı prens tanımı farklıdır. Bana deli diyebilirsiniz ama benim için insanların özü ve karakteri çok önemli.

Giydiği elbise vücudunun büyük bir bölümünü açıkta bırakıyor, ne kadar zayıf olduğunu ilk defa fark ediyorum. Bir deri bir kemik. Gözlerimi kırparak bu görüntüyü hafızamdan silmeye çalışıyorum; bedenimin korkunç şeylerden korunmak için geliştirdiği içsel bir teknik bu.

Maddie birden neşeleniyor. Dün spor salonuna gittiğini, orada zengin ve yakışıklı bir adamın numarasını aldığını anlatarak kafeye gidene kadar durmaksızın konuşuyor.

Onu onaylamam gereken yerlerde başımı sallıyorum. Birileri erkek avına çıkmış ve kabarık bir cüzdanı, penisi ve atan bir kalbi olan herkesi değerlendiriyor. Bol şans.

Kafedeki sahne, suşi restoranındakinin aynısı: Maddie bir sürü şey sipariş ediyor. Tek fark, buradaki hiçbir yiyecek çöpe gitmiyor. Bir tabak yumurta, mücver, sosis, jambon, yemek tabağı büyüklüğünde şuruba batırılmış üç krepi mideye indiriyor. Ben sipariş ettiğim yumurtanın yanında gelen sosisleri yemeyince, onları da yiyor. Bu hatun kesinlikle yemek yeme yarışmalarına katılmalı, ışık hızında bir metabolizması var.

Eve döndüğümüzde koltuktaki kıyafetlerimi topluyor ve, "Bana birkaç günlüğüne katlandığın için tekrar teşekkür ederim," diyorum.

"Bir saniye bekle, hemen döneceğim," diyerek uzaklaşıyor.

Bir süre sonra bu sabah duş alırken tıraş bıçağımın yanımda olmadığını fark ediyorum. Maddie'de unutmuş olmalıyım. Onu beklerken gidip alabilirim. Misafir banyosunun kapısı kapalı, evde değilken Prenses'i oraya koyuyor. Kapıyı yavaşça açıyorum, açar açmaz Maddie'nin iğrenç bir fışkırmayla midesini boşalttığını duyuyorum. Koku, dayanılır gibi değil. Midem bulanıyor. "İyi misin, Maddie?"

Gıda zehirlenmesi geçirmiş gibi kan ter içinde ve acı çeker bir halde olacağını düşünüyorum. Küvetin köşesi-

ne oturmuş, saçlarını arkadan eliyle toplamış, hiçbir yere değmemeye özellikle dikkat ederek tuvalete eğiliyor. Çok tuhaf, sanki kasıtlı yapıyor gibi görünüyor. Diğer insanları bilmem ama ben fayans tanrısıyla konuşurken yere oturup üstüne çöküyorum. Tam bir pislik oluyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Kate?" Sifonu çekmeden önce elinin tersiyle ağzını siliyor. Yüzü kızarıyor, utandığından mı kızıyor, yoksa kızdığı için mi böyle davranıyor anlayamıyorum. Evet, sadece kızıyor.

"Üzgünüm, Maddie. Burada olduğunu bilmiyordum. Sanırım tıraş bıçağımı burada unuttum ve..."

"Kapıyı çalabilirdin!"

Hiçbir şey olmamış gibi ellerini yıkıyor, ağzını çalkalıyor ve saçlarını düzeltiyor. Az önce 14.95 dolarlık kahvaltıyı tuvalete boşalttığına şahit olmasaydım buna asla inanmazdım. Az önce olanlardan hiç etkilenmedi ve bu beni çok korkutuyor. Şimdi taşlar yerine oturuyor: çok yemek yemesi, spora olan takıntısı, yemeklerden hemen sonra tuvalete gitmesi, korkunç derecede zayıf olması... Maddie bulimiya hastası!

Tuvaleti göstererek, "Maddie, bu konuyu derhal konuşmamız gerek," diyorum. Hasta olduğunu açıkça söyleyip savunmaya geçmesini istemiyorum.

"Konuşacak bir şey yok." Rahatsız olduğu sesinden anlaşılıyor. Sinirli hâli daha iyiydi, şu an umursamaz davranıyor. Umursamaz insanlarla konuşamazsınız. Konuyu değiştirmek için önünüze set çekerler.

"Maddie, seni yargılamayacağım, gerçekten. Sadece sana yardım etmek istiyorum."

Şimdiye kadarki en duygusuz gülüşüyle, "Bana yardım mı edeceksin? Çok komik. Kaç yaşındasın sen, 18 mi?" diyor.

"Maddie, sen benim teyzemsin, ailemden birisin. Se-

nin için endişeleniyorum. Bu durum ne zamandır devam ediyor?"

"Minik Kate, çok toysun." Tekrar, seninle beş yaşındaymışsın gibi konuşacağım, tonuna bürünüyor. Aldırış etmiyorum, şu an tek istediğim bu durumun üstesinden gelebilmesi için ona yardım etmek.

"Toy mu? Maddie, az önce kahvaltıda yediğin her şeyi tuvalete kustun. Hem de isteyerek."

"Kate, tatlım, ortada önemli bir sıkıntı yok," diyor donuk bir ifadeyle.

Başımı sallıyorum ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Savunmaya geçmesi çok üzücü, inanamıyorum.

"Kate, sadece ara sıra çıkartıyorum. Alışkanlık hâline getirdiğim bir durum değil. Bazen çok acıkıyorum, böylece hem çok yiyor hem de kilo almıyorum. Kaybettiğim bir şey yok." Güzel gülüşüyle beni ikna etmeye çalışıyor.

"Elbette kaybettiğin bir şey var. Vücudunu mahvediyorsun. Bir noktada bu duruma karşı çıkacak bedenin." Vücuduna kasten zarar veren insanlardan nefret ediyorum. Birçok insan sağlıklı bir bedene sahip olabilmek için var gücüyle uğraşıyor. Vücut bir tapınak gibidir, kimse gidip tapınağın üstüne sıçmaz.

Daha önce birçok kez yaptığı gibi, elinin tersiyle beni umursamadığını belirtiyor. Onu kaybediyorum. Beni dinlemiyor. Konuyla ilgili ayrıntılı bilgi sahibi olmadığım için ne diyeceğimi de bilmiyorum. Bu yüzden, düşünmeden, Gus'a yaptığım gibi aynı şeyi söyleyip duruyorum. "Bırakmalısın." Bunu söylerken kendimi aptal gibi hissediyorum.

Gözlerinden ateş fışkırıyor, onu bu kadar zorladım. Derin bir nefes alıp, "Kate, bence artık gitmelisin," diyor.

Evet, kesinlikle çizgiyi aştım. Sırrını açığa çıkardım, bu yüzden öfkeli olmakta haklı. Onu biraz yalnız bırakmak

istiyorum. Kıyafetlerimi toplayıp kapıya yöneliyorum. "Eşyalarımı yakmadığın için tekrar teşekkür ederim."

Cevap vermesini bekliyorum ama susuyor. Rica ederim ya da umurumda değil bile demiyor. Sessiz kalmayı tercih ediyor. Sessizlikten ürperiyorum. Arkama baktığımda, yanımdakinin Maddie değil, Janice Sedgwick olduğunu hissediyorum. Kollarını bağlayıp ağırlığını sol ayağına vermesi bile tıpkı anneme benziyor. Aynı insan olabilirler. Annem bir canavar değildi, sadece bazen kendine hâkim olamıyordu. İlaçlarını almadığında başka birine dönüşüyordu, aslında ilaçlarını aldığında da başka biriydi. Akıl hastalığı şakaya gelmez. Bazen çok sakin ve anlayışlı oluyordu. Fakat genelde öfkeli ya da umursamazdı. Öfke ve umursamazlık tamamen farklı şeyler ama çocukken ikisi de kalbinizi kırıyor. Zamanla bunu kişisel algılamamayı öğrendim; fakat Gracei'e böyle davrandığında yıkılıyordum. Bunun olmaması için elimden geleni yapıyordum, engelleyemediğim birkaç olay için hâlâ kendimden nefret ediyorum.

Artık gitmem gerek.

Kapıdan çıkıyorum, tam kapıyı kapatmadan, "Yardım al," diyorum. Beni duyup duymadığından emin değilim, kapı aralığından çöken omuzlarını görünce duyduğunu anlıyorum.

Yurda dönüp bir saat internette bulimiyayı araştırıyorum. Çok moral bozucu olduğu için bir noktadan sonra araştırmayı bırakıyorum. Kafamda binlerce soru var.

Öğle yemeği vakti geliyor. Tüm okuduklarımdan sonra bir şeyler yemek, istediğim en son şey olsa da, bu odadan uzaklaşmak istiyorum. Başka şeyler düşünmem gerek. Hayatımı bölümlere ayırmak konusunda epey iyiyim. Kötü olaylar üzerine bir süre kafa yorup, sonra onu arka plana atabiliyorum. Böyle bir çocukluk geçirmiş olmak

bana böyle yararlı bir ders verdi. Olumsuzlukların beni yiyip tüketmesine izin veremem. Kötü şeyleri hafızamın kötü bölümüne atıp iyi bölümle kaynaşmasına izin vermiyorum çünkü kötü bölüm tam bir oyunbozan.

Koridorun karşısına geçip Clay'in kapısını çalıyorum. Kapıyı Pete açıyor. "Ne haber, Pete?"

Sertçe bana bakıp, "Kate," diyor.

Pete'i kollarından tutup sallıyorum. "Rahatla, Pete. Clayton buralarda mı?"

Pete kapıyı sonuna kadar açıyor ve Clayton'u yatağında dergi okurken buluyorum.

"Selam Clayton, ne haber?" Kantine gidip bir şeyler yiyeceğim, gelmek ister misin?"

"Elbette, Katherine. Dehşet bir makale okuyorum, uykumu getirdi." Gerinip dergiyi çalışma masasına bırakıyor. Bazen Clayton'un önceki hayatında İngiliz olduğunu düşünüyorum. İngilizlerden başka kim dehşet kelimesini kullanır ki?

Peter hâlâ kapıyı tutuyor. "Sen de gelmek ister misin, Pete?"

"Ben bölmeyeyim." Çok ciddi.

"Pete, sadece gidip bir şeyler atıştıracağız. Ayrıca Clayton'la henüz çıkmıyoruz. Ona kur yapıyorum, hiç umursamıyor." En baştan çıkarıcı gülümseyişimle Clayton'a göz kırpıyorum.

Başını sallayıp, "Ah, Katherine," diyor. Esprilerimi anladığı için çok mutluyum.

"Görüyorsun Pete, bu çocuğu ayarlamak için daha çok uğraşmam gerek, kolay lokma değil. Yani, hiçbir şeyi bölmüyorsun."

Clayton dün gece ona gey olduğunu söylediği için, Pete dalga geçtiğimizi biliyor. Peter'ı merakta bırakmayı ve ilişkilerinin tuhaf bir hâl almasını istemediğini söyledi. Pete,

bunu anlayışla karşıladı. Ben de öyle olacağını bir şekilde hissetmiştim.

Clayton ve Pete'le öğle yemeği çok keyifliydi. Oturduk, birbirimize hikâyeler anlatıp espriler yaptık. Pete üzerindeki gerginliği atınca, aslında komik biriymiş. Clayton'un alaycılığı da eklenince gülmekten yerlere yattık. Gülmek benim için oksijen gibi, buna gerçekten ihtiyacım vardı. Terapi gibi. Beni gözümden yaş gelene, neredeyse altıma işetecek kadar güldüren iki insan buldum. Böyle insanların sürekli çevremde olmasını istiyorum ve bir anda bunlardan ikisiyle arkadaş oldum. Ne kadar şanslıyım.

Odaya döndüğümde, oda tam bir savaş alanı gibiydi. Eşyalar her yere saçılmış, birazı benim, birazı oda arkadaşımın.

Odanın ortasında, elleri kalçalarında duran kıza el sallıyorum. "Selam, ben Kate."

Bana bakıp atkuyruğu saçını sıkılaştırıyor. "Ben Sugar."

Manken gibi bir kız. Uzun sarı saçlı, büyük koyu gözlü, dolgun dudaklı ve uzun boylu. Benim boyum kadar bacakları var. Zayıf, ama formda. Kocaman göğüsleri var. Hiçbir şey saklamadığı için vücudu hakkında bu kadar net yorum yapabiliyorum. Bikini üstü ve kısa, dar bir kot şortla karşımda duruyor. Kot iç çamaşırı üretmeye ne zaman başladılar? Evet, kafamdaki striptizci görüntüsü silinmeye başlıyor.

"Birkaç şeyin yerini değiştirdim, eşyaları hiç kullanışlı yerleştirmemişler," diyerek dağınıklığa bakıyor.

"Sorun değil, birlikte halledebiliriz."

Sugar, bana asker gibi emir veriyor. Tüm eşyaların yerini tam üç kez değiştirdikten sonra, nihayet memnun oluyor. Kan ter içinde kalıyorum. Odadaki mobilyaları ortak kullandığımızdan şüpheliyim, odanın üçte ikisini o kaplıyor. Fakat sorun değil, tüm eşyalarımı koymaya yetecek

kadar yerim var, şikâyet etmeyeceğim. Öyle görünüyor ki, Sugar hep kendi istediğini yaptırıyor. Ben mi? Ben, kendi işime bakıyorum.

Odanın dekorasyonu dışında pek bir şey konuşmuyoruz ama ben birkaç soru soruyorum. 18 yaşında olduğunu ve Minneapolis'te yaşadığını öğreniyorum. Annesiyle babası boşanmış, 3 yaşında bir üvey kardeşi ve Mersedes adında *cocker spaniel* cinsi bir köpeği var. Grant'te tanıdığı bir sürü öğrenci var. Benim hakkımda hiçbir şey öğrenmek istemiyor. İnsanlar, öğrenmek istediklerinde soru sorarlar. Bana hiçbir şey sormadı.

Striptiz hakkında da hiçbir şey söylemiyor. Direği de yok.

Kendimi kandırılmış hissediyorum.

28 Ağustos, Pazar

Kate

"Bu çocuk kim? Erkek arkadaşın mı?" Duştan dönüp odaya adımımı attığım anda peş peşe bunları soruyor. Çalışma masamdaki fotoğraflardan birini işaret ediyor. Sanırım dün sormadığı soruların hepsini bugün soracak.

"Hayır, en yakın arkadaşım."

Sakızını patlatıyor. "Yakışıklı çocuk, gözleri güzelmiş."

Telefonumdaki fotoğrafın aynısının kırpılmış hâli. Her aradığında bu fotoğraf çıkıyor. Çerçeveye koyduğum fotoğrafta ikimiz de varız. Gülüyoruz. Ben başımı arkaya yaslamış ayakta duruyorum; o ise iki büklüm, önüne gelen saçı tek gözünü kapatıyor. Diğer gözüyle uysal, haylaz ve umarsız bir ifade ile kameraya bakıyor. Klasik Gus işte. Bu fotoğrafı yaklaşık bir yıl önce arkadaşımız Franco plajda çekti. "Evet, güzel gözleri var." Siyaha çalan koyu kahverengi gözleri fotoğrafta âdeta ışıldıyor.

Sonra, Gracei'in fotoğrafını işaret ederek, "Bu kim?" diye soruyor.

"Kız kardeşim." Gracei'in yüzüne uzun uzun bakıyorum. Bu fotoğrafı, geçtiğimiz nisan güneşin batışını izlemek için sahile gittiğimizde çekmiştim. Gracei turuncu

gün batımının önünde poz veriyor. Yayılan ışıklar, ateş gibi suyun üzerinde dans ediyor. Fakat yüzündeki gülümsemenin yanında tüm ışıklar sönük kalıyor. Fotoğraf gülümseyişiyle aydınlanıyor. Tüm dertlerimi unutturan, etrafımın güzelliklerle çevrili olduğunu hissettiren her zamanki gülümseyişi. Kız kardeşim olduğu için dünyadaki en şanslı kişi olduğumu düşündüren o gülümseyiş. Bu fotoğraf, dünyadaki tüm dürüstlüğü ve saflığı içinde barındırıyor.

"Ben çıkıyorum. Birkaç arkadaşımla görüşeceğim," diyerek çantasını alıyor.

Dar, kısa, beyaz bir şort ve beyaz kesik bir tişört giymiş, sütyen takmamış. İnsanların böyle serbest dolaşmasını destekliyorum ama ince beyaz kumaştan koyu göğüs uçları net bir şekilde görünüyor. Ya sütyen takmayı unuttuysa? Bu konuda onu uyarmadan dışarı çıkmasına izin veremem. "Şey, Sugar." Açıklamak için kendi göğüslerimi işaret ediyorum.

Büyük ve diri göğüslerine doğru başını eğiyor. Bunlar gerçek olamaz, değil mi? "Ne var?"

"İkizlerin tamamen göründüğünün farkındasın, değil mi?"

Omuz silkerek, "Evet," diyor.

"Tamam, o zaman sorun yok. Görüşürüz."

Bugün Clayton'la Grounds'a gitmemiz gerektiğine karar veriyorum. Bu sefer kapıyı yavaşça açıyorum; ama zil yine sağır edici bir tonda çalıyor. Tüm fizik yasaları az önce çöpe atıldı, kapıya uyguladığım kuvvet kesinlikle zile uygulanan kuvvetin ortaya çıkardığı sesle aynı olamaz. Romero içeride ve adımı soyadımı hatırlıyor. Onu Clayton'la tanıştırıyorum ve Clayton soya sütlü ve az yağlı kremalı bir moka istiyor. Kahvesini içerken kendinden geçiyor. Bir insan bir fincan kahveyle bu kadar keyiflenebilir mi?

Eminim bu sorunun cevabını bildiğimi düşünüyorsunuz. Clayton'un âdeta nutku tutuldu. Benim sade kahvem her zamanki gibi mükemmel; ama Clayton gibi zevkin doruklarına ulaşmıyorum. Belki insanlar bu yüzden krema ve şurup ilave ediyor.

Tüm öğleden sonramızı Clayton'la odasında müzik dinleyip dans ederek geçiriyoruz. Clayton house ve dubstep tarzı müzikleri çok seviyor, tıpkı benim gibi. Sahilde ateş yakıp başına toplanır, sonra dans etmeye başlardık. Gracei de müziği çok sevdiği için birlikte giderdik. Bazen de Gracei, Audrey'yle dışarı çıkar; Gus ve ben, Gus'ın güvenlik görevlisini tanıdığı, yaşımız tutmadığı hâlde bizi içeri alacağını bildiği gece kulübüne giderdik. Gus, mükemmel dans ediyor. Sekste de bu kadar iyi olacağını tahmin etmeliydim. Bedenini çok iyi tanıyor ve çok iyi kullanıyor diyelim.

Pete bir süre partiye katıldı, kızarıp bozardı, ortada şöyle bir döndü, sonra da gitti. Sanırım dans etmekten çekindi, bu konu üzerine biraz çalışmamız gerekecek. Clay, gayet iyi dans ediyor. Bir kulübe gittiğinizde herkesin izlediği biri vardır ya, hani tüm figürleri çok kolay gibi gösterirler, işte o Clayton. Epey etkilendim.

Saat 6.00 civarında dans etmekten kan ter içinde kalmış bir şekilde odama gidiyorum. "Clayton, dans pistini yıkıyorsun dostum. Buralarda 21 yaş altı bir kulüp bulmalıyız."

Sevinçle gülümsüyor, ellerini o kadar hızlı çırpıyor ki, elleri sinek kuşunun kanatları gibi görünüyor. "Katherine, harika bir fikir. Daha önce hiç gerçek bir kulübe gitmedim."

Şaşırıyorum. "Gerçekten mi? O zaman böyle dans etmeyi nerede öğrendin?"

"Sence Minneapolis'te gey kulüpleri var mıdır?" diye soruyor kızararak.

"Elbette vardır."

Daha da kızarıyor. "Katherine, eğer gidebileceğimiz bir tane bulursak benimle gelir misin? Bana eşlik edebilecek başka kimse yok."

Omzunu hafifçe sıkıp, "Elbette. Ne zaman olduğunu söylemen yeterli," diyorum.

Gülümseyişi, tüm yüzünü kaplıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Teşekkür ederim."

Biraz yatışsın diye sırtına vurup, "Rica ederim," diyorum.

Duştan çıkıp odanın boş olduğunu görünce, tekrar Skype yapmak için uygun bir zaman olduğunu düşünüyorum. Mesaj atıyorum, Gus meşgul değilmiş. Rook yine Los Angeles'ta. Tüm temmuz ayı boyunca kayıt yaptılar, şimdi ise albüm tasarımını onaylamak ve turneleri belirlemek için tekrar gittiler. Albümün eylül sonunda piyasaya çıkması bekleniyor. Albüm çıktıktan sonra, şirket tanıtım için birkaç radyo söyleşisi ayarlamak, ardından da bir turne organize etmek istiyor. Kulağa basit geliyor, değil mi? Çok stresli bir ay olacak. Gus'ı çılgına döndüren bir şey varsa, o da stres. Şimdiden onun için endişeleniyorum.

O aptal sırıtışı bilgisayar ekranında belirdiğinde içimi büyük bir mutluluk kaplıyor. "Uzun zamandır konuşamıyoruz, Gün Işığım. Ne haber?"

"Selam Gus, haberler sende. Los Angeles nasıl gidiyor?" Her gün birkaç kez mesajlaşsak da, olan biten her şeyi tüm ayrıntılarıyla duymak istiyorum.

"Gerçekten çok yorucu." Daha yakından bakınca gözlerinin altındaki mor halkaları görebiliyorum.

"Evet, berbat görünüyorsun. En son ne zaman uyudun?"

Esneyip bir süre düşünüyor. "En son perşembe gecesi düzgün bir uyku çektim." Grubu cuma sabahı arayıp

cuma gecesine kadar orada olmaları gerektiğini söylediler. Tüm arabaları ve Gus'ın kamyonetini hazırlayıp yola koyuldular. Cuma gününden beri stüdyodalar, yapımcılarıyla görüşüp tüm şarkıların son rötuşlarını yapıyorlar. O günden bu yana ilk defa gün ışığı gördüler.

"Biraz dinlenmelisin, hem de bir an önce."

"Bunu Amerika'nın bir ucundan diğer ucuna hiç uyumadan araba kullanan kamyoncu kız mı söylüyor?" Kaşını kaldırıyor. "Artık büyüdüm, Gün Işığım. Bitkin hissediyorum ama bununla başa çıkabilirim."

"Buna eminim. AHY'yle her şeyi hallettiniz mi?" Yapımcılarıyla ilk tanıştıklarında, yapımcı kendini Hayal Yapıcı olarak tanıttı. Gus, birkaç hafta HY'yi kullandıktan sonra, Aşağılık Hayal Yapıcı şeklinde bir değişikliğe gitti. Adam çok etkilenmişti, Gus, o günden beri adamı parmağında oynatıyor.

"Evet, yaklaşık yarım saat önce bitirdik. Yaptıklarımızla gurur duyuyorum ama şu son birkaç gün epey acılı geçti. Şarkı seçmek, çocuklarını ateşe atmak için sıraya dizmek gibi bir şey. Hepimizin söz hakkı var ama son söz AHY'ye ait." Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırıp atkuyruğu yapıyor. Öfkeli. Beş, dört, üç, iki, bir. "Bekle, sigara içmem gerek." Bilgisayarını alıp yürümeye başlıyor, ucuz amatör bir film gibi ekrandaki görüntü titreyip bozuluyor.

"Hey, yapma, midem bulanıyor."

"Üzgünüm, Gün Işığım. Sigara içmek için balkona çıkmam gerekiyor."

Sonunda bilgisayarını sabit bir yere bırakıyor. Sigarası ağzında, cebindeki çakmağı bulmaya çalışıyor.

"Bırakmalısın."

Sigarayı dişleriyle tutup gülümsüyor. "Bu hafta, bu ay, hatta bu yıl sigarayı bırakmak için hiç uygun bir zaman değil. Bu yüzden yine söylenmeye başlama." Sol eliyle si-

garayı tutup yakıyor. Sigara alev alıyor, son nefesiymiş gibi içine çekiyor. Dumanı üfledikten sonra gözlerini kapatıp arkasına yaslanıyor.

"Şimdi daha iyi misin?"

Gözleri hâlâ kapalı, başını sallıyor. Bir nefes daha çekiyor.

"Şarkıların son kayıtlarından memnun musun?" diye soruyorum gergince.

Kapalı gözlerle gülümsüyor. "Mutluyum." Bunu içtenlikle söylüyor.

Hâlâ hangi şarkıların albümde yer alacağını bilmiyorum. On beş şarkı kaydettiler ama sadece on biri albümde olacak. Gus, şimdiye kadar bunun bir sır olarak kalmasını istedi. Sanırım bu konudan çok bahsetmenin uğursuzluk getireceğini düşünüyor. Bir sabah uyandığında hepsinin bir rüya olduğunu anlayacak gibi. "Hangi şarkılar albüme girdi, artık söyler misin?"

Yüzünde gerçekten mutlu olduğunu açıkça gösteren bir gülümseyiş var. "*Missing You* [Seni Özlemek]."

Ağzım açık kalıyor. "İnanamıyorum!"

Hâlâ gülümsüyor. "Evet. Şimdiye kadar seçilmeme ihtimalini düşünerek bir şey söylemek istemedim. Haziranda bizimle stüdyoya geldiğinde, AHY sana hayran kaldı. Keman sanatçısının üstün bir yetenek olduğunu söyledi çünkü öylesin."

"Bu... Ne diyeceğimi bilemiyorum... Harika bir haber." Hazirana dönüp stüdyodaki performansımı hatırlıyorum. "Çalarken bu şarkı hakkında pek konuşmadı, beğendiğini söylediğinde ağzımı aradığını düşünmüştüm." Çok şaşırıyorum. Gus, bu şarkıyı yazıp benden Gracei'e bir hediye olduğunu söylemişti. Böylece, Gracei için tekrar çalmaya başladım. Grupla stüdyoya gidip kaydın çöpe atılacağını düşünerek çaldım. Şarkı albüme giremeseydi,

üzülmezdim. Stüdyoda çalmak hayatımda hiç unutamayacağım bir anı olarak kalacak. Başka bir akşam, Gus'la "Güneşi Öldürmek" adlı başka bir şarkıyı eğlence olsun diye söyledik. Bu şarkı, gösterilerinin milli marşı gibi. Herkes eşlik eder. Ne zaman bu şarkıyı canlı söyleseler çok heyecanlanırım. Şarkıyı birlikte söyledik, hatta bir kere tek başıma söyledim. Gus kadar eğitimli değilim ama şarkı söylemeyi seviyorum ve müzik kulağım var. Çok eğlenceliydi. İki şarkıyı da kaydetti. Benim de rock yıldızı zamanlarım oldu diyebilirim.

"Evet, sen oradayken belli etmemeye çalıştı, ertesi gün hep beraber tekrar dinlediğimizde çılgına döndü. Muhteşem bir virtüöz olduğun için teşekkür ederim." Göz kırpıp ağzına kadar dolu küllükte sigarasını söndürdü. "Albüm hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Grant'te neler olup bitiyor onu öğrenmek istiyorum. Söz sende." Sandalyesini masaya yaklaştırıyor.

"Tamam, kısaca her şeyi anlatacağım. Clay ve Pete adında iki yeni arkadaşım var, odaları benim odamın hemen karşısında. Oda arkadaşım Sugar..."

Gus, sözümü kesiyor. "Dur bir saniye, oda arkadaşının adı Sugar mı? Doğanın lezzetli tatlandırıcısı gibi?"

Başımı sallıyorum. "Sugar Starr LaRue."

Gülerek başını geriye atıyor. "Yok artık! Tam klasik bir... Anne babası ne içiyordu acaba?" Ekrana doğru eğilip, "Gün Işığım, bu kız striptizci ya da eskort falan mı?" diye soruyor. Meraklı gözlerle bana bakıyor.

Alkışlayarak gülüyorum. "Ben de aynen böyle düşündüm!" Tekrar ciddileşiyorum. "Hayır, değil."

"Bu tarz bir meslek onun için çok uygun olurdu. Çok güzel hikâyeler kaçırdığının farkında mısın?"

"Evet, buna ben de çok üzülüyorum. Ama hâlâ birkaç iyi hikâye yakalayabileceğimi düşünüyorum. Bu meslek

için gereken tüm özelliklere sahip ve bu sabah içini gösteren yırtık beyaz bir tişörtle sütyensiz dışarı çıktı."

Kaşlarını kaldırıyor. "Tanrım! Adresini tekrar söyleyebilir misin? Hemen seni ziyarete gelebilirim."

"Sapıksın."

"Ben bir erkeğim, kanımda var. Peki başka? Karşı odadaki iki çocuktan bahsetsene biraz."

"Clayton ve Peter mı?"

"Evet. Nasıl tipler? Namusun için endişelenmeli miyim?"

"Gözlerimi deviriyorum. "O gemi çoktan kalktı, biliyorsun. Fakat dünya tersine dönse de, onlarla aramda bir şey yaşanamaz."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyor.

"Clay'le aynı kulvarda yarışıyoruz. Pete'in de kırk yaşına kadar bakire yaşayanlardan ya da sapık fantezileri olup bunu mükemmel bir üst kimlikle kapatanlardan olduğunu düşünüyorum. Hangisi olduğuna sen karar ver, ben karışmıyorum."

Gus gülümsüyor. "İddiaya girecek olsam, tercihimi Pete'in normal görünmeye çalışan sadomazoşist bir seks bağımlısı olduğu yönünde kullanırdım. Sence sahip midir yoksa köle mi?"

Kulaklarımı kapatıp başımı iki yana sallıyorum. "Artık Pete'i her gördüğümde onu deri kostümü ve kırbacıyla hayal edeceğimin farkındasın, değil mi?"

Gülüyor. "Rica ederim."

Dil çıkarıp, "Serseri," diyorum.

"Demek oda arkadaşın gizli striptizci, sen de geylerle ve sapıklarla takılıyorsun. Minnesota'mn bu kadar gelişmiş bir yer olduğunu hiç bilmiyordum. Büyüleyici bir grup. Belki, ben de üniversiteye gitmeliydim. Hadi, anlat bana. Başka neler oldu?"

Bir süre düşünüp, "Dün Maddie'ye uğradım," diyorum.

"Sakın bana Maddie'nin yine besin gruplarını karıştırdığını ve kendini piramidin diğer ucunda bulup tekrar et yemek zorunda kaldığını söyleme."

"Hayır, ama yemekle ilgili bir hikâye. Aslını sorarsan biraz korktum."

"Korktun mu? Ne oldu?"

"Bulimiya hastası."

Sesi yumuşuyor. "Ne?"

"Evet. Kahvaltıya gittik, güzelce hepsini yedi, on dakika sonra da çıkardı.

"Tanrım!"

"Onu tuvalette çıkarırken yakaladım. Üstüne gitmeye çalıştım, beni başından attı. Israr ettim, sinirlendi. Berbat bir durumdu. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Demek kızdı?"

"Evet, hiçbir şekilde bu konuya müdahale etmemi istemedi, sonra da gitmem gerektiğini söyledi."

"Kahretsin."

"Evet."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Şu an çok sinirli. Biraz yatışmasını bekleyip tekrar konuşmayı deneyeceğim."

"Bol şans."

"Teşekkür ederim. Gerçekten biraz şansa ihtiyacım var."

Gus konuyu değiştirene dek birkaç dakika sessiz kalıyoruz. "Gün Işığım, orada tüm ihtiyaçlarını karşılayacak kadar paran var mı? Okul, yemek..."

Sözünü kesiyorum. "Bir işim var."

"Sorduğum bu değildi."

"Her şey yolunda, benim için endişelenme." Bu söylediğimin ne kadar doğru olduğunu ben de bilmiyorum. Önümdeki birkaç ay beni neler bekliyor, hiç bilmiyorum. Biriktirdiğim para yetmeyebilir. Zamanla göreceğim.

Canı sıkılıyor. "Benim işim seni düşünmek. Paraya ihtiyacın var mı? Albüm çıkmadan bir miktar ödeme yaptılar, istediğin kadar gönderebilirim."

"Tanrım! Seni hak edecek ne yaptım? Teşekkür ederim ama hayır, paraya ihtiyacım yok."

"Peki, olduğunda söyler misin?"

"Muhtemelen hayır, kendim halledebilirim."

"Kahretsin, Gün Işığım. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa hemen beni ara, tamam mı? Şu an sana yardım edebilirim. Gracei'le zor zamanlar geçirdiğinizi... Keşke bunu daha önce öğrenseydim. Sanırım hep annenin birikimi olduğunu düşündüm. Yardım edemediğim için hâlâ kendimi çok kötü hissediyorum. Bunu telafi etmeme lütfen izin ver."

"Bana nasıl yardım edebilirsin biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Yarın sabah, sonraki sabah, bir sonraki sabah uyanıp, bu albüm için canını dişine takarak çalışıp, efsane bir turne ve albüm hazırlayabilirsin.

Gülümsüyor.

"Yeni hedefin bu: efsane yaratmak."

Gülüyor. "Efsane yaratamam. Ancak efsane olabilirim."

"Çokbilmişe bak sen! Sen hem bir efsane yaratabilir, hem de efsane olabilirsin."

Sırıtıyor, utanmış gibi yere bakıyor. "Sen öyle diyorsan... Bu çok büyük bir sorumluluk."

"Ciddiyim, aklımı başımdan almanı istiyorum."

"Bu akşam çok ısrarcısın," deyip tek kaşını kaldırıyor. "Hoşuma gitti, hatta biraz da seksi buldum bunu."

Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse, sanırım uykusuzluktan böyle konuşuyorsun. Git ve biraz dinlen Rock Tanrısı."

"Evet, gidip biraz uyusam iyi olacak," deyip esniyor. "Okulunun ilk gününde sana bol şans diliyorum."

"Yumruğumu havaya kaldırıp, "Grant Üniversitesi deneyimini yaşayacağım!" diye bağırıyorum.

"İşte bu!" Bir şey kaçırmış gibi şaşkın bakışlarla gülüyor.

"Bunu anlamak için orada olmalıydın."

"Sanırım evet."

"Efsane yarat."

"Efsane yarat," diye tekrarlıyor.

"Seni seviyorum, Gus."

"Ben de seni, Gün Işığım."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

29 Ağustos, Pazartesi

Kate

Okuldaki ilk günüm mükemmel geçti. Grant Üniversitesi deneyimi ile epey dalga geçtim ama unutulmaz bir gün geçirdim. Yüzümdeki sersem ifadeyle kampüste dolandım. Çok uzun zamandır üniversiteye gitmeyi hayal ediyordum, gerçek bir üniversiteye. Bunun gerçekleşeceğini hiç tahmin etmemiştim; şimdi buradayım. Ölmeden önce yapılacaklar listemi tamamlamaya bir adım daha yaklaştım. Yapmak istediklerimi özel bir sıraya göre dizmedim; ama üniversiteye gitmek beşinci sıradaydı. Tanrı'ya mutlu olduğumu hatırlatmanın tam zamanı. Mutlu günler, Tanrım. Grant için teşekkür etmek istedim. Sağlıcakla kal.

2.30'da Üç Petunya'ya vardığımda, Shelly'yi kahverengi bir çiçek aranjmanını hazırlarken buluyorum. Meşgul olmasına rağmen durup, "iPod'unu getirdin mi? Ben hoparlörümü getirdim. Çalma listende güzel şeyler var mı görelim bakalım," diyor.

"Bu bir test mi?"

"Bunu nasıl istiyorsan öyle algılayabilirsin." Evet, beni test ediyor. Aniden, müziğimin onurunu savunma gereği hissediyorum. Çantamdan iPod'umu bulup karışık çalma modunda açıyorum.

Bir Mozart parçasıyla başlıyor. Shelly şarkıyı atlamak için düğmeye basarken bana özür diler gözlerle, "Tüm gün bunları çalıyorum. Çok seviyorum ama çalışırken farklı şarkılar dinlemek istiyorum," diyor.

"Sorun değil."

Diğer şarkı çalmaya başladığı anda tezgâhın arkasında dans etmeye başlıyorum. Shelly, şaşkınlıkla bana bakıyor. "Hadi, Shelly. Salla poponu!

Kararlı bir şekilde başını sallıyor.

Ayaklarım duruyor ama bedenimin geri kalanını durduramıyorum. "Ne? Sakın bana dans etmediğini söyleme!"

Tekrar başını sallayıp kızarıyor. Böyle bir sahneyle karşılaşabileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Bu sorunu bir an önce çözmemiz gerek," diyerek gülümsüyorum. "Bu sömestr mutlaka seni dans etmeye götüreceğim, biliyorsun değil mi?" Bu kız daha önce hiç yapmadığı, karakterinin dışında bir şey yapmalı. Birden yeni amacım bu oluyor.

Bu konuda kararlı olduğunu kanıtlamak için tekrar başını sallayıp, "Ben dans etmem, Kate," diyor.

"Bence içindeki dans kraliçesi özgür kalmak istiyor. Çığlık atıyor, Shelly, onu duyabiliyorum, çok kızgın. Clayton'la bir sonraki oda partimize seni de davet ediyorum."

"Oda partisi mi?"

"Parti sayılır; yani sürüyle insan, uyuşturucu ve karanlıkta parlayan fosforlu çubuklar olmuyor. Yine de eğlenceli."

"Clayton kim?"

"Yurt arkadaşım, karşı odada kalıyor."

Kalçalarımla ritme ayak uydurmaya devam ederken başını sallıyor. Çok eğlenceli bir kız ama *kendimi bu eğlenceye teslim edemem* düşüncesiyle hareketlerini kısıtladığı açıkça

anlaşılıyor. "Yani iPod'undan müzik açıp bir odada Clayton'la dans ediyorsunuz, böyle bir parti mi?"

"Benim değil, onun iPod'u, çok iyi müzikleri var. Fakat evet, genel olarak böyle bir parti," diyerek düzeltiyorum.

Yüzünde minik ama gerçek bir gülücük beliriyor. Seni seven, seni mutlu eden birine gülümsediğinde beliren gülücükler gibi. Shelly'nin bu tip hisleri sık yaşamadığını hissedip gururlanıyorum. "Kate, fazla enerjiksin."

Dans ederek yerime gidip çalışmaya başlıyorum, sonra sadece başımla ritim tutuyorum. Sevdiğim müzikleri dinlerken bedenimi sabit tutamıyorum. Damarlarımda dolaştığı için müzikten kopamıyor gibi hissediyorum.

Hemen her şarkıda, benim onu izlediğimi fark etmeden, Shelly iPod'a eğilip ekrandaki yazıyı okumaya çalışıyor. İçten içe gülüyorum. iPod'umda Avrupa müziğinden birkaç İngilizce olmayan şarkı da var. Fransızca, Almanca ya da Felemenkçe bilmiyorum, bu yüzden sözlerin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Hiç sorun değil, ne dediklerini anlamasam bile müzik harika. Bu şarkılardan biri başlıyor.

Önce ekrana, sonra bana bakıyor. "Bu da ne böyle?"

"Fransızca hip-hop. Sever misin?" Sevdiğini biliyorum çünkü sevmeseydi, dikkatini çekmezdi.

"Fena değil." Kâğıt kalem alıp şarkıcının ve şarkının adını not alıyor. Altı ya da yedi şarkıyı da aklında tutmaya çalıştığını biliyorum. "Bunları nereden buluyorsun?"

"En yakın arkadaşımla uzun süredir bir müzik arşivi oluşturuyoruz. Bunu büyük bir zevkle yapıyoruz." Müzik olmadan yaşayamazdım.

Bir sonraki şarkı başlarken, "Erkek arkadaşın var mı, Shelly?" diye soruyorum.

Yüzünde tatlı bir gülümseme beliriyor. Sanırım zayıf noktasını buldum, bu kez hislerini saklayamıyor. "Evet."

"Öyle mi? Bu şarkıyı mutlaka not etmelisin. Grup, 80'ler ruhunu yeniden yaşatıyor ve solistinin çok seksi bir sesi var."

Bu şarkıyı da not alıyor. "Erkek arkadaşım sana teşekkür ediyor."

Gülümsüyorum. "Rica ederim."

Çalışmaya devam ederken Shelly bana rastgele sorular sormaya başlıyor. Sanırım iyi bir müzik zevkimin olduğuna inandı ve testin ikinci aşamasına geçtik.

"En beğendiğin üç kadın şarkıcıyı söyle." Gözlerini kısıp, "Eğer şu berbat pop prenseslerinden birini bile söylersen seni kovarım," diyor.

Bu tehdide epey gülüyorum, bu soruyu uykumda bile cevaplayabilirim. "Bir: xx'ten Romy Madley Croft. İki: Yaz grubundan Alison Moyet. Üç: Concrete Blonde'dan Johnette Napolitanos. Onur sanatçısı olarak da Royal Thunder'daki hatunu seçiyorum çünkü tüm hafta bu grubu dinledim.

"En sevdiğin gitarist?"

"En yakın arkadaşım."

"Onlarca gitarist arasından arkadaşını mı seçiyorsun?"

"Kesinlikle."

"Peki, en iyi bas gitarist?

"Çok basit, Silversun Pickups'tan Nikki Monninger. Muhteşem çalıyor ve sahne kostümlerine bayılıyorum. Hem şık, hem de başarılı bir kadın."

"En iyi punk grubu?"

"Teenage Bottlerocket. Canlı performansları nefes kesiyor. Onları sahnede dinleyip pogo yapmak çok keyifli."

"En değeri bilinmeyen grup?"

"Dredg."

"Hangisi?"

"Grubun adına bayılıyorum. Bence daha bilinen bir grup olması gerek."

"Eğer bir müzisyenle tanışma şansın olsaydı, kimi seçerdin?"

"Dave Grohl'la takılmak harika olabilirdi. Çok alçakgönüllü birine benziyor, normal bir adam gibi. Üstün yetenekleri olması dışında tabii." Karşılıklı gülümsüyoruz.

Hoparlörü söküp iPodu'umu bana uzattığında saat 7.00. "Sanırım aradığım insanı buldum, Kate." Listesi hâlâ elinde. "Senden bir şeyler kapmalıyım."

İltifatı hoşuma gidiyor. "Beğenmene sevindim." Öne eğiliyorum. "Görevimi yerine getirdim."

Gözlerini deviriyor. "Bu akşam bizimle pizza yemek ister misin? Erkek arkadaşım, oda arkadaşı ve ben Red Lion Road'da pizza yiyip bira içeceğiz. Giderken seni alabiliriz." Bu teklifle, gözümdeki korkutucu Shelly figürü bir anda silindi. İnsanları pek sevmese de, bir şekilde bana ısındı. Doğrusu, ben de ona ısındım.

"Çok üzgünüm ama gelemem. Ödevim var ve Clayton'a akşam yemeği için söz verdim."

Sırıtıyor. "Parti çocuğuyla randevun mu var?"

"Hayır, kantinde masum bir akşam yemeği."

Önlüğünü çıkarıyor. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Gerçekten çok üzgünüm, davet ettiğin için teşekkür ederim. Başka zaman, tamam mı?" Aslında, az param olduğu için gitmiyordum. Cuma günü haftalığımı alana kadar cebimdeki 5 dolarla idare etmem gerekiyor. Sanırım bu parayla bir dilim pizza bile alamam. Ama ona bunu söyleyemem. Yardıma muhtaç biri gibi görünmek istemiyorum. Kantin bedava, Grounds'tan derse girmeden önce 1.57 dolara kahve alıp içebiliyorum. Yurtta kutsal kâse dâhil her çeşit kahve makinesi yasak olduğundan ve kantin kahvesi çamur gibi olduğundan, Grounds'taki kahve hayat kurtarıcım olacak. Bu 5 dolara bu yüzden ihtiyacım var.

30 Agustos, Salı

Keller

Zil çalıyor ve istemsizce meraklanıp bakıyorum. Bu sabah Romero'nun bir görüşmesi olduğu için, o dönene kadar burayı ben idare ediyorum.

Kapıdan girer girmez ilk olarak ne kadar minik olduğu dikkatimi çekiyor. Kıyafetlerini ve duruşunu inceleyince, başka bir şehirden geldiğini anlıyorum. Kapıdan sallanan zile sert bir ifadeyle bakıyor. Zille bir geçmişi olduğunu düşünüyorum. Uzun zamandır gördüğüm en sevimli şey. İstemeseniz bile sizi gülümseten türde bir sevimlilik. Bara yaklaşırken, yüzündeki sert ifade yerini samimi bir gülümsemeye bırakıyor. Her gülümseme mutlu değildir ama onunki mutlu. İçten ve hoşnut. O kadar arkadaş canlısı bir duruşu var ki; sanki sizi yıllardır tanıyor, tüm sırlarınızı ve açıklarınızı bilmesine rağmen sizi hâlâ seviyor.

Bir süre öylece durup onu inceledikten sonra gülümseyip, "Grounds'a hoş geldin. Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diyerek selam veriyorum. Sesim heyecanımı ele veriyor, boğazımı temizliyorum.

Alışılmışın dışında bir heyecanla cevap verdiğimi anlamış gibi gülümsüyor. Açık yeşil gözlerinin ayrı bir hikâyesi

var gibi duruyor. Bu kadının güzelliği başımı döndürüyor. Gözleri, gülümseyişi, güneşte sararmış saçları, minik ama orantılı vücudu, hepsi çok güzel.

Büyüleyici gözleri ve dudakları hâlâ bana gülümsüyor. "Günaydın."

Sesi çok etkileyici. Tam olarak nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama sesi içimde derin bir yere inip kök salıyor. Kulaklarınızdan çok içinizde duyduğunuz bir ses. Bu hissi tekrar tekrar yaşamak istiyorum. Dudağımın sağ ucunu kaldırıp gülümseyerek, "Sana da günaydın," diyorum. Aklımı kaçırıyor olabilirim; ama birlikte geçirdiğimiz zaman hemen bitmesin istiyorum. Bu yüzden onunla flört ediyorum. Çok uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım. "Tahmin edeyim, soya sütlü ve kremasız karamel kapuçino?"

Gülümseyerek kaşlarını hafifçe çatıp başını yana eğiyor. "Bu işte iyi misin? İnsanların siparişlerini tahmin etmekte yani?"

Ona daha yakın olabilmek için uzanıp dirseklerimi bara koyuyorum. Görev tamamlandı: Şimdi daha yakınım. Burnunda çok belirgin olmayan çiller var. Onlar da çok etkileyici. "Genelde." Yalan söylüyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.

Söylediklerimi düşünürken kafasını kaşıyor. Ellerini saçlarının arasında dolaştırıp çektiğinde saçları daha da karmaşık bir hâle geliyor. Fakat kötü görünmüyor, hem de hiç. "Sence ben bir karamel kapuçino kızı mıyım? Kahretsin, bundan nasıl bir çıkarım yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Dirseklerim hâlâ barın üzerinde. Gülümsüyor olmasaydı, bana kırıldığını düşünürdüm. Fakat eğleniyor gibi bir hâli var. "En iyi tahminim bu."

"Demek öyle," diye cevaplıyor. "Aslında bu önyargılı değerlendirme beni biraz üzdü ama aldırış etmeyeceğim. Kahve tutkumun dışarıdan açıkça belli olduğunu düşünüyordum. Büyük boy bir spesiyal istiyorum. Sade olsun."

Sade mi? Hiç kimse sade kahve içmez ki! Gözlerimi kısarak, "Ekstra şurup?" diye soruyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Hayır."

Israr ediyorum. "Krema, süt, soya sütü?"

Başını sallıyor. "Hayır teşekkürler."

"Şeker?"

"Hayır, sağ ol, yeterince tatlıyım."

Bunu başka biri söyleseydi, bayağı olduğunu ve bana kur yaptığını düşünürdüm. Ama onda çok doğal duruyor. Gülüyorum. "Eminim öylesin." Kahveyi hazırlayıp servis ediyorum. Kahvesini alırken parmaklarımız hafifçe birbirine dokunduğunda aklım başımdan gidiyor. Bunu kasıtlı yapmadığını biliyorum, sesli bir tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. "Kahve tahminini tutturamadım. Kulübe hoş geldin."

Elindeki iki doları uzatıp göz kırpıyor. "Bunu sık duyuyorum."

Bana göz kırptı. İyi ki barın arkasında durduğum için belimden aşağısı görünmüyor. Çünkü liseli bir çocuk gibi kendimi rezil etmek üzereyim. Ona tekrar dokunmayı göze alamadığım için para üstünü o minik avcuna bırakıyorum.

Hemen parayı bahşiş kutusuna atıp kahvesini havaya kaldırarak, "Sana harikulade bir gün diliyorum," diyor.

Kim harikulade kelimesini kullanır ki? O, kullanıyor. Şu andan itibaren en sevdiğim kelime bu olabilir. "Harikulade." Ona bakıp gülümsemekten kendimi alamıyorum. Uzun zamandır tatmadığım duyguların kapısını ara-

lamış gibi hissediyorum. "Ben de sana," diyerek onu klasik bir şekilde uğurluyorum. Romero'yla bunca süre beraber çalışınca edindiğim bir alışkanlık.

Saate bakıyorum, henüz 6.55 ve şimdiden harikulade bir gün oldu.

Az önce neler oldu? Yıllar süren uykum az önce sonlanmış gibi hissediyorum.

31 Ağustos, Çarşamba

Kate

Son iki saattir Clayton ve Pete'in odasındayım. Bir saat sohbet ettikten sonra, "Hadi Darp et, Seviş, Birlikte ol," oynayalım diyor Clayton.

Pete'e bakıyorum, o da en az benim kadar şaşkın. Sonra birden hangi oyundan bahsettiğini anlayıp, "Hayır, Öldür, Becer, Evlen oynamak istemiyorum," diyorum.

Clayton bu cevabıma çok şaşırıyor. "Böyle söyleyince kulağa çok uygunsuz bir oyunmuş gibi geliyor. Neden istemiyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "En son on beş yaşındayken oynamıştım."

"Pete hâlâ şaşkın. "Bu nasıl bir oyun? Öldür, Be..." O sözcüğü söyleyemiyor bile. Belli ki daha önce hiç oynamamış.

Pete'in masumiyetine hayran kaldığım için gülümsüyorum. "Clayton," deyip ona dönerek devam ediyorum, "yurt görevlisi John, kantinde çalışan Hector ve oda arkadaşım Sugar."

Somurtuyor. "Tanrı aşkına, Kate. Tüm seçenekler çok korkunç."

Gülümsüyorum. "Oynamak isteyen sensin. Ayrıca Hector hiç korkunç bir seçenek değil. Gayet iyi biri."

"İyi olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Her akşam yemekten sonra tabaklarımı bırakırken biraz konuşuyoruz."

"Konuşmuyorsunuz; İngilizce, İspanyolca ve birtakım saçma sapan kelimelerin karışımı bir dil kullanıyorsunuz."

"Bana İspanyolca öğretiyor, ben de ona İngilizce öğretiyorum," diyerek kendimi savunuyorum.

Sırıtıyor. "Neler öğretti?"

Foyam ortaya çıktığından dolayı gülüyorum. Hector'un İngilizcesi çok kısıtlı ve diyalog kurmaktan çok zırvalıyoruz. Göğsümü kabartıp, "İspanyolca 'Adım Kate', 'Nasılsın?', 'Kedi' ve 'Havuçların tadı berbat' demeyi biliyorum," diye cevaplıyorum.

Pete şaşırıyor. "Sana 'Havuçların tadı berbat.' demeyi mi öğretti?" diyor.

Hayır anlamında başımı sallıyorum. "Muhtemelen 'Havuç sevmiyorum,' demek, ama ben 'Havuçların tadı berbat,' demeyi tercih ediyorum. Çünkü gerçekten berbat." Kıpırdanıp duran Clayton'a bakıyorum. "Oyuna geri dönelim, Clay: John, Arkadaşım Hector ve Sugar. Seçim senin."

Pete oyunu hâlâ anlayamadı.

İç çekiyor. "Darp edeceğim kişi mutlaka Sugar olmalı çünkü başka türlü hiçbir işime yaramaz. Diğer ikisi ise midemi bulandırıyor."

"Karar ver artık."

Gözlerini kapatıyor. Pete'in ne kadar utandığı yanaklarından anlaşılabiliyor. Clayton bir çırpıda, "John'u beceririm çünkü hayatımın geri kalanını birlikte geçiremeyeceğim kadar kaba biri. Tek kelime İspanyolca konuşmamama, saç filesine, buz mavisi kotuna ve yaşlı adamların giydiği

ayakkabılarına rağmen Hector'la birlikte olurum," diyor. Kelimeleri yeterince hızlı bulamıyor, somurtarak kollarını bağlayıp göğsüne koyuyor. "Benim sıram geçti."

Alkışlıyor, yüzündeki iğrenmiş ifadeye bakarak kahkahalar atıyorum. "Muhteşemdi, Clayton." Pete sıranın ona gelmesinden korktuğu için çok gergin görünüyor. "Tamam, yeni oyun."

Herkesin bir soru sorduğu ve diğerlerinin cevaplamak zorunda olduğu bir oyun uyduruverdim. Pete'in Texas'ta doğup Nebraska'da büyüdüğünü öğrendim. En sevdiği yemek sote edilmiş sarımsak ve mantar eşliğinde az pişmiş biftek, en sevdiği oyuncak mikroskop, kampüste çıplak yürümektense ayak serçe parmağının bahçe makasıyla kesilmesini tercih eder. Clayton'un en sevdiği kitap *Lord of the Rings* [Yüzüklerin Efendisi] ve köpeklerden, özellikle de küçük olanlardan nefret ediyor. Küçükken artistik buz pateni yarışmalarına katılmış, onu pistte görebilmek için üstüne para bile verebilirim. Kırmızı çoraplarını ve uzun siyah botlarını giydiği sürece, kampüste çıplak yürümeyi ayak parmağını kaybetmeye tercih eder. İşte beklediğim yanıt.

Pete bir saat önce uyuduğunda, biz de Clayton'la ödev yapmaya başladık. Ama artık gözlerim kapanıyor.

Avrupa tarihi kitabımı kapatıp, "Clayton, bir kızı nasıl eğlendireceğini çok iyi biliyorsun ama benden bu kadar. Çok yoruldum," diye fısıldıyorum.

"Tamam tatlım. Benim de biraz güzellik uykusuna ihtiyacım var."

Çantamı omzuma takıyorum. "İyi geceler, Clayton."

"İyi geceler, Katherine." Oturduğu yerden bana öpücük atıyor.

Ben de ona öpücük atıp koridorun karşısına geçiyorum. Çok uykulu olduğum için kapıda asılı kırmızı şeridin bir

uyarı olduğunu çok geç fark ediyorum. Her şey birdenbire gelişiyor. Sadece birbirine dolanmış bacakları ve çıplak bir çift popo görüyorum. İnlemeler hakaretlerle son buluyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırıyor Sugar. Aerobik dersinin ortasında olduğu için daha çok bağırmaya çalışsa da nefesi yetmiyor. "Çık git buradan, seni kaltak!"

Az önceki sahneyi ve kırmızı şeridi sonunda bağdaştırıyorum. "Kahretsin. Üzgünüm dostum." Kapıyı ardımdan kapatıyorum. Kalbim küt küt atıyor, uykum tamamen kaçtı. Tuvalete gidip yüzümü yıkarken neler yapabileceğimi düşünüyorum. Onu dışarıda beklemeli miyim, yoksa gidip başka bir yerde mi uyumalıyım? Clayton'un odasına geri dönüp kapıyı yavaşça çalıyorum. Az önceki adrenalin patlaması yerini tekrar uykuya bıraktı. Clayton kapıyı bordo ipek pijamasıyla açıyor.

"Bir şey mi unuttun, Katherine?"

"Hayır. Anlatmadan önce sormak istediğim bir şey var. Hangi ara Hugh Hefner'a dönüştün? Pijamana bayıldım."

Eğilip gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Başparmağımla odamın kapısını işaret ediyorum. "Şey, Sugar içeride işi pişiriyor ve onları suçüstü yakaladım. Bu gece sende kalsam olur mu?"

Kapıyı sonuna kadar açıyor. "Elbette, Katherine." Odamın kapısına doğru bakıp, "Kapı kolundaki kırmızı şeridi görmedin mi?" diye soruyor.

Başımı hayır anlamında sallayıp Pete'i uyandırmamak için fısıldayarak konuşuyorum. "Evet, hatamın farkındayım. Yorgundum ve böyle bir şey olacağını düşünemedim. Ayrıca daha önce *beni rahatsız etme, şu an hayvanlar gibi sevişiyorum* uyarısı hakkında hiç konuşmadık."

Clayton yatağına çıkıp örtüyü kaldırıyor. "Hadi, gel, Katherine. İkimize yetecek kadar yer var."

"Hayır, Clayton. Yere kıvrılıp uyuyacağım."

Eliyle işaret ediyor. "Çok saçma bir fikir, gel hadi." Göz kırpıyor. "Çok tatlısın ama tipim değilsin."

Gülümseyip yatağa giriyorum. "Teşekkürler, Clayton. Harika bir insansın. İyi geceler."

Beni yanağımdan öpüyor. "İyi geceler, Katherine."

Hayatım boyunca yatağımı birileriyle paylaştım. Şimdiye kadar fark etmemiştim; ama sanırım bu hissi özlemişim.

1 Eylül, Perşembe

Kate

Kahve muhteşem bir içecek, bedenimi ve ruhumu ısıtıyor, beni inanılmaz mutlu ediyor. Bu sabah, âdeta kafamın içinde çınlayan zil bile beni ürkütmüyor. Bu zili zekâmla yenemeyeceğimi anladığım için barış ilan etmeye karar verdim. Emin olmak için yine kapıyı hafifçe ittim, hâlâ çok fazla ses çıkarıyor.

Sabahın bu erken saatinde, ben sıranın sonunda yerimi alırken, Romero beni her zamanki selamıyla karşılıyor. "Günaydın, Kate."

Beklerken, salı günleri çalışan çocuk arka odadan çıkıp geliyor. Evet, hâlâ hayran hayran bakıyorum. O beni görmeden, önlüğünü giyip arkadan bağlamasını izliyorum.

Benden büyük görünüyor ama burada çalıştığına göre öğrenci olduğunu düşünüyorum. Orta boylu, cılız ama omuz ve kol kasları belirgin ve kendine güvenen biri. Bu güvenin çok derinlerde kaldığını ve onu düzenli aralıklarla hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyorum. Kararsız kaldığında, zayıflıklarını sempatisiyle kapatmayı çok iyi bildiği için kimsenin fark etmediğine bahse girerim. Hemen göze çarpan bir sempatikliği yok. Sizi cezbeden ve nereye git-

tiğinizi bile sormadan bilet alıp otobüse binerek yüzlerce kilometre yolculuk ettiğiniz türden bir sempatiklik.

Neyse ki, yolculuk sırasında muhteşem manzaralar görürsünüz. Saçları, henüz yataktan yeni kalkmış gibi dağınık, kirli sakalları gibi koyu kahverengi. O kadar bebek gibi bir yüzü var ki, cinayet işlese ceza almaz. Masum bir yüz olduğundan değil; kimsenin hayır diyemeyeceği bir yüz olduğundan. Hepsi bir yana, en etkileyici yeri açık mavi gözleri. Uzun, kalın ve siyah kirpikleri gözlerine, içine düşülesi bir derinlik katıyor. Genel olarak, epey yakışıklı biri.

Romero'ya içten bir selam veriyor. "Günaydın, Rome." Sonra da, sıradaki müşteriye yardımcı olmak için bara yöneliyor. Şans bu kez benden yana, sıradaki müşteri benim.

İçimden Tanrı'yla konuşup ona teşekkür ediyorum. Şu an önümde büyüleyici bir canlı türü duruyor. Tanrı harika bir iş çıkarmış.

Yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. "Ve mülteci geri döner." Yakından bakıldığında, gözleri hatırladığımdan daha parlak görünüyor. Bu çocukla başıma bela alabilirim. Neyse ki sadece bakıyorum.

Dayanamayıp ben de gülümsüyorum. "Mülteci mi?"

"Evet, buralı olmadığına eminim."

Romero, espresso makinesinde süt ısıtırken bize bakıyor. "Kate Californialı." Yine beş ayrı kelime gibi söylüyor. KA Lİ FOR Nİ YA.

"Ah, California. Doğru tahmin etmişim, buralı değilsin." Kahve Tanrısı bir Romero'ya bir bana bakıp, "Kate mi? Birbirinize adınızla hitap edecek kadar samimi misiniz? Bana bir iyilik yap ve bizi tanıştır Rome," diyor.

Romero gülerken omuzları oynuyor. "Keller Banks, Kate Sedgwick. Kate Sedgwick, Keller Banks." Keller'a dönüyor. "Ve kahvesini sade seviyor."

Keller gülümsüyor. "Biliyorum, Rome. Bizim kulüpte." Bana dönüp elini uzatıyor. "Tekrar tanıştığımıza memnun oldum, Katie."

Elini sıkıyorum. Eli sıcak, parmak uçlarındaki nasırları hissedebiliyorum. Elimi sıkıca kavrıyor; aynı zamanda nazik ve davetkâr bir kavrayış. Elini bırakmak istemiyorum. "Ben de, Keller. Bu arada, adım Katie değil, Kate."

O tuhaf gülümseyişiyle başını sallıyor. "Büyük boy sade spesiyal mi?"

"Evet, bugün alışkanlıklarımı değiştirmek için hiç uygun bir gün değil," derken Clayton'un içtiği, keyiften havalara uçuran *mocha macchiato* aklıma geliyor ve, "ya da teorilerimi kanıtlamaya çalışmak için," diye devam ediyorum. Burada durup Keller Banks'e bakmak bana fazlasıyla keyif veriyor.

Kahve bardağını kapatıp bana uzatırken, soru sorar bir bakışla kaşlarını kaldırıyor. "Teori kanıtlamak derken?"

Başımı sallayıp parayı uzatıyorum. "Önemli bir şey değil." Gülümseme hissini alt dudağımı ısırarak bastırmaya çalışıyorum.

Aklımdan geçenleri okuyor gibi tekrar gülümsüyor. "Teorileri kanıtlama konusunda yardıma ihtiyacın olursa mutlaka haber ver." Dirseklerini bara koyup öne uzanınca göz göze geliyoruz. Sesini alçaltıp, "Fazlasıyla yardımcı olurum," derken para üstünü uzatıyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. Umarım bozuklukları kutuya atarken fark edilmez. Bu son sözündeki cinsel göndermeyi kasıtlı yapmış gibi, belki de tüm kızlara kur yapıyor. Kahvemi ona doğru kaldırıp gülümsüyorum. "Yardımcı olabileceğine eminim, Keller Banks. Sana mükemmel bir gün diliyorum."

Gözlerini benden kaçırmıyor, hatta gözünü bile kırpmıyor. "Mükemmel, evet. Ben de sana, Katie."

Dışarı çıktığımda, kalbim hâlâ heyecanla çarpıyor. Kahve almak için masumca içeri girip orada çalışan çocuğu çıplak hayal etmek kötü bir şey mi? Acaba yatakta nasıl? Derin bir nefes alıyorum. Bana Katie demesine bile izin verdim.

Kahretsin.

2 Eylül, Cuma

Kate

Son birkaç gündür Gus'la sadece mesajlaşıp sigara aralarında birkaç dakika telefonda konuşabiliyoruz. Programı çok yoğun. Her gün yalnız birkaç saat uyumak için eve gidip, sonra kaldıkları yerden devam ediyorlar. Bu yüzden, kantinde Clayton ve Pete'le akşam yemeği yerken aldığım mesaja çok şaşırıyorum. Bana Skype yapmak ister misin, diye sormuş.

Çok isterim, 15 dakikaya hazır olacağım, diye cevaplıyorum.

İzin isteyip bilgisayarımı açmak için koşarak odama gidiyorum.

Ekranda yüzünü görünce, içim yine o tanıdık mutluluk hissiyle dolup taşıyor. Yorgun ama mutlu görünüyor. "Selam, güzel kadın."

"Nasılsın dostum?"

"İyiyim, Gün Işığım. Sen nasılsın?"

"Harika. Rock and Roll dünyasında son günlerde neler oluyor? Hangi şarkıların albüme girdiğini söyleyecek misin? Daha ne kadar beklemem gerekiyor? Sabrım taşmak üzere."

Gus, balkonda sigara içiyor. Bu kadar sakin görünmesine şaşmamalı. Gülümsüyor. "Hazır mısın?"

Sandalyede zıplıyorum. "Evet, hazırım! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Bu haberi duymak için yıllarca beklemiş gibiyim. Hadi söyle artık." Ekranımdaki sigarayı işaret edip, "Bu arada, bırakmalısın," diyorum. Albüm için o kadar heyecanlıyım ki, söylediğime kendim bile inanmıyorum.

Sadece gülümseyip şarkıları saymaya başlıyor.

Adını söylediği her şarkıyı kafamdaki listede işaretliyorum. Çok heyecanlıyım. "Sana bir şey söylemem gerek."

Endişeli görünüyor. "Ne?"

"Bu, tüm zamanların en iyi albümü olacak. Umarım çok zengin ve ünlü olmaya, turne dışındaki zamanlarını özel adanda geçirmeye, her yıl yeni bir mankenle evlenmeye, evcil hayvan olarak aslan beslemeye, viski ve eroine bağımlı yaşamaya hazırsındır."

Gülüyor. "Gün Işığım, sen böyle söyleyince kulağa harika geliyor. Böyle olacağına söz veriyor musun?" Böyle alaycı davranması çok hoşuma gidiyor.

"Kesinlikle. Ama aslan yerine maymun, viski yerine votka istersen o senin bileceğin iş. Rock and Roll dünyasının efendisi sensin."

Daha çok gülüyor. "İşin içinde bu kadar zamparalık varken bu işi müzik için yapmadığımı biliyordum."

"Sanırım Rock Tanrısı'nın dünyasında zamparalık ve gününü gün etmek aynı anlama geliyor. Aslında aynı şeyden bahsediyoruz."

"Beni tanıyorsun, Gün Işığım. Şansımız yaver gider ve başarılı olursak, muhtemelen yine annemle yaşar, vakit bulduğumda sörf yapar, vejetaryen *taco* ile beslenip sigara içerdim."

Haklı olduğunu bildiğim için gülümsüyorum. Milyo-

ner olsa bile, alçak gönüllü biri olduğu için muhtemelen aynı standartlarda yaşar. Paraya asla önem vermez. Sanırım bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz. Önceliğimiz insanlar. Bu özelliğini çok seviyorum. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Şarkıları ne zaman dinleyebilirim?"

"Önümüzdeki hafta kayıtlar elime geçer diye düşünüyorum. Sana gönderirim ama beni pohpohlamayacağına söz ver. Dürüst bir şekilde eleştirmeni istiyorum."

Sağ elimi kaldırıyorum. "Seni pohpohlamayacağıma yemin ederim."

Gülümsüyor. "İşte aradığım kız." Biraz duraksayıp, "Bugün Missing You şarkısını tekrar dinledim. Tekrar keman çalmayı düşünüyor musun?" diye soruyor.

"Hayır. Açıkçası keman çalmayı özlemiyorum. Üzücü, değil mi? Belki bir gün özlerim, kim bilir? Sadece şu an çalmak istemiyorum." Bana Gracei'i hatırlattığı için çalarken üzülüyorum.

"Peki. Sen keman çalınca dünya daha güzel bir yer oluyor, tüm söylemek istediğim bu." Susup ben konuşmayınca devam ediyor. "Sen neler yapıyorsun? Okul, iş, striptizci kız, sapık çocuk?"

Konuyu değiştirmesinin verdiği rahatlıkla gülüyorum. "Okul çok iyi gidiyor. Hâlâ burada olduğuma inanamıyorum. İş de müthiş. Birlikte çalıştığım kızı, Shelly'yi çok seviyorum. Dışarıdan sert görünse de, aslında çok tatlı biri."

"Tam sevdiğim tip bir insan."

"Striptizci... Bunu sana kibarca nasıl anlatırım bilmiyorum."

"Kibarca mı? Daha önce hiç bu konudan rahatsız olduğunu işitmedim. Söyle hadi."

"Striptizci kızın epey hareketli bir cinsel hayatı var. Yurt odamızda kendi gözlerimle gördüm."

"Kendi gözlerinle mi? Minnesota seni bir cinsel sapığa

dönüştürüyor. İzledin mi? Bir dahaki sefere karşı odadaki sapıkla porno film çektiğinizi söyleyeceksin."

"İzlemedim, yanlışlıkla odaya daldım. Çok utandım. Bana laf sokup küfür etti."

O kadar gülüyor ki, sandalyeyi deviriyor. "Yok artık! Çok komikmiş."

"Evet, odaya giren aptal ben olunca o kadar da komik değildi. Yanlış düşünüyorsam söyle; ama bir hatunun odasına yatak sporu için gidersen yanma sokulup tüm gece orada kalmazsın, değil mi?"

Hâlâ gülüyor. "Evet, tek gecelik ilişkinin ilk kuralı bu. İşin bittiği an çekip gidersin." Gülmeyi bırakıyor. "Dur bir saniye. Kız çıplak pijama partisi verirken sen nerede kaldın?"

"Clayton'la kaldım."

Yüzü birden ciddileşiyor. "Clayton gey olan mı, yoksa deri kostümlü sapık olan mı?"

"Clayton, yüzde yüz homoseksüel olan."

Babacan bir ses tonuyla, "Gün Işığım, yeni tanıştığın iki çocuğun odasına öylece gidip kalamazsın," diyor.

"Gus, tamamen zararsız insanlar. Kedi yavruları bile onlardan daha zararlıdır."

Parmaklarıyla saçını düzeltip atkuyruğu yapıyor. Öfkelendiğinde hep saçıyla oynar. "Gün Işığım, beni dinle. Ne kadar mükemmel biri olduğunun ve erkekleri nasıl etkilediğinin farkında bile değilsin. Seni görür görmez bacaklarının arasına girmek isterler. Seninle beş dakika geçirdikten hemen sonra da sana âşık olurlar." Canı sıkılıyor. Birkaç saniye içinde sigaraya saldıracağını biliyorum. "Sadece dikkatli olman gerektiğini söylemek istiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Biraz abartmıyor musun? Gus, Kate Sedgwick'le konuştuğunu unutma. İstenmeyen durumlardan nasıl sıyrılmam gerektiğini biliyorum."

Başını sallıyor. "Tecavüzden sıyrılamazsın, Gün Işığım. 45 kilosun. Lütfen bana kendine dikkat edeceğine dair söz ver. Eğer bir hıyar gelip seni zorlamaya çalışırsa... Minnesota'ya gelip onu öldürürüm. Eminim AHY'nin turne planı kapsamında hapis yoktur."

"Gus..."

Sözümü kesiyor. "Orada sana ilgi gösteren, seni ayartmaya çalışan bir sürü insan olacak. Seçici ol. Çünkü arabanın arka koltuğunda seni becermeye çalışan bir heriften ya da annesinin misafir odasında seni siken bir arkadaştan çok daha iyilerini hak ediyorsun."

Tüm seks hayatımı özetliyor. Sadece birkaç kişiyle, gerçekten seçici davranarak birlikte oldum. Sürtük değilim, yalnızca fırsatları değerlendirdim. Hepsi tek gecelikti, bağlılık yok, pişmanlık yok. Hepsinde çok keyif aldım. Ama Gus farklıydı. Planlanmış bir seks değildi, aynı zamanda sıradan biri de değildi. Şimdi ise kendini aşağılıyor. "Gus."

"Dinle, Gün Işığım, sen çok özel birisin. Seninle gerçekten ilişki kurmak isteyen, sana çiçek alan, güzel sözler söyleyen insanlarla birlikte olmalısın. Dünyada sonsuz sevebilme kapasitesine sahip ve aynı şekilde sevilmeyi hak eden biri varsa, o da sensin."

"Çiçekler ve romantik sözler bana göre değil Gus," diyerek başımı sallıyorum.

"Bunu doğru insanı bulduğunda anlayacaksın, henüz karşına böyle biri çıkmadı." Sesi üzgün geliyor.

Hayatta hiç gerçek bir ilişki yaşayacak zamanım ve fırsatım olmadı. Tüm kalbimle sevdiğim ailem ve arkadaşlarım herkesten öncelikliydi. Erkekler ve seks hep yalnızca fiziksel bir etkileşim olarak kaldı. Gus'la olan şey faklıydı; aşktı ama bildiğimiz aşk gibi değildi. Aşk, anlaşılmaz, gerçek dışı ve bana uzak bir kavram. Bazı insanların bunu gerçekten hissedebildiğini biliyorum, tüm bunları yüre-

ğim taş bağladığı için söylemiyorum. İyimser biriyim ama gerçekçilik benim için her şeyden önce gelir. Peri masalı gibi bir hayatım olmayacak, bu durumdan rahatsız da değilim. Benim hayatım gerçek. Ve benim gerçekliğimde, insanlar âşık olup evlenerek sonsuza kadar mutlu yaşamaz; çünkü hayat çok zor ve karmaşık. Shelly gibi insanların hayatında peri masallarının gerçek olduğunu görmek beni mutlu ediyor. Adını peri masalıyla aynı cümlede kullandığımı duysa, Shelly beni mahveder.

Parmağımı kaldırıp söz istiyorum. "Bir saniye bekle." Gus'a kendini daha iyi hissettirmek için karşı odaya gidip Pete ve Clayton'un kapısını çalıyorum.

Kapıyı Pete açıyor. "Selam, Kate."

"Selam, Pete. Clay'le benim odama gelebilir misiniz? Yalnız birkaç dakikanızı alacağım."

Pete, kapının arkasında duran Clayton'a bakıyor. Clayton lafa karışıyor. "Elbette tatlım."

Hep birlikte odama geliyoruz. Gus gözleri kapalı, başını arkaya yaslamış bir şekilde sigara içiyor. Sessizliğe o kadar odaklanmış ki, odaya girdiğimi duymuyor.

"Uyan artık uyuyan güzel."

Gözlerini açmadan gülümsüyor.

"Seninle iki arkadaşımı tanıştırmak istiyorum." Gus, Clayton ve Peter'ı görebilsin diye yana çekiliyorum.

İkisini görünce, Gus'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor. Artık güvenliğim hakkında endişelenmeyeceğini biliyorum. Hayatımda tanışabileceğim en zararsız iki insan ve zararsız oldukları bilgisayar ekranından bile kolayca anlaşılıyor. "Ne haber gençler?"

Clayton, kızarık yanaklarıyla el sallıyor. "Merhaba." Tanrım, sanırım az önce bir ilk görüşte aşk sahnesine tanıklık etmiş olabilirim. Gus'ın tişörtü yok ve gayet iyi görünüyor. Clayton'un neredeyse nefesi kesiliyor. Suni te-

neffüs yapmam gerek gibi hissediyorum. Acaba yurtta kalp masaj aleti var mı?

Peter şaşkın ve korkmuş bir ifadeyle sol elini kaldırıyor. "Selam."

Araya girip ekranı göstererek, "En yakın arkadaşım, Gus Hawthorne. Gus, Minnesota'daki arkadaşlarım, Clayton ve Peter," diyorum.

Clayton ve Peter telaşlanıyor. Sanırım Gus'ın biraz korkutucu bir görüntüsü var. Uzun, kaslı ve iri biri. Bilgisayar ekranında bile ağırlığını belli ediyor. Gus kadar yakışıklı insanlara verilen üç çeşit tepki vardır: kur yapmak, meydan okumak, korkudan büzülmek. Clay vurulmuş gibi görünse de, Pete ve Clay'in Gus'tan çekindiği çok açık. Clayton ve Peter henüz bunu fark edemedi ama Gus tam bir koca bebek.

Clayton ve Pete afallayıp, "Tanıştığıma memnun oldum," ve "çok memnun oldum," diyerek aynı anda konuşuyor. İkisi de çok resmi.

Gus, gülmemek için kendini zor tutuyor, kibar davranabilmek için elinden geleni yapıyor. "Ben de tanıştığıma memnun oldum."

Alkışlayarak, "Harika, artık herkes birbirini tanıyor. Mutlu, büyük bir aile olduk," diyorum. Gus'a dönüp, "Şimdi mutlu musun?" diye soruyorum.

Pis pis sırıtıyor. "Hiçbir fikrim yok."

Clayton ve Pete'e dönüyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sohbet bittikten sonra tekrar görüşebiliriz."

İkisi de, hiçbir şey söylemeden başını sallıyor.

Bu, Gus'ın çok hoşuna gidiyor. "Umarım harika vakit geçirirsiniz, hatunuma iyi bakın, tamam mı?"

Clay ve Pete, şaşkınlıktan ağızları açık kalmış bir şekilde yine başlarını sallayıp odalarına gidiyor. Pete korku içinde, Clayton ise muhtemelen erekte oldu. Gus'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi var.

Gus, kapının kapandığını duyar duymaz ellerini çırpıp büyük bir kahkaha patlatıyor. "Ah, Gün Işığım. Kendini korumana hiç gerek yok, hatta bu ikisiyle evinde olduğu kadar güvendesin. Pete kesinlikle sapık fantezileri olan biri değil. Fakat yine de onu deri kostümüyle hayal etmekten kendimi alamadım."

Gülmek istemiyorum ama kendimi tutamıyorum. Gus'ın kahkahaları bulaşıcı. "Sana söylemiştim."

"Gerçekten düzgün insanlara benziyorlar."

"Çünkü öyleler. Çok iyi çocuklar."

Gülümsüyor, birkaç saniye sessiz kalıyoruz.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Bir yerlerde benim için endişelenen birilerinin olduğunu bilmek güzel."

"Her zaman; benim görevim düşünmek."

Gülümsüyorum.

Gülümsüyor.

"Bu gecelik benden bu kadar, Gün Işığım. Mükemmel vakit geçirdim."

"Ben de."

"Seni seviyorum, Gün Işığım."

"Ben de seni, Gus."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Bilgisayarı kapatıp karşı odaya yürüyorum. Kapıyı benim için açık bıraktıklarından direkt içeri giriyorum.

"Durumun biraz tuhaf olduğunun farkındayım, özür dilerim. Ama geldiğiniz için teşekkür ederim. Gus senin odanda kaldığım için endişeleniyordu ve sizi tanıştırıp bu sorunu çözmek istedim."

Clayton, yatağında uzanıp elindeki dergiyle serinlemeye çalışıyor. Yanakları hâlâ kırmızı. "Katherine, erkek arkadaşının Adonis olduğunu neden söylemedin?"

"Tatlı çocuk, sence de öyle değil mi, Clayton?

"Tatlı mı? Fevkalade biri."

"Erkek arkadaşım değil, en yakın arkadaşım."

Pete söze karışıyor. "Öyleyse neden hatunuma iyi bakın, dedi?"

"Bilmiyorum, Pete. Bana hep böyle der, sevgisini belirtmek için."

Clayton kaşlarını kaldırıyor. "Kesinlikle öyle. Bana bak, ikiniz arasında neler döndüğünü bilmiyorum ama bu çocuğu elinden kaçırırsan zırdelisin demektir."

"Zırdeli mi?"

"Evet. Zır. Deli."

Eylül, Pazar

Kate

Kızgınlığının geçtiğini ümit ederek Maddie'ye mesaj atıyorum. Onun için endişelendiğimi bilmesini istiyorum.

Cevap vermiyor.

Sanırım hâlâ kızgın.

Onu biraz kendi hâline bırakıp bir süre sonra tekrar deneyeceğim.

5 Eylül, Pazartesi

Kate

Planladığımız gibi, akşam 7.30'da Clayton kantinin önünde beni bekliyor. İşten çıkıp her zamanki gibi geç kaldım. İçeri yürürken koluma giriyor. "Katherine, seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

Şüpheci gözlerle ona bakıyorum. "Hayır, ne oldu?"

Fısıldayarak, "Minneapolis'te 21 yaş sınırı olmayan bir kulüp buldum," diyor.

Ellerimi ovuşturuyorum. "Süper! Ne zaman gidiyoruz?"

Suratını buruşturup yine de ümitli görünmeye çalışıyor. "Bu gece?"

Omuz silkiyorum. "Kaçta çıkıyoruz?"

Durup bana dönüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, sana geleceğimi söylemiştim, değil mi?"

Sıkıca sarılıp hafifçe beni havaya kaldırıyor. Bu kadar güçlü olduğunu düşünmemiştim. İkimizin de 45 kiloyu kaldırabileceğini sanmıyordum. "Katherine, seni gerçekten seviyorum, harika birisin."

"Arkadaşım Shelly de gelebilir mi?"

Ellerini çırpıyor. "Ne kadar fazla kişi olursa o kadar çok eğleniriz."

Yemek yerken Shelly'yi arıyorum.

"Selam dostum," diyor alaycı bir tonda. Ama sanırım bu kelimeyi kullanmayı gerçekten seviyor.

"Akşam için planın var mı?"

"Hayır. Neden sordun?"

"Güzel. Arkadaşım Clayton'la dans etmeye gidiyoruz, sen de geliyorsun."

"Beni dans partisine mi çağırıyorsun?"

"Evet."

"Hiç Clayton'un odasında sahte bir partiyi kaldıracak durumda değilim."

"Öyle değil, dışarı çıkıyoruz, gerçek bir kulübe gideceğiz."

"Nereye?"

"Spectacle adında bir yer. Minneapolis'te."

"Kate, orası gey kulübü."

"Evet, biliyorum." O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, uyuduğunu ya da telefonu bir yere bırakıp gittiğini düşünüyorum.

"Orası bir gey kulübü," diye tekrar ediyor.

"Yani?"

"Biz gey değiliz, Kate."

"Farkındayım."

Sessizlik.

"Vajinası olanların girmesi yasak değil, Shelly. Çok eğleneceğiz. Lütfen gel."

"Bilmiyorum." Sesinden pes etmek üzere olduğunu fark ediyorum.

"Shelly, bu teklifi reddedersen içindeki dans kraliçesi devrim yapmayı planlıyor. Başına böyle şeyler gelsin istemiyorum. Dokuz buçukta seni alacağız."

"Kahretsin," derken gözlerini devirdiğini telefondan hissedebiliyorum. Sonra, oflayarak pes ediyor. "Tamam."

Yurtta yaklaşık bir saatimi Clay'in yatağında uzanıp kıyafet denemesini izleyerek geçiriyorum. Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim.

"Gri pantolonunu tekrar dene." Eğer ona yardım etmezsem, bu odadan asla çıkamayacağız. Gus'tan bile daha zor seçiyor.

Gri pantolonunu giyip etrafında dönüyor.

"Bunu giy. Popon muhteşem görünüyor."

Gülümsüyor ve, "Evet, arka tarafım hiç fena değil," diyerek onaylıyor.

"Hem de hiç," diyorum. Odama gitmek için yataktan kalkıyorum. "Seksi pantolonlardan bahsetmişken, benim de gidip üstümü değiştirmem gerekiyor."

"Ne giyeceksin?" diye sorup yeni bir tişört deniyor.

"Bilmiyorum, muhtemelen siyah kotumu giyeceğim."

"Kot mu? Kot mu giyeceksin? Mini elbisen falan yok mu?"

Gülüyorum. "Tatlım, gey kulübüne gidiyoruz. Dikkat çekmek için gerekli teçhizata sahip değilim. Ayrıca herkes senin seksi popona bakıyor olacak. Harika kıyafetler giyen o adamlarla asla yarışamam. Bu geceki görevim, penisi olmayan iki kadın olarak Shelly'yle gidip, kıçımdan ter akana kadar dans ederek Minneapolis'te yaşanabilecek en iyi geceyi yaşamak."

"En azından topuklu ayakkabı giysen? Ya da üstüne parlak bir şeyler? Hiç pullu kıyafetin var mı? Yoksa bir şeyler ödünç verebilirim."

Bu kadar hevesli olması çok hoşuma gidiyor. "Ben hallederim." Gülümseyip odama gidiyorum.

Birkaç dakika sonra, dar, siyah bir kot, siyah topuklu ayakkabılar ve siyah dekolte bir gömlekle geri dönüyorum. Gus, baştan aşağı siyah olduğu için, buna Johnny Cash ha-

tunu giysisi, diyor. Clayton beni görünce şaşkına dönüyor. "İnanmıyorum, göğüs dekolten harika görünüyor."

Göğüslerime bakarken ister istemez gülüyorum. İlk defa cinsel çıkarlardan ve imalardan uzak bir iltifat alıyorum. "Destekli sütyenin gücünü asla hafife alma."

Shelly'yi alıp Minneapolis'e doğru yola çıkıyoruz. Saat 10'a doğru, Spectacle'a varıp arabayı park ediyoruz.

Clay arabanın ön panelini tutmayı bırakıp boğazını temizliyor. "Katherine, sana gerçekten hayran olduğumu söyleyerek söze başlamak istiyorum." Tekrar boğazını temizliyor. "Ama bu hayatımın en korkutucu yolculuğuydu."

Arka koltukta oturan Shelly'ye bakıyorum, o da başıyla Clayton'u onaylıyor. Büyük koyu gözlerini hiç kırpmadan bana bakıyor. "Kate, kolay korkan biri değilim ama gerçekten dehşet vericiydi. Sanırım altıma işedim."

Abarttıklarını düşünerek omuz silkiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"California'daki kuralların farklı olduğunu biliyorum. Oradaki hız sınırı saatte 95 km mi bilmiyorum ama burada 65. Yani senin köşeleri dönerken yaptığın hız aslında üst sınır."

Bir Shelly'ye, bir Clay'e bakıyorum. İkisi de soluk yüzleri ve kocaman gözleriyle bana bakıyor. Sağ elimi havaya kaldırıp gözlerimi kapatıyorum. "Eve giderken daha yavaş kullanacağıma söz veriyorum."

"Ve dönerken sinyal vereceğime," diye ekliyor Clayton.

"Ve dönerken sinyal vereceğime," diye söz veriyorum. Sessizce Tanrı'yla konuşmaya başlıyorum. Kötü bir sürücü olduğumu bana neden söylemedin? California'daki tüm sürücüler mi berbat? Bu kadar kötü olduğumu düşünmemiştim. Daha önce hiç kaza yapmadım. Her neyse, kimseyi öldürmeme izin vermediğin için teşekkür ederim, sonra görüşürüz.

Kapıda uzun bir kuyruk var. Kapıda kimliklerimiz kontrol ediliyor. Shelly yirmi iki yaşında olduğu için ona bir bileklik veriyorlar. Benimse elimin arkasına siyah, büyük bir çarpı atıyorlar. İçerideki müzik o kadar yüksek ki, göğsüme yumruk atılıyormuş gibi hissediyorum. Işıklar yanıp sönüyor, dans pisti dolup taşmış bile. Dans etmek için sabırsızlanıyorum.

"Hadi Shelly, dans edelim!"

Bana bakıp arkadaki barı işaret ediyor. "Cesaretimi toplamak için önce bir şeyler içmem gerek. Asla ayık dans edemem. Siz başlayın."

Shelly'ye göz kulak olabilmek için Clayton'la pistin köşesine geçiyoruz. Müzik içimden geçiyor gibi hissediyorum, bu hisse bayılıyorum. Pist kalabalıklaştıkça birbirimize sokulup kendimizi müziğin ritmine bırakıyoruz. İkimiz de çalan şarkının her kelimesine eşlik ediyoruz. Clayton bu kadar yakışıklı erkeğin arasında çok mutlu görünüyor.

Bir süre daha dans ettikten sonra, bir adamın Clay'i arkadan süzdüğünü fark ediyorum. Orta boylu ve koyu tenli bir yakışıklı. Kafasını kazıtınca keskin yüz hatları ortaya çıkmış. Göz göze gelince, kaşlarıyla izin ister gibi Clayton'u işaret ediyor. Gülümseyip başımı sallıyorum. Clayton'un omzuna dokunuyor. Clayton ona doğru dönüyor ve bir anda onu Bay Elmacıkkemiği'ne kaptırıyorum. Yapacak bir şey yok, bu yüzden buradayız. Ayrıca Shelly'nin bir bira ve iki tek içki içtiğini gördüm. Artık dans etme zamanı.

Pistin köşesine gidip işaret parmağımla Shelly'yi çağırıyorum. Geldiğimizden bu yana daha rahat görünüyor. Birasından son yudumunu alıp yanıma geliyor.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye söyleniyor.

Somurtmasına rağmen hareketlerinin yumuşadığını fark edip gülümsüyorum. Bir dönüşüme tanıklık edecek

gibi hissediyorum. "Sakin ol, Shelly. Müziği dinle. Onu hisset. Yapabilirsin." Ellerini tutup müziğin başlamasını bekliyorum.

Parmaklarımı sıkıca tutup figürlerimin aynılarını yapmaya çalışıyor. Gergin ve kontrolcü davranıyor. Ama ikinci şarkıya geçene kadar ellerimi bırakacak rahatlığa ulaşıyor.

"İçindeki dans kraliçesi şu an çok mutlu! Devrim başarısız oldu," diyerek kulağına bağırıyorum.

Dil çıkarıp tamamen rahatlamanın getirdiği mutlulukla gülümsüyor. Alkolün etkisinden mi, yoksa umursamamaya karar verdiğinden mi kendini bırakıyor, bilmiyorum.

Hemen ardından belimde bir el hissediyorum. Bu nazik el, arkama yapışıp dans eden adama ait. Dönüp arkama bakmıyorum ama her hareketime ayak uydurabiliyor. Benimle aynı ritmi hisseden insanlarla dans etmeyi seviyorum. İki şarkıda daha dans ettikten sonra kulağıma eğilip, "Çok iyi dans ediyorsun. Genelde kadınlarla dans etmem ama sana karşı koyamadım. Teşekkür ederim," deyip yanağımdan öpüyor. Arkama bakıp gülümsüyorum. Pistin ortasına doğru ilerleyip gözden kaybolurken göz kırpıyor. Epey yakışıklıydı. Maalesef tüm yakışıklıları elde edemiyorsun.

Shelly'nin şaşkınlıktan ağzı açık kalıyor. Elinden tutup bara götürüyorum. "Hadi bir şeyler içelim, çok terledim."

Hâlâ ağzı açık, pis pis sırıtıyor. "İnanmıyorum, hayatımda iki insanın kıyafetleriyle seks yapmasına daha benzer bir sahneye hiç şahit olmamıştım."

Gülüyorum. "Ne? Sadece dans ediyorduk."

"Bu, dans değildi, çok seksiydi. Bana mutlaka öğretmen gerek."

Hemen öğretiyorum. Hızlı öğrenen biri. Bir saat sonra o dans edemediğini söyleyen Shelly'den eser kalmıyor. Shelly'ye biraz alkol ver ve tüm kuralları uçup gitsin.

Saat 1.00 Shelly'yle yorulduğumuzu fark edip eve dönmeye karar veriyoruz. Dans pisti tıklım tıklım olduğu için Clayton'u bulmamız biraz zaman alıyor. Clayton'u, yaklaşık üç saat önce yanımda onu süzen adamla dans ederken buluyoruz. Tişörtü terden sırılsıklam olmuş. Gitmemiz gerektiğini söylerken kendimi çok kötü hissediyorum. Vedalaşırken Bay Elmacıkkemiği Clayton'u çekip öpünce, bu his iki kat artıyor. Fakat gitmeden Clayton'un eline telefon numarasını yazıp tekrar öpünce seviniyorum.

Clay'e bir beşlik çakmak ve sarılıp kutlamak için dışarı çıkana kadar bekliyorum. "Dostum, o kadar ateşli öptü ki, çok kıskandım." Aslında kıskanmadım, Clayton adına çok mutlu oldum.

Clayton, büyük bir mutlulukla kaldırımdan arabaya süzülüyor. "Hayatımın en iyi gecesiydi." Mutluluktan yüzüne renk geliyor.

Shelly, başını sallıyor. "Dans etmenin bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç tahmin etmemiştim" Hemen ardından, sinirli gözleri ve sert ses tonu geri dönüyor. "Sakın bunu kimseye söyleme, Kate. Benim de bir saygınlığım var."

Parmağımla iki kez göğsüme vuruyorum. "Spectacle'da olan, Spectacle'da kalır. Yemin ederim." Clayton'a bakıp Shelly'yi işaret ediyorum. "Hatunun nasıl dans ettiğini gördün mü?"

Gözlerini kapatıp hayır anlamında başını sallıyor. "Üzgünüm, biraz meşguldüm."

"Kendisi bir dans kraliçesi."

Clayton gülümsüyor. "Dans kraliçesi benim sanıyordum."

Shelly gülüyor. "Bu unvanı hak eden kesinlikle sensin, Clayton."

Tüm paramı harcadım ama muhteşem bir gece geçirdim.

6 Eylül, Salı

Kate

Sakin ve mutlu bir haftanın sonlarına yaklaşırken, akşam saatlerinde kampüsteki spor salonunda bir süre koşu yapmaya karar veriyorum. Odaya döndüğümde, yine kapı kolundaki kırmızı şerit beni selamlıyor.

Clayton, beni bir kez daha misafir ediyor. Duştan sonra onun pijamalarından birini giymem için ısrar ediyor. Pijaması neredeyse üstüme göre.

İşte şimdi Hugh Hefner gibi hissediyorum.

Bu olayın tekrarlanacağını düşünerek bana bir diş fırçası ve diş macunu alıp, kullandıktan sonra çalışma masasında bırakabilmem için kapalı bir kutuya koydu.

Clayton harika biri.

7 Eylül, Çarşamba

Kate

Bu sabah, Grounds'a her zamankinden daha erken geliyorum. Huzursuz bir gecenin ardından yurt odasında daha fazla durmak istemediğim için sabah koşusuna çıkmaya karar verdim. Tahmin edilebileceği gibi, bu koşu sabah tiryakiliğimin kaynağına geldiğim noktada son buluyor. Bu sabah hava biraz serin, ben de biraz terlediğim için Grounds'un önündeki banka oturuyorum. iPod'umdan klasik müzik dinleyip kapının önünde bulduğum yerel gazeteyi okuyorum. Gazeteyi dizlerime koyup ellerimi kazağımın içine sokuyorum. Üstümde hem tişört hem de kazak olmasına rağmen üşüyorum. Saat 5.45. Grounds 6.00'da açılıyor. 5.30'dan beri buradayım.

Biri arkamdaki cama vuruyor. Keller ön kapıya doğru geliyor. Kapı açılıp o lanet zil çaldığında, sesi hiç umursamıyorum. Sanırım ilerleme kaydediyorum.

"Günaydın, Katie." Yorgun görünüyor. Saçı darmadağın, tıraş olmamış, yataktan az önce kalkmış gibi. Saçını kestirme vakti çoktan gelmiş. Gözlerinden uyku akıyor ama yarı kapalıyken bile gözleri cazibesini yitirmiyor. Gözlerinin rengi mavi tişörtüyle neredeyse aynı. Tüm

bunlara rağmen, belki de tüm bunlardan dolayı, gerçekten çok iyi görünüyor.

Gülümsüyorum. Adımı hatırladı. "Günaydın Keller." Gazeteyi uzatıyorum. "Gazetene biraz göz gezdirdim, çok önemli bir şey olmamış. Fakat ilgilenirsen, Sam'in Yeri'nde kıymada indirim yapmışlar. Bir de, cumartesi akşamı 5.00-7.00 arası Ebedi Işığın Annesi, kilisenin toplantı salonunun yenilenmesi için düzenlenecek bir makarna daveti veriyormuş."

Yüzünde her zamanki gülüşü beliriyor, sonra yerini buruşuk bir surata bırakıyor. "Sabah 5.45 için bu kadar bilgi çok fazla, Katie."

"Sen uyuyorsun ya da akşamdan kalmasın diye dünya durmuyor."

Barın arkasına geçip önlüğünü takıyor. "Bilemedin. Tüm gece ders çalıştığım için yorgunum." Birkaç saniye durup bana bakıyor. Aptal gibi gülümsediğimi fark ediyorum. Ama kendimi durduramıyorum. "Sabahları hep böyle mutlu mu olursun?"

Omuz silkiyorum. "Doğuştan gelen bir bozukluk. Birkaç saattir ayaktayım, uyuyamadım." Son zamanlarda daha fazla uyumaya çalışıyorum ama bazı geceler uykum kaçıyor. Hayatımda hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim.

"Sanırım bu sabah büyük boy bir kahveye ihtiyacın var?"

Titrerken kollarımla kendime sarılıp ısınmaya çalışıyorum. "Evet, lütfen," diyorum.

Kollarımı işaret edip, "Üşüyor musun?" diye soruyor.

Isınabilmek için olduğum yerde zıplıyorum. "Hava çok soğuk."

Kaşlarını kaldırıyor. "Katie, hava 10 derece. Gerçekten soğuk olduğunu mu düşünüyorsun? Şu an hava ılık. Kış gelince -15 olduğu zamanları göreceksin."

Kulaklarımı kapatıyorum. "Sus! Bunu duymamış gibi yapacağım."

Sallanan kulaklıklarımı işaret ediyor. "Ne dinliyorsun?"

"Mozart."

"Klasik müzik mi? Gerçekten mi? Klasik müzik çok sıkıcı." Gülümsemeye devam ederken bir yandan somurtmaya çalışıyor. Benimle dalga geçiyor ama kaba bir tavrı yok.

"Sıkıcı, öyle mi?" Ona darılmıyorum. Benim yaşımdaki birçok insan aynı şeyi düşünüyor. Bazen kendimi klasik müzik elçisi gibi hissediyorum.

"Tüm klasik parçalar kulağa aynı geliyor."

İşte yine bir müzik tartışması başlıyor. "Bu çok zayıf bir genelleme. Led Zeppelin'i sevmediğin için klasik rock sevmiyorum demek gibi ya da The Cure sevdiğin için bu türde başka bir şey dinlemeden, yeni 80'ler dalgasını mükemmel bulmak gibi."

Kahvemi uzatıyor, iki elimle sıkıca kavrıyorum.

Dirsekleriyle bara yaslanıp uzun ince parmaklarını birbirine geçiriyor. "Öncelikle, hiç kimse Led Zeppelin'e kötü diyemez."

Aynı fikirde olduğumu belirtmek için başımı sallıyorum. "Katılıyorum, kötü bir örnekti." Elimdeki 2 doları bara bırakıyorum.

"The Cure da vasat bir grup," diyerek devam ediyor.

Kendimi tutamıyorum. "Nasıl yani? Saçmalık. Tanrı'ya küfretmek gibi oldu bu. The Cure efsanedir, ölümsüzdür, tüm zamanların en iyi gruplarındandır. Nokta."

"Hiç de bile," diyerek başını sallıyor. Sonra gülümsüyor. "The Smiths daha iyiydi."

Gülümsüyorum. "Morrisey'i tebrik ediyorum ama Robert Smith... O bir Tanrı."

Yenilgiyi kabul edip ellerini havaya kaldırırken bir yan-

dan da gülümsüyor. Parayı kasaya koyup para üstünü uzatıyor.

Elimdeki bozukları bahşiş kutusuna atıyorum. "Bence klasik müziğe bir şans vermelisin. Elbette, bazı parçalar sıkıcı olabilir ama güzel ve seksi parçalar da var. Debussy'yi dinlemeni öneririm."

"Seksi, öyle mi?" Her zamanki gülümseyişi beliriyor. Onu aynanın karşısında, karşı cinse etkisinin tamamen farkına vararak alıştırma yaparken hayal ediyorum.

Göz kırpıyorum. "Seni şaşırtabilir." Veda etmek için kahvemi kaldırıyorum. "Sabah sohbeti için teşekkürler. Sana harika bir gün dilerim, Keller."

"Görüşürüz, Katie. Sam'deki kıyma indiriminden beni haberdar ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Sonsuz Güzelliklerin Annesi'nin köfte davetini de unutma," diyorum arkama bakmadan. Bazen insanların beni dinleyip dinlemediğini bu şekilde test ediyorum.

"Ebedi Işığın Annesi," diye beni düzeltiyor. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Arkamdan kapıyı kapatırken, "Ayrıca makarna daveti," diye ekliyor.

Ben de gülümsüyorum çünkü testi kesinlikle geçti.

8 Eylül, Perşembe

Kate

Öğleden sonra 3.30'da Minneapolis'e doğru yola çıkıyorum. 4.00'e kadar vaktim var; fakat en son araba kullandığımda, Clay ve Shelly'nin ölmemek için dua ettiğini görünce, yola erken çıkıp hızımı saatte 75 km'ye düşürmeye karar verdim. Kendimi yaşlı hissediyorum.

Aradığım ilkokul Maddie'nin evinden sadece birkaç sokak ötede, bu yüzden bulmam çok vakit almıyor.

Geçen hafta, böyle bir ihtiyacım olduğunu hissettim ve danışmanımla gönüllülük olanaklarını konuştum. Kimseden öğüt almaya ihtiyacım olmadığı için ona ayrıntılı bir açıklama yapmadım. Sorunumun Gracei'i özlemek olduğunun farkındayım.

Her neyse, danışmanım beni Grant'le yakın iletişim hâlinde olan bu okula yönlendirdi. Beşinci sınıf öğrencisi Gabriel'le ilgilenen asistan ameliyat olacağı için, iki hafta burada olamayacak. Onun yerini ben dolduracağım. Çok heyecanlıyım. Açıkçası, çok fazla boş vaktim var. Okul ve işi aynı anda yürütürken sıkıntı çekmiyorum ve bir şeyler daha yapmam gerektiğini hissediyorum. Kendimi iyi hissettirecek, başkalarına yardım edebileceğim bir şeyler.

Aynı zamanda biraz bencilim; çünkü insanlara yardım ederken, dolaylı yoldan kendim için de iyi bir şeyler yapmış olacağım.

Tüm belgelerimi birkaç gün önce e-postayla gönderdiğim için, direkt ofise gidiyorum. Beni, okul sonrası programının toplandığı kantine yönlendiriyorlar. Ofisteki kadın, beni okul sonrası programının yöneticisiyle tanıştırıyor. Adı Helen, iyi birine benziyor; ama konuşurken gözlerini benden bir an olsun ayırmıyor. "Gabriel down sendromlu. Çok sevimli bir çocuk. Fakat arada yaramazlık yaptığı oluyor."

"Her çocuk gibi, buna alışkınım."

"Down sendromlu çocuklara mı?" diye soruyor.

"Evet, hanımefendi, kız kardeşim," diyorum. Tahmin edebileceğinizden çok daha alışkın.

"Ah, anlıyorum. Ona gereken özeni ve sabrı göstereceğine inanıyorum."

"Bu yüzden buradayım."

Kibarca başını sallıyor. "Her dersten sonra bana ayrıntılı bir rapor vermeni istiyorum, böylece annesine durumu hakkında bilgi verebiliriz. Eğer davranışlarında bir bozukluk olursa bana haber vereceksin."

"Anlaştık. Gabriel nerede? Onunla tanışmak istiyorum."

Derin bir nefes alıp veriyor. Yavaşça dönüp Gabriel'i çağırıyor. "Gabriel."

Yan masadan siyah saçlı bir çocuk dönüp bakıyor. Çekinerek kalkıp izin ister gibi masanın yanında bekliyor.

Helen gülümsüyor. "Gabriel, lütfen buraya gel. Burada seninle tanışmak isteyen biri var." Onunla, ürkek bir hayvanmış gibi dikkatli ve yavaş konuşuyor.

Gabriel bize yaklaşıp yere bakıyor. Helen bir şey söyleyemeden, dizlerimin üstüne çöküyorum. Artık benden

daha uzun. Elimi uzatıyorum. "Ben Kate, Gabriel. Seninle arkadaş olmak istiyorum. Arkadaşım olur musun?"

Elimi tutmuyor; ama gülümseyerek bana bakıyor. Çok güzel bir gülümsemesi var.

"Hey gülen surat, hadi kütüphaneye gidelim ve o muhteşem çantadaki kitapları bana göster." Oturduğu masanın yanında, yerde duran çantayı işaret ediyorum. Siyah ve üzerinde rengârenk gitarlar olan bir çanta.

Gülümseyerek çantasını almaya gidiyor. Helen sert bir biçimde azarlayarak, "Yürü Gabriel," diyor.

Gülümseyerek geri geliyor. Dizlerimin üstünde, "Hadi gidelim, gülen surat," diye fısıldıyorum.

Elimi tutarak kulağıma, "Seninle arkadaş olmak istiyorum," diye fısıldıyor.

Ağlamamak için kendimi zor tutup ayağa kalkıyorum. Konuşamadığım için birkaç saniye sadece gülümsüyorum. Gözlerinde Gracei'i görüyorum.

Ellerimizi öne arkaya sallayarak koridorda ilerliyoruz. Tüm okul sonrası derslerinin düzenlendiği kütüphaneye gidene kadar hiç konuşmuyoruz.

"Gülen surat, burası senin okulun ve ben burada yeniyim. Bu yüzden nereye oturacağımıza sen karar vereceksin."

Dikkatlice odada göz gezdirdikten sonra, pencere kenarındaki iki kişilik masayı seçiyor."

"İyi ki yerimizi sen seçtin, burası harika görünüyor. Ben olsam şuradaki masayı seçerdim," deyip köşedeki masayı işaret ederek, "ve bu güzel manzarayı kaçırırdık," diye devam ediyorum. Dışarıda çiçeklik bir alan var.

Gülümsüyor. Kendisiyle gurur duyuyor. İltifat almaya pek alışkın olmadığını hissediyorum.

Çantasını açarken şaşırmış görünüyor. "Bana neden gülen surat diyorsun?"

"Çünkü daha önce bu kadar güzel gülen birini hiç görmedim." Gerçekten de öyle. Gülümseyişi, odayı aydınlatıyor.

Hâlâ şaşkın, ama gülüşünü saklayamıyor. "Ama adım Gabriel. Herkes bana Gabriel der."

Bana verdiği matematik kitabını masaya bırakıyorum. "Bu senin takma adın olsun. Sadece arkadaşlar arasında kullanılan bir ad." Bu fikri sevdiğini gözlerinden okuyabiliyorum. "Eğer gülen suratı beğenmediysen, Gabriel'i kullanırım. Gabriel harika bir isim."

Düşünüyor. "Gülen suratı beğendim."

"Ben de."

"Şimdi sana bir takma ad bulalım."

Onu bu konuda cesaretlendirmek için başımı sallıyorum. "Kesinlikle bir takma ada ihtiyacım var. Sence ne olsun?"

Başını arkaya öne sallayıp gözlerini kısarak düşünüyor. Yüzümün tüm ayrıntılarını inceleyip, "Benekli!" diye bağırıyor.

Birkaç saniye düşündükten sonra çillerimden bahsettiğini anlıyorum. "Burnumda benekler var, değil mi?"

Heyecanlı bir şekilde başını sallıyor.

"Benekli, şimdiye kadarki takma adlarım arasında en sevdiğim." Çok mutluyum.

Gülen suratla kendimi çok daha iyi hissediyorum.

9 Eylül, Cuma

Kate

Shelly, bütün hafta benimle ilgilendi. Şu an telefonda mızırdanarak, "Kate, mutlaka gelmelisin. Grant'e dönüş partisi var. Saçma bir gelenek ama herkes gidiyor," diyor.

"Shelly, neden gelmem gerekiyor? Eminim tüm arkadaşların orada olacak." Aslında, bu akşam çok yorgun olduğum için böyle diyorum.

Surat astığına eminim. "Çünkü dostum, sen daha eğlencelisin." Dostum kelimesini sevdiğimi biliyor. Bana yağ çekmeye çalışıyor ve işe yarıyor. "Gerçekten Kate, seninle dışarı çıkınca çok eğleniyorum. Yapmaya asla cesaret edemediğim şeyleri seninle yapıyorum."

"Ama bundan nefret ediyorsun."

"Biliyorum. Ama aynı zamanda seviyorum."

Bu minik itirafla birden kendimi daha az yorgun hissediyorum. "Dans edecek miyiz? Eğer bu akşam benimle dans edeceğine söz verirsen gelirim."

Derin, hüzünlü bir nefes verip alçak sesle, "Tamam, dans edeceğim," diyor.

"Ne dedin? Biraz yüksek sesle konuşur musun? Seni duyamadım." Son bölümü melodili söylüyorum.

"Kahretsin, Kate. Evet, dans edeceğim. Tüm dünya duysun diye dışarı çıkıp bağırmamı ister misin? Böyle mutlu olur musun?"

"Evet, bugün Grant'teki en mutlu kız ben olurum. Bağırırken poponu biraz sallayabilirsen harika olur."

"İstersen şansını zorlama, Sedgwick."

"Ama kostüm giymem. Partinin bir kıyafet balosu olduğunu duydum ve kostüm giymeyi sevmiyorum."

"Ben de."

10.00'da Shelly beni yurttan alıyor ve iki dakika sonra kampüsteki bir derneğin önüne park ediyoruz. Hayalet kasabası gibi bir yer.

"Bu da ne? Herkes nerede?" Kızgın görünüyor. Aptal bir parti olduğunu söyledi ama bence dört gözle bu partiyi bekliyordu. Binanın yan kapısından çıkan birini görüyor. Saldırmaya hazır bir aslan kadar gergin. "Burada bekle. Ne olduğunu öğrenip geleceğim."

Avının izini sürüp zavallı çocuğu tıpkı ilk tanıştığımızda bana yaptığı gibi sorgulamaya başlıyor. Onu tanımayınca, hatta bazen tanıdığınızda bile, ne kadar korkutucu olabileceğini biliyorum. Çocuk, karnını bir saldırıdan korumak istermiş gibi iki büklüm bir şekilde duruyor. Sonra, Shelly arka cebinden telefonunu çıkarıp birilerini arıyor. Kısa bir konuşmadan sonra haberlerle geri dönüyor. "Polis yirmi dakika önce partiyi dağıtmış. Sarhoş aptalın biri Süpermen kostümü giyip ikinci kattan atlamaya çalışmış. Kalça kemiği kırılmış. Durumu çok kötü olduğu için ambulans çağırmışlar, o sırada polis de gelmiş. Gerisini biliyorsun." Sinirli bir şekilde gözlerini deviriyor. Aptallığa hiç tahammülü yok. "Ahmak herif."

Geçmiş olsun dileklerimi iletiyorum. "Üzgünüm dostum. Doğruyu söylemek gerekirse, yetişkin bir insanın Süpermen kostümüyle pencereden atlamasından çok, bu

anı göremediğime üzüldüm. Parti iptal olduğu için ve yaralanan çocuk için üzgünüm ama eminim gülünç bir sahneydi."

"Aptalca," diyerek beni düzeltiyor.

"Gülünç. Aptalca. Arada pek bir fark yok." Onu gülümsetmeyi başarana kadar gevezelik etmeye devam edeceğim. "Çok iyi bir ikili, aynı mizah grubunun üyeleri fakat..."

Gözleri gülmeye başlıyor. Sonra, "Kapa çeneni Kate," diyerek kıkırdıyor.

"Yirmi yaşında taytlı birinin gerçekten uçabileceğini düşünmesi çok komik. Kolay eğlenen biri olduğumu biliyorum ama bence oldukça gülünç bir durum."

Shelly kahkahalar atıyor. Bu kadar çok güldüğüne daha önce yalnız bir kez Minneapolis'teki kulüpte şahit olmuştum. Onu her güldürmeyi başardığımda, bu ciddi kızı mutlu edebildiğim için hoşnut oluyorum. Bana içini açtığı için çok mutluyum.

Elinin tersiyle tekerleğe vuruyor. "Teşekkürler, dostum. Buna ihtiyacım vardı." Durumu kabullenmiş görünüyor. "Hadi gidip bir şeyler içelim."

"Tamam. Ama bir süper kahramana dönüşene kadar içmeyeceğine söz ver."

Üç Petunya'nın kapısında durunca, Shelly'ye gideceğimizi sanıyorum. Benim için hiç sorun değil, buradan yurda yürüyebilirim. Arabadan çıkıp yolun karşısına geçince şaşırıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Erkek arkadaşımı görmeye." Erkek arkadaşına sürekli böyle hitap ettiği için sanırım gerçek adını asla öğrenemeyeceğim. Hep erkek arkadaş olarak kalacak. "Birkaç dakika önce konuştuğumda ev arkadaşıyla eve varmak üzere olduklarını söyledi. Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerek."

"Evleri uzak mı?" Üstümde yalnızca bir tişört ve kazak olduğu için kollarımı ovuşturuyorum, bu akşam hava çok

soğuk. Uzun süre yürüyeceğimizi hiç hesaba katmamıştım.

"Hemen sokağın sonunda. Grounds'un arkasındaki odayı kiraladılar."

Kısa bir süre yürüdükten sonra Grounds'un köşesini dönüp binanın çevresini dolaşıyoruz. Ara sokağa park edilmiş büyük bir karavan var. Karavan eski ve soluk yeşil; ama sürücünün kapısı kırmızı. Karavanın hemen yanındaki kapının erkek arkadaşının dairesi ya da onun deyişiyle odası olduğunu düşünüyorum.

Kapıyı açmayı deniyor; ama kilitli olduğunu anlayınca kapıyı yumruklamaya başlıyor.

Uzun, sakallı bir kızıl kafa kapıyı açıp, desteksiz ayakta duramıyor gibi kapıya yaslanıyor. Tıpkı Shelly'nin ondan bahsederken gülümsediği gibi gülümsüyor. "Tatlım, gelmişsin!" Bir sözün, içinde bu kadar heyecan barındırdığına daha önce hiç tanık olmamıştım.

Girerken onu yanağından öpüyor. "Ne zaman içmeye başladınız?"

Hâlâ kelimeleri yuvarlıyor. "Hatırlamıyorum. Sanırım 3'te. Bugün Grant'e dönüş günü!" Mutlu sarhoşları severim. Sinirli sarhoşlarla, bana annemi hatırlattıkları için asla takılmam.

Kapının önünde bekleyen birinin olduğunu görünce gerçekten korkuyor. Her şeyi çift, hatta üçlü gördüğünü düşündüğüm için hemen girip sohbete başlayarak kaba görünmek istemiyorum. Gerçek görüntüye odaklanmak için çok uğraşıyor.

Elimi kaldırıp yavaşça sallıyorum. "Selam, ne haber? Sen erkek arkadaşı olmalısın."

Görüntü gözünün önünde hareket ediyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Kate?" Yavaşça Shelly'ye bakıyor. "Tatlım, bu Kate mi? Sürekli bahsettiğin Kate? En sonunda onunla tanışacak mıyım?"

Shelly gözlerini deviriyor. "Kapa çeneni, Duncan. Bırak da kız girsin, dışarısı çok soğuk."

Duncan geri çekilip beni içeri davet ediyor.

"Teşekkürler dostum," diyerek başımı sallıyorum.

Bu kadar büyük, saçlı sakallı birinin kıkırdadığını görmek benim için paha biçilemez. "Bir saniye. Seni tanıyorum. Seni nereden tanıyorum?"

Shelly, hemen bir bira getiriyor. "Duncan, Kate'i nereden tanıyor olabilirsin ki?"

Tekrar bakınca, Duncan da bana tanıdık geliyor. Bu sakalı daha önce gördüm, ama nerede? Sonra hatırlıyorum. "Grounds. Okul başlamadan önce Grounds'ta tanıştık. Yani tanıştık sayılır. Sanırım havaların nasıl olduğundan bahsetmiştik."

Parmaklarını şaklatmaya çalışıp beceremiyor. Sanırım beceremediğinin farkında bile değil. "Evet! Biliyordum!" Beni işaret ediyor. "Sen kulüptesin." Shelly'ye dönüyor. "Tatlım, bizim kulüpte."

Gülümseyip başımı sallıyorum. "Evet, kulüpteyim."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum; Duncan sevgiye aç minik bir köpek gibi. "Duncan, lütfen düşmeden yerine otur ve daha fazla içme."

Ayaklarını sürüyerek ikili koltuğa gidip Shelly'nin yanına yığılıyor.

Odaya bakınca, neden Shelly'nin buraya daire değil de oda dediğini anlıyorum. Çünkü burası yüksek tavanlı tek açık alanı olan bir oda. Küçük ama sevimli ve rahat bir yer. Tuğla duvarın olduğu köşede küçük bir mutfak, ikili bir koltuk, eski bir tekli koltuk, kapının iki yanında karşılıklı iki bölme var. Yataklarının bölmelerin arkasında olduğunu tahmin ediyorum. Hiç özel alan yok. Ben küçük bir odada kalırken, odayı kardeşimle paylaşıyordum. Bu yüzden özel alan bir öncelik değildi. Odada 3 kapalı kapı var.

Biri banyo olmalı. Diğeri de tuvalet. Üçüncü de Grounds'a açılıyor gibi duruyor.

Duncan uzanıp yanındaki tekli koltuğa vuruyor. "Gel otur, Kate. Korkma, ısırmayız. Boş yer varken otur çünkü birazdan ev arkadaşım duştan çıkacak. Partide hatunun biri arkadaşıma iş attı, o da reddedince kız bir bardak birayı çocuğun üstüne döktü. Kim böyle bir şey yapar ki? Berbat kokuyordu. Bu yüzden eve gelince duş almak istedi." Duncan çok heyecanlı bir anlatıcı ve Shelly'den daha konuşkan.

Shelly gülüyor. "Eminim kızı ayartmaya çalışıyordu. Sarhoş olunca nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Tatlım, o benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Neden böyle davranıyorsun?" derken Shelly'nin üstüne düşüyor. İnanılmaz sarhoş.

"Nasıl biri olduğunu sen de biliyorsun. Ayıkken hiçbir kadını umursamaz, sarhoşken herkese kur yapar." Bana bakıyor. "Kadınlara ümit vermenin eğlenceli olduğunu sanıyor, sonra reddedince kadınlar çılgına dönüyor. Çok acımasız bir oyun. Herkesle o kadar dalga geçiyor ki..." diye devam ederken duş kapısının sesini duyan Shelly birden susuyor. Suçüstü yakalanmış gibi pis pis sırıtıyor.

Onu görmeden sesini duyuyorum. "Shel, bu ince kapıdan seni duyamayacağımı mı sanıyorsun? Ayrıca böyle bir şey sadece bir kez oldu, onda da sevgilinle iddiaya girmiştik. Bu kadar abartmaya gerek yok." Darılmıyor, hatta sesi eğlenmiş gibi geliyor. "Beni koruduğun için teşekkürler, Dunc."

Shelly gülüyor. Erkek arkadaşı yanındayken çok daha rahat davranması hoşuma gidiyor.

Sonra onu görüp donakalıyorum, elimdeki bira bardağını az daha yere düşürüyordum. Çünkü belindeki havluyla duştan çıkan kişi, Keller Banks. Kahve Tanrısı. Muhteşem

görünüyor. Gözlerimi kaçırmalıyım. Nefes almalıyım. Sakın nefes almayı unutma. Beni henüz fark etmedi.

Duncan benim bulunduğum yönü işaret ediyor. "Banks, misafirimiz var."

"Selam Keller." Kalbim çok hızlı çarpıyor olsa da sakin bir ses tonunda konuşmayı başarıyorum.

Aniden geriliyor ve uykulu gözleri kocaman açılıyor. "Katie? Ne? Nasıl yani?" diye kekeliyor. "Burada... burada ne arıyorsun?" Tavrı kaba değil, sadece ne diyeceğini bilemiyor.

Karşı cinsle konuşurken dili tutulan birine benzemediği için bu durum hoşuma gidiyor. Kendine çok güvenen biri olduğundan değil; sadece onun kadar yakışıklı erkekler, içgüdüsel olarak kadınlarla nasıl konuşmaları gerektiğini biliyor gibi hissediyorum. "Bu aksam Shelly'yle dışarı çıktım. Parti iptal oldu; sanırım Süpermen'in uçuşu her şeyi mahvetti. Biz de buraya geldik."

Shelly ve Keller aynı anda birbirine bakıp konuşmaya başlıyor. "Kate'i nereden tanıyorsun?" "Kate arkadaşın mı?" İkisi de şaşırmış görünüyor.

Durumu ilk olarak Keller'a açıklıyorum. "Üç Petunya'da çalışıyorum. Aynı zamanda birlikte dışarı çıkıp dans ediyoruz." Gözlerini devirip dik dik bakan Shelly'yi görünce gülümseyerek devam ediyorum. "Keller'ı Grounds'tan tanıyorum. Müzik tartışıyoruz ve onu şehirdeki önemli olaylardan haberdar ediyorum."

Keller yavaşça başını sallıyor. Alkolün etkisindeyken düşünmek zor olsa gerek. Duncan kadar içmediği belli, yine de kafası epey güzel. Bize durmamızı söylemek ister gibi, öne arkaya sallanarak ellerini havaya kaldırıyor. "Pardon. Bir saniye. Bu..."

Duncan, Shelly'ye yüksek sesle fısıldayarak, "Sanırım evimizde bir kadın olduğu için deliye döndü," diyor. "Kate'i ne zaman buraya getirdi?"

Duncan daha fazla saçmalamadan, Shelly sözünü kesiyor. "Duncan, Kate Keller'la gelmedi. Benimle geldi. Hatırladın mı?"

Duncan omuz silkip başını Shelly'nin dizine koyuyor.

Üç dört adım atıp Keller'ın yanına gidiyorum. Hâlâ afallamış görünüyor. Elimi uzatıyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Beni görebilmek için gözleri âdeta bir savaş veriyor. "Katie," diyor iç çekerek. Benimle göz göze gelmeye çalışıyor. Neden? Şu an göz göze gelsek tahrik olacağıma eminim. Belki de Duncan kadar sarhoş.

Tekrar elimi uzatıyorum. "Hadi dostum."

Tereddütle yavaşça elini kaldırıyor. "Gerçekten burada mısın?"

"Evet. Bu akşam birkaç kokteyl mi içtin, Keller?"

Sonunda başını sallayıp hareketlerini kontrol edebiliyormuş gibi elimi hafifçe tutuyor. Bana yaslanarak yürürken bile elimi hafifçe tutmaya devam ediyor.

"Havlunu sıkı tut, ahbap. Frikik verme. Aletin içeride kalsın." Alsında benim için sorun değil, diye düşünüyorum.

Duncan gülüyor. "Böyle bir şey ilk defa oluyor, Banks."

Onu yatağına götürmeliyim ama içimde kıpır kıpır bir his var. Derinlerden gelen bir... ihtiyaç. Ama hayır, çok bencilce. Hayır! Onunla sevişmeyeceğim.

İstiyorum.

Gerçekten istiyorum.

Ama yapmayacağım.

Yapamam.

Böyle iyi birine bunu yapamam.

Masum, tek taraflı arzular? Evet.

Bir an önce kendinden geçip uyuması için onu yatağına götürmeliyim. Bölmelerin arasında birlikte sallanıp duruyoruz.

Shelley, "Keller'ın yatağı sağ tarafta," diye bağırıyor.

"Teşekkürler," diye homurdanıyorum; çünkü iki kolunu boynuma doladığından bir ölüyü taşıyor gibi hissediyorum. Tanrım, çok ağır.

Odasındaki eşyalar, tek bir yatak ve küçük bir kıyafet dolabından ibaret. Köşede, bisikletin hemen yanında duvara dayalı bir akustik gitar var.

"Gitar mı çalıyorsun, Keller?"

Sadece, "Evet," diyebiliyor.

Hapı yuttum. Gitar çalan erkeklere karşı koyamıyorum.

Domino taşı gibi yatağa devrilirken, yatak ucuna doğru uzanıyorum.

Sırtüstü yatağa uzanıyor, ben de üstüne yatıyorum. Çoktan kendinden geçtiğine eminim; bense teninin sıcaklığını hissederek sabaha kadar böyle uzanabilirim. Ama bunun çok büyük bir hata olduğunun farkındayım. Bu yüzden gözlerimi kapatıp kendime bu hazza doymak için beş saniye veriyorum. Temiz sabun kokusunu içime çekiyorum. Göğsündeki kaslara dokunuyorum.

Beş saniye sona erdi. Gözlerimi açıp o uzun kolların arasından çıkmaya çalışıyorum. Kolları hiç hareket etmiyor. Tam Shelly'den yardım isteyecekken, kulağıma fısıldıyor. "Gitme, Katie."

Kalbim yine hızla çarpmaya başlıyor. Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. Çok yakınımda. Dudakları çok pembe. Çok yumuşak görünüyor. Uykuya dalmak üzere olduğu için fısıldayarak, "Uyuman gerek, Keller. Gözlerini kapat," diyorum.

Gözleri kapanıyor. "Debussy'yi dinledim, hiç sıkıcı değildi. Güzeldi... ve seksiydi." Bunlar son sözleri oluyor.

Gülümseyip kendimi öne çekerek onu alnından öpüyorum. Çünkü dudaklarından kaçmam gerek. "İyi geceler, tatlım." Bu sefer, kalkmaya çalışırken kolları yana düşü-

yor. Bacakları yataktan aşağı sallanıyor ama havlusu hâlâ yerinde. Yastığını başının altına koyup üşümemesi için onu sarıp sarmalıyorum. Uyurken yüzü daha da masumlaşıyor. İçimde bir kıpırtı var, cinsel istek değil, başka türlü bir özlem. Ona bakınca içim acıyor. Tüm hücrelerim burada oturup onu uyurken izlemek, başını okşamak, yüzüne dokunmak, ona daha yakın olmak istiyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bu his beni korkutmak yerine, bana huzur veriyor.

Gitmeliyim. Şimdi.

Döndüğümde, Shelly'yi hâlâ koltukta otururken buluyorum. Duncan dizine yatmış horluyor. "Bu kötü gece için üzgünüm, Kate. Bir daha benimle hiç dışarı çıkmayacaksın, değil mi?" Hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Gülümsüyorum. "Kötü bir gece değildi, yalnızca senin istediğin gibi geçmedi. Elbette seninle tekrar dışarı çıkacağım." Duncan'a bakıyorum. "Ayrıca erkek arkadaşın gerçekten iyi birine benziyor."

Yüzünde acı bir gülümseme beliriyor. "Öyledir, özellikle ayık olduğu zamanlarda. Onunla bu şekilde tanışmak zorunda kaldığın için özür dilerim. Zamanının büyük kısmını çalışarak ve okula giderek geçiriyor, neredeyse hiç dışarı çıkmıyor. Çıktığında da çok az içki içer." Duncan'a bakıyor. "Bir yıl boyunca onu sadece iki kez böyle gördüm."

Sesinde Duncan'a duyduğu aşkı hissedebiliyorum. Birbirine yoğun duygular besleyen insanları görünce mutlu oluyorum. Böyle aşklar çok nadir görülüyor. İnsanlar çabuk pes ediyor. Buna sahip olduklarında ne kadar değerli olduğunun farkına varamıyorlar.

Shelly bunun farkında.

Sanırım Duncan da öyle.

Koltuktan kalkıp Duncan'ı rahat edebileceği bir şekil-

de oraya yatırıyor. Battaniyeyle üstünü örtüp yanağından öpüyor.

"Dostum, hadi bana gidip sahanda yumurta yiyelim. Sonra da seni yurda bırakırım. Gecenin bir yarısı tek başına yürümeni istemiyorum."

Yumurtayı ne kadar sevdiğimi biliyor, geçen hafta konuşmuştuk. Geleneksel yiyeceklerimden biri. "Buna asla hayır demeyeceğimi biliyorsun."

Shelly kapıya doğru yürürken, sert, endişeli bir ifadeyle bana bakıyor. "Lütfen kendini Keller'a kaptırma. Ona nasıl baktığını gördüm. Beni yanlış anlama, gerçekten iyi biri. Belki de en iyi arkadaşlarımdan biri. Senin hakkında her şeyi öğrenmek isteyen, rahatça her şeyi anlatabileceğin biri. Ne zaman ihtiyacın olsa hep yanındadır, derdini hiç usanmadan dinler." İç çekiyor. "Diğer yandan da, kendi hayatı hakkında hiçbir şey anlatmaz. Duncan ve Romero dışında kimseye özelini açmaz. Duncan'la uzun bir süredir arkadaşlar. Grant'e gelmeden önce Duncan bir süre Chicago'da Keller ve ailesiyle yaşadı. Duncan'ın kardeşi gibi, bu yüzden onu seviyorum ama... gizemli biri. Bana soracak olursan, dolabında ceset saklıyor. Mesela, çok çalışıyor ama yaptığı tek şey para biriktirip iki haftada bir Chicago'ya gitmek..."

"Neden Chicago'ya gidiyor?"

Shelly omuz silkiyor. "Sadece Duncan biliyor ama söylemiyor. Kimseyle flört etmediği için kız arkadaşı olduğunu düşünüyorum. Ne zaman bu konu hakkında soru sorsam beni atlatmaya çalışıyor. Bir şeyler sakladığına eminim. Keller'ın büyük bir sırrı var."

"Sır illa ki kötü anlamına gelmez, Shelly. Herkesin anlatamadığı hikâyeleri vardır." Günah çıkarır gibi konuştum. Âmin, diyerek devam etsem hiç sırıtmayacak.

"Evet, biliyorum. Keller, etrafındaki tüm kadınların

ilgisini üstüne topluyor. Hiçbiriyle ilgilenmeyince de, kadınların kalbi kırılıyor. Herkes onu baştan çıkarıp bu uzak mesafe ilişkiyi bitirmek istiyor. Keller da buna fırsat vermiyor. Önceden çok üzerine gidiyordum. Eğer Chicago'da bir sevgilisi yoksa, gey ya da bakir olduğunu düşünüyorum. Keller'ın seks hayatı hakkındaki tüm dedikoduları anlattım. Keller benim arkadaşım. Sen de öyle. Bu bağı korumak istiyorum. Keller, ardında yalnızca kırık kalpler bırakır. Lütfen seninkini kırmasına izin verme."

"Keller'la sadece arkadaşız, ben de daha farklı bir şey istemiyorum." Bu sözcükleri düşünürken doğru olduğuna inanıyordum; ama ağzımdan çıkar çıkmaz fikrim değişiyor. Neden yalan söylediğimi düşünüyorum? O bebek yüzü, mavi gözleri, vücudu, gülüşü, seksi ses tonu...

Kahretsin.

Neyse ki, kimseye bağlanamıyorum. Neyse ki, kalp kırıklığı yaşamıyorum. İçimden tekrar ediyorum: Keller'la sadece arkadaşız. Keller'la sadece arkadaşız. Shelly'nin evine gidene kadar, buna neredeyse inanmış oluyorum.

Neredeyse.

10 Eylül, Cumartesi

Kate

Telefonum titriyor, arayan Gus. California'da saat 6.45.

"Bonjour Gustov," diyerek abartılı bir Fransız aksamyla telefonu açıyorum.

"Selam, Gün Işığım. Seni uyandırmadım, değil mi?" Erkenci olduğumu biliyor.

"Hayır, burada öğlen oldu. Kahve içmek için Grounds'a gidiyorum. Bu sabah neden bu kadar neşelisin? Anlat bakalım."

"Çok iyi iş çıkardığımız için bugün tatil yapıyoruz. Eve gidiyorum, annemle öğlen yemeği yiyip, Mags ve Stan'le sörf yapacağım."

"Ne güzel. Hepsine selam söyle."

"Dostum, keşke burada olsan. Uzun süredir ilk defa sıradan bir gün geçireceğim ve sen yanımda yokken çok tuhaf geliyor." Sesi duygusal geliyor.

Ne hissettiğini çok iyi anlıyorum. "Orada olduğun için çok şanslısın. Bugün her ne yaparsan benim yerime de yap."

"İstersen gün batımının fotoğrafını çekip sana gönderebilirim."

Beni nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyor. "Çok isterim. Eminim Gracei'in de çok hoşuna giderdi."

Sesindeki gülümseyişi hissediyorum. "Kesinlikle. Anneme gitmeden önce Bayan Gracei'i ziyaret edeceğim. Dün gece birkaç sarı lale aldım. Bir benzin istasyonundan da çikolata alacağım. Kamyonetin kliması çalışmıyor, buradan alıp yolda eritmek istemedim. Bu yüzden giderken alacağım."

Ne kadar düşünceli. "Twix al, Twix'i çok sever."

"Gün Işığım, şimdiye kadar Gracei'e yaklaşık üç bin tane Twix aldım, hangi çikolatayı sevdiğini biliyorum."

Üç binin abartılı bir rakam olmadığını bildiğim için gülümsüyorum. Daha fazla almış bile olabilir. "Biliyorum."

"Onu çok özlüyorum, Gus," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum, Gün Işığım."

Beni bir süre sessizlikle baş başa bırakıyor.

Sonra konuşmaya başlıyor. "Bana bu hafta başına gelen ve benim bilmediğim ilginç bir olay anlat."

Biraz düşünüyorum. Gabriel'i düşününce birden sesim canlanıyor. "Perşembe günü, Minneapolis'teki ilkokulda ilk asistanlık günümdü."

"Ah, evet, doğru ya!" O coşkulu Gus geri dönüyor. "Nasıl geçti? Öğrencin kız mıydı, erkek miydi?"

Bu hâli beni güçlendirdiği için daha iyi hissediyorum. "Harika geçti. Beşinci sınıfa giden bir erkek öğrenci. Adı Gabriel ama ben ona gülen surat diyorum. Çok güzel bir gülüşü var."

"Eminim öyledir. Özel bir eğitime ihtiyacı var mı?" Gus'la sohbet etmek çok keyifli. Konuşurken beni gerçekten dinlediğini bildiğim nadir insanlardan. Telefonda bile bunu hissettirebiliyor.

"Down sendromlu. Biraz utangaç."

Gülerek sözümü kesiyor. "Öyleyse onu kabuğundan

çıkaracak doğru kişiyi buldu. Utangaçlığın bir numaralı ilacısın."

"Evet, sanırım öyleyim. Seni bilgiç."

Gülüyor. "İşte benim hatunum."

"Her neyse, ofistekiler davranış bozukluğunun olduğunu söylediler ama bana bir melek gibi davrandı. Bence insanlar özel durumlu öğrencilere diğerlerinden çok farklı davranınca, ters tepiyor. Çocukların tek istediği biraz ilgi. Bu, her çocuk için geçerli."

"İşte bu yüzden dünyadaki en iyi öğretmen sen olacaksın. Bu meslekte bir devrim yaratacaksın." Çok cesaretlendirici bir yapısı var.

"Dün onunla vakit geçirirken çok eğlendim."

"Eminim o da böyle hissetmiştir. Sana Gracei'i anımsattı mı? Senin için zor bir durum muydu?"

"Gözleri bana Gracei'i hatırlatıyor. Gözlerindeki masumiyet ve beklenti... Güldüğünde gözleri kısılıyor, tıpı Gracei'inkiler gibi. Onunla vakit geçirmek bana iyi geliyor."

"Senin adına çok sevindim. Bunu hak ediyorsun."

"Sende durumlar nasıl, Rock Tanrısı?"

"Her şey yolunda. Artık tünelin sonundaki ışığı görebiliyorum. Albüm salı günü çıkıyor. Ama bugün bunları düşünmek istemiyorum. Bugün, annemle vakit geçirip sörf yapacağım."

"Daha iyi bir plan olamazdı."

"Gün Işığım, şimdi benzin istasyonuna geldim. Benzin ve Gracei'in Twix'ini alacağım. Bu akşam müsait olacak mısın? Bir yakışıklıyla planın yoksa Los Angeles'a dönerken seni arayacağım." Belki ben yanlış anlıyorum; ama dalga geçerken sesi üzgün geliyor.

"Randevum yok. Sugar yine odaya birini atıp beni kapının önüne koyarsa, Clayton'a sarılıp uyurum. Bunun dışında müsait olacağım. Arayabilirsin."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra dayanamayıp, "Gerçekten Clayton'la sarılarak mı uyuyorsunuz?" diye soruyor.

"Dostum, senin yerin ayrı. Kimse senin kadar güzel sarılamaz." Audrey ve Gus'ın evinde pek çok kez kaldım ve hep Gus'la uyuduk. Özellikle de Minnesota'ya taşınmadan önceki haftalarda orada kalırken. Bir gece bile yalnız uyumadım. Onun odasında, koltukta, misafir odasında hep beraber uyuduk. Sürekli sarmaş dolaş uyusak da, son geceye kadar her şey zararsızdı. Kendimi hiç o kadar güvende hissetmemiştim. Bana sarılmadığında uyuyamıyordum. Gus iri olduğu için, sarıldığında beni dünyanın tüm kötülüklerinden koruyan bir sığınakta uyuduğumu hissediyordum. Böyle güzel vakit geçirebilme şansımız olduğu için çok mutluyum.

Çakmağının sesi, hemen ardından da o alıştığım ilk nefes çekişi geliyor. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Bırakmalısın."

"Evet. Bırakmalıyım."

"Ciddi misin?" diye ümitlenerek soruyorum.

"Hayır. Seni seviyorum, Gün Işığım."

"Ben de seni, Gus."

"Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Grounds'a girdiğimde, zil sesi tüm kafede yankılanıyor. Muhtemelen hâlâ baygın olduğundan Keller bu sabah çalışmaz diye düşünüyorum. Ama orada, elleriyle kulaklarını tıkamış, gözleri kapalı ve suratında acı bir ifadeyle barda duruyor.

Bara doğru yürürken zilin sesi azalınca gözlerini açıyor.

"Üzgünüm," diyerek sessizce özür diliyorum. "Dostum, berbat görünüyorsun." Aslında iyi, hatta çok iyi görünüyor; ama yüzü solgun ve gözlerinin altında mor halkalar var. Bu kadar seksi bir şekilde akşamdan kalmayı

ancak Keller başarabilirdi. Sonra tekrar kendime hatırlatıyorum: Keller'la sadece arkadaşız.

Hazırlıksız yakalandığı için gülüyor. "Sanırım bunu hak ediyorum."

Böylece, her şeyin yolunda olduğunu anlıyorum. Keller'la sadece arkadaşız. Çünkü arkadaşlar birbirine böyle davranır. Arkadaş kazanmak güzel bir şey, hatta harika. "Bu kadar kötü hissetmeyi hak edecek biri olduğunu sanmıyorum; ama sanırım dün gece bunun için özel bir çaba sarf ettin."

Başını sallayıp elinin tersiyle gözlerini ovuştururken, "Bir daha asla içmeyeceğim," diye sızlanıyor.

"Bir sonraki sefere kadar mı?" diyerek gülümsüyorum.

O da gülümsüyor. "Beni çok iyi tanıyor gibi konuşuyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Dün gece epey yakınlaştık. Seni daha iyi tanıyor gibi hissediyorum."

Yüzünde birden bir dehşet beliriyor. "Lanet olsun. Her şeyi hatırladığımı sanıyordum. Yatağımdaydın." Eliyle ikimizi işaret ediyor. "Sen ve ben... bilirsin..." Yüzük parmağının ucunu ısırmaya başlıyor.

Gülerek başımı sallıyorum. "Hayır... öyle bir şey olmadı." Ama istemedim değil.

"Emin misin? Çünkü şu anda ellerinin soğukluğunu göğsümde hissettiğimi hatırladım." Hatırladıkça yüzü kızarıyor. Yüzü kızarıyor! Çok sevimli. Pek ihtimal vermiyorum ama belki de bakirdir.

"Shelly'yle eve vardığımızda, duştan çıkmıştın. Bu yüzden üstünde bir şey yoktu. Ayakta durmakta ve yürümekte biraz zorlandığın için yatağına gitmene yardımcı oldum. Yatağa düşerken beni de düşürdün. Başını yastığa koyar koymaz uyudun."

Utancından yere bakıyor. "Mükemmel," diye mırılda-

nıyor. Başını kaldırınca, bu ani hareketten pişman olmuş gibi gözleri kısılıyor. "Bugün kahven benden olsun." Raftan büyük boy bir bardak alıyor.

Başımı sallıyorum. "Hiç gerek yok, Keller. Gerçekten, hiçbir şey olmadı. Tam bir beyefendi gibi davrandın, yarı çıplak bir beyefendi; ama yine de beyefendi."

Yanakları kızarıyor. "Tam bir baş belasıyım. Özür dilerim."

Utandıkça daha sevimli olduğu için gülmekten kendimi alamıyorum. "Katie, tüm bunlar hiç olmamış gibi davranabilir miyiz? Belki birlikte dışarı çıkarız, arkadaş olarak. Ne dersin?"

Arkadaş olarak, diye eklemesi çok tehlikeli ama arkadaş olabilmemiz çok önemli. "Elbette," diyerek elimi uzatıyorum. "Selam. Ben Kate Sedgwick."

Gülümseyip elimi sıkıyor. "Keller Banks."

İki dolar uzatıp bir peçeteye telefon numaramı yazıyorum. İkisini de alıp peçeteyi cebine, parayı da kasaya koyuyor.

Para üstünü bahşiş kutusuna attıktan sonra gülümseyerek, "İyi günler, Keller. Umarım en kısa zamanda daha iyi hissedersin," diyorum.

"Şimdiden daha iyiyim. Teşekkürler, Katie. İyi günler."

Ona dönüp göz kırpıyorum. "Her zaman."

11 Eylül, Pazar

Kate

Maddie'yi arıyorum.

Cevap vermiyor.

Mesaj bırakıyorum.

Dönüş yapmıyor.

Evet, bana hâlâ kızgın.

Sonra, telefonum titriyor. Gus'tan mesaj geliyor. 8.30'da Skype'a ne dersin?

Hemen cevap veriyorum, harika.

Aniden ekranda Gus'ın yanında bir sürü kişi beliriyor. Gus hariç herkes aynı anda, "Selam Kate!" diye bağırıyor. Gus, "Selam Gün Işığım," diyor. Rook grubunun tüm üyeleri ekranda.

"Selam gençler, ne haber? Bugün doğum günüm falan değil. Bu törenin sebebi nedir?"

"Gün Işığım, Rook kendi adını taşıyan ilk albümüyle karşında." Gus, kapak fotoğrafını görebilmem için elindeki CD kabını kaldırıyor.

Az kalsın sandalyeden düşüyordum. Konuşmaya çalışıyorum, sadece fısıldayabilecek kadar sesim çıkıyor. "Aman Tanrım. Bu gerçek mi?" Sonra çığlık atarak, "Bu gerçek!" diye haykırıyorum. "Kapağı aç, görmek istiyorum!"

CD kutusunun kapağını açıyor. CD'nin üzerinde siyah harflerle Rook yazıyor, yanında da grup logosu var.

Kendimi kaybederek gülüyorum. En son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. "Keşke orada olsam, hepinize kucak dolusu sarılırdım. Tebrikler!"

"İlk gören sen ol istedik. Katkılarından dolayı da sana grup olarak teşekkür etmek istedik. Missing You senin üstün yeteneğin sayesinde efsane bir şarkı oldu." Göz kırpıyor. "Gerçek bir efsane yarattın."

İltifatı geçiştirmeye çalışıyorum. "Benimle dalga geçme, Gus. Şarkıları ne zaman dinleyebilirim?"

Gus gülümsüyor. "Bugün bir kopyasını gönderdim, yarın elinde olur. Daha erken gönderemediğim için çok üzgünüm. Henüz elektronik ortamdan indiremiyoruz."

"Sorun değil. Teşekkürler dostum. Heyecanla bekliyorum. Bana bugünün en mutlu haberini verdiniz."

Gus biraz endişeli görünüyor. "Bu gece seninle konuşmak istememizin bir sebebi daha var. Sana bir sürprizimiz var." Âdeta tetikte bekliyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Ne?" Sanırım pek sevineceğim bir sürpriz değil.

Gus ezilip büzülüyor. Sonra, Gus'ın arkasından grubun bateristi Franco'nun sesi geliyor. "Hadi söyle artık. Tanrım."

"Gün Işığım, sinirlenmeyeceğine söz verir misin?"

Tahminlerim doğru çıkıyor. "Bilemiyorum."

Gus'ın omzunda Franco'nun suratı beliriyor. Bıkkınlıkla gözlerini devirip, "Kate, giderken Gus'ın *toplarını* alıp Minnesota'ya mı götürdün?"

Gus, Franco'yu zorla ekrandan çıkarıyor. "Siktir git, dostum."

Kalbim hızlanıyor, heyecandan karnımda bir kıpırtı var. "Evet, dinliyorum."

Gus, derin bir nefes alıyor. "*Killing The Sun* [Güneşi Öldürmek] şarkısının son versiyonunu dinlemeni istiyoruz. CD çaları başlatıp mikrofonun yanına koyuyor. "Böyle ses kalitesi düşük olacak ama şarkının genelini anlayabilirsin."

"Neden CD çalar kullanıyorsun? Benim gibi modası geçmiş hipster birine mi dönüşüyorsun? Kasete kaydetmediniz mi?" Onu köşeye sıkıştırmayı seviyorum.

Genelde o da hemen karşılık verir, bu yüzden çok yakın iki arkadaşız. "Kapa çeneni ve dinle."

Tanıdık gitar sesiyle başlıyor, sonra Gus'ın yumuşak sesi giriyor. İlk dörtlük biterken, bateri, bas ve ikinci gitar girerken Gus'ın sesi güçleniyor. Bu şarkıyı seviyorum. Her duyduğumda tüylerim ürperiyor. Nakarat başladığında, sesin Gus'a değil bana ait olduğunu fark ediyorum. Donakalıyorum. Şarkının geri kalanını doğru düzgün dinleyemiyorum.

Şarkı sona erdiğinde başımı sallayarak, "Gus, umarım bu bir şakadır. Çünkü şarkının nakaratını söylemesi gereken kişi ben değilim. Bu senin işin," diyorum.

CD çaları indirip bas gitarist Jamie'yi iterek bir adım geri gidiyor. "Gün Işığım, bana kızma ama bu şarkının böyle olması gerekiyordu. Seni stüdyoda şarkı söylerken dinleyene kadar böyle bir değişiklik yapmayı hiç düşünmemiştim. Kaydı gruptakilerle paylaştım ve şarkıda eksik olan şeyin senin sesin oldu konusunda karar kıldık."

"Gus, ben solist değilim."

Jamie araya giriyor. "Sen öyle san. Şarkı söyleyebileceğini hep biliyordum. Galiba sana âşık oldum, Kate. Benimle evlenir misin? Güzel, yetenekli çocuklarımız..."

Gus kolundan tutup Jamie'nin önüne geçiyor. "Bu kadar yeter, âşık çocuk. Ama Jamie haklı. Çok güzel ve derin bir sesin var." Diğer grup arkadaşlarına bakıyor.

Franco hariç hepsi başını sallayarak Gus'ı onaylıyor.

Franco, inatçı bir tavırla, "Bence daha iyisini yapabilirdi," derken Gus'ın arkasından bana göz kırpıyor. Benimle hep dalga geçer; ama bu sefer Gus'ın ilgisini ölçmek için yaptı.

Gus, elbette ilgileniyor. "Kapa çeneni, mankafa." Tekrar bana dönüyor. "Gün Işığım, seni tüm dünyayla paylaşmak istedik."

Aniden aklıma gelince, "Önce benden izin almanız gerekmiyor muydu?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. "İzin aldık zaten. Bizimle stüdyoya girerken imzaladığın belgeleri hatırlıyor musun?"

Düşünüyorum. "Evet, sanırım onları okumam gerekiyordu, değil mi?"

"Lütfen bize kızma. İki şarkının jeneriğinde de adın geçmiyor, çünkü Missing You için bu konuda çok ısrar etmiştin. Adın, istediğin gibi *bir arkadaş* olarak geçiyor; ki bence berbat bir durum. Gün Işığım, bizimle çalıp söylemen şimdiye kadar benim için yaptığın en güzel şey olabilir. Yıllarca beni desteklemek için hep yanımda oldun. Bu yüzden, sana kalbimin en derinlerinden bir teşekkür borçluyum."

O kadar güzel konuşuyor ki, ona kızamıyorum. "Rica ederim," diye söylenerek teslim oluyorum. "Kızmadım."

Gus ellerini çırpıyor. "İşte benim hatunum."

Parmağımı sallayarak hepsini uyarıyorum. "Ama bana fena borçlusunuz."

Franco, arkadan sesini duyurmaya çalışıyor. "Kate, bu iyiliğini seksle ödeyebileceğimi mi söylüyorsun? Çünkü diğerlerinin yanında böyle şeyler söylemen çok hoş değil."

Gülüyorum. "Sen öyle san, Franco. Öyle bir borç değil. Gösterilerinizden birine en ön sıraya bilet ve sahne arkasına geçiş izni gibi bir şey olabilir ama."

Gus gülüyor. "Gün Işığım, istersen sana her gösteri için bir yer ayırır ve uçak biletini de alırız."

Gülümsüyorum. "Bir defa yeterli olur."

"Şimdi gitmemiz gerekiyor. AHY bizi kutlama yemeğine davet etti. Lüks bir yere gittiğimiz için şort giyemeyeceğimizi söyledi. O yüzden hepimiz gidip üstümüzü değiştirmeliyiz." Direkt kameraya bakıp, "Hepimiz burada olmanı çok isterdik," diyor.

Tüm grup beni uğurluyor.

El sallıyorum. "Hoşça kalın. Tekrar tebrik ederim."

Gus, ekrana yanaşıp sesini alçaltıyor. "Bunu tüm kalbimle söylüyorum, teşekkür ederim, seni seviyorum, Gün Işığım."

"Ben de seni, Gus."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

12 Eylül, Pazartesi

Kate

Öğle yemeği molasında odaya uğradığımda, Gus'ın gönderdiği paket çalışma masamın üstünde duruyordu. CD'yi iPod'uma yükleyip tüm gün dinledim. Albümü dinleyince tüylerim ürperiyor. Beni buradan alıp her şeyin mükemmel olduğu, kötülüğün olmadığı yerlere götürüyor. Bugün, böyle bir yerde olmaya gerçekten ihtiyacım var; çünkü hayata karşı olabildiğince güçlü durmaya çalışsam da, bazen yenik düşüyorum. Hayatın beni üzmesini istemiyorum. Çünkü hayat, bize verilmiş bir armağan. Bu şarkıları dinlerken, Gus bana bir can yeleği göndermiş gibi hissediyorum. Çok mutluyum.

13 Eylül, Salı

Kate

Grounds'a doğru yürürken, Gus'a mesaj atıyorum: İlk albümün kutlu olsun, seninle gurur duyuyorum, Rock Tanrısı! Seni seviyorum!

Üç Petunya'daki üç saatlik mesaime doğru yol alırken, telefonum titriyor. Arayan Gus.

"İnanmıyorum! Rock Tanrısı arıyor!"

Gülüyor. "Her neyse, Gün Işığım. Müsait misin? Henüz çalışmaya başlamadın, değil mi?" Bu kadar yoğunken, benim programımı hatırlaması çok garip.

"Hayır, yoldayım. Yaklaşık on dakikam var. Ne haber?"

"Bu sabah turne programına yeni tarihler ekledik ve harika haberlerim var." Sesi çok heyecanlı geldiği için ben de heyecanlanıyorum. "Doğum gününden bir gün sonra, Grant'teki konser salonunda sahneye çıkıyoruz."

Duruyorum. Sanırım ne dediğini tam anlayamadım. "Grant mi? Minnesota'daki Grant mi?"

"Evet."

"Yok artık!" Olduğum yerde zıplıyorum. Herkes bana bakıyor, umurumda değil. Rook birkaç hafta içinde burada olacak.

"Evet!" diye bağırıyor. Eminim şu an o da sevinçten havalara uçuyor. "Bana kaç bilet istediğini söyle. Sana ve arkadaşlarına özel bilet ayarlayayım."

"Muhteşem olur." İçimden tüm arkadaşlarımı sayıyorum: Keller, Shelly, Duncan, Clayton, Pete ve Maddie. Maddie benimle hâlâ konuşmuyor; ama her ihtimale karşı onu da davet etmeliyim. Clayton ya da Pete'in birini getirebileceğini düşünerek bir kişi ekliyorum. "Ben dâhil sekiz kişiyiz. Çok mu fazla?" Birden kendimi çok bencil hissedip sorumu kendim cevaplıyorum. "Çok fazla."

Bu konuda endişelendiğim için kendi kendine gülüyor. "Hallederiz. Tüm arkadaşlarınla tanışmak istiyorum. Şimdiden onları tanıyor gibi hissediyorum."

"Arkadaşlarımla tanıştığında beni utandıracak bir şey söylersen, seni öldürürüm."

"Tanrım, Minnesota tüm neşeni alıp götürdü, değil mi? Beni bu şekilde yönetemeyeceğini biliyorsun."

Haklı, ondan böyle bir şey isteyemem. Muhtemelen benimle epey dalga geçecek. Sevgisini bu şekilde göstermesi hoşuma gidiyor. Sesimi alçaltıyorum. "Seni bilgisayar ekranımın dışında, gerçek hayatta tekrar göreceğime inanamıyorum. Sen de yaşadığım yeri ve okulumu göreceksin." Tüm bunların gerçekleşebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Dört gözle bekliyorum." Yumuşak bir ses tonuyla devam ediyor. "Gün Işığım, senden bir şey isteyeceğim. Bizimle Missing You şarkısında keman çalar mısın? Killing The Sun'a eşlik de edebilirsin."

Onu hayal kırıklığına uğratmak beni mahvediyor ama şu an şansını zorluyor. "Dostum, hayır. Bunu yapamam."

Derin bir nefes veriyor. "Anlıyorum. Tamam." Sesi üzgün geliyor.

"Gus, sadece gidip eski günlerdeki gibi sizi izlemek

istiyorum. Herkesin aklını başından alacaksınız. Ayrıca hayran kitleni çalmak istemiyorum," diyerek dalga geçiyorum. Çünkü Gus sahnedeyken, başka birinin dikkat çekebilmesi imkânsız. Grubun diğer üyeleri neredeyse hiç fark edilmiyor. Gözler hep onun üstünde. Üstelik bunun için özel bir çaba sarf etmiyor.

Somurtuyor. "Tatlım, hayranlarımı çalmakta özgürsün."

Gülüyorum.

"Zamanımız doldu sayılır."

"Evet, ben de vardım sayılır. Kapatsak iyi olacak. Konser haberi için teşekkür ederim. Albüm için de tekrar tebrikler. Hâlâ inanamıyorum. Senin adına çok mutluyum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Seni seviyorum, Gün Işığım."

"Ben de seni, Gus."

"Hoşça kal."

"Hoşça kal."

1 Eylül, Çarşamba

Kate

Gus mesaj atıyor: Skype'ta konuşalım mı? Şimdi?

Şimdi duştan çıktım ve işe gitmek için yarım saatim var. Sugar derste olduğundan oda tamamen bana ait. Bilgisayarımı açarken cevap yazıyorum: Evet ve evet.

Ekranda boş bir sandalye beliriyor, Gus yok. "Selam, Gus. Orada mısın?"

Sesini net bir şekilde duyabiliyorum. "Buradayım, Gün Işığım. Selam. Sana bir şey danışacağım."

"Tamam. Neredesin?"

"Beni görme diye bilgisayarın arkasında saklanıyorum. Ama dürüst olmanı istiyorum. Lütfen gülme, tamam mı?"

"Elbette."

En sevdiği mavi yeşil şortuyla ekranın önüne doğru yürüyor, sonra yavaşça eğilip oturuyor.

Şaşkınlıkla bakakalıyorum. "Vay canına, Gustov Hawthorne!" Gus, neredeyse beline kadar uzanan düz saçlarını kestirmiş. Şimdi omuzlarına geliyor. Saçı kısalınca, benimki gibi dalgalı bir hâl almış. Fakat onunki katlı ve rock yıldızı dağınıklığında.

"Garip, değil mi? Plak şirketi, böyle bir grup sörfçü gibi turneye çıkamayacağımızı söyleyip bize bir stilist ayarladı. Sanırım bir süre sörf şortuna ve parmak arası terliğe veda etmek zorunda kalacağım."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Başka birine dönüşmüş gibi.

Alt dudağını ısırıyor. "Çok mu kötü, Gün Işığım? Lütfen söyle, aptal gibi mi görünüyorum?"

Başımı sallıyorum. "Dostum, bunu başka türlü nasıl söyleyeceğimi bilmediğim için direkt aklıma geldiği gibi söylüyorum. Çok seksi görünüyorsun!"

Yüzündeki şaşkınlığa bakacak olursak, böyle bir cevap beklemiyordu. "Gerçekten mi? Saçımı uzun sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum; ama seni çocukluğundan beri kısa saçlı görmedim. Çok çekici görünüyorsun. Her zamankinden daha çok kadın sana hayran olacak, biliyorsun değil mi?" Sürekli, her yaştan kadın kendini Gus'ın kollarına atmaya çalışıyor. Bu saç kesimi, olayı farklı bir boyuta taşıyacak.

"Öyle mi dersin?" diyor utanarak.

Kesinlikle, diye düşünüyorum.

15 Eylül, Persembe

Kate

Gabriel'le dersim bittikten sonra arabama doğru yürürken, telefonuma Clay'den bir mesaj geldiğini fark ediyorum. Büyük harflerle, YURDA DÖNDÜĞÜNDE BANA UĞRA, yazıyor.

Yürümeye devam ederken cevap yazıyorum: Bana bağırma! On dakika sonra görüşürüz.

Arabaya binince telefonum tekrar çalıyor: Hız limitini aşma! Yirmi dakika sonra görüşürüz diyelim.

Gülüyorum; çünkü Minneapolis'te olduğumu biliyor.

Clay beni yavaş sürmeye mahkûm ettiği için orta yolu bulup on beş dakika sonra yurda varıyorum.

Daha kapıyı çalamadan Clay koşup kapıyı açıyor.

"Dostum, nedir bu kadar acil olan?" Aşırı heyecanlı görünüyor. Başıma çok kötü bir şey geldi, der gibi değil; paniğe kapıldım ve ne yapacağımı bilmiyorum, der gibi.

Omzumdan tutup beni odaya çekerken hızlıca kapıyı kapatıyor. Pete, yatağında oturup kitap okuyor. Beni görünce, her zamanki gibi, "Merhaba, Kate," diyerek selam veriyor.

"Nasıl gidiyor, Pete?" Önümde duran çılgın adamla ilgilenmeden önce, Pete'e doğru başımı sallıyorum.

Clay kollarımdan sıkıca tutup gözlerimin içine bakıyor. "Katherine, sana ihtiyacım var," diyor ciddi bir sesle.

Bu kadar olay yarattığına göre, bunun tek bir açıklaması var. Pete'e dönüyorum. "Pete, sana Clay'in çetin ceviz olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Sanırım sonunda onu baştan çıkarmak için yaptıklarıma yenik düştü. Bizi biraz yalnız bırakabilir misin? En fazla otuz dakika sürer."

Pete'in yanakları kızarmasına rağmen hafifçe gülüyor. Tanrım, bu çocuğu kötü yola sürüklüyorum.

Clayton beni hafifçe sallayıp şaka yapmanın sırası değilmiş gibi iç çekiyor. "Katherine, bu ciddi bir durum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hemen söyle o zaman."

"Katherine, bu akşam benimle Spectacle'a gelmen gerekiyor."

"Ciddi olan durum bu mu yani? Kimseyi hapisten kaçırmam gerekmiyor mu? Böbreklerimden birini istemiyor musun?" diye dalga geçiyorum.

Somurtuyor.

Onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğim için dalga geçmeyi bırakıyorum. "Ama bugün perşembe, bizi içeri almazlar. Sahte bir kimliğim yok."

Ellerini omzumdan çekip tırnağını ısırmaya başlıyor. "Bizi içeri alabilecek birini tanıdığımı söylesem?"

"O zaman harika!" Bana söylemediği bir şeyler olduğunu seziyorum. "Kimi tanıyorsun, Clayton?"

Omuz silkiyor ama yanaklarındaki kızarıklık onu ele veriyor.

Yatağına oturup bacak bacak üstüne atıyorum. "Evet, Clayton. Benden neyi gizlemeye çalışıyorsun? Yüzünün rengine bakacak olursak, epey önemli biri."

Ayağıyla yere vuruyor. "Nasıl bildin?"

"O kadar kızardın ki, bir erkek için olduğu çok açıktı."

Pete köşeden kıkırdıyor.

"Spectacle'a gittiğimiz akşam bana numarasını veren yakışıklıyı hatırlıyor musun?"

"Bay Elmacık Kemiği'ni nasıl unutabilirim? Ya da o ateşli öpücüğü?"

Gözlerini deviriyor. "Adı Morris. Geçen gece nihayet cesaretimi toplayıp..."

"Devam et, Clayton!" diyerek bölüyorum.

Yüzü giderek daha da kızarıyor ve boğazını temizliyor. "Spectacle'ı Morris işletiyor ve bu akşam benimle orada buluşmak istediğini söyledi."

Kitabına odaklanıp sohbetin dışında kalmaya çalışan Pete'e bakıyorum. "Duydun mu, Pete? Minik çocuğumuz büyüdü. Ama bir randevuya hazır olup olmadığını bilemiyorum. Sen ne düşünüyorsun? Sen onunla çiçekler, böcekler, bulaşıcı hastalıklar hakkında hiç konuştun mu? Salatalıkla kondom takma dersi vermemiz gerekebilir. Ne diyorsun?"

Pete gülümseyip hayır anlamında başını sallıyor.

Clayton yine ayağıyla yere vuruyor. Bu hareketine bayılıyorum. "Katherine, benimle gelmen gerek."

Yataktan kalkıp Clayton'a sarılıyorum. Daha fazla dalga geçmeyeceğim. "Elbette gelirim dostum." Alnından öpüyorum. "Saat kaçta?"

"8'de çıksak olur mu? Morris'in bizi içeri alabilmesi için mekân açılmadan önce gitmemiz gerekiyor."

Kapıya yöneliyorum. "Rican benim için emirdir."

Clayton, 7.45'te kapıma gelip beni zorla çıkarmaya çalışıyor. Sürekli her yere geç kalan biri olduğumu biliyor. Shelly'yi aradım ve erkek arkadaşıyla planı olduğunu söyledi, bu gece yalnız olacağım gibi görünüyor.

Morris, söz verdiği gibi kulübün arka kapısında bizi

bekliyor. Çok gizemli bir işin içindeymiş gibi hissediyorum. Gus'la kulübe gittiğimizde, ön kapıdan bir şekilde sıvışarak girerdik. Arka kapıdan girmek için gizli parolayı bilmem gerekiyor gibi hissediyorum.

Morris'in yüz hatları hatırladığım kadar keskin. Dahası, kendisi Manchesterlı bir İngiliz olduğundan muhteşem bir aksanı var. Kibar, düzgün ve büyüleyici. Tüm gece oturup onu dinleyebilirim. Bazı kelimelerin ilk ve son harflerini telaffuz etmemesi, bazılarının son hecesine hiç yokmuş gibi davranması... Düşününce ona hak veriyorum, kelimelerin sonundaki r sesini neden kullanıyoruz? Kullanmayınca kulağa çok daha seksi geliyor. En azından onun aksanıyla öyle. Clayton'un içinin kıpır kıpır olduğundan hiç şüphem yok. Clayton'un heyecandan dili tutulduğu için Morris'le biraz sohbet ediyorum. Onun gerçek bir beyefendi olduğunu anlayınca içim rahatlıyor. Yine de, bu gece buraya gelmemin asıl sebebi Morris'in arkadaşımdan faydalanmaması.

Emin olabilmek için Clayton'u içecek bir şeyler alması için bara gönderiyorum. Clayton uzaklaşınca, Morris'e dönüyorum. "Bak dostum, lafı kısa keseceğim. İyi birine benziyorsun, sanırım seni sevdim, lütfen beni yanlış anlama." Gözlerinin içine bakıyorum. "Sakın Clayton'u kullanmaya kalkma. O farklı, sevimli biri ve senden hoşlanıyor. Aranızdakilerin yeni başladığının farkındayım, eğer onunla bir şeyler sürdürmek istemiyorsan boş ümitler verme. Clayton'un daha önce hiç erkek arkadaşının olmadığını unutma. Kalbini on sekiz yıldır hiç kimseye açmamış, sana açtığında ona işin bitince atabileceğin bir oyuncak gibi davranma. Tek gecelik bir ilişki için duygularıyla oynama, anlaştık mı?"

Morris kaşlarını kaldırıyor. "Vay canına! Çok açık sözlüsün."

Kaşlarımı kaldırıp cevap vermesini bekliyorum.

"Clayton'dan hoşlanıyorum. Onu daha yakından tanımak istiyorum. Onu bu gece buraya davet ederek adilik yaptığımı düşünüyor olabilirsin; ama kötü niyetli biri değilim. Tanıştığımızdan beri her saniye onu düşünüyorum. Hiç..." derken utanarak duruyor. "Hiç aramayacağını düşündüm."

Gülümsüyorum. Öyle görünüyor ki, Morris de Clayton'dan oldukça etkilenmiş. Fakat bir sorum daha var. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir."

"Yirmi bir yaşındasın ve bir kulüp mü işletiyorsun?" diyerek gözlerimi kısıyorum. "Arkadaşımın kalbi hâlâ tehlikede."

"Kulübün sahibi amcam. Londra'da yaşıyor ve üniversiteyi bitirdiğim için ona yardım etmemi istedi. Birkaç aydır buradayım. Uzun hikâye. Kalacak doğru düzgün bir yerim bile yok." Morris sesini alçaltıyor. "Clayton geliyor. Onu üzmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Başını sallıyor.

Morris aynı zamanda iş başında olduğu için çoğunlukla Clayton'la dans ediyoruz. Morris mola verince, birkaç şarkıda dans etmek üzere Clayton'u alıp götürüyor. Yalnız kaldığım aralarda kendime başka bir dans partneri bulamıyorum.

Clayton'la mekân kapanana kadar takılıyoruz. Arabayla yurda dönerken, Clayton'un tarifsiz mutluluğunu görmekten büyük zevk alıyorum. Öyle bir aşk sarhoşu ki, arabayı hızlı kullanmamdan bile şikâyet etmiyor.

Döndüğümüzde, kapıda her zamanki kırmızı şeritle karşılaşıyorum. Yine Clayton'da kalıyorum.

"Dostum, artık başın bağlı olduğu için birlikte uyumak biraz tuhaf geliyor."

"Kes sesini, Katherine. Yatağımda sana her zaman yer var. İyi geceler," diyor gözleri ışıldayarak.

"İyi geceler."

16 Eylül, Cuma

Kate

Üç Petunya'ya girer girmez telefonuma bir mesaj geliyor. Bugün çalışmıyorum; ama Shelly uğrayıp benim için kopyaladığı CD'ye bir göz atmamı istedi.

Shelly'nin telefon konuşmasının bitmesini beklerken, cebimden telefonumu çıkarıyorum. Maddie'den bir mesaj gelmiş: Bana 500 dolar borç verebilir misin? Yarına kadar kirayı ödemem gerek.

Mesaja ne kadar şaşırdığım yüzümden belli olmuş olacak ki, konuşması biter bitmez Shelly, "Bir sorun mu var?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Önemli bir şey yok. Teyzemden bir mesaj aldım. Uzun süredir konuşmuyorduk."

"Minneapolis'te yaşayan teyzenden mi?"

"Evet, bana çok kızgındı. Birkaç haftadır ona ulaşmaya çalışıyorum."

"Hâlâ kızgın mı?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Paraya ihtiyacı olduğunu söylemiş."

Shelly, şaşkınlıkla bakıyor. "Senden para mı istiyor? Kaç yaşında?"

İçimden mesajı tekrar ediyorum. "Yirmi yedi."

"Ona para vermeyeceksin, değil mi?"

Karara vardığımda, derin bir nefes veriyorum. "Sanırım vereceğim. Şu an hayatındaki önemli sorunlara çok kafa yoruyor. İhtiyacı olduğunu söylemiş. Bu kadar çaresiz olmasa benden para istemezdi, değil mi?"

Shelly, bana bakıyor. Yüz ifadesi Gus'ın annesi Audrey'ye benziyor, bir anne gibi endişeli. "Bilmiyorum, Kate. Bu parayı kazanmak için çok çalışıyorsun. Ayrıca senin de paraya ihtiyacın var."

Tezgâhtaki bilgisayarı işaret ediyorum. "Bilgisayarını kullanabilir miyim?"

Yüzündeki o endişeli ifadeyle, "Elbette," diyor.

Maddie'nin çalıştığı Rosenstein & Barclay şirketinin adresini ve oraya nasıl gidileceğini bir kâğıda not alıyorum. Bugün öğleden sonra boş vaktim var, kiranın da yarına kadar yatırılması gerektiğini söyledi. Parayı bugün ona ulaştıracağım. Kirayı ay ortasında ödemesine pek anlam veremedim.

Maddie'nin çalıştığı şirket, Minneapolis'in tam merkezinde. Binaya gidip asansörle üçüncü kata çıkıyorum. Asansör, Rosenstein & Barclay'in bekleme odasına açılıyor. Zemin parlak bir taşla kaplı. Maddie'nin patronunun odasına giden yol, canlı çiçeklerle süslü. Parmak arası terlik, kot ve âşıklar şehri Virginia tişörtümle kendimi hiç buraya ait hissetmiyorum. Maddie'yi aramadan geldiğim için pişman oluyorum. Avukatlar sürekli meşgul olur, değil mi? Belki önemli bir toplantısı vardır, belki de mahkemededir. Kim bilir? Kendimi aptal gibi hissediyorum. Büyük kapılardan birini açar açmaz, kapıdan geldiğimi haber veren bir ses duyuluyor. Zilin lanet kuzeni olmalı bu da.

Resepsiyon masasının diğer tarafında duran bir kadın kapıya doğru bakıyor. Nazikçe benimle konuşmaya başlı-

yor. "İyi günler." Üzerindeki siyah elbiseyle bu iş için fazla profesyonel görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "İyi günler, rahatsız ettiğim için üzgünüm. Maddie Spiegelman'ı arıyorum. Kendisi müsait mi?"

Kadın gülümsüyor. "Elbette, birkaç dakika içinde burada olur." Odadaki diğer insanlar duymasın diye elini ağzının kenarına koyup sesini alçaltıyor. "Tuvalete gitti, o dönene kadar yerine ben bakıyorum."

Kafam karışıyor. "Onun yerine mi bakıyorsun? Maddie resepsiyonda mı çalışıyor?"

Kadın, sorularıma şaşırmış bir hâlde başını sallıyor.

"Üzgünüm, Maddie benim teyzem. Sadece burada hangi pozisyonda çalıştığını bilmiyordum."

Tekrar başını sallıyor. "İşte geldi."

Beni görünce Maddie'nin yüzü düşüyor. Alçak bir sesle, "Kate, burada ne yapıyorsun?" diyerek beni tersliyor.

Acil durumlar için biriktirdiğim kasamdan yazdığım çeki gösteriyorum. "Durumun acil olduğunu düşündüm. Yarın kiranın son günü olduğu için bugün bankalar kapanmadan gidip halletmeni istedim."

"Gelmeden arayabilirdin, Kate. Biraz nezaket lütfen," diyerek beni azarlıyor.

"Üzgünüm dostum. Paraya ihtiyacın kalmadıysa..."

Sözümü kesip çeki elimden alıyor. "Hayır, çeki alacağım. Bu ay beklenmedik bir sürü harcamam var. Senin anlamayacağın harcamalar."

"Gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. "Gerçekten mi?" Anlatmayı bir dene bakalım, demek istiyorum. *Ben de o yollardan geçtim güzelim* benim göbek adımdır.

Cevap vermiyor.

Bu hareketinden biraz rahatsız oluyorum, aynı zamanda da onun için endişeleniyorum. "Neden mesajlarıma cevap vermedin? Her şey yolunda mı?"

Derince nefes verip sesini alçaltıyor. "İyiyim. Konuşacak bir şey yok."

Ben de sesimi alçaltıyorum. "Bana işinle ilgili neden yalan söyledin?" Onu aşağılayacak bir şekilde söylemiyorum, sadece bir soru soruyorum. Olgun davranıp cevaplaması gereken bir soru.

Ya da değil... Ona hakaret etmişim gibi davranıyor. "İşim var, şimdi gitmen gerek. Janice Sedgwick'in kızı olarak muhtemelen çalışmak zorunda olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Annenin parasıyla sahil kenarında bir yerde yaşamak eminim senin için çok zor olmuştur."

Birkaç saniye gözlerimi kırparak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "İnanamıyorum. Peki. Demek öyle." Keyfim kaçıyor, ne diyeceğimi bilmiyorum, sinirden yanaklarım kızarıyor. Kapıya doğru yürürken, damarlarımda dolaşan adrenalini hissediyorum. Kapıdan çıkınca, gözlerinin içine bakıyorum. "Bu ayın kirasını yatırabilecek olmana çok sevindim, Maddie. Rica ederim." Kapı, arkamdan hızla çarpıyor.

17 Eylül, Cumartesi

Kate

Maddie'den mesaj geliyor: Habersiz gelmek çok kaba bir hareket!

Özür dilemeye çalışırken harika yöntemler kullanıyor. Elbette, diye cevaplıyorum. Çünkü çenemi kapalı tutmam gerek. Kavga etmeye değer bir konu değil.

Konunun bu şekilde kapanacağını düşünürken, bir mesaj daha geliyor: Konuşabilir miyiz?

Kimseye kin besleyemediğim için sinirlerim çoktan yatıştı. Kolay affediyorum. Ara beni, yazıyorum.

Maddie arayıp yüzeysel dertlerinden bahsetmeye başlıyor. Bu saçma dertler yüzünden asıl önemli konuya, bulimiya hastalığına değinemiyoruz. Elbette para konuşuyoruz. Bir konuya açıklık getirelim: Dünyadaki tüm para yok olsa, yaşayabilir. Eğer bulimiya için tedavi görmezse, ölür. Bu konu hakkında konuşmaya hazır olmadığı için ısrar etmiyorum. En azından iletişim kuruyoruz.

Resepsiyonda çalıştığını söylese bundan etkilenmeyeceğimi düşündüğü için yalan söylediğini anlattı. Sanki umurumda. Çöp toplayıcısı olsa bile, avukat olmasından etkilendiğim kadar etkilenirdim. İnsanlar etikete ve sta-

tüye gereğinden fazla önem veriyor. Kredi kartı borcunu ödeyemediğini, ev arkadaşının beklenmedik bir şekilde temmuzda evden ayrıldığını ve yerine başka birini bulamadığını anlatıyor. Ev kirasını iki aydır ödeyemediği için evden atılmakla tehdit ediliyormuş. Bu yüzden beni aramış. Başka bir şansı yokmuş. Anlatınca, durumuna üzülüyorum. İnsanların yaşam tarzını değiştirmeyi reddetmesi, bana hep çok tuhaf gelmiştir. Deniz manzaralı bir evde yaşarken, bir süre sonra kardeşimle bir garajda yaşamaya başladım. Hikâyenin en ilginç yanı ne biliyor musunuz? Garajda daha mutluydum. Ayrıntılara çok girmeden yaşananların bir kısmını Maddie'ye anlatıyorum. Tüm bilmesi gereken, sürekli bir şeyler için mücadele ederek büyüdüğüm. Bana acımasını istemiyorum; ama bazen insanlar anladıklarını sandıkları konular hakkında boş öğütler veriyor. Ayrıca hiç kimse birinden öğüt almak istemez, sorununu kendi çözmek ister. Bunları düşünürken, Morris'le geçen akşamki sohbetimiz aklıma geliyor. Bir fikrim var. "Erkek bir ev arkadaşına ne dersin?"

"Benim için sorun değil. Özellikle yakışıklı ve bekârsa."

"Evet yakışıklı. Hayır, pek bekâr değil."

"Tüm iyiler kapıldı."

"Gey olduğunu bilmek kapılmış olduğu için duyduğun üzüntüyü azaltır mı?"

"Pek değil." Gülüyor. Tanıştığımızdan beri ilk defa gerçek Maddie'yle konuşuyormuş gibi hissediyorum. Sesi samimi ve diğer insanların ne düşündüğünü dert etmekten yorulmuş gibi geliyor.

"Mükemmel elmacık kemikleri var, her gün o güzel yüze bakabilirim."

"Bu konuda sana güveniyorum." Tekrar gülüyor, gülmek ona çok yakışıyor.

"Bugün onunla konuşup sana döneceğim. Adı Morris."

"Tamam."

"Harika. Umarım bu iş olur."

Clay'den Morris'in numarasını alıp Morris'i arıyorum. Bir saat sonra, Maddie ve Morris buluşup konuşuyor. Öğleden sonra 5.30 gibi Morris eşyalarını otel odasından toplayıp Maddie'ye taşınıyor.

Bir taşla iki kuş vurmaya bayılıyorum.

18 Eylül, Pazar

Kate

"Sugar, yardıma ihtiyacın var mı?"

Odaya girdiğimde, oda arkadaşımı giysi dolabımın altını üstüne getirirken buluyorum. Birden sesimi duyunca, şaşkınlıktan olduğu yerde zıplıyor. Bana Gracei'in akşam yemeğinden önce kurabiye araklamasını anımsatıyor. Sanırım içeri girdiğimi duymadı ve bu kadar erken gelmemi beklemiyordu.

"Hayır. Benim...şey...Tişörtlerimden biri kayıp, belki tüm giysiler yerde darmadağınken yanlışlıkla dolabına koymuş olabilirsin diye düşündüm."

Yalan söylüyor. Kıpkırmızı yanakları, suçlu olduğunu ele veriyor. Bu durum hiç hoşuma gitmedi ama dolabımı karıştırdığı için onu azarlamayacağım. Çünkü Sugar açıklama yaparken tek duyduğum Gracei'in, "Zaten yemeyecektim, Kate," deyişiydi. Çantamı çalışma sandalyemin arkasına asarken, iki tişörtümün onun yatağının üstünde durduğunu fark ediyorum. O tişörtleri oraya bırakmadığıma eminim. Görmezden geliyorum. "Nasıl bir tişörttü? Belki bulmana yardımcı olabilirim."

Gözleri yatağın üstündeki tişörtlere takılırken, dudaklarını yalıyor. Yakalandığının farkında olmasına rağmen üste çıkmaya çalışıyor. "Önemli değil, belki de çamaşırhanededir."

Acaba yalan söylemeyi hiç beceremediğinin farkında mı?

Kapıya doğru ilerliyorum. "Sen bilirsin. Şimdi tuvalete gitmem gerek." Kapıyı açarken yatağındaki tişörtleri işaret ediyorum. "Ayrıca tişörtlerimi ödünç almak istiyorsan, sorman yeterli. Onlar benim çocuklarım gibi, nerede olduklarını bilmek isterim." Kapıyı kapatırken arkama dönüp bakmıyorum.

Tam bu sırada Peter'a çarpıyorum. "Selam Pete, pardon."

"Selam, Kate. Sorun değil. Ben de seni görmedim."

"Nereye *gidiyorsun*?"

"Kantine. Clayton'u bekliyordum fakat az önce mesaj atıp bu akşam Minneapolis'te Morris'le yemek yiyeceğini söyledi."

Bu habere çok seviniyorum. Spectacle'daki geceden sonra, Clayton ve Morris her akşam dışarı çıktı. Clayton mutluluğun doruklarında. "Bir Clayton olamayacağımın farkındayım; ama iki saniye beklersen sana akşam yemeğinde eşlik edebilirim."

Peter'ın gergin gülüşünün iki açıklaması var. Birincisi, kantine tek başına gitmek zorunda olmadığı için rahatladığı. İkincisi, birilerini davet etmek zorunda kalmadığı için rahatladığı. "Sorun değil, dışarıda bekliyorum."

Tuvalete koşuyorum. "İki dakika sonra oradayım."

Clayton'la akşam yemeği, ikimiz için de bir alışkanlık hâline geldi. Clay'i özlüyorum; fakat Pete'le yalnız vakit geçirmek de güzel.

Pete sessiz ve utangaç olduğu için ilk başta sürekli sohbet açmak zorunda kaldım. Nazik ve eğlenceli biri oldu-

ğu için bunu hiç dert etmedim, onunla vakit geçirmekten zevk aldım. Sonra, Pete'in ulusal ve dünyadan politika haberleriyle çok ilgili olduğunu keşfettim. Ben hafif sol görüşlüyüm, o da hafif sağ görüşlü. Fikir ayrılıkları yaşasak da, ikimiz de başka insanların fikirlerini dinleyecek kadar açık görüşlüyüz. Açık görüşlü insanların sayısı çok az olduğu için bunu bir hazine olarak görüyorum. Ayrıca Pete üstün bir zekâya sahip. Dünya siyaseti ya da Avrupa'daki ekonomik kriz hakkında tartışırken, benim bu kadar çok şey bilmeme ne kadar şaşırdığını görünce açıkçası biraz kırıldım; fakat insanların aptal sarışın olduğumu düşünmesine artık alıştım. Bazen tam bir aptal sarışın gibi davranmak çok daha kolay ve eğlenceli geliyor. Benimle aptal sarışın olmadığımı keşfedecek kadar vakit geçiren insanlar gerçek yüzümü zaten görüyor.

Kongo'nun durumundan bahsederken, Pete'in gözü sol omzuma takılıyor. Arkama dönüp sandalyede asılı duran hırkamın cebinde bir şeyler arıyor gibi yapmıyorum. Arka köşede tek başına oturan kız dışında hiç kimse yok. Onu burada her gün görüyorum. Her gün tek başına oturup kitap okuyor. Dağınık kahverengi saçıyla minyon biri. Yaşlıların taktığı okuma gözlüğü gibi burnunun ucunda duran bir gözlüğü var. Fakat onunki okuma gözlüğü değil. Her zamanki gibi kitabına odaklanmış durumda. Tüm okul çevresine toplansa, fark edemez. Böyle yoğunlaşabilen insanlara hayranlık duyuyorum. Kitap okumak, dış dünyadan kaçmak demektir. Akıl sağlığını koruması için her insanın buna biraz ihtiyacı vardır.

Tadı berbat olduğu için havuçları ayıklayarak bezelyemi yemeye devam ediyorum. Pişmiş havucun tadı çamurla karıştırılmış bebek mamasına benziyor. Bezelye ve havucun birlikte servis edildiğini ilk defa burada gördüm. Korkunç bir ikili. *Forrest Gump* filmindeki bezelye ve ha-

vuç kadar uyumlu benzetmesini uydurma sanmıştım, yanılmışım. Forrest ve Jenny'yi hep çok sevdim. Bezelye ve havuçları ayırırken, belki de aslında hiç birbirlerine göre olmadıklarını düşünmeye başladım. Forrest ve Jenny, daha çok bezelye ve tereyağı, bezelye ve tuz gibiydi. Havuç hariç her şey olabilir. Çatalımla omzumun ucunu işaret ediyorum. "Pete, oradaki kızı tanıyor musun?"

Başını sallayarak tanımadığını belirtmeye çalışırken yüzü kızarıyor.

Kızı dikizlediğine emin olduğumdan içten içe gülüyorum. "Hep yalnız oturuyor, belki bir gün yemek yerken onu da davet edebiliriz."

Yüzünün daha çok kızarması dışında bir tepki vermiyor. Konuşmuyor.

Ona doğru eğilip, "Çok tatlı bir kız, Pete. Sessiz kütüphaneci havalarında," diyorum.

Hafifçe gülümseyerek kendini ele veriyor. Gözlerini kaçırıp önündeki patateslere dile gelmelerini beklermiş gibi bakıyor.

Onu daha fazla utandırmamak ümidiyle sesimi alçaltıyorum. "Bence ona çıkma teklif etmelisin."

Dehşete kapılıp başını sallıyor.

Alçak sesle konuşmaya devam ediyorum. "Pete, bana ondan hoşlanmadığını söyleme. Buraya oturduğumuzdan beri ona bakıyorsun."

"Onunla nasıl konuşmam gerektiğini bilmiyorum," diyor. Çaresiz ve umutsuz görünüyor.

Ona doğru elimi uzatıyorum. "'Selam, ben Peter Longstreet. Oturabilir miyim?' diye sormaya ne dersin? Gerisi zaten kendiliğinden gelişir."

"Ya gelişmezse? Ya beni görmezden gelirse? Ya oradan uzaklaşmamı isterse?" Ne kadar paniğe kapıldığını hissedebiliyorum.

Gülümsüyorum. "Dostum, bence artık hiç kimse 'buradan uzaklaş' sözünü kullanmıyor. Bu yüzden sorun yok."

Pete de gülümsüyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kaşığıyla masaya vurmasını engellemek için uzanıp elimi elinin üstüne koyuyorum. "Pete, sen harika bir insansın. O da çok iyi bir kız gibi görünüyor. Ne kaybedersin ki? Gidip onunla konuşmalısın. Zaten yemeğimi bitirdim, odaya gidip ödev yapmam gerekiyor."

"Tek başına yürümemelisin," diyor. Clayton ve Pete, hava karardıktan sonra kampüste yalnız başıma dolaştığımda endişeleniyor. Bana iki tane biber gazı aldılar. Birini anahtarlık olarak kullanıyorum, diğeri de çantamda.

Gülümseyip elimi çekiyorum. "Beni dert etme. Ben gittikten sonra, cesaretini toplamak için kendine birkaç dakika zaman tanı ve çıkarken onunla konuşacağına söz ver, anlaştık mı?"

Heyecandan bayılacak gibi dursa da, epey kararlı görünüyor.

Tabaklarımı topluyorum. "Bunu yapabilirsin, Pete. Yeni felsefen bu olsun. İçinden, bunu yapabilirim, diye tekrarla." Göz kırpıyorum. "Bol şans."

"Teşekkürler, Kate."

Kirli tabaklarımı bırakırken, Hector'a selam veriyorum. Çıkarken, Pete'in de tabaklarını bırakmaya gittiğini görüyorum. Harekete geçmek için kırk beş saniyem olduğu için, hızlıca kızın masasına yanaşıyorum. Ona bir adım uzakta durmama rağmen başını kaldırıp bakmıyor. Onu rahatsız ettiğim için üzülüyorum ama kaybedecek hiç vaktim yok. Boğazımı temizliyorum. Hâlâ bakmıyor. Eğilip konuşmaya başlıyorum. "Pardon," diyorum. Bana bakıyor. "Selam, adım Kate. Böldüğüm için çok üzgünüm

fakat otuz saniye içinde arkadaşım Peter buraya gelip seninle konuşacak. Peter şu an çok gergin ama onun çok iyi bir insan olduğunu bilmeni istedim. Lütfen onu sonuna kadar dinle." Surat asarak kabul ediyor. "Teşekkürler." Arkama bakmadan hızlıca dışarı çıkıyorum.

Odama döndükten on beş dakika sonra, Pete kapıyı çalıyor. Yüzünde o kadar büyük bir gülümseme var ki, iki yanağında da gamzesi olduğunu ilk defa fark ediyorum. Espri yaparken bile çekinen Pete, birden hiç düşünmeden konuşmaya başlıyor. "Adı Evelyn. Amerikan Tarihi bölümünde birinci sınıf öğrencisi. Klasikleri okumayı seviyor, aynı zamanda da biyografi ve bilim kurgu kitaplarından hoşlanıyor."

Saate bakıyorum. "Kısa zamanda onun hakkında birçok şey öğrenmişsin."

Hâlâ kocaman gülümsüyor. "Konuşkan biri."

Omzuna vuruyorum. "Harika. Şimdiden senden hoşlanmış. Numarasını aldın mı?"

Yüzü düşüyor. "İlk konuşmamızda numarasını istemenin uygun olmadığını düşündüm. Sen ne düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Senden hoşlandığını görüyorsun, ortada uygunsuz bir durum yok." Bu masumiyeti beni deli ediyor.

Birden keyfi kaçıyor, sinirle dudaklarını sıkıyor. "Kahretsin."

"Dert etme. Böylece, onu bir daha gördüğünde konuşacak bir şeyin olacak."

O çift gamzeli gülüş geri geliyor. "Yarın akşam saat yedide kantinde buluşacağız. Akşam yemeğini beraber yiyeceğiz."

Alkışlıyorum. "Pete, bu bir randevu sayılır."

"Teşekkürler, Kate." Gözlerini devirip tekrar bana bakıyor. "Beni cesaretlendirdiğin için teşekkürler. Sen olma-

saydın, dönemin geri kalanını ona uzaktan bakarak geçirirdim."

Bana teşekkür borçlu olduğunu düşünmüyordum; ama içten edilen bir teşekkürü asla göz ardı etmem. "Çok tuhaf olurdu," diyerek göz kırpıyorum. "Rica ederim."

Başını sallayıp odasına yöneliyor.

"Pete?"

"Evet?"

"Söylediklerimde ciddiydim. Sen harika bir insansın, Evelyn çok şanslı bir kız." Gülümsüyorum. "İyi geceler."

Onu ilk defa mutlu ve özgüvenli görüyorum. Ne kadar harika bir ikili.

19 Eylül, Pazartesi

Kate

"Nasıl gidiyor?"

"Selam Gus. İdare eder. Senin nasıl gidiyor?" Sonunda Gus'ın sesini duyabildim. Birkaç gündür sürekli toplantıda olduğu için sadece mesaj yoluyla haberleşiyorduk. Fakat mesajlaşmak, sesini duymakla aynı değil. Sesini duymak beni gerçekliğe bağlıyor, gerçek benliğime.

"Aynı sayılır. Artık bir an önce yola çıkmak istiyorum."

Gus, mutluluğa giden yolda her zorlu adıma katlanabilecek bir insan değil. Şimdiye kadar annesi her isteğini gerçekleştirdi, kolay bir hayatı vardı. Çalışıp çabalamadığından değil, hayatı böyle olduğundan. Uzun vadede önemli olsa da, yapmak istemediği şeyleri yapmadı. Gerçekten zevk aldığı işlere yoğunlaştı. Sanırım hepimiz biraz böyleyiz. Bu bencillik değil, insanın doğasında var. Bazen iyinin de kötünün de gerekli olduğunu hatırlatacak bir güce ihtiyacımız var. Bu yüzden, "Biliyorum dostum, ama hazırlık yapmak da bu yolda önemli bir adım, değil mi?" diyorum.

Derin bir nefes veriyor, sesi uzun zamandır duymaya alıştığım Gus gibi gelmiyor. "Hazırlık ve pazarlama baş-

ka birinin görevi gibi geliyor, anlıyor musun? Plak şirketi, ajans ve yöneticimiz bu iş için deli gibi para alıyorlar. Bizim işimiz müzik yapmak, diğer konuları başkaları düşünmeli. Bu iş koyun gütmeye benziyor, Gün Işığım. Her an her şey değişebilir. Hazırlıkların birçoğu da saçma sapan konular hakkında. Bugün, bir adam tam bir saat boyunca bize röportaj eğitimi verdi. Sorulara nasıl cevap vermeliyiz, hangi konulardan bahsetmemeliyiz... Harika bir fikrim var; mesela biri bir soru sorduğunda dürüst olup müzik konuşalım!"

"Sakin ol, Gus. Sadece imajınızı korumanıza yardım etmeye çalışıyorlar. Sigara içebileceğin bir yerde misin?" Gus'ın sinir kat sayısı her geçen gün artıyor. Onu böyle stresli görmek istemiyorum. Grup arkadaşlarını seviyorum; fakat Gus'ın bu yükü tek başına taşıdığının farkındayım. Diğerlerinin pek umurunda değil.

"Evet."

"Belki..."

Çakmak sesi ve ilk nefesiyle sözümü kesiyor. "Senden bir adım öndeyim ve lütfen yine aynı şeyi söyleme, Gün Işığım."

Gerçekten kötü bir durumda olduğu için bu sefer susmam gerektiğini biliyorum. Fakat konunun benimle alakası olmadığı için bunu kişisel algılamıyorum. "Ama biliyorsun... Bırakmalısın."

"Sana söyleme dedim." Oturup sigarasının bitmesini beklerken özür diliyor. "Üzgünüm, sinirimi senden çıkarmak istememiştim."

"Sana bir sorum var. AHY, Rook'un şarkıları yerine kendi bulduğu şarkıları söylemeni isteseydi ne yapardın?"

"Siktir olup gitmesini söylerdim."

"Haklısın. Çünkü bu senin müziğin ve kaydederken sana ihtiyaçları var."

"Aynen öyle."

"Bir grup çalışması yaptığınız için AHY de her şeye dâhil oldu, değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Bir sonraki adım da sizi albüme ve turneye hazırlamak."

"Evet. Nereye varmak istediğini anlamadım." Sesi meraklı ve sabırsız geliyor.

"Albüm ve turne konusunda uzman olduklarını kabullenmen gerekiyor; fakat bu senin üstüne düşen görevleri yerine getirmeyeceğin anlamına gelmiyor. Bu sürece dâhil olmazsan, bunun bedelini bir şekilde ödersin. O zaman da kendinden başka kimseyi suçlayamazsın. Kıçını kollaman gerek."

Somurtsa da benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum. "Ama çok sıkıcı. Toplantılar çok saçma. Oturup beş dakika dinledikten sonra hangi ara yetişkin taklidi yapan insanlara dönüştüklerini merak etmeye başlıyorum. Tek yaptıkları şey zırvalamak. Ayrıca sürekli fotoğrafımın çekilmesinden çok sıkıldım. Bunu neden yaptıklarını hiç anlamıyorum."

Ortamı biraz yumuşatmaya çalışıyorum. "Belki de bu kadar yakışıklı olduğun için kendilerine engel olamıyorlardır." Gus'ın gerçeklerle yüzleşmesinin zamanı geldi. "Beni dinle, Gus. Her zaman arkanda olduğumu biliyorsun. Ama gerçekten nasıl böyle düşünebiliyorsun? Birçok insan, senin şu an sahip olduğun şeyi elde etmek için ruhlarını bile satar. Kendi şarkılarından oluşan bir albüm yaptın. Gustov Hawthorne'un şarkıları. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır dinlediğim en iyi albüm. Albüm, birkaç hafta içinde piyasada olacak ve ülke çapında bir turneye çıkacaksın. Önümüzdeki üç ay bir rock yıldızı gibi yaşayacaksın. Senden tek istedikleri, grubun başarısını artırmak için albüm ve turne tanıtımlarında rol alman. Gus,

bunun senin albümün, senin grubun ve senin turnen olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Bu süreçte kendinden ödün vermen ya da gerçek kimliğini kaybetmen gerekmiyor. Fakat ne kadar dâhil olursan, o kadar kârlı çıkacaksın. Şikâyet etmeyi bırak, bu işinin bir parçası."

Onu ikna ettiğimin farkındayım. "Haklısın. Biliyorum. Bebek gibi mızmızlanıyorum."

Gülümsüyorum. "Güzel günler seni bekliyor, söz veriyorum. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden, bir anda her gece başka bir şehirde sahneye çıkıyor olacaksın. En büyük sorunun, en ön sıradan sana memelerini gösteren seksi esmeri mi, yoksa gösteriden sonra kulise gelen sarışın ikizleri mi götürmek istediğine karar vermek olacak." Bunları düşününce karnıma kramplar giriyor; ama Gus'ın en büyük ilgi alanının kadınlar olduğunu göz ardı edemem.

Gülüyor. "Tamam, bu kadar yeter. Bu akşamki yemeğin nasıldı?"

Abartılı bir İngiliz aksanıyla konuşmaya çalışıyorum. "Harikaydı, tatlım. Haşlanmış patates, bezelye ve lahana salatası. Yemeğe Clayton, Peter ve kız arkadaşı Evelyn eşlik etti."

"Pete mi? Deri kostümlü Pete'in kız arkadaşı mı var? Ne zandan beri? Tüm bunlar olurken ben neredeydim?" Gus, hayatımı bir pembe dizi gibi takip ediyor. Bu kadar yoğunken, benim hayatımdaki insanlarla bu kadar ilgilenmesi çok garip. Belki de bunu yoğunluktan bir kaçış olarak görüyordur. Televizyon izlemek gibi.

İngiliz taklidi yapmak çok uğraştırıcı olduğu için aksanı bir kenara bırakıyorum. "Dün akşam. Pete, kızı kantinde görüp birden âşık oldu. Onunla gurur duyuyorum. Daha önce hiç kız arkadaşı olmamış. Konuşmaya çok çekiniyordu; ama tüm cesaretini toplayıp yanına gitti ve çok iyi anlaştılar. Birlikte akşam yemeği yeme ve her akşam kütüp-

hanede ders çalışma planı yaptılar. Utangaç ve sevimli bir çift. İkisi de bu ilişkiye çok emek veriyor. Onlara bakınca, insanlığa olan inancımın geri geldiğini hissediyorum."

"Sen insanlığa olan inancını hiç kaybetmedin, Gün Işığım. Pete adına çok sevindim. Kız nasıl biri?"

"Tıpkı Pete gibi. Aslında..."

Sözümü kesiyor. "Deri kostümlü ve sadomazoşist fantezileri olan biri, öyle mi?"

Kıkırdıyorum. "Hayır." Sonra dayanamayıp kahkaha atıyorum. "Hayır, hayal etmek bile istemiyorum."

O da gülüyor. Birkaç dakika sonra, "Peki sende durumlar nasıl, Gün Işığım?" diye soruyor.

"Deri kostümleri pek sevmem. Popom çok düz, bana hiç yakışmaz."

Biraz zorlayarak da olsa gülüyor. "Kostüm hakkında yorum yapmayacağım; ama oldukça güzel bir popon var."

Asıl soruya geri dönüyorum. "Bana ne sormak istemiştin?"

"Clayton'un bir erkek arkadaşı ve Peter'ın bir kız arkadaşı var. Sen... sen birileriyle tanıştın mı?" Sesinde hiç alışık olmadığım bir gerginlik var.

"Bir ilişki istemediğimi biliyorsun, Gus."

"Senin gibi her duruma iyi tarafından bakabilen bir insan nasıl olur da aşka inanmaz? Eminim orada da sana asılmaya çalışan bir sürü erkek vardır."

Boğazımı temizliyorum. "Aslına bakarsan, hayır yok. Buraya geldiğimden beri kimseden çıkma teklifi almadım."

Yine o gergin kahkahasını atıp devam ediyor. "Seninle çıkmak istemediklerinden değil, dışarıdan bakıldığında korkutucu görünmenden kaynaklanıyor bu. Bırak çıkma teklif etmeyi, seninle flört etmek bile cesaret ister. Onları reddedeceğinden emin oldukları için erkekleri korkutup

kaçırıyorsun. Kimseye bir şans vermeyecek gibi duruyorsun."

"Yalnızca sürekli gittiğim kahve dükkânında çalışan Keller benimle biraz flört etti. Fakat sadece masum bir flörttü."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Oldukça yakışıklı biri. Fakat şu an tek gecelik bir ilişki istemiyorum."

"Ya isteseydin?" diyerek ısrar ediyor.

"İstemiyorum. Ayrıca uzak mesafe ilişkisi yürütüyor olabilir. Bunu neden tartıştığımızı bile bilmiyorum. Konuyu kapatalım. Sadece arkadaşız."

Sanırım verdiğim cevaptan tatmin olmadı. Bir süre konuşmuyoruz.

"Şimdi ödevime başlasam iyi olacak ama son olarak söylemek istediğim bir şey var."

"Dinliyorum."

"Hayatında şu an olup biten her şey, albüm, turne, diğerleri... Hepsinin eğlenceli olmadığını biliyorum; ama hayat böyle bir şey. Bazen boka sarıyor. Ama sonra ne oluyor, biliyor musun?"

"Ne oluyor?"

"Her şey daha iyiye gidiyor." Buna hâlâ tüm kalbimle inanıyorum, yalnızca ara sıra kendime hatırlatmam gerekiyor. Zamanında içten hissettiklerime, şimdi kendimi zorla inandırmaya çalışmak çok zor.

Birkaç saniye sessizliğin ardından, "Adını yaşatmaya devam ediyorsun, Gün Işığım. Bunu biliyorsun, değil mi?" Yüzündeki gülümseme gitse de, sesi hâlâ neşeli.

"Deniyorum, dostum, deniyorum." Her gün, her saat, her dakika deniyorum. "Bir efsane yarat," diyorum.

"Bir efsane yarat," diye tekrar ediyor. Bu işin püf noktası tekrar etmek. Bir gün o da inanacak. "Seni özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum. Hem de her gün."
"Seni seviyorum, Gün Işığım."
"Ben de seni seviyorum, Gus."
"İyi geceler."
"İyi geceler."

20 Eylül, Salı

Kate

Bugün, Shelly'ye bir iyilik yaparak sipariş ettiği vazoları getirmek için Minneapolis'e gidiyorum. Üretici siparişleri yetiştiremediğinden Shelly epey strese girdi. Yarın sabaha kadar hazırlaması gereken üç aranjman var.

Hava ve yol güzel olunca, üniversitenin radyosunu dinleyerek keyifli bir yolculuk geçiriyorum.

Tam park edecekken, radyoda yeni bir şarkı çıkıyor. İlk üç notasını duyduğumda kalbim duracak gibi hissediyorum. Killing The Sun radyoda! Aman Tanrım! Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Gus'ın şarkısı radyoda çalıyor. Yüzlerce insanın dinlediğini bildiğimden, kulağa iPod'dakinden çok daha güzel geliyor.

Elimi çantama daldırıp telefonumu bulmaya çalışıyorum. Acilen Gus'ı aramam gerek. Bu mutlu anı onunla paylaşmalıyım. Sadece bir kere yaşanabilecek bir an. Onun şarkısını ilk defa radyoda duyduğum an.

İki kere çaldıktan sonra telefonu açıyor. "Gün Işığım..."

Sözünü kesiyorum. "Gus, sus ve dinle." Radyonun sesini açıp telefonu hoparlöre yaklaştırıyorum. Tam o sırada, şarkının ilk nakaratı başlıyor ve benim sesim yankılanıyor.

Telefonu kulağıma koyup bağırıyorum. "Dostum, senin şarkın çalıyor!"

"Tamam." Sesi şaşkın geliyor. "CD'den mi dinliyorsun? Sarhoş musun? Neden bağırıyorsun?"

"CD'den dinlemiyorum! Üniversitenin radyosunda senin şarkın çalıyor! Radyoda!"

"Ne?"

Daha fazla bağırmamak için radyoyu kapatıyorum. "Gus, şu an Minneapolis'te arabada FM bandında 93.7'yi dinliyorum ve Rook çalıyor."

"İnanamıyorum!" Sonunda anlıyor.

"Evet! Seni arayıp bu anı paylaşmak istedim."

"İnanamıyorum. Gün Işığım bu gerçek mi?"

"Evet, gerçek. Kendinle gurur duymalısın. Şarkın radyoda çalıyor ve bu hafta sonu turneye çıkıyorsun. Her saniyenin tadını çıkarsan iyi edersin."

Çakmak sesini ve o tanıdık ilk nefesini duyuyorum.

"Bırakmalısın." Cevabını beklemeden devam ediyorum. "Hazır dırdır etmeye başlamışken, bir arkadaş olarak sana söylemem gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

"Dinliyorum."

"Turne için üç kural: Uyuşturucu kullanma, her seferinde kondom kullan, asla kendini kaybetme, tamam mı?"

"Hepsini hatırlamak çok zor," diyerek dalga geçiyor. "Yatağıma yapıştırabilmem için tüm kuralları bir yere yazıp bana verebilir misin? Aslında popoma dövmesini de yaptırabilirim."

"Çok komik."

"Uyuşturucu kullanmak yok, bu bok için zaten fazla yaşlıyım. Kondom bir erkeğin en iyi arkadaşıdır, kondomsuz asla dışarı çıkmam. Ama kendimi kaybetmemek konusunda beni tekrar uyarman gerekebilir. Sen hep mantığımın sesi oldun."

"Mantık benim göbek adım."

"Ben çokbilmiş sanıyordum, Gün Işığım Çokbilmiş Sedgwick."

"İltifat için teşekkürler. Kapatsam iyi olacak. Yalnızca arayıp ünlü olma yolunda hızla ilerlediğini söylemek istedim."

"Teşekkürler, Gün Işığım."

"Rica ederim. Seni seviyorum, Gus."

"Ben de seni."

"Hoşça kal."

"Hoşça kal."

21 Eylül, Çarşamba

Kate

Hiç beklenmedik bir anda kapı çalıyor. Odaya az önce girdim ve koridorda hiç kimse yoktu.

Kapıyı açtığımda karşımda yurt sorumlusu John'u görüyorum. Bu işi hiç isteyerek yapmıyor gibi duruyor. "Sana bu sabah bir FedEx paketi geldi," diye mırıldanıyor. Gerçekten canı sıkkın görünüyor. Grant Üniversitesi deneyimine katılmadı. Bu hevessiz hâliyle işi nasıl kaptığını hep merak ettim. John, yüksek lisans öğrencisi. Belki de ilk yıllarda daha istekliydi. Bu dönem bitmeden bir kez olsun John'u gülümsetmek istiyorum.

Zarfı alıyorum. "Buraya kadar getirdiğin için çok teşekkür ederim." Onunla iletişim kurabilmek için olması gerektiğinden daha kibar davranıyorum. Her insan ilgi görmek ister. Çok arkadaşı yok, yurtta kalan tüm öğrenciler de onun bir pislik olduğunu düşünüyor. Bence sadece yalnız ve hayata karşı biraz isteksiz. Muhtemelen uzun süredir monoton bir hayat sürüyor.

"Paketi almak için çok önemli bir işi yarıda kesmek zorunda kaldım."

Bana ne demek istediğini anladığımı belirterek başımı sallıyorum. "Tekrar çok teşekkür ederim."

"Şimdi gitmem gerek."

"Tekrar sağ ol, John."

Nazikçe başını sallayıp gidiyor.

Zarfta ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok, hemen yırtıp açıyorum. Gus'ın Grant konserine sekiz davetiye. İnanılmaz bir olay. Daha önce hiç Rook konser bileti görmediğimden değil; fakat bu muhteşem bir his. Biletler dün satışa çıktı ve tükendi. Sanırım Minnesota Rook'u seviyor. Gerçi sevmeliler de.

Gus'a teşekkür etmek için mesaj atıp biletleri sahiplerine dağıtmak için yanıma alıyorum. Gus'la arkadaşlığımı herkes biliyor; ama rock yıldızı kimliğini bir sır gibi saklıyorum. Neredeyse tüm arkadaşlarım California'da Gus adında bir arkadaşım olduğunu biliyor. Fakat kimse Gus'ın Rook'un solisti Gustov Hawthorne olduğunu bilmiyor. Benim için o hâlâ Gus, hep de öyle kalacak. Rook'a bayılıyorum ve onunla gurur duyuyorum; ama Gus'ın en iyi yanı Gus olması. Hep en iyi arkadaşım olan, birlikte sörf yaptığım, Gracei'e Twix alan, hayatımın en kötü gününde omzunda ağlamama izin veren, sürekli benimle dalga geçen, aynı zamanda da beni cesaretlendiren Gus.

Tesadüflere asla inanmam. Öğleden sonra çiçekçiye girdiğimde, radyoda Killing The Sun çaldığını duyuyorum ve gülümsüyorum.

Shelly, şarkıya eşlik ediyor. Başını kaldırıp radyoyu işaret ediyor. "Bu şarkıyı duydun mu, Kate? Son zamanlarda en sevdiğim şarkı."

"Öyle mi?" Şarkı onu bu kadar heyecanlandırdığı için çok mutlu oluyorum.

"Tüm hafta bu şarkıyı çaldılar. Rook adında yeni bir grup. Çok iyi çalıyorlar. Bu çocuğun tipi nasıldır, bilmiyorum; ama çok seksi bir sesi var."

Kendimi tutamayarak gülümsüyorum. "Grubu internette araştırabilirsin."

"Bunu neden düşünemedim? Seni çokbilmiş!" Telefonunu cebinden çıkarıp internetten grup fotoğraflarını buluyor. "Lanet olsun! Harika bir çocuk, Kate. Adı Gustov Hawthorne. Sen de baksana," diyerek ekranı bana çeviriyor.

Telefonuma bakıp aynı yüzü görebileceğim için bu yaptığım çok komik geliyor. Shelly'nin gösterdiği fotoğrafta kısa saçlı olduğu için biraz farklı görünüyor. Stilistle çalıştıktan sonra çekilen reklam fotoğraflarından. Omuz silkiyorum. "Uzun, yapılı, sarışın yakışıklılardan hoşlanıyorsan idare eder."

"İdare eder mi? Kate, nefes alan her canlı bu çocukla birlikte olur."

Suratımı buruşturuyorum. Benden bahsediyor. "Kızıllardan hoşlandığını sanıyordum. Sakal tarlalarını ekip biçen kızıllardan." Duncan'ın sakalları gün geçtikçe dev bir ormana dönüşüyor.

"Evet. Erkek arkadaşımı tüm kalbimle seviyorum. O gerçek; fakat bu değil. Bu bir fantezi aracı. Ayrıca şarkı söyleyip gitar çalabiliyor." Tekrar ekrana bakıp, "Kahretsin," diye mırıldanıyor.

Arka cebimdeki iki Rook biletini çıkarıp önündeki tezgâha bırakıyorum. "Onu mutlaka canlı izlemelisin. Fakat onunla sevişmeye çalışmak yok. Duncan da orada olacağı için biraz tuhaf olur. Diğer bilet Duncan için."

Şaşkınlık içinde bir bana, bir önündeki biletlere bakıyor. "Bunları nereden buldun? Bu sabah tüm biletlerin tükendiğini duydum." Biletlere daha yakından bakıp bana göstermek için havaya kaldırıyor. "Kate, bunlar özel davetiye."

"Birkaç arkadaşımın bana borcu vardı, diyelim. Harika

vakit geçireceğiz. Hep birlikte gidiyoruz." Aniden Shelly bana öyle sıkı sarılıyor ki, konuşmakta zorlanıyorum. Ama yüzümde büyük bir gülümseme var.

Akşam yemeğinde, Morris'i ve Evelyn'i de getirebilmeleri için Clayton ve Pete'e ikişer bilet veriyorum. Clayton, beni daha önce Rook dinlerken duymuştu. Sevdiği bir tarz olmasa da, şarkıları beğenmişti. Pete daha önce hiç dinlemedi ama gelmeyi çok hevesli bir şekilde kabul etti.

Kantinden yurda giderken yolumu değiştirip Keller'a uğruyorum. Evde kimse yok. Bu ihtimali düşünerek bileti bir zarfa koymuştum. İçine bir not bırakıyorum: Keller, umarım gelebilirsin, Kate.

Zarfı, kapıdaki posta girişinden içeri bırakıyorum.

Birkaç saat sonra Keller'dan bir mesaj geliyor: Çok teşekkürler, konser için sabırsızlanıyorum!

25 Eylül, Pazar

Kate

Gelen telefonla uyanıyorum. Elimi yastığın altından çıkarıp masadaki telefonu bulmaya çalışıyorum. Gözlerim kapalı bir şekilde telefonu açıp kulağıma götürüyorum. Hâlâ kimin aradığını bilmiyorum. Selam ya da ona benzer bir kelime çıkıyor ağzımdan, tam hatırlamıyorum.

"Çok özür dilerim, Gün Işığım. Uyuyorsun, değil mi?"

Birkaç gez gözlerimi kırpıştırıp yalan söylüyorum. "Hayır, uyumuyorum. Selam, Gus."

"Çok üzgünüm. Uyanınca bana dön, tamam mı?"

Esneyerek saate bakıyorum. Saat 8.30. Uzun zamandır bu saate kadar uyumamıştım. "Hayır, sorun değil. Uyanmam gerekiyor zaten."

Sesi kararsız geliyor. "Sadece dün akşamki konseri anlatmak için aramıştım."

Bunu duyunca gözlerim fal taşı gibi açılıyor, birden uyanıveriyorum. Dün tüm gün iki düğüne çiçek yetiştirebilmek için Shelly'ye yardım ettim. Odaya vardığımda yorgunluktan ölüyordum ve konseri tamamen unuttum. Ne kadar berbat bir arkadaşım. "Gus, dün akşam arama-

dığım için çok üzgünüm. Erkenden uyudum. Nasıldı? Şehrimiz size sevgi gösterisinde bulundu mu?" İlk konser, San Diego'daydı.

"Harika bir konserdi. Dinleyiciler mükemmeldi. Keşke sen de orada olsaydın."

Çok heyecanlı olduğu için gülümsüyorum. Bu heyecanlı Gus'a bayılıyorum. "Ben de orada olmayı çok isterdim." Tekrar saate bakıp yarı uyur hâlimle aradaki farkı hesaplamaya çalışıyorum. "California'da saat 6.30. Sen hâlâ uyumadın mı?"

"Heyecandan uyuyamadım."

"Bir sonraki konserinizin nerede ve ne zaman olduğunu tekrar söyleyebilir misin?"

"Bu akşam Los Angeles'ta ve salı akşamı Phoenix'te."

"Oturup bunları konuşuyor olmamız sence de çok çılgın değil mi? Şu an turnedesin!" diye bağırıyorum. Sugar'ın yatağına bakıp boş olduğunu görünce, onu uyandırmadığıma seviniyorum.

"Evet, inanılmaz bir şey, değil mi?"

"Kahramanımsın, Rock Tanrısı."

"Her neyse."

Birinin Gus'a seslendiğini duyuyorum. "Az sonra gitmem gerek."

"Seni işinden mi alıkoyuyorum?" diye soruyorum.

"Önemli bir şey değil. AHY hediye olarak şehir merkezinde bir daire kiraladı. Herkes içeride eğleniyor. Ben balkondayım."

"Kutlamaya geri dön, dostum. Bunu hak ediyorsun. Bu akşam için de sana bol şans diliyorum. Senin için yeni bir dönem başlıyor, bunu hissedebiliyorum."

"Göreceğiz. Teşekkürler, Gün Işığım. Sana mutlu ve kutlu bir pazar diliyorum."

Mutlu ve kutlu sözünü uzun zamandır duymadığım için gülümsüyorum. "Her zaman. Sana da mutlu pazarlar. Seni seviyorum."

"Ben de seni."

"Hoşça kal."

"Hoşça kal."

7 Ekim, Cuma

Kate

Bugün Amerikan Tarihi dersinde cebimde beş dolar buldum. Minneapolis'e Gabriel'i görmeye giderken kendimi bir kahve ile şımartabileceğim yani. Dün akşam okuldan arayıp bugün okuldan sonra onunla buluşmamı istediler. Hayatım bir gökkuşağı olsa, Gabriel gökkuşağının sonundaki altın küpü olurdu. Gabriel meraklı, yardımsever, mutlu, sevimli, aynı zamanda da inatçı bir çocuk. Asla rol yapmayan bir insanın varlığını hissetmeye bayılıyorum. Hiçbir şeyi içine atmıyor, aklına ne gelirse söylüyor. Herkes Gabriel gibi olsa, hayat çok daha kolay olurdu.

Şans eseri, Grounds'un önündeki park yeri boş.

Zil çalıyor, bu sefer hiç önemsemiyorum. Şu an bir iş üstündeyim.

Kasada Romero'yu görmeyi umarken, karşıma Keller çıkıyor.

Yüzünde o flört etmeye hazır gülümseyiş var. Sanırım onu çözmeye başladım. "Burada olduğumu duydun ve beni görmek istedin, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Seni takip etmiyorum, ken-

dini önemli sanmaktan vazgeç." Cebimdeki büzüşmüş parayı bara bırakıyorum. "Bugün cebimde bir beşlik buldum. Kahve tanrılarının bana bir mesaj gönderdiğini düşündüm."

Parayı alıp inceliyor. Yumuşaklığından ve soluk renginden birkaç kere yıkanmış olduğu anlaşılıyor. "Bu para değerini kaybetmiş, Katie." Tekrar bakıp parayı geri veriyor. "Bunu kabul edemem."

"Ne?" Elindeki paraya bakıyorum. Az önce ne dedi? Tüm kalbimle bu kahveyi bekliyordum. Ona ihtiyacım var. "Beni reddediyorsun Keller Banks, öyle mi?"

Büyük boy bir bardağa kahve doldurup bara bırakıyor. "Seni değil, sadece paranı reddediyorum. Bu seferki benden olsun." Cebinden iki birlik çıkarıp kasaya atıyor, sonra para üstünü alıp bahşiş kutusuna bırakıyor.

Kaşlarımı kaldırıp bahşiş kutusuna doğru başımı sallıyorum. "Gerçekten mi?"

Gülümsüyor. "Ne var bunda? Yirmi dakikalığına Rome'un yerine bakıyorum. Bu yüzden bahşiş bana değil, ona gidiyor. Bahşiş bırakmasaydım kendimi suçlu hissederdim. Bana hep pinti derler; fakat bunun altında kalamam."

Doğruyu söylediğine emin olduğum için bardağımı kaldırıp, "Teşekkürler, sana bir kahve borçluyum," diyorum.

"Rica ederim. Öğleden sonra 3.30'da nasıl kahve içebiliyorsun anlamıyorum. Ben tüm gece uyuyamazdım. Dışarı mı çıkacaksın? Uyumamak için mi içeceksin?"

"Kafeinle samimi bir ilişkimiz var. Zaten çok uyuyan biri değilim. Bahsetmişken söyleyeyim, uzun bir akşam beni bekliyor." Bu aralar birkaç hafta her gece uykusuz kalarak, birkaç hafta da ölü gibi uyuyarak yaşıyorum. Bu hafta, en iyi arkadaşım uykusuzluk. Vücudum beni pek sevmiyor. Vücudumla barışmaya çalışıyorum; fakat zorlu bir

süreç geçiriyorum. Önceden dört ya da beş saat uyuyup tüm gün dinç olabiliyordum. Şimdi ise, üç ya da dört saat uyuduğumda on saat daha uyumam gerekiyor gibi hissediyorum. İşte hayat böyle bir şey.

Meraklanıyor. "Uzun bir akşam, öyle mi? Daha önce hiç gece dışarı çıktığını görmedim."

"Aslında parti insanı değilim. Okulla iş arasında gidip gelirken pek vaktim olmuyor. Geceleri dışarı çıkmak yerine ders çalışıyorum." Gözlerimi kocaman açınca dalga geçtiğimi anlıyor. "Çılgın bir hayat, değil mi?"

Gülüyor. "Ne demek istediğini anladım. Evet, ben de pek dışarı çıkmıyorum. Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Saat 4'te Minneapolis'te on yaşında şirin bir çocuğa ders vereceğim." Saatime bakıyorum. "Hemen yola çıkmazsam geç kalacağım."

Gülümsüyor. "Ne kadar şanslı bir çocuk."

Ben de gülümsüyorum. "Şanslı olan benim, onu tanısan sen de böyle düşünürsün."

Başını sallıyor. "Sonra ne yapacaksın?"

Mızıldanıyorum. "Edebiyat dersi için pazartesi gününe kadar *A Tale Of Two Cities* [İki Şehrin Hikâyesi] hakkında bir yazı yazmam gerekiyor. Henüz dördüncü bölüme kadar okuyabildim. Kitabı çok okumak istediğimi söyleyemem, bu yüzden uzun bir gece olacak."

Gözlerini kısıyor. "İki Şehrin Hikâyesi'ni hiç okumadın mı?"

Birden utanıyorum. "Hayır."

Bardan uzaklaşıp elini dağınık saçlarının arasında gezdiriyor. "İnanmıyorum. Hangi insan liseden İki Şehrin Hikâyesi'ni okumadan mezun olur?"

Elimi kaldırıyorum. "Ben!"

Dirseklerini bara yaslayıp sesini alçaltıyor. "En sevdiğim kitaplardan biri. Sanırım en az on kez okudum. İstersen yarın sana yardımcı olabilirim."

Keller son söyledikleriyle beni çok şaşırtıyor. Onun zeki biri olmadığını düşünmemden değil. Durgun, sessiz bir gözlemci. Bu tip insanlar genelde zeki olur. Fakat klasik edebiyata düşkün biri olduğunu hiç fark etmemiştim. Bu özelliğiyle, gözümde daha da seksi bir hâl alıyor. "Hafta sonları Chicago'ya gittiğini sanıyordum."

"Ayda iki kere gidebiliyorum. Bu hafta sonu buradayım."

"Öyleyse tamam. Yarın saat 8'de burada buluşabilir miyiz? Senin için çok mu erken?" Şansımı zorlamadığımı ümit ederek dudağımı ısırıyorum.

Başı önüne düşüyor. "Beni öldürüyorsun, Katie."

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Uykusuzluk çekmiyorsa ya da çalışmıyorsa, hangi üniversite öğrencisi cumartesi günü erken kalkmak ister ki? Bana yardım etmeyi teklif ettiğine göre, yarın çalışmıyor. "Üzgünüm, dostum. Unut gitsin. Teklif etmen çok nazik bir davranış..."

Sözümü kesiyor. "Bitirmeme izin vermedin." Hâlâ dirseklerini bara yaslayarak duruyor, çenesini hafifçe kaldırdığında o uzun, siyah kirpiklerin ardından bana bakıyor. Mavi gözlerine baktıkça kalbim duracak gibi hissediyorum. "Erken kalkabilirim, yalnız senin için. Ama geç kalma." Beni uyarmak için parmağını sallıyor. "Seni tanıyorum." Duvardaki saate bakıyor. Saat 3.45. "Yeri gelmişken, çok hızlı araba kullandığını duydum. Ama şimdi çıksan iyi edersin."

Yine zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Şimdi yola çıkmazsam geç kalacağım. Kahretsin. Kapıya doğru ilerleyip arkama bakmadan, "Yarın görüşürüz, kahveler benden," diyerek bardağımı kaldırıyorum. "Tekrar teşekkürler, dostum. İyi akşamlar," diyerek dükkândan çıkıyorum.

Beni gülümseyerek uğurluyor. "Rica ederim. Sana da iyi akşamlar, Katie."

8 Ekim, Cumartesi

Kate

Sabah tam 8.10'da Grounds'a varıyorum. Keller, geç kaldığım için hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor. Fakat aynı zamanda da yüzünde bir gülümseme var, çok kızgın olamaz.

Çantamı oturduğu ikili koltuğun yanına bırakıyorum. Burası mekândaki en güzel yer, şöminenin tam karşısında. Soluklanıp özür dilemeye çalışırken ellerimi şöminede ısıtıyorum. "Çok özür dilerim, on dakika önce kütüphanede uyandım ve apar topar buraya geldim."

"Neden kütüphanede uyuyorsun?"

"Bazen odam müsait olmuyor, bir ara anlatırım. Dün gece kitap okumak için kütüphaneye gittim ve uyuyakalmışım. En son saate baktığımda sabah 5'ti." Sonunda parmaklarımı tekrar hissedebiliyorum, acilen bir eldiven almam gerek. Üstümü çıkarırken barda duran Romero'ya bakıyorum. "Günaydın, Romero. Nasılsın?"

Romero, sıcak ve samimi bir bakış atıyor. "Günaydın, Kate. İyiyim, sen nasılsın?"

Uykulu gözlerle gülümsüyorum. "Şikâyet edemem." Keller'a bakıp hırkamı koltuğun koluna doğru fırlatıyo-

rum. "Kahve içmem lazım." Onu işaret ediyorum. "Ne içersin? Büyük boy? Sade?"

Yanındaki masaya bakıyor. "Kahvaltı hazır." Masada iki büyük fincan kahve, iki de tart var.

"Bu vişneli mi?" Neredeyse ağzımın suyu akıyor. Dün akşam yemek yemedim.

"Biri vişneli, biri elmalı. Hangisini sevdiğini bilmiyorum."

"Keller Banks, sanırım seni gerçekten seviyorum." Bu söylediğimde biraz gerçeklik payı olması çok korkutucu. O kadar aç ve yorgunum ki, hiçbir şey umurumda değil.

Gülümseyip vişneli tartı ve kahveyi bana uzatıyor. "Bu sabah duyduğum en güzel iltifat. Rome bana ne kadar âşık olduğunu söylemek için genelde öğlene kadar bekliyor."

Romero'nun arkamdaki masayı silip bardakları topladığını o an fark ediyorum. "Bu aptal çocuğa aldırış etme, Kate."

Keller, sinirlenmiş gibi yaparak elini kaldırıyor. "Hadi ama Rome. En azından Katie'nin yanındayken bana kibar davranamaz mısın?"

Romero başını sallıyor. "Baş üstüne, evlat." Sonra bana bakıyor. "Keller benim oğlum gibidir. O çok iyi biri, Kate."

Bu samimi açıklamaya gülümseyerek cevap veriyorum.

Keller, Romero'ya bakıyor. "Çok etkilendim, Rome. Sana ve Dan'e bir yemek borçluyum."

Romero, Keller'ın omzuna vuruyor. "Tavuklu *fettuccine* yaparsan ödeşiriz."

"Anlaştık. Gününü siz belirleyin."

Oturup onları izlemekten büyük keyif alıyorum.

Keller ellerini ovuşturup benimle konuşmaya hazırlanırken tartımın son lokmasını ağzıma atıyorum. "Evet, İki Şehrin Hikâyesi'ni bitirdin mi?"

"Bitti sayılır." Kitabı bitiremediğim için özür dilemem

gerekiyor gibi hissediyorum, sonuçta bana yardım etmek için burada. Bir öğretmenin gözetimi altında gibiyim. "Özür dilerim."

"Sorun değil, hepsini inceleyeceğiz. Ama bitireceğine söz vermelisin," diyor yetkili biri gibi.

"Bitireceğim." Bir kitabı bitirememekten dolayı suçluluk duymayı sevmiyorum. "Bir kitaba başlayıp birkaç bölüm okuduktan sonra kitabın sana göre olmadığını anlamak farklı bir şey. Ama yarısına geldikten sonra, geri dönüş yok. Bitirmek zorundasın." Bana ters ters baktığı için başımı sallıyorum. "Evet, aptalca olduğunu biliyorum."

Belli belirsiz bir şekilde başını sallıyor. "Hayır, aptalca değil. İlk sayfasından beğenmediğim kitapları bile bitiriyorum." Tam bir eğitmen gibi konuşması bende bir hayranlık uyandırıyor.

Keller'ın büyüsünden kurtulabilmek için çantamdan bilgisayarımı çıkarıyorum. "Yazacağım makale kitaptaki karakterlerden biri hakkında olacak. İkna yeteneğini geliştirme amaçlı bir yazı. İki bölümden oluşuyor: iyi polis ve kötü polis. İlk bölümde karakterin iyi yönlerinden bahsediyoruz, ikinci bölümde de bu özelliklerinden dolayı onu suçluyoruz. Şeytanın avukatı durumu gibi. En önemli kısım, bu değişimi sağlayabilmek."

Acele etmeden beni dinleyip her söylediğimi takip etmesi hoşuma gidiyor. Onunla ne zaman konuşsam bunu hissediyorum. Böyle insanlar bulmak gerçekten çok zor. Çenesindeki birkaç günlük sakalı parmaklarıyla karıştırıyor. "İlginçmiş. Bir sürü seçenek var. Hangi karakter hakkında yazmayı düşünüyorsun?"

"Sen seçsen olur mu?" Onun bilmediğim bir yönünü görmek için harika bir fırsat. Kitap kurdu Keller, sıradan Keller'dan çok daha seksi. Sıradan Keller'ın da çok seksi olduğunu söylemeden geçemem.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu senin ödevin. Önce aklında hangi karakter olduğunu söyle, sonra da ben söyleyeyim." Konuyu çevirip açık vermemeye çalışıyor.

"Sydney Carton."

"Neden?" diyor sakin bir sesle. Sanırım doğru yoldayım. Benden bilgi topluyor gibi hissediyorum.

"Çünkü pislik biri olduğunu düşünüyorum."

Gülüyor. "Güzel bir sebep."

"Ne var? Öyleydi."

"Karşı çıkmadım. Başka?" Beni yine cevap vermeye teşvik ediyor.

"Böyle bir karakter olması biraz da hoşuma gitti. Çok değişken biri. Gerçeğe en yakın karakter oydu. Ayrıca çok zeki bir adam. Avukatların seksi olduklarını hiç düşünmemiştim, sanırım gözden kaçırmışım. Onunla flört ediyor olabilirim."

Yüzünde yapmacık bir gülümseme beliriyor. "Komikmiş."

"Efendim?"

Hâlâ aynı ifadeyle gülümseyerek başını sallıyor. "Önemli değil. Sydney'in iki yönünü de doğru bir şekilde anlatabileceğine inanıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Elbette. İnsanları kötü yanlarıyla kabullenmekte her zaman başarılı oldum. Tüm özelliklerini görüp kötü yanlarının o insana karşı tavrımı etkilemesine izin veriyorum. İnsanlar karmaşık. Hayat karmaşık."

Bir an uzaklara dalıyor. "Yazmaya başlamadan önce kitabı bitirmen çok önemli. Kitabın sonu hakkında ipucu vermek istemiyorum ama hepsini okuduğunda ona farklı bir gözle bakabilirsin."

Koltuğun yan tarafında, bir bacağımı yastığa dayamış bir şekilde oturuyorum. Bacağım kalçasına değiyor. "Bitireceğim." Ayağımla dizine vuruyorum. "Siz ne düşünüyorsunuz, Profesör Banks? Siz hangi karakteri seçerdiniz?"

"Ben de Sydney'i seçerdim. Tüm kötü yönleriyle büyüleyici bir karakter." Kaşlarını kaldırıyor. "Kitabın sonundaki davranışı beni hep çok şaşırtmıştır. Hep neden böyle yaptığını düşünürüm. Derin bir anlamı olmalı."

Şaşkınlıkla bakıyorum. "Şimdi ben de merak etmeye başladım."

Beni uyarmak ister gibi, "Üzülebilirsin," diyor.

"İngilizce bölümünde mi okuyorsun? Edebiyatla çok ilgilisin."

Yüzünde üzgün bir gülümseme beliriyor. "Edebiyatı çok seviyorum. Ama hukuk okuyorum."

Az önce yaptığım seksi avukat yorumundan pişman olarak gözlerimi kapatıyorum. Keşke Sydney Carton hakkındaki görüşlerimi kendime saklasaydım.

Gülüp konuyu değiştiriyor. "Senin bölümün ne?"

Açıklama yapmak zorunda kalmadığım için sevinerek gözlerimi açıyorum. "Özel Eğitim."

Başını sallıyor. "Çok güzel. Öğretmenliğe başladığında kaba kelimeler kullanmamaya biraz özen göstermen gerekebilir."

İster istemez kızarıyorum. "Farkındayım, dostum. Kötü bir alışkanlık. Tüm hayatım boyunca erkeklerle takılmak beni bu noktaya getirdi."

Aniden arkamdan gelen sesle yerimden zıplıyorum. "Ne haber, Keller B.?"

Keller dönüp koltuğun arkasında duran adama bakıyor. Konuşmak çok zormuş gibi, kafalarını arkaya atarak selamlaşıyorlar. "İdare eder." Tekrar bana dönüyor. "Jeremiah, Kate'le tanış."

Jeremiah uyuşuk bir şekilde bana el sallıyor. "Selam Kate." Onu süzerek gülümsüyorum. Jeremiah, Minnesota'da görünüşüyle bana California'yı özleten ilk insan. Onu Los Angeles'ta görsem hiçbir şey hissetmeden yanın-

dan yürüyüp geçerim; fakat burada göze batıyor. Boyalı siyah saçları ve kahverengi gözlerini neredeyse kapatan bir perçemi var. Dudağı ve burnu delik. Eski, siyah yün bir ceket giymiş, dövmelerinin bir kısmı boynundan görülebiliyor. Ne yazdığını okuyamıyorum; ama her parmağında bir harf dövmesi var. Siyah kotunun paçalarını uzun botunun içine sokuşturmuş.

"Selam, Jeremiah. Ceketin harika dostum."

Bu iltifata şaşırmış gibi, ağzının bir ucuyla gülümsüyor. "Teşekkürler." Tekrar Keller'a bakıyor. "Bu akşam Milwaukee'deki Reign konserine geliyor musun?"

"Hayır, bu akşam Yeşil Dev'i Duncan aldı. Zaten çok uzak." Üzüntüsü yüzünden okunuyor.

Jeremiah yavaşça başım sallıyor. "Ben de gitmeyeceğim. Hiç param yok." Parmaklarıyla koltuğun kenarına vuruyor. "Şimdi gitmem gerek dostum. Sonra görüşürüz." Bana dönüp el sallıyor. "Tanıştığıma memnun oldum, Kate."

"Ben de, Jeremiah. Görüşürüz."

Keller, hâlâ üzgün görünüyor. Karşımda, Noel'de hiç hediye alamamış bir çocuk var gibi hissediyorum. "Yeşil Dev ne?"

"Arabam. Ducan'la ortak kullanıyoruz."

"Milwaukee'de kim sahne alıyor?"

Omuz silkiyor. "Reign to Envy. En sevdiğim grup."

Kafamdaki müzik arşivini tarayıp bu grubun bildiğim en az iki parçasını hatırlıyorum. İyi bir grup. Deftones ve 69 Eyes çocuk yapsaydı, Reign to Envy gibi olurdu. Oldukça sert müzik yapıyorlar, ama bir yandan radyoda yer alabilecek kadar yumuşak çalıyorlar. Pek bilindiklerini söyleyemem; ama hızla yükselen bir grup. Yakında ünlü olacak gibi geliyor. "Evet, birkaç şarkısını biliyorum. İyi bir grup."

"Evet."

"Bence konsere gitmeliyiz. Benzini ve biletleri karşılarsan seni arabayla götürebilirim. Şu an sadece beş dolarım var; ama cuma günü haftalığımı aldığımda borcumu ödeyeceğime söz veriyorum." Reddederse ne yapacağımı bilmiyorum.

Sözlerimi umursamıyor. "Katie, Milwaukee buraya altı saat uzaklıkta."

"Ne var yani? Saat daha dokuz. İkide buradan çıkarsak sekizde orada oluruz."

Kabul edip etmemek konusunda bir iç savaş verdiğini gözlerinden anlayabiliyorum. "Gidemem. Çok meşgulüm, ders çalışmam gerek. Pazartesi günü sınavım var."

"Benim de henüz bitirmediğim bir kitap hakkında yazmam gereken bir makalem var. Yarın sabah kahvaltıya kadar geri geleceğimize söz veriyorum."

Evet demek bu kadar zor olmamalı. Tırnağını yemeyi bırakıp eliyle saçını arkaya topluyor. "Bu çılgınlık." Kabul etmesine çok az kaldı, hissediyorum.

Ölü gözlerle bana bakıyor. "Her zaman bu kadar düşünmeden hareket eden biri misin?" Keller'ın hayatının çok planlı yürüdüğünü seziyorum. Hiçbir şeyi, anın akışına bırakarak yaşamıyor.

"Anı yaşamalısın, dostum. Daha önce hiç konserlerine gittin mi?"

Tekrar tırnağını yemeye başlıyor. İlk defa neredeyse tüm tırnaklarının yenmiş olduğunu fark ediyorum. "Hayır."

Böylece, gitmemiz için gereken cevabı veriyor. Bilgisayarımı kapatıp çantama koyuyorum. "Öyleyse bunu yapmalısın, hayır cevabını kabul etmiyorum." Ayağa kalkıp üstümü giyiyorum. "Sonra pişman olursun." Çantamı omzuma takıyorum. "Hiç kimse pişman olmamalı."

Dizimi dizine hafifçe dokundurarak kahvemi alıyorum. "Kahvaltı ve yardımların için teşekkürler. Kahramanımsın, Keller Banks. Şimdi git ve ders çalış. Saat ikide seni evinden alacağım."

Elbette, Keller'a 2.15'ten önce varamıyorum. Dışarıda beni bekliyor. Omzunda postacı çantası var. Oldukça yakışıklı görünüyor. Her zamanki Keller görünüşü: siyah Converse, siyah dar bir kot, siyah uzun kollu tişört, siyah hırka. Sade ama paspal değil. Dikkat çekmeye çalışmayarak yanlışlıkla daha çok dikkat çekiyor. Yakışıklılığın laneti bu olmalı.

Arabaya bindiğinde, daha önce hiç görmediğim kemik çerçeveli bir gözlük taktığını fark ediyorum. Geceleri lensini çıkarınca taktığını söylüyor. Gözlükle mavi gözleri daha parlak ve belirgin görünüyor. Çerçeveli olunca, insan gözlerine bakmaktan kendini alamıyor. Beni çıldırtıyor. Uzun zamandır hiç kimseden bu kadar etkilenmemiştim.

Arabanın ön tarafını inceliyor. "Güzel araba, hem de turbo. Hızlı olduğuna eminim." Oldukça etkilenmiş görünüyor.

"Benim hızıma yetişebiliyor, önemli olan bu," diyerek dalga geçiyorum.

Emniyet kemerini bağlarken birden somurtuyor. "Shel bana senin yeryüzündeki en kötü sürücü olduğunu söyledi. Korkmalı mıyım?"

"Bir şey olmaz, bana güven." Göz kırpıyorum. "Ayrıca önümüzdeki aylarda çok işim var, bugün ölürsem hiçbir eğlencesi kalmaz."

Otoyola çıkınca her zamanki hızımda sürmeye başlıyorum. Keller, bundan rahatsız değil gibi duruyor. Rol yapmıyor, rol yapsa anlardım. Gerginken tırnaklarını yiyor. Ben de aynı şeyi yaptığım için çok iyi anlıyorum.

"Bu arabayı ne zaman aldın? Seviyor musun?" Anlaşılan o ki, arabalardan bahsetmek istiyor.

"Çok seviyorum. Alalı birkaç ay oldu. Daha önce minivan kullanıyordum.

Keller kahkaha atıyor. "Minivan mı?"

Gülümseyip tehdit eder gibi gözlerimi kısıyorum. "Dostum, onunla dalga geçemezsin. Yaşlı Mavi'yi çok seviyordum. İlk arabamdı. Her yere onunla giderdim. Benim için önemli bir ihtiyaçtı. Uzun hikâye."

Ellerini kaldırıp teslim oluyor. "Tamam."

"Her neyse, geçtiğimiz yaz Grant'e kabul edildiğimi öğrenince, arkadaşım Yaşlı Mavi'nin karda gitme yeteneğine pek güvenmediğini söyledi. Arkadan çekişli bir arabaydı. Sonra onu satıp arkadaşımın teyzesinin eski arabasını satın aldım. Bu, dört çeker olduğu için karda sorun yaratmayacağını düşünüyorum."

Keller başını sallıyor. "Hangi ara bu kadar ödlek oldun, Katie? Seni bağımsız, güçlü bir kadın sanıyordum. Kardan mı korkuyorsun?"

Gözlerimi kocaman açıyorum. "Dostum, ödlek değilim, Güney Californialıyım. Hayatımda hiç kar görmedim."

Gülerek koluma vuruyor. "Kış o kadar da kötü bir şey değil. Karla yaşamayı öğrenmek çocuk oyuncağı. İlk yağdığında sana öğreteceğim."

Sohbet sona erince, çantasından İncil'den daha kalın bir hukuk kitabı çıkarıyor. Tüm yol boyunca kitaba odaklanıyor. Yalnızca dikiz aynasına baktığımda başını kaldırıp neye baktığımı soruyor.

"Gün batımına," diye cevaplıyorum. "Gösteri zamanı."

Başını çevirip arka camdan dışarı bakarken, ışık gözlük camına yansıyor.

Turuncu güneş ufuk çizgisine yaklaşıyor, üst taraf daha pembe. Gökyüzü güneşi kovarken kızarıyor gibi.

Gün batımı sona erince, Keller kitabına dönüyor. Ben de tüm dikkatimi yola veriyorum.

Yollar kalabalık olmadığı için, hız limitini zorlayarak 7.45'te Milwaukee'ye varıyoruz.

Konser tek kelimeyle muhteşemdi. Daha önce grubun birçok şarkısını dinlediğimi fakat şarkıların aynı gruba ait olduğunu bilmediğimi fark ettim. Solistin inanılmaz bir enerjisi vardı. Tüm gece sahnenin bir ucundan diğer ucuna koşup birkaç kere de kalabalığın arasına karıştı. Bana Gus'ı hatırlattı. Gus da efsane bir solist.

İçki içmemek zıplayıp tüm şarkılara eşlik etmemize engel değildi. Grubun enerjisinden seyirciler de etkilendi. Nefes kesici bir atmosferdi. Hareket eden kalabalığın içinde ayrılmamak için Keller'la sürekli birbirimize tutunduk. Son şarkıda, kalabalığın etkisiyle sahnenin en önüne kadar gelmiştik. Şarkının sonlarına doğru, solist olağanüstü bir gitar solosu attı. Şarkı birince dizlerinin üstüne çöküp bana baktı. Sonra penasını bana verdi. Evet, bana.

Dışarı çıkana kadar bekleyip, arabaya doğru yürürken penayı Keller'a veriyorum. "Sana hiç hediye almadığımı söylemezsin artık." Sesim çok uzaktan geliyor gibi hissediyorum. Sonuçta, onun en sevdiği grup ve Keller gitar çalıyor.

Koltuğa otururken elindeki penaya bakıyor. Kulaklarım öyle çınlıyor ki, belki de bir daha asla normal duyamayacağımı düşünüyorum.

Parlayan gözleriyle bakıp gülümsüyor. "Teşekkürler, Katie. Geldiğin için. Bana ısrar ettiğin için. Hayatımın en iyi konseriydi. Hiç bu kadar eğlenmemiştim." Keller'ın olayları akışına bırakarak yaşamadığını düşünürken sanırım haklıydım.

"Ben de çok eğlendim. Sanırım artık ben de bir Reign to Envy hayranıyım. Teşekkürler." Otoparktan çıkarken saate bakıyorum. Saat 12.13.

"Tek başıma olsam buraya gelmeye asla cesaret ede-

mezdim, Katie. Ani karar verme yeteneğine hayran kaldım."

Koluna hafifçe vuruyorum. "Böyle biri olmasaydım, hayatımın en iyi hikâyelerinden mahrum kalmış olurdum. Geleceği çok düşünmemeye çalışıyorum. Anı yaşamak her zaman için daha heyecan verici."

"Ben hep geleceği düşünüyorum," diyerek ciddileşiyor. "Düşünmemeye durumum el vermiyor. Tek sahip olduğum şey, geleceğim."

"Bazen gelecek kavramının çok abartıldığını düşünüyorum."

"Bence öyle değil."

"Sana hayallerinin peşinden koşma demiyorum. Sadece anlık güzellikleri, bilinmeyen bir gelecek için harcamamalısın. Büyük mutluluklar hep yıllar sonrasına erteleniyor. Geleceğini bilmediğin bir yarına umut bağlayıp mutluluğu kaçırma!"

Eve doğru yola çıkıyoruz. Birkaç dakika, sessizliği dinliyoruz. Keller, başını arkaya yaslayıp mutlu bir ifadeyle bana bakıyor. "Sen nereden geldin?"

"San Diego."

Aslında, cevap bekleyerek sorduğu bir soru olmadığı için başını sallıyor.

"Orayı özlüyor musun?"

Durup düşünüyorum. "Pek sayılmaz, sadece en yakın arkadaşım Gus'ı özlüyorum. Şu an San Diego'da değil, seyahat ediyor. Bazen sahili ve sörf yapmayı özlüyorum."

"Sörf mü yapıyorsun?"

"Evet." İnsanlar buna neden şaşırıyor?

"Anlaşıldı, Katie. Sen tipik bir Californialısın."

Gözlerimi deviriyorum.

"Gus erkek arkadaşın mı?"

"Hayır. Gus hep en iyi arkadaşım oldu."

"En iyi arkadaşın bir erkek mi?" Böyle bir şeyin hiç ihtimali yokmuş gibi soruyor.

"Evet. Bunun nesi tuhaf?"

"Beni yanlış anlama, senin kadar çekici bir arkadaşım olsaydı, bu ilişkiyi arkadaşça sürdürmekte epey zorlanırdım. Gey mi?"

Böyle düşünmesi beni gülümsetiyor. "Gey olması bir sorun yaratmazdı ama Gus'ın gey olmadığına eminim."

"Hiç seninle bir şeyler yaşamak istemedi mi?"

Bu beklenmedik soru karşısında gülüyorum. Cevap verip vermemek konusunda kararsızım.

Bacak bacak üstüne atıyor. "İstemiş, gözlerin öyle söylüyor."

Bu yolculuktan sonra kendimi Keller'a daha yakın hissettiğim için ona anlatmaya karar veriyorum. Saklayacak ya da utanacak hiçbir şeyim yok. "Birlikte olmayı ilk isteyen kimdi, bilmiyorum." Kulağa ucuz gelmeyen bir kelime bulmaya çalışıyorum. "Sadece San Diego'daki son gecemi iyi değerlendirdik."

Sözüm biter bitmez sorusunu yöneltiyor. "Şu an birlikte değil misiniz? Onu erkek arkadaşın olarak görmüyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Hayır."

Bana doğru dönüyor. "Yanlış anladığım bir nokta varsa beni düzelt. Grant'e gelmeden bir gece önce en yakın arkadaşınla mı seviştin?"

"Evet." Keller'ın şu an benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum.

"Birlikte değilsiniz ama hâlâ arkadaşsınız, öyle mi?" Gerçekten bu işin içinden çıkmak ister gibi soruyor.

"Evet. Karmaşık bir arkadaşça sevişme durumu."

"Arkadaşça sevişme diye bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi? Böyle durumlarda her zaman taraflardan biri, diğerine âşıktır, yalnızca bunu itiraf edemez."

"Muhtemelen haklısın. Benim durumumda, olay aniden gelişti. Sadece tek seferlik bir ilişkiydi."

"Bu tuhaf değil mi?"

"Bunu anlamak zor, biliyorum. Belki saçma ama arkadaşlığımız bizim hayatımızda çok daha büyük bir yer kaplıyor. Bence hayatın önümüze çıkardığı tüm zorlukları aşıp eskisinden de yakın olabiliriz. Her önüne çıkan adamla yatan bir sürtük değilim, Keller."

Gülümsüyor. "Ben öyle bir şey söylemedim."

"Biliyorum. Ama şu an beni yargıladığını kabul etmelisin." Ona kaba davranmıyorum, sadece benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum.

Birkaç saniye düşünüyor. "Haklısın, seni yargılıyorum; ama sandığın gibi değil. Arkadaşını tanımıyorum ama umarım en yakın arkadaşın olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkındadır. Birlikte olmanızdan bahsetmiyorum."

Gülümsüyorum. "İkimiz de bu arkadaşlığın büyük bir mucize olduğunun farkındayız."

Başını sallıyor. "Harika. Kendini asla küçük görme, Katie. Zeki, eğlenceli, sevimli, muhteşem birisin. En önemlisi de, bunların doğanda olması. Umarım bir gün kalbini kazanan şanslı erkek bunu gerçekten hak eden biri olur."

"Teşekkürler, Keller."

Esniyor. "Rica ederim." Göz ucuyla bakarken, hafifçe gülümsediğini fark ediyorum. "Bir saat sonra beni uyandır, biraz da ben süreyim. İyi geceler, Katie." Yüzünü pencereye dönüyor. Birkaç dakika içinde horlamaya başlıyor.

Uzun süre gülümsüyorum. İltifatlardan etkilenen biri olmasam da, doğru insandan gelince bu iltifatlar derinlere işliyor. Söylediklerini düşünerek haftalarımı geçirebilirim.

9 Ekim, Pazar

Kate

Gus, bu akşam New York'ta bir konser vermek üzere yola çıktı. Mesaj atıp otobüsün lastiği patladığı için planlanan saatte varamayacaklarından bahsetti. Otobüsteyken mesajlaşmak her zaman daha kolay oluyor. Konuşmak için kendine özel bir alanı yok. Öğle yemeğimi bitirip mesaj atıyorum.

Ben: Vardınız mı?

Gus: Üç saat kaldı.

Ben: Berbat bir durum!

Gus: Evet.

Ben: Dün akşam Milwaukee'ye Reign to Envy konserine gittim.

Gus: Nasıldı?

Ben: Rook kadar iyi değiller ama artık ben de hayranlarındanım.

Gus: Sahne performanslarının çok iyi olduğunu duydum.

Ben: Evet.

Gus: İkinci Amerika turu hazırlıkları yapılıyor. Bahar sonu. Daha büyük mekânlarda.

Ben: Harika!

Gus: Sonra da Avrupa.

Ben: Ne? Avrupa!

Gus: Bu sabah kesinleşti. Ocak ortası. Hâlâ şoktayım. Gelmek ister misin?

Ben: Elbette! Ama yalnız uçman gerekecek.

Ocak ortası. Artık bu kadar ileri tarihli planlar yapmıyorum.

12 Ekim, Çarşamba

Kate

Dün gece kar yağdı! İnanamıyorum. Kış mevsiminin aralıkta başladığını sanıyordum. Ama daha ekimdeyiz!

Soğuk havaların gelişini, kışlık bir mont almayarak erteleđiğimi düşünüyordum. Kulağa saçma geldiğini biliyorum; ama bu zihinsel bir oyun. Kar Tanrıçası, dişli bir rakip olduğunu kanıtladı.

Minneapolis'teki bir ikinci el kıyafet dükkânına giderek teslim oluyorum. Yollar buzlu olmamasına rağmen, korkudan tam bir ihtiyar gibi araba kullandım. Henüz buna hazır değilim. Alışmak için biraz zamana ihtiyacım var.

Bu çabam, sağlam, yün bir montla ödüllendiriliyor. Mavi ve yeşil şeritli, tüylü yakalı bu montu erkek reyonundan beş dolara alıyorum. Tam üstüme göre, sevimli, hatta yeni bir mont. Etiketi hâlâ üstünde. Oldukça sıcak tutuyor.

Montumu Clayton'a göstermek için sabırsızlanıyorum. Çok beğeneceğine eminim. Tuhaf moda anlayışıma saygı duyan bir arkadaşım olduğu için çok mutluyum.

Pete ve Evelyn'le kantinde buluşmadan otuz dakika önce, Gus'tan bir mesaj geliyor: Konuşabilir misin?

Sugar odada olmadığından hemen cevaplıyorum: Evet!

Birkaç dakika sonra, telefonum çalıyor, Gus'ın sırıtan suratına bakıyorum. "Selam, bugün yolda hayat nasıl geçti?"

"Jamie tüm gün pokerde canıma okudu, Franco akşamdan kalma bir hâlde ortalıkta dolanıyor. Yani tek kelimeyle harika, Gün Işığım."

"Hava güzel mi?

"Evet. Austin'deyiz. Yaklaşık bir saat önce geldik. Ortalama 26 derece olsa gerek."

"Keşke burası için de aynı şeyi söyleyebilsem," diyerek iç çekiyorum. "Dün gece kar yağdı. Düşünsene, gökten gerçek kar taneleri düştü." Bu duruma canım sıkılmış gibi davranmak istiyorum ama Gus'la konuştuğum için çok mutluyum. Çok vaktim yok, bu yüzden en iyisi tadını çıkarmak.

Gülüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Henüz ekimdeyiz. Aralık ayına kadar kar yağması kurallara aykırı değil mi?"

"Bu soruyu yanlış adama soruyorsun. Hava soğuk mu?"

"Evet, bugün gidip kendime bir mont aldım. Muhtemelen burada yaşayanlar için hâlâ tişört giymeye uygun bir hava. Minnesotalıların soğuğa ve sıcağa dayanıklı olmalarını sağlayan özel genleri olduğunu düşünüyorum."

Önce gülüyor, sonra birden ciddileşiyor. "Bot aldın mı? Bota da ihtiyacın olacak." Baba gibi davranınca çok komik oluyor.

"Mont almayı kabullenmem bile çok zor oldu. Hemen kar botuna da teslim olmak istemiyorum. Kendimi buna hazırlamam gerek. Belki önümüzdeki ay, belki bir sonraki ay." Gerçek şu ki, kullanılmış ayakkabılardan tiksindiğim için yeni bir bot almam gerekecek. Bunun için de para biriktirmem biraz zaman alacak.

"Haklısın, adım adım ayak uydurman gerek," diyerek dalga geçiyor.

Fırsatını bulmuşken, ben de dalga geçiyorum. "Bu kış tüm Amerika'yı turlayacağını hatırlatmama gerek var mı? Soğuk kuzey eyaletlerine de gideceksin. Sen de bir mont alsan iyi edersin."

Morali bozuluyor. "Biliyorum. Hâlâ soğuk havayı reddetme aşamasındayım."

"Reddetmek denen dünya ziyaret etmek için güzel bir yer; fakat sonsuza kadar orada yaşayamazsın." Belki de bu öneriye kendim kulak asmalıyım.

"Bu söz Konfüçyüs'ten mi, yoksa Kennedy'den mi? Kulağa tanıdık geliyor." Göremesem bile, suratında o şapşal, dalgacı ifadenin olduğunu biliyorum.

"Sanırım Yoda'nın sözü. *The Empire Strikes Back* [İmparatorun Dönüşü] filminden. Luke'un jedi eğitimi sırasında söylüyor diye hatırlıyorum."

İkimiz de gülmekten kırılıyoruz. Gus ve Gracei, *Star Wars* [Yıldız Savaşları] serisini çok sever. Kaç kere izlediğimizi hatırlamıyorum.

Sakinleştikten sonra, "Beni çağırıyorlar, Gün Işığım, sanırım ses provasına gitmem gerek. Daha uzun konuşamadığım için üzgünüm. Sadece sesini duymak istemiştim," diyor.

"Sorun değil, dostum. Sesini duymak güzeldi."

"Senin de."

"Seni seviyorum, Gus."

"Ben de seni."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz."

13 Ekim, Salı

Kate

Dersten sonra odaya döndüğümde, kapıya yapıştırılmış bir not buluyorum. Danışmada Kate Sedgwick'e gelen bir paket var, yazıyor. John'un el yazısına benziyor.

Çok ilginç.

Bir yanlışlık olduğunu düşünerek paketi alıyorum. Daha önce hiç duymadığım bir spor mağazasından.

Odaya gidip paketi açıyorum. İçinden dize kadar, hafif ve çok ısıtacak gibi görünen bir kar botu çıkıyor.

Pakette bir de not var: Bu botu iyi değerlendir. Senin yerinde olmadığımız için çok mutluyuz. Sevgiler, Gus ve Audrey.

Ayakkabımı çıkarıp yeni botumu deniyorum. Ayağıma tam geliyor. Ayaklarım kürk bir mantoya sarılmış gibi ısınıyor. Lotoyu kazanmış gibi hissediyorum. Kendim asla böyle bir bot alamazdım.

İkisini de arıyorum. İkisine de telesekreter yanıt veriyor. İkisine de defalarca teşekkürlerimi iletiyorum. Çok minnettarım; fakat sadece bot için değil, aynı zamanda Hawthorne ailesi hayatımda olduğu için.

17 Ekim, Pazartesi

Kate

Kantinden odaya dönerken Clayton'dan bir mesaj alıyorum: Bu akşam benimle Spectacle'a gelir misin? Lütfen tatlım, beni kırma.

Clayton'la dışarı çıkmayalı uzun zaman oldu, bu yüzden teklifini kabul ediyorum.

Spectacle her zamanki gibi çok kalabalık. Morris çalıştığı için neredeyse tüm geceyi Clayton'la geçiriyorum. Onu özlemişim. Dans edip şarkı söylüyor, saatlerce gülüyoruz. Göz açıp kapayıncaya kadar saat iki oluveriyor. Hep beraber otoparka yürümek için Morris'in mekânı kapatmasını bekliyoruz.

Arka kapıdan çıkıp dar bir sokakta yürümeye devam ederken, Morris telefonunu ofiste unuttuğunu fark ediyor. "Bu sokakta beklemeyin, ön taraftaki kaldırımda bekleyin, hemen döneceğim."

Karanlık ve korkutucu bir sokak. Clayton'un elini tutup onu rahatlatmaya çalışıyorum. On adım attıktan sonra, karşı kaldırımda yürüyen iki adam görüyorum. Bizi görünce durup bize doğru yürümeye başlıyorlar. Tüyle-

rim diken diken oluyor, kalbim yerinden çıkacak gibi. Çok korkuyorum.

Biri konuşmaya başlıyor. "Bakın burada kim var, küçük bir ibne."

Tanrım, lütfen bize zarar vermelerine izin verme, diye dua ediyorum. Sonra, bağırarak Clayton'u çekip arka tarafa doğru koşmaya çalışıyorum.

İki metre bile koşamadan, Clayton iki adam arasında sıkışıp kalıyor.

Birden paniğe kapılıyorum. Bir şeyler yapmam gerek. "Dur! Onu rahat bırak alçak herif! Dur!" diye bağırıyorum. Birinin sırtına zıplayıp kulağına yumruk atıyorum. Adamdan o kadar ağır bir içki kokusu geliyor ki, midem bulanıyor. Benim ağırlığımla dengesini kaybedip sağa sola sallanıyor.

Dengesini tekrar sağlayınca, tutup beni yere fırlatıyor. "Seni sürtük," diyerek üstüme tükürüyor.

Kaldırıma çarpmanın etkisiyle, ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor. Nefes almaya çalışıyorum. Bulanık görüyorum, sanırım başımı çarptım. Kaldırımın sert yüzeyi yanağıma batıyor. Yediğim tekmelerin etkisiyle karnıma kesik kesik ağrılar giriyor. Clayton'u belli belirsiz görebiliyorum, diğerinin dizlerinin altında sıkışmış bir şekilde yerde yatıyor. Adam Clayton'a döndüğünde, çantamdan biber gazını çıkarıp sıkıca tutuyorum. Clayton'a saldırmaya hazırlanırken, biber gazını yakın mesafeden tam suratına sıkıyorum. Gözlerini kapatıp bağırmaya başlıyor.

Bu sırada, diğer adamı tüm gücümle tekmeleyip, "Onu rahat bırak orospu çocuğu!" diye bağırıyorum. Birkaç tekme daha atıyorum. Clayton'a isabet etmesinden korktuğum için biber gazı sıkamıyorum. En azından yumruk atmayı bıraktı. Ayağımdan tutup beni yere düşürüyor.

O sırada Morris'in sesini duyuyorum. "Ellerini onun

üzerinden çek seni pislik!" Yerde yatarken, Morris'in ceketinin düğmesini açıp belindeki silahı gösterdiğini görüyorum.

Clayton'u sıkıştıran adam, yavaşça ayağa kalkıp ellerini kaldırarak teslim oluyor. Diğeri de geri çekiliyor. Sarhoş herifler bile kendini korumayı biliyor.

Morris, sağ eliyle silahını tutarak, "Şimdi buradan uzaklaşmazsanız ikinizin de kafasını uçururum!" diye kontrollü ama öfkeli bir sesle bağırıyor.

İkisi de, ardına bile bakmadan koşup uzaklaşıyor.

Morris dizlerinin üstüne çökerek Clayton'a yardım etmeye çalışıyor. Clayton'un dudağı kanıyor. Bu sırada gözleri kapalı, kaburgalarını tutuyor. Morris sakin bir sesle, "İyi misin, canım?" diye sorarken elleri titriyor.

Clayton'un gözlerinden yaşlar akıyor. "Bir saniye." Eliyle vücudunu kontrol ederek, "Kırık yok, sadece biraz darbe almışım," diyor.

Morris ikna olmamış görünüyor. "Seni hastaneye götürmeliyiz, Clayton."

Clayton ağlamayı bırakıp burnunu çekiyor. "Tatlım, daha önce birçok kez dayak yedim, hastaneye gitmem gerekse anlardım. Çok darbe almadım, sanırım sadece kaburgalarım zedelendi. Birkaç güne iyileşirim."

Clay'in fena durumda olduğunu fark etmiştim; ama ben de kendimi epey kötü hissediyorum. "Polisi aramalıyız. Böyle kaçıp kurtulamazlar."

Clayton, saçma sapan konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. "Katherine, az önce erkek arkadaşım birilerini silahla tehdit ettiği için bu iyi bir fikir olmayabilir. Adamların kim olduğunu bile bilmiyoruz. Sıradan bir nefret suçu işte! Polisi aramak zaman kaybından başka bir şey olmaz."

Clayton'un dudağındaki kanı tişörtümle siliyorum.

Clayton elimi tutuyor. "Katherine, yapma. Tişörtünü mahvedeceksin."

Elim titriyor. "Clay, şu an tişört umurumda değil." Az önce, dünyada en sevdiğim insanlardan birinin cinsel yönelimi yüzünden dayak yediğine şahit oldum. İnsanların cahilliği ve şiddete olan eğilimi midemi bulandırıyor.

"Ama ben bu tişörtü çok seviyorum. Ten renginle harika bir uyum sağlıyor."

Gözlerimi deviriyorum; çünkü sadece Clayton böyle bir zamanda böyle bir şey söyleyebilir. "Dostum, başka bir tişört alabilirim ama sen başka bir dudak alamazsın."

Somurtarak dudağını temizlememe razı oluyor.

Morris, şok içinde, ne yapacağını bilemez hâlde Clayton'a bakıyor. "Çok üzgünüm, bu saatte sizi burada yalnız bırakmamalıydım." Morris'le göz göze geliyoruz. "Sen iyi misin, Kate?"

Belindeki silaha bakıp, sorusunu başka bir soruyla cevaplıyorum. "Bunu sürekli yanında taşıyor musun?"

"Sadece gece geç saate kadar çalıştığım zaman taşıyorum. Bir gün ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim." Birilerini öldürmek ister gibi ellerini sıkıp yumruk yapıyor.

Clayton'un titrediğini fark edince, canını yakmamaya dikkat ederek ona sarılıyorum. "Clay, sana yardım edemediğim için çok üzgünüm."

Geri çekilip gözlerimin içine bakıyor. "Katherine, sen olmasaydın şu an muhtemelen nefes alamıyordum. Hayatımda tanıdığım en cesur insanlardan birisin. O serserinin sırtına atladığında beni çok korkuttun. Seni yere fırlattığında, kalbim duracak gibi oldu. Yaralandın mı? Başını bir yere çarptın mı? Belki de hastaneye gitmelisin."

Sırtım ağrıyor ve başımda bir zonklama var ama yalan söylüyorum. "Bir şeyim yok, tatlım." Alnından öpüp Clayton'u yerden kaldırıyorum. Şu an gitmek istediğim son yer hastane. Doktorların sürekli soru sormasından hiç hoşlanmıyorum.

Clayton, Morris'e bakıyor. "Artık yurda dönsem iyi olacak, birkaç saat sonra sınavım var."

Morris, Clayton'un arkasında durup yanağını okşuyor. "Senin için ne yapabilirim?

Clayton gülümsüyor. "Katherine'in arabasına kadar benimle yürüyebilirsin."

Morris, Clayton'un isteğini gerçekleştiriyor.

Yurda dönünce, Clayton'u tuvalete götürüp yüzünü temizliyorum. Beyin sarsıntısından şüphelenerek ikimizin de gözlerini kontrol ediyorum. İkimizde de bir sorun yok.

Sonra, onu odasına götürüyorum. Ne kadar sessiz olmaya çalışsak da, Pete'i uyandırıyoruz. Bizi o hâlde görünce paniğe kapılıyor. Clayton, kaburgalarındaki ağrıdan dolayı kollarını kaldıramadığı için pijamasını giymesine yardım ediyorum. Bu sırada, Pete buzdolabından biraz buz alıp küçük bir havluya sarıyor. Hiçbir şey söylemeden buzu bana uzatıyor. Ona uyumaya devam etmesini söyleyip tüm olan biteni yarın anlatacağıma dair söz veriyorum. Üzgünce başını sallayıp yatağına dönüyor. Battaniyenin altına girip bizi izliyor. Buzu yanağına ve dudağına bastırınca, Clayton birden irkiliyor. Sonra, buzun getirdiği rahatlamayla derin bir nefes veriyor.

Onu alnından öperek, "İyi geceler, Clay," diyorum. Zihnen ve bedenen çok yorgunum. Uyuyup dinlenmek istiyorum.

Tam kapıdan çıkarken Clayton'un fısıltısını işitiyorum. "Katherine?"

"Efendim?"

"Teşekkür ederim. Daha önce kimse bana böyle arka çıkmamıştı."

İçim kıpır kıpır oluyor. "Her zaman."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi biraz dinlenme zamanı."

18 Ekim, Salı

Kate

Üç Petunya'nın kapısından içeri girdiğim an, endişeli gözler yüzümün sol tarafındaki morluğa odaklanıyor. Epey kötü görünse de, uyandığımdaki kadar acımıyor. Fakat vücudumun geri kalanı için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Şu an, bir şırınga ağrı kesiciye hayır demem doğrusu. Vücudum dört saat uyumayı kabul etmiş olsa da, sabah uyanıp derse gitmeme hiç sevinmedi. Anlaşılan o ki, bugün vücudumla çok iyi geçinemeyeceğiz. Umarım kısa zamanda yeniden arkadaş oluruz.

Beni görünce, Clayton'un gözleri doluyor. "Katherine, yüzünün hâline bak. Çok üzgünüm."

Clay'i bugün ilk kez görüyorum. Sabah derse giderken uğradığımda uyuyordu. Öğleden sonra gittiğimde de odasında değildi. "Bugün nasılsın, Clay?" Konuşmanın odak noktası olmak istemiyorum.

"Silindirle ezilip yol kenarına ölüme terk edilmiş gibi hissediyorum."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

"Tatlım, darılma ama gerçekten silindirin altında kal-

mış gibi görünüyorsun." Yüzündeki yaralar dün geceki kadar kötü değil ama alt dudağı ve sağ yanağı şişip morarmış.

Hafifçe gülümsüyor. "Dün gece yaptıkların için tekrar teşekkür etmek istedim."

"Teşekküre gerek yok, Clay."

Yanağımdan öpüyor. "Evet var. Sahip olduğum ilk gerçek arkadaş sensin, Katherine. Eminim bir gün yaşlanıp şık kıyafetimle sallanan sandalyede otururken, başarılı geçmişime bakıp senin gibi bir arkadaşım olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşüneceğim."

Ağzımı açıp tek kelime edersem ağlamaya başlayacağım. Ama ağlamıyorum, sadece başımı sallıyorum.

Clayton dönüp Shelly'yi işaret ediyor. "Görüşürüz, dans kraliçesi," diyerek uzaklaşıyor.

Shelly hiç konuşmuyor, sadece çok üzgün görünüyor.

Shelly'nin bakışlarından dün gece olanları Clay'den öğrendiğini anlıyorum. Hem de her şeyi. Kimsenin bilmemesini tercih ederdim fakat en azından tekrar anlatmak zorunda kalmayacağım. "Shelly, ben gerçekten iyiyim. Bugün başka şeylerden bahsedebilir miyiz?" Ukalalık yaptığımı düşünmesin diye gülümsüyorum. "Hadi, işe başlayalım."

Hiçbir şey olmamış gibi davranırken ne kadar zorlandığının farkındayım. "Bugün birkaç sipariş teslim etmem gerekiyor. Burayı tek başına idare edebilir misin?"

"Elbette." Kapıdan çıkarken, yüzümü işaret ederek, "Lütfen bundan Keller'a bahsetme," diye ekliyorum. "Tüm gün bana acıyan bakışlara maruz kaldım. Aynen şu anki bakışların gibi," diyince Shelly kafasını çeviriyor. "Bu durumdan rahatsız oluyorum. Acınmaktan nefret ederim. Tüm yaşam enerjimi yerle bir ediyor." Gerçekten de öyle.

Yenilgiyi kabullenmiş bir tavırla derince nefes veriyor. Anlaşmamıza sadık kalacağını belirtmek için başını sallayıp dışarı çıkıyor.

İşime odaklanıyorum. Kalça kemiği ameliyatı geçirmiş doksan yaşında biri gibi hareket edebildiğim için her zamankinden daha yavaş çalışıyorum.

Zil çalıyor, bir müşteri gelmiş olmalı. Sırtım kapıya dönük bir şekilde elimdeki kurdeleyle önümdeki gül vazosunu süslemeye çalışıyorum. "Size hemen yardımcı olacağım," diye bağırıyorum.

"Bu sabah neden beni görmeye gelmedin? Artık seni görebilmek için rüşvet vermem ya da şantaj yapmam mı gerekiyor?" Kapıdaki Keller. Burada ne arıyor?

Sırtım dönük bir şekilde cevap veriyorum. "Evet, koyu bir bağımlıyım ama kendimi kantindeki kahveyle de yatıştırabiliyorum. Ayrıca geç kalmıştım." Kendimi az sonra geçireceği şoka hazırlayıp arkama dönüyorum. "Ne haber?"

"Tanrım! Katie, ne oldu sana böyle?"

Neyse ki karnımdaki ve kalçamdaki morluklar görünmüyor, yoksa çok daha büyük bir tepki verirdi. "Merdivenden düştüm desem bana inanır mısın?"

Dudaklarını beyaz bir çizgi hâline gelene kadar sıkıyor, gözlerinde korku ve öfke var.

"Boğa güreşine katıldım desem?"

"Hayır."

"Dövüş kulübü?"

"Yaklaştın. Sana bunu hangi pislik yaptı?"

Neden yüzünde morluklar olan bir kadın görünce herkesin aklına aile içi şiddet gördüğü geliyor? Aynı önyargıya sahip olduğum için kendimi de suçlu hissediyorum. Maalesef çok sık rastlanan bir durum olduğu için toplumun ortak tahmini bu yönde oluyor. "Düşündüğün gibi değil. Bu sabah erken saatlerde arkadaşım Clayton'un başından cahillik, nefret ve alkolden kaynaklanan iğrenç bir olay geçti." Yüzümü işaret ediyorum. "Biraz da bana sıçradı. Ben iyiyim, Keller."

Öfkeli Keller gidiyor, yerine korumacı bir Keller geliyor. En azından bana acıyan gözlerle bakmıyor. "Hayır, iyi değilsin." Tezgâhın köşesini sımsıkı tutmaktan beyazlaşan ellerini fark ediyorum.

Uzanıp elini tutuyorum. "Sakin ol. Ben iyiyim. Gerçekten."

Başını sallayıp yün beresini çıkardığında, kafasına yapışık saçları ortaya çıkıyor. Dikkatim dağılıyor. Bu saçlarla bile çok yakışıklı. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Saçların çok güzel."

Parmaklarıyla saçını düzeltmeye çalışıyor ama pek başarılı bir sonuç alamıyor. Hâlâ çok çekici. Boğazını temizliyor ve yanakları kızarıyor.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Keller?" Onu gördüğüme sevindiğimi inkâr edemem.

Ne cevap vereceğini bilmiyor gibi yanaklarını ısırıyor, belki de önceki konu hakkında konuşmaya devam etmek istiyor. "İyi olduğuna emin misin? Çünkü burada durup morluğuna bakarken bile canım yandı."

Artık bu konuya bir son vermek istiyorum. "İyiyim."

Hâlâ üzgün görünse de konuyu değiştiriyor. "Rome'un romantik bir siparişi var. Dan'e bir orkide almamı söyledi. Bugün yıl dönümleri. Öğlen gelmek istedi ama çok yoğundu. Sizde böyle bir şey var mı?"

Birlikte vitrinden beyaz bir orkide seçiyoruz. Keller ödemeyi yaptıktan sonra, soğuktan zarar görmesini önlemek için orkidenin etrafını ambalaj kâğıdıyla sarıyorum.

Kapıdan çıkarken boğazını temizliyor. "Yarın sabah Grounds'a uğra, sana bir kahve ısmarlayayım. Böylece iki gün üst üste kantindeki berbat kahveyi içmek zorunda kalmazsın."

Gülüyorum. "Bundan kaçınmaya büyük özen göste-

riyorum. Yarın görüşürüz. Ama ben ödeyeceğim. Ayrıca sana Milwaukee yolculuğundan borcum..."

Sözümü kesiyor. "Hayır, borcun yok."

Gülümsüyorum. Beni hiç tanımıyor. Bu parayı almamak için ısrar etse de, bir yolunu bulup borcumu ödeyeceğim. "Bir süre sonra sana o kadar çok borcum olacak ki, beni kölen olarak çalıştırmak zorunda kalacaksın."

Gözleri parlıyor. "Bu fikri değerlendirebilirim."

Gülüyorum. "Nakit ödeme yapmayı tercih ederim. Senin ahlaksız işlerinle uğraşacak kadar zamanım yok."

Sırıtıyor. "Ahlaksız mı? Harika!" Göz kırpıp kapıyı açıyor.

Heyecanımı bastırmaya çalışıyorum. İkimizin arasında hiçbir şey olamayacağını biliyorum ama bu çocukla flört etmeye bayılıyorum.

"Saçımı kestirmem gerek. Saçımı kesersen ödeşiriz."

"Saç kesmeyi bilmiyorum. Kötü bir kesimle ödeşemeyiz."

"Sana güveniyorum."

Bunu duymak beni sevindiriyor. Güven çok önemli. "Öyle mi?"

"Tüm kalbimle... ve saçımla. Cuma akşamı müsait misin?"

"Evet."

"Saat sekizde?"

"Bana uyar."

"Sen mi gelirsin ben mi geleyim?"

Bunun bir randevu olmadığını bilmem, Keller'ın bunu sorarken yaşadığım heyecanı azaltmıyor. "Sugar ve Kate'in odasında cuma akşamları neler yaşanacağı hiç belli olmuyor. Bu yüzden ben sana geleyim."

Gülümsüyor. "Harika. Hoşça kal, Katie."

"Hoşça kal, Keller."

21 Ekim, Cuma

Kate

Saat 8.12'de, karnımda kelebekler uçuşurken, Keller'ın kapısını çalıyorum. Hiçbir zaman karnında kelebekler uçuşan kızlardan olmadım, çok tuhaf bir hismiş. Tamamen ayık olmama rağmen, birkaç içki içmiş ve beynimi uyuştuğuna ikna edemiyormuş gibiyim. Sanırım bu kelebek hissine âşık oldum.

Keller kapıyı açıyor, beni içeri davet edip montumu alıyor. Hiç konuşmuyoruz. Konuşmamak rahatsız edici değil, sadece biraz tuhaf. Sessizliği bozmak için bir adım atıyorum. "Vazgeçmek için henüz geç değil. Birkaç gün düşünecek vaktin oldu, hâlâ bana güveniyor musun?" Güven konusu benim için çok önemli. İnsanların genel olarak iyi niyetine inandığım için birçok kişiye güveniyorum. Güven, aynı zamanda arkadaşlığın bir parçası. Bir de, daha derinlerde gizli bir güven duygusu var. Böyle derinden güvendiğim çok az insan var: Gracei, Gus ve Audrey. Bu güveni inşa etmek yıllar alır. Fakat bir şekilde, Keller'ın derinden güvendiğim insanlar grubuna girdiğini görüyorum. Bunun çok hızlı gerçekleşmiş olması beni korkutuyor.

Gülümsediği anda ortamdaki tuhaf atmosfer yok oluyor. "Tüm kalbimle."

Kabul etmeliyim ki, güzel bir cevap. "Tamam. O zaman parti başlasın!"

Alt dudağını ısırarak gülümsüyor. Neşeli olduğu gözlerinden okunuyor. Bir şey söylemek istiyor gibi bakıyor. Koltuğun arkasındaki açık alana bir tabure koyuyor. Ona bakıyorum ama aslında görmüyorum, hayal kuruyorum. Tişörtünü çıkarsa göğsünün nasıl görüneceğini düşünüyorum. Hele o pantolonunu çıkarsa..."

"Islak mı, yoksa kuru mu?" Cevap alamayınca durup saçını işaret ediyor. "Saçımı ıslatmamı ister misin?"

Elbette. Saçı. Saçını kesmek için gelmiştim. "Sanırım ıslak daha iyi olur. Gerçek kuaförler ıslak kesiyor, değil mi?" Saçımı hep Audrey keser. Yılda iki kere, Hawthorne mutfağında. Hayatımda hiç kuaföre gitmedim.

"Evet. Hemen dönüyorum."

Banyoya gidip iki dakika sonra üstsüz bir şekilde geri dönüyor. Tişörtsüz ne kadar güzel göründüğünü anlatmaya kelimeler yetmez. Aklımdan geçenleri okuyabiliyor gibi hissediyorum. Yine karnımda kıpırtılar başlıyor. Bana ne oluyor böyle?

Sandalyeye oturuyor, normal davranmaya çalışıyorum. "Nasıl keselim, Bay Banks? Uçlarından mı? Kısa mı? İstediğiniz kesimi saçınıza uygulayabilirim."

"Bence uçlarından alalım, sen ne düşünüyorsun? Sence farklı bir şey denemeli miyim?"

"Hayır, bence böyle güzel." Hem de çok güzel.

"O zaman uçlarından alıyorum."

Saçını berbat etmek istemediğimden kesime başlarken geriliyorum. "Keller, saçını mahvedersem ne yapacağına dair bir planın var mı?"

Gülüyor. "Saçım için bu kadar endişelenmene gerek

yok. Mahvedeceğini düşünmüyorum; ama eğer öyle bir şey olursa hepsini kazırız."

Bu cevap içimi hiç rahatlatmadı. "O zaman sorun yok."

"Hayır."

Saçını kesmeye başlayınca, gergin ve edepsiz her düşünce, düşen saç parçaları gibi uzaklaşıyor. Gerçekten muhteşem saçları var. Koyu kahverengi ve saçına dolgunluk katan hafif dalgaları var. Yanlarda kulağının arkasına kadar uzanıyor, arkada ise ensesine geliyor. Erkeklerin saçlarıyla çok uğraşmasından hoşlanmıyorum. Doğal hâli çok daha çekici.

Bir saat sonra kesimi bitiriyorum. Kesim boyunca çok konuşmuyoruz. Bir faciaya sebep olmamak için saçma yoğunlaşıyorum, o da sessiz kalarak bana eşlik ediyor. Banyo aynasından saçına bakmaya gidince, ben de yerdeki saçları topluyorum. Geri döndüğünde ona bakıp eserimle gurur duyuyorum.

"Hızlı olduğunu söyleyemem ama çok titiz çalışıyorsun. Harika bir iş çıkardın."

Gülüyorum. "Titizlik benim göbek adım. Ya da sadece harcadığın paranın karşılığını almış gibi hissetmeni istedim."

"Teşekkürler, Katie. İçecek bir şey ister misin? Buzdolabında birkaç bira var. Bunu hak ettin."

Onunla daha fazla vakit geçirmek istiyorum; ama vicdanım el vermiyor. Bir kız arkadaşı olduğuna eminim. Burada baş başa kalmamalıyız, özellikle az önce aklımdan geçen edepsiz fantezilerden sonra. "Hayır, teşekkürler. Artık yurda dönsem iyi olacak."

Üzgün bir şekilde başını eğiyor, sonra gülümseyerek bana bakıyor. "Arabayla mı geldin, yoksa yürüyerek mi?"

"Arabayla geldim. Hava çok soğuk."

Gülüyor. "Çok soğuk." Benimle dalga geçiyor. Üstüne bir şeyler giyiyor. "Sana arabana kadar eşlik edeyim."

Arabaya kadar birlikte yürüyoruz. Daha önce hiçbir erkek beni arabama kadar geçirmediği için içten içe gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bunun bir randevu olmadığını biliyorum, yine de çok centilmence bir davranış. Genelde bu tip şeylerden hoşlanmam; fakat sanırım bu akşam durum farklı.

"Tekrar teşekkürler, Katie."

"Rica ederim. Bu borcun yükünden kurtulduğum için çok iyi hissediyorum."

İkimiz de gülüyoruz, sonra uzun bir sessizlik oluyor. Ne yapacağımızı bilmiyor gibi birbirimize bakıyoruz. Bu bakışma tüm gece devam edebilir, bu yüzden diğer arkadaşlarıma nasıl davranıyorsam, ona da öyle davranıp kollarımı açıyorum. "Buraya gel."

İlk başta biraz çekiniyor; fakat sonra sarılmanın hakkını tam anlamıyla veriyor. Bazı insanlar sarılma sanatında uzmandır. Sadece kollarıyla değil, tüm benlikleriyle sarılırlar. Sıcaklıkları her hücrenizi kaplar. Rahat ve mutlu hissedersiniz.

İşte Keller, böyle biri.

Bu kucaklaşma uzun bir süre devam ediyor. Keşke daha uzun sürebilse. Ayrılınca, üşüdüğümü hissedip arabanın kapısını açıyorum.

"Dikkatli kullan, Katie."

"Her zaman. İyi hafta sonları, dostum."

"Yarın sabah Chicago'ya gidiyorum. Pazartesi sabahı döneceğim," diyerek gülümsüyor.

İşte bu yüzden kendimi durdurdum. Chicago'da başka bir hayatı, bir kız arkadaşı var. "İyi eğlenceler. Pazartesi görüşürüz."

"Pazartesi," diye tekrar ediyor. "Pazartesi görüşürüz."

"İyi geceler, Keller."

"Evet, iyi bir geceydi. Sana da iyi geceler, Katie."

2 Ekim, Pazartesi

Kate

Bugün tüm dersler iptal oldu. Sabah yağan kar, kontrolden çıktı. Herkes bunun mevsim normallerinin dışında bir hava olayı olduğunu söylüyor.

Ben, doğa ana fazla vitamin kullanmış, diyorum. Böyle durumlarda doğayla hiç anlaşamıyoruz.

Neden bu kadar yaygara yaptıklarını şimdi anlıyorum. Neyse ki, şimdi biraz dindi. Sabah botumu giyip Grounds'a yürümeye çalışırken epey yağıyordu. Fakat burada sabah kahvesi içip kitap okumak için çektiğim çileye değdi.

Kitap okuduğum için çalan zili umursamıyorum. Şöminenin hemen karşısında, ikili koltukta oturuyorum ve hiçbir şey beni bu güzel sabahın keyfini çıkarmaktan alıkoyamaz.

Kulağıma gelen o alçak, tok ses hariç. "Burası boş mu?"

Hafifçe kafamı çevirdiğimde Keller'la göz göze geliyorum. Sakallarını kesmiş. Uzun zamandır onu böyle görmemiştim. Bebek yüzü ortaya çıkınca çok daha genç görünüyor. "Selam, elbette boş. Otursana." Yanıma oturabilmesi için çantamı yere koyuyorum.

Yanıma oturup montunu, eldivenini ve şapkasını çıka-

rıyor. "Dışarıdaki karı görsen Minnesota'da yaşıyoruz sanırsın."

Gözlerimi deviriyorum. "Hatırlatma lütfen."

Gülüyor ve çantasından bir sandviç çıkarırken hafifçe dirsek atıyor. "O kadar da kötü değil. Şuraya bak. Dışarısı çok güzel görünüyor." O kadar içten söylüyor ki, başımı çevirip arkadaki pencereden manzaraya bir göz atıyorum.

Hava kapalı olduğundan, henüz sabah olmasına rağmen akşam gibi görünüyor. Kar taneleri gelişigüzel düşüyor. Sokakta hiç kimse yok. Ateşin başında ve kuru olduğum için buradan izlemekten büyük keyif alıyorum. "Bu güzellikte Chicago'dan buraya gelmeyi nasıl başarabildin?"

"Kar başlamadan gelebilmek için uçuşumu dün akşama aldırdım. Havanın çok kötü olacağını söylediler. Sanırım ilk defa haklı çıktılar." Tekrar dirsek atıyor. "Sandviçimin yarısını ister misin, Katie? Hindili."

"Hayır, teşekkürler." Bazı insanlar aşırı tepki gösterdikleri için, genelde vejetaryen olduğumu söylemekten kaçınırım. Nedenini bilmiyorum ama bazı insanlar akıl, sır ermez bir şey söylüyormuşum gibi davranıyor. Birçoğu bu durumdan rahatsız oluyor. Bu yüzden, sadece zorunlu olduğum durumlarda açıklama yapıyorum.

Israrla yarısını bana vermeye çalışıyor. "Lütfen al, zaten çok büyük. Senin önünde tek başıma yerken kötü hissediyorum."

Artık o açıklamayı yapmak zorundayım. "Kötü hissetmene gerek yok, ben vejetaryenim. Zaten çok aç değilim, az önce kek yedim."

Birkaç kez gözlerini kırpıyor. "Önünde yememden rahatsız olur musun? Tiksinir misin? Başka bir yere oturabilirim." Başıyla, odanın diğer köşesindeki koltuğu işaret ediyor.

Çok düşünceli bir teklifte bulunduğu için cevap ver-

meden birkaç saniye ona bakıyorum. "Sorun değil, burada yiyebilirsin. Sorduğun için teşekkür ederim."

Gülümseyip bir ısırık alıyor, ağzının kenarına sandviçten fışkıran hardal ve mayonez bulaşıyor. "Neden vejetaryensin? Sağlıksal nedenlerden mi, dinsel mi, yoksa hayvan haklarından dolayı mı?"

"Bilmiyorum. Bir hayvanın doğup büyüdükten sonra insanların yemesi için öldürülmesi fikrine hiçbir zaman alışamadım. Hayvansal gıdalar dışında daha pek çok besin kaynağı var."

Daha önce duruma hiç bu açıdan bakmamış gibi durup başını sallıyor. "Mantıklı." Sandviçini bitirip çöpünü buruşturarak çantasına atıyor. "Bugün biraz araba kullanmaya ne dersin? Yaklaşık kırk beş santimetre kalınlığında kar var."

Dışarıdaki arabanın üstündeki kar miktarına bakıyorum. Sanırım haklı. Karda araba kullanmayı öğrenmek için uygun bir zaman. "Elbette. Birde buluşalım mı? Üçte işe gitmem gerekiyor."

"Tamam."

Çantamı açabilmek için kucağımdaki kitabı masaya bırakıyorum. "Seni evden alırım."

Başını sallayıp kitabı eline alıyor. "Güzel bir kitap mı?"

"Hiç okumadın mı?" Şaşırıyorum.

"Hayır, ama hep okumak istedim."

İki Şehrin Hikâyesi'ni okumadığımı söylediğimde verdiği tepkiyi anımsıyorum. "Hangi insan liseden *To Kill a Mockinbird*'ü [Bülbülü Öldürmek] okumadan mezun olur?

"Bunu hak ettim."

"Kesinlikle. Bu kitabı neredeyse her yıl bir kez okurum. Her okuduğunda başka şeyler keşfettiğin, kendine yeniden âşık eden kitaplardan."

İki Şehrin Hikâyesi'ni defalarca okuduğunu söylediği için, ne demek istediğimi anladığım düşünüyorum.

"Ayrıca karakterlerden biri hayatımın kahramanı. 'İsa olsa ne yapardı?'*** deyişini biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Ben onu, 'Atticus olsa ne yapardı?' şeklinde değiştirdim. Her durumda ne yapması gerektiğini bilen bir karakter. Ayağa kalkıp eldivenimi ve montumu giyiyorum. Çantamı omzuma atarken Keller'la vedalaşıyorum. "Saat birde görüşürüz."

"Birde. Seni bırakırdım ama Yeşil Dev'i Duncan aldı."

"Sorun değil. Dışarıda soğuk bir harikalar dünyası var. Gitmek için sabırsızlanıyorum."

Gülüyor.

Tam kapıyı açarken, Keller arkamdan bağırıyor. "Katie, kitabını unuttun."

Gülümsüyorum çünkü kitabı bilerek bıraktım. "Artık senin. Birileri daha bu kitaba âşık olmalı." En sevdiğim kitabı değerini bilecek birine hediye etmekten mutluluk duyuyorum.

"Ama sen henüz bitirmemiştin." Kitabı kaldırıp ayracı gösteriyor.

"Sonunda ne olacağını biliyorum. Ama sen bilmiyorsun." Göz kırpıp gülümsüyorum. Bu dürüst ve samimi hareketi çok hoşuma gidiyor. Beni tanımıyor, hikâyemi bilmiyor. Bu hep böyle kalmalı; çünkü mutlu sonları hep daha çok sevdim. "Atticus Finch'le tanışmalısın. Baş belası bir avukat."

1.15'te Keller'ın kapısının önüne park ediyorum. Tam kornayı çalacakken dışarıda beni beklediğini görüyorum.

"Tanrım! Bir kere de vaktinde gel!" Dalga geçiyor; fakat en şikâyetçi olduğu konunun bu olduğunu biliyorum.

*** "What would Jesus do?" Amerika'da son yıllarda yaygın olarak kullanılan ve İsa'nın kurallarına bağlılığın belirtildiği motto (ç.n.)

"Gelemiyorum. Bir diğer kötü alışkanlığım. Tedavisi yok." Ben böyleyim. Ayrıca geç kalmaktan çok daha kötü alışkanlıklar var. "Bu güzelliğin de yolda bana yardımcı olduğunu söyleyemem. Çok yavaş geldim."

"Fakat başardın. Güzel bir başlangıç."

Keller, âdeta sürüş eğitmeni olmak için doğmuş. Bir aziz kadar sabırlı. Kimsenin olmadığı buzlu yollardan geçip otoparka gidiyoruz. İyi ki etrafta kimse yok, her an bir yere çarpacak gibi hissediyorum. En azından kaza yaparsam kimse zarar görmeyecek. Keller sesini hiç yükseltmeden, sakin, rahatlatıcı bir tonda konuşuyor. Üstümdeki gerginliği atmamı, yavaşlamamı, frene basmamı nefesimi tutmamamı hatırlatan o yumuşak ses. O sesle huzur buluyorum.

28 Ekim, Cuma

Kate

"Mutlu yıllar sana. Mutlu yıllar sana. Mutlu yıllar, sevgili Gün Işığım! Mutlu yıllar sana!"

Gustov Hawthorne'un telefondan doğum günü şarkısını söylemesini dinlemediyseniz, daha önce gerçekten yaşamamışsınız demektir. Her yıl aynı heyecanla söyler. "Harika bir uyandırma hizmeti, Gus."

"Kahretsin. Uyandırdım mı? Orada saat altı, değil mi? Uyandık olduğunu düşünmüştüm." Tüm cümleleri nefes almadan sıralıyor.

"Sorun değil, dostum. Uyanıktım. 4.45'te kalkıp spor salonunda yaklaşık bir buçuk kilometre koştum. Kalktım, duş aldım ve Grounds'a sabah kahvesi içemeye gidiyorum.

"Güzel." Bunu duyunca rahatlıyor, yavaş konuşan Gus geri geliyor. Sesi biraz sarhoş gibi.

"Dostum, sen sarhoş musun? Neredesin?"

"Şey," diyor uyuşuk bir şekilde. Sonra, sesini yükseltip, "Robbie, biz neredeydik?" diye soruyor. Robbie'nin cevabından sonra Gus, "Indianapolis'teyiz, Gün Işığım," diye tekrarlıyor.

Zil zurna sarhoş. En son ne zaman bu kadar sarhoş ol-

duğunu hatırlamıyorum. Arkadan bu kadar çok ses geldiğine göre, otobüste değil. "Dün geceki konser nasıldı?"

"Muhteşemdi." Gus'ın standartlarında bile aşırı heyecanlı bir tepkiydi.

"Ne güzel." Onu gerçek hayata döndürmenin zamanı geldi. "Bir sorum var. Indianapolis'te olduğunu biliyorum; fakat Indianapolis'te neredesin?"

Birkaç saniye bekliyor, etrafına bakıp nerede olduğuna dair ipuçları aradığına eminim. "Bilmiyorum. Sanırım bir otel odasındayım. Tüm grup burada!" deyip susuyor, sonra bağırıyor. "Nasıl gidiyor, Robbie?" Sanki onu bu gece ilk defa görmüş ve yirmi saniye önce konuşmamış gibi.

"Gus, iyi dileklerin için çok teşekkür ederim. Bana bir iyilik yap ve sana nerede olduğunu söyleyebilecek ayık birini bul. Hafızam beni yanıltmıyorsa, bu akşam Chicago'da konseriniz var." Programını takip etmeye çalışıyorum. Sürekli konuşma şansı bulamadığımızdan, onu yakınımda hissetmeme yardımcı oluyor. "Sanırım şu an yolda olmanız gerekiyor."

Aklının başına geldiği o anı duyuyorum. "Lanet olsun," diyor telefonda. Sonra etrafındakilere bağırarak, "Lanet olsun size!" diyor. "Bu akşam Chicago'da konserimiz var. Hemen buradan gitmeliyiz."

"Telaşlanma, Gus. Resepsiyona gidip sizi dün gece çaldığınız sahneye götürecek bir taksi çağırmalarını söyle. Sonra da turneden sorulu yetkiliyi ara. Muhtemelen sinirden küplere binmiştir."

"Tamam. Teşekkürler." Sesi çok daha ayık geliyor.

"Seni seviyorum, Gus."

"Ben de seni, Gün Işığım. Mutlu yıllar."

"Teşekkürler. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Doğum günümün ne zaman olduğunu kimseye söy-

lemem çünkü doğum günü kutlamaktan hiç hoşlanmam. Küçükken, annem doğum günümüzde Gracei'i ve beni hediyelere boğardı. Bize ayıracak zamanı yoktu, bu açığı hediyeyle kapatmaya çalışırdı. Biz büyüdükçe ve annem dengesizleştikçe, hediyeler de son buldu. Ne hediye alıyor, ne de bize zaman ayırıyordu. Bu, annemin reddediş sürecinin bir parçasıydı.

Gus'tan başka kimse doğum günümü bilmediği için kutlamaların burada son bulduğunu düşünerek rahatlıyorum. Akşam 6.30'da kütüphanedeyken, Shelly'den beklenmedik bir mesaj geliyor.

Shelly: Mutlu yıllar!

Ben: Teşekkürler. Doğum günüm olduğunu nasıl öğrendin?

Shelly: Ehliyetinden ve işe giriş belgelerinden.

Ben: İsteğim dışımda özel bilgilerimi kullanıyorsun.

Shelly: Belki. 7.00'de pizza. Seni yurttan alacağım.

Ben: Tamam.

Hemen odaya koşup üstümdeki kirlilerden kurtulmak için bir kot ve temiz bir tişört giyiyorum. 6.45'de Shelly'den bir mesaj geliyor.

Shelly: Oda numaran kaç?

Ben: 210.

Kısa bir süre sonra kapı çalıyor. Shelly, koyu mor montu ve soğuktan pembeleşmiş burnuyla karşımda duruyor.

Saate bakıyorum. "Nasıl yani? On beş dakika daha vaktim var."

Gülümseyip içeri girdikten sonra yatağıma yatıyor. "Biliyorum. Keller'la geldik. Her zaman erken gelir. Senin her zaman geç kaldığın gibi. Bu konuda çok hassas. Üzgünüm."

Atkuyruğumu açıp saçımı düzeltiyorum. "Keller da geliyor mu?"

Çalışma masasının üstündeki fotoğraflara bakıyor. "Evet, bugün doğum günün olduğunu ona bu sabah söyledim. Aslında doğum günü yemeği onun fikriydi."

"Bu doğum günümde, öncekilerden çok daha fazla şımartılıyorum."

Fotoğrafları işaret ediyor. "Bunlar kim, Kate?"

Özel hayatımı anlatmayı seven biri olmadığım için kimseye ailemden ya da Gus'tan bahsetmedim. Sadece Clay ve Pete Gus'ı tanıyor, onlar da zorunluluktan tanıştı. Sugar fotoğraftakilerin sadece isimlerini biliyor, zaten anlatsaydım da umurunda olmazdı. "Kız kardeşim, Gracei ve en yakın arkadaşım, Gus."

Parmaklarım Gracei'in yüzünde gezdirip seviyor. "Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"En iyi kız kardeş." Sonra, Gus'ın fotoğrafına geçiyor.

Çerçeveyi alıp iki eliyle kavrıyor. "Kate, arkadaşın çok yakışıklı."

"Saçlarından yüzünün yarısı görünmeyen bir fotoğraftan nasıl bunu çıkarabildin?" Gustov Hawthorne'u tanımadığına çok seviniyorum, uzun saçlarıyla çok farklı görünüyor.

Büyük, koyu gözleriyle bana bakıyor. "Ama öyle, değil mi? Büyüleyici bir yakışıklılığı olmalı."

"Evet, oldukça hoş biri."

Çerçeveyi masaya geri bırakırken, "Fena çocuk," diyor.

Montumu ve şapkamı alıyorum, 6.55'te kapıda hazırız. Beş dakika erken çıkmak benim için bir rekor olabilir.

Shelly, yurdun önünde park hâlinde duran Yeşil Dev'in kapısını açıyor. "Sen gelmeden önce taş-kâğıt-makas oyandık. Erkekler ön koltuğu kaptı, bu yüzden arkada sıkışmak zorundayız. Çok özür dilerim."

"Sorun değil," derken arka koltukta ufak bir problem olduğunu fark ediyorum.

Arka koltuk yok, arkada sadece üç tane armut koltuk var.

"İnanamıyorum, Keller. Armut koltuk mu?"

Armut koltuk.

Keller gülümsüyor. "Selam, doğum günü kızı. Kusura bakma."

"Lanet olsun." Tırmanıp koltuklardan birine oturuyorum.

Shelly, Duncan'la dalga geçmek için bizi yeniden tanıştırıyor. Duncan, ilk tanıştığımız ve çok sarhoş olduğu gece için özür diliyor. "İyi bir anıma denk geldiğini söyleyemem."

Armut koltuğa oturmak, göründüğünden daha rahat. Red Lion Road'ın otoparkına gelene kadar buna tamamen ikna oluyorum. "Neden tüm arabaların armut koltuğu yok ki?" diye Shelly'ye soruyorum.

Duncan dönüp beni onaylıyor. "Değil mi?"

Shelly gözlerini deviriyor. "Kaza sırasında ölme ihtimalinin dışında çok rahat."

Gülümseyip başını sallıyorum. "Evet, bu minik ayrıntı dışında. Eve dönerken bu koltuğun üstünde nalları dikeceğim. Hayallerimi mahvettiğin için teşekkürler, Shelly." Arabadan inip hep birlikte restorana doğru yürüyoruz.

Shelly Duncan'ın yanındaki koltuğa oturunca, bana da Keller'ın yanı kalıyor. Koltuk iki kişi için çok küçük. Aramızda birkaç santimetre mesafe bırakmak istiyorum ama dirseklerimiz birbirine değiyor.

Keller beni hafifçe dürtüyor. "Daha önce sormam gerekirdi ama pizza seviyorsun, değil mi?"

"Elbette."

Shelly hepimize bakarak, "İki büyük boy sucukluya ne dersiniz?"

"Bir sucuklu, bir peynirli. Kate vejetaryen," diyor Keller.

Shelly, şaşırıyor. "Sen vejetaryen misin?"

Başımı sallıyorum.

Keller'la ona bir oyun oynadığımızı düşünüyor gibi hissediyorum. Vejetaryen olduğuma ikna olmuş görünmüyor. "Gerçekten mi?" diye soruyor.

Keller, benim yerime cevap veriyor. "Gerçekten, Shelly," derken masaya on dolar bırakıyor. Vejetaryen olduğumu bildiği için gururlanıyor olması gerçekten çok komik.

Shelly ve Duncan da masaya onar dolar koyuyor. "Her gün yeni bir şey öğreniyorum," diyor Shelly.

Cebimi karıştırıp bulduğum iki adet beş doları masaya bırakıyorum. Keller parayı alıp bana geri veriyor. "Senin paran burada geçmez, doğum günü kızı."

Parayı alıp önüne arkasına bakarak inceliyorum. "Benim paralarımla ne sıkıntın var senin? Bu seferkiler çamaşır makinesine de girmemiş. Bana para ödetmemeye devam edersen yakında kendimi bedavacı gibi hissedeceğim."

"Bu, senin doğum günü yemeğin. Elbette biz ödeyeceğiz. Ayrıca haftada birkaç gün burada barmenlik yaptığım için pizzaları indirimli alıyorum."

"İki işin mi var?" Hep meşgul olduğunu biliyordum; ama iki işte çalıştığını bilmiyordum.

"Zorundayım. Çok iyi bahşiş bırakıyorlar."

Duncan sırıtıyor. "Herkes bahşiş bırakıyor; çünkü ayık kadınlar Keller'dan hoşlanıyor, sarhoş kadınlarsa Keller'a âşık oluyor." Samimi bir ifadeyle Keller'a bakıyor. "Çok iyi bir barmensin."

Keller başını sallıyor. "Teşekkür ederim.

Duncan araya giriyor. "Keller'ın fark edemediği tek şey, salı ve perşembe günleri burada olan tüm kadınların ortak bir amacının olduğu gerçeği. Hepsi Keller Banks için geliyor."

Bazen ben de Grounds'a sadece onu görebilmek için gittiğimi düşünüyorum. Göz kamaştırıcı biri, bu yüzden buraya gelen kadınları anlayabiliyorum.

Tam bu konuşmanın üzerine, kızıl saçlı güzel bir hatun yanımızdan geçerken Keller'a gülümseyip flört eder bir tonda, "Selam, Keller," diyor.

Keller, hafifçe el sallıyor.

Duncan sırıtarak, "Onu tanıyor musun?" diye soruyor.

"Hiçbir fikrim yok."

Duncan gülüyor. "Neler olup bittiğinden hiç haberin yok."

Keller utançtan kıpkırmızı oluyor. Neyse ki, Shelly imdadına yetişiyor. "Bu konuyu değiştirmek istemiyorum; ama az bu cimri Keller Banks'in sana kendi parasıyla bir şeyler aldığını mı söylemek istedin?"

Keller yerinden kalkıp sipariş vermeye giderken, omuz silkiyorum.

Keller uzaklaşırken Shelly'nin yüzünde derin bir gülümseme beliriyor. "İlginç."

Yirmi dakika sonra, bir sürahi bira, bir sucuklu pizza ve yirmi mumlu bir peynirli pizza geliyor. Siparişler gelir gelmez, Shelly, Duncan ve Keller doğum günü şarkısını söylemeye başlıyor. Dikkatleri üstümde toplamayı sevmem; ama bu kadar düşünceli arkadaşlarım olduğu için çok şanslıyım.

29 Ekim, Pazar

Kate

Kahve. Kesinlikle bir kahveye ihtiyacım var. Dün Keller, Shelly ve Duncan'la gece geç saate kadar dışarıdaydık. İçki içmedim; ama uyumakta zorluk çektim. Güne başlamak için yüksek dozda kafeine ihtiyacım var. Rook'un konseri bu akşam, öğleden sonra burada olacaklar. Bir an önce ayılmalıyım.

Grounds'ta kahve sırasındayım, önümde birkaç kişi var. Takım elbiseli bir adamdan para alırken, Romero bana bakıp gülümseyerek selam veriyor. Keller barın arkasında, sırtı bana dönük. Sanırım sıradaki esmerin siparişini alırken beni fark edemedi. Kız, Keller'la flörtleşmeye çalışıyor. Keller, tepki vermiyor. İçten içe gülüyorum. Daha önce hiç dikkat etmemiştim; ama sanırım Duncan haklı. Tüm kızlar Keller'ın etrafında dört dönüyor. Benimle göz göze gelince, belli belirsiz göz kırpıyor. Ona dik bakıyor olmasaydım, fark edemezdim. Görünüşe bakılırsa, göz kırptığını tek fark eden ben değilim. Esmer kız, bana bakıp kaşlarını çatarak saçlarını savuruyor. Birden, içimde Keller'a sahip çıkma dürtüsü beliriyor. Gidip onu öpme ihtiyacı hissediyorum. Sonra, Keller'ın benim olmadığı-

nı hatırlıyorum. Dürtü yavaşça yok olurken, neden böyle hissettiğimi sorgulamaya çalışıyorum.

Sonunda benim sıram. Keller, Romero'nun koluna vuruyor. "Katie'nin kahvesini hazırlayabilir misin, Rome? Büyük boy ve sade. Ben hemen döneceğim." Dükkândan evine açılan kapıya doğru ilerliyor. Kapıyı açarken, "Katie'den para alma, ben ödeyeceğim," diye sesleniyor. Henüz Romero kahvenin kapağını açamadan, barın diğer ucundan el sallayıp yanıma geliyor. Elindeki küçük zarfı bana veriyor. Zarfın üstünde, mutlu yıllar Katie, yazıyor. Berbat bir el yazısı var. Belki de avukat olmak yerine doktor olmayı seçmeliydi. Gülümseyerek, "Mutlu yıllar, Katie," diyor.

"Keller, bu ne? Mutlu yıllar haftam mı? Hediye almana gerek yoktu. Dün akşam beni yemeğe çıkardın, hatırladın mı?"

"Yemek hepimizin hediyesiydi, bu benim hediyem."

Zarftan yirmi dolarlık Grounds hediye kartı çıkıyor. "Teşekkürler, harika bir hediye." Birkaç hafta önce çiçekçideki sohbetimizi hatırlayarak, "Bu tehdit mi, yoksa şantaj mı?" diye ekliyorum.

"İkisi de değil. Sadece kendimi garantiye alıyorum."

"Garanti mi?"

"Evet. Bu, on iki bardak kahve demek. Yani, on iki kez daha Grounds'a geleceksin. Seni on iki kez daha görme şansım olacak." Yüzünde sevimli, çocukça bir gülümseme var. Yine sakallarını kesmiş, ister istemez daha genç görünüyor.

Ona sarılıp yanağından öperken kulağına, "Bu garanti bana biraz rüşvet gibi geldi," diye fısıldıyorum. Sonra, gözlerine bakabilmek için geri çekiliyorum. "Seninle vakit geçirmeyi sevdiğimi biliyorsun, bana rüşvet vermene gerek yok. Teşekkür ederim."

Hâlâ yüzünde sevimli ve samimi bir ifade var. "Rica ederim. Ben de seninle vakit geçirmeyi seviyorum, Katie." Barı işaret ederek, "Şimdi işe dönmem gerek, akşama görüşürüz. Konser için sabırsızlanıyorum," diyor.

"Bu akşam Rook ortalığı kasıp kavuracak," diyerek kapıya doğru yürürken göz kırpıyorum. "Hazırlıklı ol."

Gülüyor. "Peki."

Saat 2.00'de Gus mesaj atıyor: Geldim! Sahnedeyiz.

Ben: 10 dakikaya oradayım.

Çantamı alıp arabaya koşuyorum. Merdivenlerden inerken arabamın anahtarının cebimde olup olmadığını kontrol ediyorum. Tam o sırada, Gus'ı görüyorum. Arabamın kapısına yaslanmış, beni bekliyor. Daha hızlı koşuyorum. Beni kucağına alıp döndürüyor, âdeta havada uçuyorum. Gus'a sarılmayı çok seviyorum, kollarında kayboluyorum.

Beni yere indirip yüzümü okşuyor. "Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum, Gün Işığım. Skype, gerçeğin yerini dolduramıyor."

Gülümseyerek saçını okşuyorum. "İyi görünüyorsun."

İyi değilim, der gibi başını sallıyor. Sonra, arkamdaki binayı işaret ediyor. "Yurt burası mı?"

Başımla onaylıyorum.

"O zaman bana etrafı göster. Arkadaşım dediğin tüm insanlarla tanışmak istiyorum. Ses provası için saat beşe kadar vaktim var."

Önce, Clay ve Pete'in odasına gidiyoruz. Clayton Morris'le Minneapolis'te, Pete ise odada. İlk başta kibar ama utangaç davranıyor. Gus'la birkaç dakika konuştuktan sonra rahatlıyor. Elbette Pete standartlarında bir rahatlama. Pete'e Gus'ın konser için geldiğini söylüyorum; fakat konser sahibi olduğunu bilmiyor. Gus, Pete'e hangi bölümde okuduğunu, nereli olduğunu, burayı sevip sevmediğini soruyor. Gus'ın bu kadar soru sormasına ve ce-

vaplarını ilgiyle dinlemesine biraz şaşırıyor. Gus'a gitmemiz gerektiğini söylerken, masanın üzerinde duran Pete ve Evelyn'in fotoğrafına sinsi bir bakış atıyor. Bu bakışı daha önce gördüm, altından iyi bir şey çıkmayacağını biliyorum.

Çerçeveyi kaldırıyor. "Bu kız arkadaşın mı, Pete?"

Gamzeli bir gülüşle, "Evet, adı Evelyn," diyor.

Gus, çerçeveyi yerine bırakıyor. "Yakışıyorsunuz. Kız arkadaşın kovboylardan hoşlanır mı, Pete?"

"Kovboy mu?" Bu tuhaf soru karşısında kaşlarını çatıyor.

"Peki şaplak atılmasından?" diyerek sınırları zorluyor.

Pete utanıyor. "Bilmiyorum." Sorulara anlam veremiyor.

Gus, çok gizli bir sır veriyor gibi eğiliyor; fakat sesini alçaltmıyor. "Dostum, sana bir tavsiye, hatunlar kendilerine şaplak atılmasına bayılır. Yatak odasını hareketlendiren minik bir oyun." Tek kaşını kaldırarak, az önce Pete'e az önce bir iyilik yapmış gibi gülümsüyor. "Tüm söyleyeceğim bu."

Pete, kıpkırmızı oluyor.

Gus'ı zorla odadan çıkarırken, "Çok üzgünüm," diyerek Pete'ten özür diliyorum.

Gus, kapıdan çıkarken arkaya doğru, "Dediklerimi bir düşün, dostum," diye bağırıyor.

Pete, utanarak gülümsüyor. "Teşekkürler."

Odama girer girmez Gus'ın omzuna bir yumruk indiriyorum. "Bu yaptığına inanamıyorum."

"Ne var?" diyor masumca. Sonra gülmekten yerlere yatıyor. "Ona sadece bir iyilik yaptım. Yüzündeki ifadeyi gördün. Dediklerimi gerçekten uygulamayı düşüyor. Evelyn bana çok teşekkür edecek, Gün Işığım."

Belki de haklıdır.

Sugar odada yok, burada dinlenip rahatlayabiliriz. Yalnız küçük çocuklarda, kedilerde ve Gustov Hawthorne'da gördüğüm bir merakla odayı karış karış inceliyor. Konu bir nesne, bir kadın ya da bir yer olabilir. En ince ayrıntısına kadar her şeyi bilmek istiyor.

Kampüste bir yürüyüşe çıkıyoruz, Gus'a sınıfları gösteriyorum. Aldığım her ders hakkında bir ton soru soruyor. Başka biri olsaydı, cevaplarla sıktığımı düşünürdüm; ama Gus'ın asla sıkılmayacağını biliyorum. Hayatımda olan biten her şeyle, kendi hayatıymış gibi ilgileniyor. Ben de ona aynı şekilde davranıyorum. Yıllardır çok yakın olmamızın bir sebebi de bu.

Zamanımız sona ererken, arabaya doğru yürüyoruz. "Konser salonuna gitmeden önce bir kahve içmek ister misin?"

"Şu sürekli bahsettiğin Grounds'a mı gideceğiz?"

Başımı sallıyorum.

"Süper fikir. Bugün seni göreceğim için o kadar heyecanlıydım ki dün gece doğru düzgün uyuyamadım. Biraz kahve hiç fena olmaz."

Gülümsüyorum. "Bence de."

Gus Grounds'un kapısını açarken zilin sesi dükkânın dört bir yanında yankılanıyor. Kapıyı benim için açık tutarken, başını kaldırıp zile bakıyor. Sonra kulağıma fısıldayarak, "Burada neden zil var ki?" diye soruyor.

Gülüyorum. "Aynı fikirdeyim."

Barda Keller ya da Romero yok. Daha önce hiç görmediğim bir adam var. Kırklı yaşların ortasında gibi. Uzun ve yakışıklı biri. Yanlara doğru beyazlamış koyu saçları var. Bizi görünce, içten bir gülümsemeyle, "Grounds'a hoş geldiniz," diyor.

Sonra, adamın Romero'nun partneri Dan olabileceği aklıma geliyor. "Dan?"

Çekinerek cevap veriyor. "Evet."

Tanışmak için elimi uzatıyorum. "Hakkında çok şey duydum. Adım Kate."

Adımı hatırlamış gibi gözleri parlıyor. "Keller'ın Kate'i mi?"

Gus, bilmediği bir şey varmış gibi şaşkınlıkla bana bakıyor, ben de aynı şaşkınlıkla Dan'e bakıyorum. "Evet, Keller benim arkadaşım."

Dan, elimi sıkıp iki ya da üç kez sallıyor. "Sonunda tanışabildik. Bana da senden çok bahsettiler."

Dan'i Gus'la tanıştırırken, Gus'a biraz soğuk davrandığını fark ediyorum.

Ben, her zamanki büyük boy sade kahvemi sipariş ediyorum. Gus da aynısından istiyor, sonra da her zamanki gibi içine bir ton şeker ekliyor. Bu sahneyi her gördüğümde dişlerim ağrıyor.

Arabada emniyet kemerlerimizi takarken, Gus bana dönüyor. "Gün Işığım, görüştüğün biri mi var?"

"Hayır, Keller'la sadece arkadaşız."

"O bunu biliyor mu? Çünkü az önceki adam müstakbel geliniyle tanışan bir baba gibi davrandı. Biraz tuhaftı."

Gus'a konser salonuna kadar eşlik ediyorum. Grubun diğer üyeleriyle kucaklaştıktan sonra ses provasına katılıyorum. Söyleyecek tek kelime bulamıyorum. Grup, geçtiğimiz bir ayda her gün konsere çıkarak kendilerini çok geliştirmiş, herkes kusursuz. San Diego'dayken grup provalarına katılırdım. Bir yandan yeni şarkı yapmaya çalışırken, diğer yandan eski şarkıları tekrar seslendirirlerdi. Eski şarkıları söylerken ben de katılırdım, canlı bir grupla *karaoke* yapmak gibi. Bu yüzden, Gus, "Bir şarkı söylemeye ne dersin, Gün Işığım?" diye sorunca havalara uçuyorum.

Grubun geri kalanı bana bakıp gülümsüyor. Salonun büyüklüğü dışında, sıradan bir provadan farkı yok. Bu bü-

yük salon, grupla sıcak ve güvenli bir ortama dönüşüyor. Gülümseyerek, "Ne çalıyorsunuz?" diye soruyorum.

Franco, bateri bagetlerini elinde çeviriyor. Sanırım bu hareketinin farkında bile değil, alışkanlıktan yapıyor. "Bence *Sex*."

"Şarkı olan mı, yoksa aktivite olan mı?" diye dalga geçiyorum.

Düşünür gibi yaparak çenesini ovuşturuyor. "İkisi de olmaz mı?"

Ben sahneye çıkarken, Gus benim için mikrofonun boyunu ayarlıyor. "Hayır, olmaz. Ayrıca Sex çalmıyoruz."

"Neden?" diye soruyorum. "Harika bir şarkı. The 1975 grubunu seversin."

Gus, gülümseyerek Franco'ya bakıyor. "Bir düşün, Gün Işığım. Franco'nun başka amaçları var. Bu şarkıyı söylemen biraz..."

Franco, pis pis sırıtarak sözünü kesiyor. "Kız kıza olur."

Gus, başını sallıyor. "Kate senin fantezilerini gerçekleştirmek için bizimle şarkı söylemiyor, mankafa."

Franco gülüyor. "Sadece denemek istedim."

Gus, gitarının sesini açıyor. "*Panic Switch* çalalım."

Tüm grup bu şarkıyı çok sevdiğimi biliyor. Silversun Pickups'ın tüm iyi şarkıları gibi, bu şarkıda da bilinçli yaratılmış bir karmaşa var. Davulu, bası, gitarı ve solisti ayrı ayrı dinlerseniz, dört ayrı şarkı gibi. Hepsi bir araya gelince ortaya muhteşem bir eser çıkıyor. "Harika! Ben varım!"

Gus, gitarıyla ve pedallarla harika bir iş çıkarıyor. Tekrar şarkı söylemek çok güzel. Gus'ın bodrumunda sadece beşimiz prova yapıyor gibi şarkı söyleyip dans ediyorum. Performanslarına hayran kalıyorum.

Prova bitince Keller, Shelly, Clayton ve Pete'e mesaj atıp onlarla konserde buluşacağımı söylüyorum. Konserden önce tüm grubu Minneapolis'e akşam yemeğine götürmem gerek. Grant'te yemek yenebilecek çok az yer var.

Konser 9'da başlıyor, yemek yiyip bir şeyler içecek vaktimiz var. Gruptakiler hiç değişmemiş. Jamie hâlâ sevimli, Franco hâlâ şakacı ve Robbie hâlâ sessiz. Hepsiyle, özellikle Franco'yla çok iyi anlaşıyoruz. Yanlarında doğal ve rahat davranabiliyorum. Birbirimize sürekli destek oluyoruz.

Yemek yedikten sonra Grant'e dönerken, bir konuda fikirlerini almak istiyorum. "Size bir sorum var. Sizce ben kötü bir sürücü müyüm?"

Yan koltukta oturan Gus, şok içinde bana bakıyor. O bir şey söyleyemeden, Franco söze giriyor. "Senin için kötünün tanımı nedir?"

"Bilmiyorum. Tehlikeli. Ben araba kullanırken hayatlarınız tehlikedeymiş gibi hissediyor musunuz?"

Sıra Gus'a geliyor. "Gayet iyi bir sürücüsün. Bunu sana kim söyledi? Sana araba kullanmayı ben öğrettim, hatırladın mı?"

Hatalı olduğunu göstermek için parmağımı sallıyorum. "İşte bu yüzden önyargılı davranıyorsun. Senin cevap hakkın yok." Dikiz aynasından arkada oturan üçlüye bakıyorum. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Jamie, sırıtıyor. "Neden soruyorsun?"

Onunla aynadan göz göze gelmeden önce dikkatli bir şekilde yolu kontrol ediyorum. "Birileri benimle yolculuk ederken ne kadar endişelendiğini dile getirmiş olabilir."

Jamie'nin yanında oturan Robbie de gülmeye başlıyor. "Kate birini fena korkuttuğunu söylemeye çalışıyor."

Suçlu bir ifadeyle gülümsüyorum. "İki kişi de olabilir."

Gus araya giriyor. "Bu saçma..." derken tekrar parmağımı kaldırım onu susturuyorum. Susup arkasına yaslanıyor.

Franco, diziyle koltuğumun arkasına vuruyor. "Canını sıkma, Kate. Bu onların korkaklığı. Sen hızlı ve sert bir sürücüsün. Bunda bir sorun göremiyorum. Konuyu kapatalım."

Gus'ın gülümsediğini göz ucuyla fark ediyorum. Yüzündeki onay ifadesiyle kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Keller

Kate bana mesaj atıp konserde buluşacağımızı söylediğince hayal kırıklığına uğradığımı inkâr edemem. Bunu hiç konuşmadık; ama konserden önce hep birlikte takılıp konsere beraber gideceğimizi düşünmüştüm. Onunla daha uzun vakit geçirme şansını kaçırdım. Birlikte geçireceğimiz her saniyeyi iple çekiyorum. Günün her saati görüşsek de ona doyamam.

Akşam 6.00 gibi Grounds'a uğrayıp Dan'den Katie'nin daha erken uğradığını öğrenince yıkıldım. Hem de bir erkekle gelmiş. Dan adını hatırlayamadı; ama uzun, yapılı ve sarışın olduğunu söyledi. Aklıma bu açıklama uyan hiç kimse gelmedi. Onu biraz daha zorlayınca, "Çok üzgünüm," dedi. İyi haberler asla üzgün başlamaz. Birbirlerine oldukça yakın davrandıklarını söyledi. Grounds'tan çıkarken elini Katie'nin omzuna atmış ve arabaya binerken alnından öpmüş. Kahretsin! Neden ona karşı neler hissettiğimi söylemedim ki? Şimdi bir başkasıyla beraber. Belki de hep onunla birlikteydi. Ona açılmamam gerektiğini anlamıştım. Beni paramparça edecek. Onu ilk gözüme kestirdiğim andan beri bunun farkındayım. Kasıtlı olarak kimseyi incitmedi; ama bu durum kaçınılmaz. Benim hatam. Yine de kendimi çok kötü hissediyorum. Bunun çok saçma olduğunu biliyorum ama ona çok kızgınım. Akşamki konsere gitmeyeceğim.

Chicago'dakilerle günlük telefon konuşmamı yaptıktan sonra, evdeki tekilayı içmeye başlıyorum. Tekila, kafa dağıtmak için harika bir içki, tüm vücudu uyuşturuyor. Nereden mi biliyorum? 8.30'da Shel ve Dunc beni almaya

geldiğinde, damarlarımda gezen bir şişe tekilayla, birkaç saat önce gitmeyeceğimi söylediğim partiye gitmek için can atıyorum.

Salona girmek için sırada beklerken, Shel Katie'ye sürekli mesaj atıyor. Shel, Katie'nin konser için şehre gelen birkaç arkadaşıyla yemek yediğini söylüyor. Evet, bir arkadaşıyla gittiğini biliyorum. Bu yüzden bu kadar sarhoşum.

Konser salonuna giriyoruz ve grup sahneye çıkınca, kalabalık çılgına dönüyor. Shel, Katie'nin nerede olduğunu bulabilmek için bir süre telefonda bağırıyor. Sonra, yüzlerce öğrenciyi iterek Katie ve arkadaşlarını bulmak için kendimize yol açmaya çalışıyoruz. Clayton'u daha önce bir kere Katie'yle Grounds'a geldiğinde görmüştüm, diğerlerini tanımıyorum. Hiçbiri, Dan'in tarif ettiği gibi uzun ve sarışın değil. Onun yanında olmadığı için biraz rahatlıyorum. Ona bakmak istemiyorum; ama kendimi tutamıyorum. Her zamanki gibi çok güzel. Saçları açık ve her zamanki gibi dağınık. Az önce yataktan çıkmış gibi dağınık... az önce seks yapmış gibi. Lanet olsun. Ondan başka hiç kimseye yakışmayacak ev yapımı tişörtlerinden birini giymiş. Üstünde, San Diego'yu Seviyorum, yazıyor. Bun tişörtü daha önce gördüğümü sanmıyorum. Beni gördüğüne sevinmiş gibi gülümsüyor. Bunun doğru olmasını ne çok isterdim.

Tamamen uyuşmuş olmama rağmen, kolumdan tutunca bana temas ettiğini hissediyorum. Eli her zamanki gibi soğuk; ama dokunuşuyla tüm vücudumu ısıtıyor.

"Seni gördüğüme çok sevindim!" diye bağırıyor.

Kendime engel olamıyorum. Sinirli bir şekilde, "Arkadaşın nerede?" diye soruyorum. Bu kelimeler bana ait değil gibi.

Geri çekilip şok içinde bana bakıyor. "Sen sarhoş musun?"

"Hem de nasıl," diyorum. "Dan bugün bir arkadaşınla Grounds'a uğradığını söyledi." Arkadaş, kelimesini elimle tırnak içine alıyorum. Sonra böyle saçma bir şey yaptığım için pişman oluyorum. Sonuçta birlikte değiliz.

Cevap verirken o da aynısını yapıyor. "Arkadaşım burada. Konserden sonra tanışırsınız." Kırgın bir şekilde dikkatini sahneye veriyor. Birkaç kez yer değiştirdikten sonra, Shel ve Clayton arasında kalıyor. Ben hep arkasında duruyorum. Hiç sabit durmuyor, sürekli hareket eden bir şeyi yakalamaya çalışıyor gibiyim.

İlk birkaç şarkıda müziği hissedemiyorum, kulağıma sadece birtakım sesler geliyor. Sahneye bile bakmıyorum. Kendimi sapık gibi hissediyorum; ama gözlerimi Katie'den alamıyorum. Sırtı bana dönük, aramızda sadece birkaç santim var. Dans edişini izlerken onunla ilgili kurduğum fanteziler farklı bir boyuta ulaşıyor. Kıyafetlerini yırtıp burada herkesin önünde onunla olma fikri beni delirtiyor.

İlk başta kafamda tüm şarkılar iç içe çalıyor. Sonra, şarkı sözlerini, gitarı ve davulu ayrı ayrı duymaya başlıyorum. Alkolün etkisiyle öfkem yok oluyor. Belki de bu, geçici bir öfkeydi. Belki de Katie'ye kimse kızamadığı içindir. Belki de, ona bu kadar yakınken anın tadını çıkarmak istediğim için.

Sırada yavaş bir şarkı var. Sahnede sadece solist kaldı, gitarını ayarlamaya çalışıyor. Bu adamın yetenekli olduğunu kabul etmeliyim. Çok acıklı bir şarkı çalıyor, bu sarhoşlukla tüm kelimeleri anlayamasam da önemsediğin birini kaybetmekten bahsettiğini biliyorum. Bu şarkının özel birine yazılmış olduğuna eminim. İçimde derin bir özlem hissediyorum. Birine dokunmaya ihtiyacım var. Ellerimi Katie'nin kalçalarına koyuyorum, karşı çıkmayınca da parmaklarımı yavaşça karnına götürüyorum. Başparmaklarım göğsünün bitiş noktasına, serçe parmaklarım

da kemerinde. Tişörtü çok ince, çıplak nasıl göründüğünü hayal edebiliyorum. Bana doğru yaslanıyor. Avuçları kollarıma değdiğinde, işimden bir ateş parçası geçmiş gibi hissediyorum.

Sanırım aklımı kaçırıyorum. Onunla tanışmadan önce hayatımdaki her şey yerli yerindeydi. Yapmam gereken her şeyi, olması gerektiği gibi, olması gereken zamanda yapıyordum. Peki ya şimdi? Şu an ona sarılıyorum ve bir erkek arkadaşı olduğunu biliyorum. Ondan çok etkileniyorum. Aptalca bir şey yapmaktan sadece birkaç saniye uzaktayım.

Bir saniye...

Kendimi durduramıyorum.

Çenemi yavaşça başına yaslayıp yanağımı saçının dalgalarında gezdiriyorum. Derince nefes alarak kokusunu içime çekiyorum. Muhteşem kokuyor. Sabit duruyor ama kollarımı bırakmıyor. Bu hareketinden, daha ileri gitmeme izin verdiğini çıkarıyorum. Eğilip burnumun ucunu boynunda gezdiriyorum. Kalbim küt küt atıyor, bunu o da hissediyor. Bir eliyle popomun hemen altını kavrıyor. Daha rahat hareket edebilmem için başını hafifçe eğiyor. Tüm vücudumu ona yaslıyorum, o da bana yaslıyor. Bu kadar insanın içinde uyarılmak utanç verici; ama bunu umursamak için fazla sarhoşum. Dudaklarımla boynuna dokunuyorum. Sıcak, yumuşak ve nemli. Dudaklarımı çekip dilimi boynuyla buluşturunca, hayatımın en heyecanlı anı son buluyor.

Şarkı bitti, kalabalık grubu alkışlamaya başlayınca herkes harekete geçiyor. Etki tepki kuralı yüzünden bu güzel anı sonlandırmak zorundayız. Herkes birbirini itiyor.

Dunc bana dirsek atıp kaşlarını kaldırarak gülümsüyor. Bu adam her şeyi görür.

Katie dönüp bana bakıyor. Dudağının kenarını ısırıyor. Dudaklarıma bakmadan önce göz göze geliyoruz. Kalbim duracak gibi.

Tüm gece bira içen ve en az benim kadar sarhoş olan Shel, tüm keyfimi kaçırıyor. Uyuşturucu kullanmış bir ergen gibi oradan oraya zıplıyor, Kate'e sarılarak bu şarkıyı çok sevdiğini ve solistin çok yakışıklı olduğunu söylüyor.

Tüm grup tekrar sahneye çıkıyor ve solist tişörtünü çıkarıyor. İşte bu, son darbe. Katie haricindeki tüm kızlar çığlık atıyor. Katie, gülümseyerek başını sallıyor. Kalabalığın enerjisi yükseldikçe, Katie benden uzaklaşıyor gibi.

Solist mikrofonu alıp kalabalığı sessizleştirmeye çalışıyor. Gürültü aniden dağılıyor. Bu herife hakkını vermeliyim, tüm gece kalabalığı çok iyi idare etti. "Bu geceki son şarkımızı çalacağız. Maalesef canlı söylediğimizde albümdeki kadar iyi olmuyor; çünkü tüm sözlerini ben söyleyince şarkı berbat bir hâl alıyor." Herkes gülmeye başlayınca, solist kalabalığı tekrar susturuyor. "Melek sesli, çok yetenekli bir arkadaşımız var. Bu şarkı onun sayesinde bu kadar güzel. Ama gördüğünüz gibi, kendisi grupta değil." Herkes hangi şarkıdan bahsettiğini bildiği için çılgına dönüyor. Ben de biliyorum. Killing The Sun. Üniversitenin radyo istasyonunda sıkça çalıyor. Güzel bir şarkı; fakat kadının sesiyle güzelleştiği konusunda haklı. Sesini iliklerinizde hissediyorsunuz. Seksi, kırılgan, aynı zamanda da kendine güvenen bir ses.

Kalabalığı bir kez daha susturduktan sonra devam ediyor. "Size iyi bir haberim var, Grant." Bateriste bakıyor, mikrofona konuşmadığı hâlde, "Dostum, bana çok kızacak," dediğini duyabiliyorum. Seyirciye dönerek, "Kendisi şu an burada, umarım sahneye çıkıp bizimle bu şarkıyı söyler," diyor. Kalabalıktan alkışlar ve ıslıklar yükseliyor.

Sahneden yaklaşık on metre uzaktayız ve solist bizim olduğumuz yöne doğru bakıyor.

"Hadi ama Gün Işığım, beni yalvartma." Dizlerinin üstüne çöküp ellerini çıplak, geniş ve kaslı göğsünde birleştiriyor. Adam Thor'a benziyor. "Lütfen... lütfen..." Her-

kesin ona eşlik etmesini istiyor. Şu an ben dâhil salondaki herkes yalvarıyor. Böyle güzel sesli bir kadının nasıl biri olduğunu görmek istiyorum.

Başını sallayıp gülüyor. "Tamam, bunu sen istedim. Ya buraya gelirsin ya da gelip seni zorla sahneye çıkarırım. Seçim senin." Bir süre bekliyor. "Seni uyardım," dedikten sonra, hiç tereddüt etmeden mikrofonu yere bırakıp sahneden atlıyor. Herkes ona dokunmaya çalıştığı için yavaşça ilerliyor. Tam Clayton'un önünde duruyor. Bu sırada, Katie'nin saklanmaya çalışır gibi Clayton'un arkasına çömeldiğini fark ediyorum. Clayton'un etrafından dolaşıp Katie'nin omzuna vuruyor. Başını kaldırdığında, solist parmağıyla Katie'yi çağırıyor.

Başını sallıyor. "Sahneye çıkmayacağım dostum," diye bağırıyor.

"Hadi, Gün Işığım. Olay çıkarmak istemiyorum."

Ayağa kalkıp onunla tartışmaya başlıyor. "Sence de bunun için biraz geç değil mi?"

Etrafına bakıyor. Tüm gözler onun üstünde. "Belki de." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Katie'yi omzuna alıyor. Vücudu, yenilgiyi kabullenmiş gibi hareketsiz kalıyor.

Bu da neyin nesi şimdi?

Etrafıma bakıyorum. Katie'nin arkadaş grubundaki herkes şaşkın görünüyor. En azından yalnız değilim. Katie şarkı mı söylüyor? Neden bundan hiç bahsetmedi? Söylediği şarkı radyoda çalıyor! Bunu bize neden söylemedi?

Katie'yi sahneye çıkarıp ardından kendi çıkıyor. Solist mikrofonu ayarlarken basçı Katie'ye sarılıyor. Mikrofon hazırlandığında, Katie yaklaşıp kalabalığa bakıyor. Özel olduğunu sandığı bir konuşma, mikrofondan tüm salona yayılıyor. "Kahretsin. Şu insanlara bir bakar mısın?"

Baterist, "Bu işi batırma, Kate," diye bağırıyor.

Katie, arkasını dönüp bateriste hareket çekiyor. Baterist

gülüyor. Her şeye verecek bir cevabı var, bu huyunu çok seviyorum.

Solist gitarının bandını takıp Katie'den birkaç metre ötedeki mikrofonda yerini alıyor. Onu kızdırmayı çok seviyor gibi pis pis sırıtıyor. Katie kaşlarını çatıyor, bir yandan da hafifçe gülümsüyor. "Seni öldüreceğimi biliyorsun, değil mi?"

Seyirciler gülüp merakla olacakları bekliyor. Solist, şarkının ilk notalarını çalarken, "Şarkı bitene kadar bekle. Sonra istediğini yapabilirsin, Gün Işığım," diyor.

Belki çok alkol aldığım için böyle hissediyorum; ama tüm bu yaşananlar bir rüya gibi geliyor. Müzik başlayınca, Katie çok küçük ama çok güçlü görünüyor. Her ağzını açtığında gözleri kapanıyor ve o muhteşem sesi tüm bedenimle hissediyorum. Şarkı, sonsuz bir anda yaşayıp sevmeyi anlatıyor. Bu gece son gecen gibi davran ve böylece onu sonsuzluğa ulaştırabilirsin. Güneşi öldürerek sabahı ve nihai sonları kovalayabilirsin. Marş gibi. Kalabalık şarkı söyleyip zıplayarak çok eğleniyor. Harika bir atmosfer var. Binlerce insan şarkının sözlerini derinlerde hissediyor.

Herkes Katie'ye hayran kalıyor. Kendini seyircilere adadı, şarkıda kayboldu. Şarkının son kısmını söylerken, üstündeki dikkati dağıtmak ister gibi geri çekiliyor. Sahnede olan hiçbir şeyi kaçırmamak için gülümseyerek gruptakileri izliyor. Katie'nin en iyi tarafı bu; asla görmezden gelmez, verilen emeği takdir eder.

Baterist ve basçı, son birkaç satıra eşlik etmek için solistin yanına gidiyor. Çok güzel bir uyum yakalıyorlar, Katie, onları izlerken çok mutlu görünüyor.

Şarkı bittiği anda, solist mikrofona, "Tüm alkışlar ona gelsin!" diye bağırıyor. Gitarını arkasına atıp Katie'yi kucaklayarak döndürüyor. Katie, sımsıkı tutunuyor. Gülüyor. Çok özel bir ana şahit oluyormuş gibi, onları izlerken rahatsız oluyorum. Ama başka bir yere bakamam.

Yine neşem kaçıyor. Grounds'a bu adamla gitti. Bir rock yıldızıyla. Onunla nasıl yarışabilirim ki? Öfke ve acı geri geliyor. Bundan nefret ediyorum, ama onu çok kıskanıyorum.

Grup son sözlerini söyleyip sahneyi terk ediyor. Dinleyiciler, gösterinin sona erdiğine ikna olduktan sonra dağılmaya başlıyor. Katie, sahnenin önünde bizi bekliyor. İki güvenlik görevlisi önünde durup insanların geçişini engelliyor.

Artık herkes birbirini duyabildiğine göre, Katie'nin arkadaşlarıyla tanışma vakti geldi. Kibar davranıyorum; ama çok kızgın olduğum için iki saniye sonra herkesin adını unutuyorum. Katie'nin çok iyi bir performans sergilediğinden bahsedip hep birlikte onu kutluyoruz. Daha doğrusu, grubun geri kalanı kutluyor. Kızgın, azgın, sarhoş ve berbat bir durumdayım. Yüzüne bakamıyorum.

Davetiyelerimizi gösterip güvenlikten geçtikten sonra Katie'yi takip ederek sahne arkasına gidiyoruz. Ne tarafa gitmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yok. Shel, yüzünü yumruklamak istediğim o adamla tanışabilmek için can atıyor.

Bateristle karşılaşıyoruz. Kafasını sıfıra vurdurmuş, kolları dövme kaplı. Sürekli gülümsemese korkutucu bir tip olurdu. Katie'ye sarılıyor. "Kate, berbat söyledin. Tüm konseri mahvettiğin için teşekkürler."

Katie, sinsice gülümsüyor. "Sen de çok kötü çaldın, dostum. Sanırım bu her gece çalma işi sana göre değil."

Gülüyor. "Seni özlemişim," deyip alnından öpüyor.

Katie, bateristi bizimle tanıştırıyor. Adı Frank ya da Fred, bilmiyorum. Hatırlamak için çok kızgın ve sarhoşum.

Katie, grubun geri kalanının nerede olduğunu sorduğunda, koridorun sonundaki kapıyı işaret ediyor. Dışarıda,

park hâlinde ve motoru çalışan bir tur arabası var. Lanet herif duvara yaslanmış sigara içiyor. Katie'yi görünce, sevinçten yüzü parlıyor. Sigarayı yere atıp üstüne basıyor ve bize doğru yürüyor.

Olayın geri kalanı, alkol, duygusallık ve umursamazlık içeriyor.

Tanışma merasimi. En yakın arkadaşı, Gus. Tüm hayatı boyunca yanında olan adam. Buraya taşınmadan önce seviştiği adam. Şimdi ondan gerçekten nefret ediyorum.

Herkes fotoğraf çekip imza alıyor.

Shel, otobüsün yanına kusuyor.

Clayton, arkadaşı ve diğer çift gidiyor.

Gus, Katie'ye sarılıyor. Ona sarılan ben olmalıydım.

Bu gece harika olduğunu söylüyor. Bunu söyleyen ben olmalıydım.

Onu ne kadar özlediğini söylüyor. Aramızda iki metre var ve şu an onu özlüyorum.

Şoför, otobüsün kapısını açıp bağırıyor. "Gustov, tren iki dakikaya kalkıyor."

Katie'nin yüzünde üzgün bir gülümseme beliriyor. Gitmesini istemiyor. Yüzündeki bu ifadeyi görmek beni öldürüyor.

Gus, sıkıca sarılıp alnından öpüyor. "Teşekkürler, Gün Işığım. Yarın konuşuruz. Seni seviyorum."

Katie, "Ben de seni, Gus," diye cevap verince perişan oluyorum.

"Neden bana birlikte olduğunuzu söylemedin?" Sesim boğuk ve çaresiz geliyor. Gerçekten bu ben miyim?

"Ne?" Şaşırıyor. "Biz birlikte değiliz."

Kucaklaşmaları sona eriyor.

Ona doğru yürüyorum. "Berbat bir yalancısın," diyorum yüksek sesle.

Katie'yi yan tarafa çekiyor. Birden herifle burun buru-

na geliyoruz. "Kimse onunla böyle konuşamaz." Sanırım bu bir tehdit.

Bana yumruk atmasını istiyorum. Acımı dindirsin. Gözlerimi kısıp azarlayıcı bir sesle, "Seninle konuşmuyordum dostum," diyorum. Sarhoşken laf sokan biri olabiliyorum.

Sabrının taştığını hissediyorum. "Beni tanımıyorsun, bana dostum demeye kalkma sakın."

"Yumrukla beni."

Yumruğuyla tişörtümü tutup çekiyor. "Ne dedin sen?"

Cevap veremeden, biri beni arkamdan tutuyor. Dunc, "Bu kadar yeter, Banks" diyince, beni kollarımdan çekiştirerek büyük bir felaketi engellediğini anlıyorum. Gus, elini üzerimden çekiyor. Dunc, konuşup beni yatıştırmaya çalışıyor. "Sakin ol, dostum. Hadi gidelim buradan."

Katie, yine önümde beliriyor. "Gus benim en iyi arkadaşım, Keller. Sorun ne?" Kızgın değil, sadece kırgın.

Sinirli bir kahkaha atıyorum. "Sorun mu ne?" Sadece o duyabilsin diye sesimi alçaltıyorum. "Ben en yakın arkadaşlarımla sevişmem, sorun bu." Yüzü düşüyor. Dikkatini çekmeyi başardığıma göre artık susmalıyım; ama saçma sapan konuşmaya devam ediyorum. "Bir belirsizlik yaratmak istiyorsun, değil mi?" Dunc beni geri çekmeye çalışıyor, bir süre sonra karşı koymuyorum. Gus'ı işaret ederek, "Sen kazandın dostum," diyorum kısık bir sesle. Sonra tekrar ediyorum. "Sen kazandın." Yenilgiyi kabullenince daha da sinirleniyorum. "Katie senin."

Yeşil Dev'e nasıl geldiğimi ve arada neler olduğunu hatırlamıyorum. Shel, arkadaki koltukta sızmış. Dunc, yol boyunca beni azarlıyor. Hiç dinleyecek durumda değilim.

Kendimden geçmiş bir şekilde yatağa yatarken her tarafa kusmam dışında, gecenin tüm özeti bu.

30 Ekim, Pazar

Keller

Dün akşam sergilediğim üstün performansla, dünyanın en aşağılık insanı ödülünü almaya hak kazandım. Berbat hissediyorum.

Dunc uyandıktan sonra, Grounds'tan birkaç fincan kahve alıp daha rahat konuşabilmek için eve dönüyoruz.

"Keller, dün gece neydi öyle? Kate'e karşı boş olmadığını biliyorum; ama dün sınırlarını aştın. O sen değildin. Seni daha önce hiç öyle görmedim." Azarlamadan, sakince konuşuyor.

Elimdeki kahveye bakarak, "Biliyorum," diyorum.

"Bu sabah onunla konuştun mu?"

"Hayır," diyerek başımı sallarken kafatasımda şiddetli bir ağrı beliriyor. Onunla konuşma fikri beni çok korkutuyor. Ona bir özür borçluyum; ama şu an konuşamam. Ona kızgın değilim, kendime kızgınım. Ona karşı olmasa da, bu kızgınlığı hissetmesini istemiyorum.

"Dün gece buradaydı, biliyorsun değil mi?"

Bu konuda hiçbir fikrim yok. "Ne? Katie buraya mı geldi?"

"Evet, biz eve döndükten yaklaşık yarım saat sonra geldi."

Harika. O sırada ben, kendi kusmuğumda yüzüyordum. Her şey ortada.

"Senin için endişelenmiş."

"Benim için mi endişelenmiş?"

"Evet, uzun bir süre konuştuk. Sana önem veriyor, Keller. Seni üzgün görmek istemiyor."

Zonklayan başımı tutuyorum. "Ona bok gibi davrandım, Dunc. Ona bok gibi davrandım ve üzülmemi istemiyor." Kendi kendime olayın daha da karmaşık bir hâle gelmesine gülüyorum.

"Lily'yle yaşadıklarından dolayı yeni bir ilişki istemediğini biliyorum, ama üzerinden dört yıl geçti. O da iyi bir insandı, dostum. Ama artık zamanı geldi."

Yanan gözlerimi ovuşturuyorum. Artık adını duymak bana eskisi gibi acı vermiyor. "Stella ne olacak?"

Bu soruya bir cevabı yok gibi kaşlarını kaldırıyor. "Dinle, Banks. Bu senin hayatın. Kate gerçekten çok iyi biri. Shelly'ye karşı da çok iyi. O geldiğinden beri Shelly'nin ne kadar değiştiğini görüyorsun. Shelly onu bu kadar seviyorsa, ben de seviyorum. Ama dün akşamki konuşmadan sonra, Kate'in tanıştığım en ilgili ve en samimi insan olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Esaslı kız, dostum. Bir sürü soru sordum ve hepsini cevapladı. Bunu yapmak zorunda değildi; ama yaptı. Gus'la çok samimi bir ilişkisi var; ama sadece arkadaş olduklarına inanıyorum. Onu çok eskiden beri tanıyor..."

"Onunla yattı," diyerek sözünü kesiyorum.

Tekrar kaşlarını kaldırıyor. "Sen hayatında sonuçlarını düşünmeden hiçbir şey yapmadın, değil mi?"

"Evet, ama..."

Sözüm kesiyor. "Ama ne? Bu olay yaşandığında onu tanımıyordun. Bu yüzden, yargılamaya hakkın yok."

Olaya iki taraftan da bakabiliyor. "Haklısın." Başım hâlâ çok ağrıyor; ama onunla göz göze gelebilmek için çenemi kaldırıyorum. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum, Dunc. Bu kadar yoğun şeyler hissetmek beni korkutuyor. Onun için her şeyi bir kenara bırakıp tüm geleceğimi değiştirebilirim gibi geliyor." Tüm hayatım boyunca, geleceğim hakkında söz sahibi olamadım. Ailem benim için her şeyi planlamıştı. Bir şeyler ters gittiği anda, ufak bir dokunuşla, çizdikleri yola kaldığım yerden devam ettim.

Gülümseyip ayağa kalkıyor ve sırıtma vuruyor. "Tüm bunları sana iki ay önce anlatabilirdim. Bana sormalıydın. Başını beladan kurtarmış olurdum."

"Sence onu aramalı mıyım?" Bu konularda daha iyi olduğu için ona soruyorum.

"Kesinlikle özür dilemelisin. Bugün biraz dinlen, yarın kendini daha iyi hissedince ararsın."

31 Ekim, Pazartesi

Kate

5.00'te berbat bir baş ağrısıyla uyanıyorum; ama yataktan kalkıp ağrı kesici alacak gücüm yok. Sabah dersleri boyunca ağrı dinmiyor, sanki ben bu ağrıyla yaşamak istiyormuşum gibi. Ekim ayı başladığından beri bugünün gelmesinden korkuyordum. Bugün Gracei'in doğum günü.

Minnesota'ya geldiğimden beri, ilk defa bugün San Diego'yu özledim. O kadar özledim ki, karnım kasılıyor, başım ağrıyor, kafam dağınık. Bu hastalığa iyi gelecek tek şey, Gus'la konuşmak. Şu an konser için Denver'a gidiyorlar.

Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri derslerim çok yoğun, 7.30'dan 2.00'ye kadar on dakika bile boş vaktim yok. 2.01'de dersten çıktığım an Gus'ı arıyorum.

"İyi misin, Gün Işığım?" Normalde beni hiç böyle selamlamaz.

Neşeli davranmaya çalışıyorum. Uzun zamandır neşeli taklidi yapmamıştım. "Daha kötü zamanlarım oldu."

"Zor bir gün, öyle mi?"

Bu kadar sahtelik yeter. Sonuçta konuştuğum insan Gus. "Evet."

"Evet." Yalnız bir kelimeyle, beni anladığını, aynı fikirde olduğunu ve kabullendiğini anlatıyor.

Göğsüm sıkışıyor, boğazım acıyor. Tek kelime etmeye çalışırsam ağlayacağım. Hatırladığım kadarıyla, hayatımda sadece bir kere ağladım. Bedenim milyonlarca parçaya ayrılıyor ve bir daha asla bir araya gelmeyecek gibi hissetmiştim.

Gus, bir süre sessiz kaldıktan sonra bir hikâye anlatmaya başlıyor. Bu adamı seviyorum. Şu an bir tek onun sesini duymaya ihtiyacım olduğunun farkında. "Bu sabah Gracei'i düşünüyordum. Eğer şu an dünyanın herhangi bir yerinde olma şansım olsaydı, San Diego'da Gracei ve senle balık tutuyor olmak isterdim. Gracei'in ilk balık tutuğu anı hiç unutmayacağım. Oltayı geri sararken deliler gibi heyecanlıydı, sonra kancanın ucunda gerçek, canlı bir balık olduğunu fark etti. Birden heyecanı söndü ve hayal kırıklığına uğradı. Balık ölmeden önce kancadan çıkarıp tekrar denize atmam için bana resmen yalvardı."

Onu böyle düşünmek bugünü daha kolay atlatmama yardımcı oluyor. "Evet, ama bir sonraki hafta yine gitmek istedi."

"Ve bir daha hiç kancasına yem takmadık." Sesi eskisi kadar üzgün gelmiyor. Gülümsemesini hissedebiliyorum. "Saatlerce köşede oturup oltanın suda dalgalanışını izlerdi. Beş dakikada bir, büyük bir balık yakaladığını düşünür, oltayı hızlıca kanca dışarı çıkana kadar sarardı. Balık yakalayamadığında hiç üzülmezdi, hatta rahatlardı."

Bu olayı dün gibi anımsıyorum. İhtiyacım olan da buydu. "Eve dönerken sana ne derdi, hatırlıyor musun? 'Sanırım balık tutma konusunda pek şanslı değilim, Gus.'"

Gülüyor. "Her seferinde."

"Sen de ona, 'Sen şanssız değilsin, Gracei. Balıklar çok şanslı. Zaten tuttuğumuz balıkları yemiyoruz, annem yemek istediğinde marketten alıyor,' derdin."

"Kocaman gülümserdi, gözleri neredeyse kapanana kadar."

"Sonra sen yanaklarını içine çekerek balık dudağı yapardın, kıkırdayarak ne kadar aptal olduğunu söylerdi."

Gus, derin bir kahkaha atıyor. "Gracei çok güzel gülüyor, sürekli gülerdi. İkinizin ortak yanı bu. İkiniz de gülmeyi çok seviyorsunuz."

"Çok mutluydu, Gus. Tanıdığım en mutlu insan. Hayat bok gibi olsa da, umursamazdı. Hep gülerdi. Onu çok özledin."

"Ben de, Gün Işığım. Ben de."

Genelde olumsuz konuşmalardan kaçınırım; çünkü olumsuz konuşmalar olumsuz olaylar doğurur. Mutsuzluğu tetikler. Tüm bunları bir yana bırakacak olursak, Saat 8'de kantinden çıkarken dayanma gücümün sonuna geliyorum. Bugünün çok berbat geçtiğini kabul etmeliyim.

Gracei'i özlüyorum, başım hâlâ ağrıyor ve karnımda bir sancı var. Yurda dönerken yol boyunca dua ediyorum. Lütfen Tanrım, Bu gece Sugar odada olmasın. Biraz sessiz kalmaya ve iyi bir uyku çekmeye ihtiyacım var.

Henüz kapıyı açmadan içeriden Sugar'ın sesini işitiyorum. Belki de Tanrı bu gece mesai yapmıyordur.

Sugar, yatağında telefonla konuşuyor. Beni görür görmez, *burada olmandan rahatsız oluyorum keşke gitsen* bakışını atıyor. Cumartesi akşamı konsere o da gelmişti, bu olaydan sonra cadaloz tavırlarının arttığı apaçık ortada.

Hafifçe gülümsüyorum. "Nasılsın, Sugar?"

Sonra, bu sabah bitirip yazıcım olmadığı için kütüphanede yazdırdığım makalenin yerde olduğunu fark ediyorum. Bu makaleyi yarın sabah 7.30'a kadar teslim etmem gerekiyor ve eski kafalı öğretmenim elektronik ortamdan gönderilen ödevleri kabul etmiyor. Yazılı çıktısını aldığım bu ödev, şu an üstündeki bot izleriyle yerde duruyor.

Hemen Sugar'ın ayağına bakıyorum. Hâlâ o suç aletini giydiğine eminim.

Sugar'la konuşmadan önce biraz sakinleşmek için kütüphaneye gidip ödevin yeni bir kopyasını almam gerekiyor. Bugün fazlasıyla olumsuz konuşma yapıldığından ve gerçekten kötü bir gün geçirdiğimden dolayı, kendime hâkim olamıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diyorum. Çok sinirli olmama rağmen, sakin bir tonda konuşuyorum. Tek istediğim şey biraz uyku.

Yüzüme bile bakmıyor.

Yatağının yanına gidiyorum, sesim hâlâ sakin. Annemle kavga ederken, Gracei üzülmesin diye hep sakin davranmaya çalışırdım. Yıllarca bu konuda kendimi geliştirdim. "Sugar, bu ne böyle?" diyerek kâğıtları işaret ediyorum.

Beni umursamayarak telefonda konuşmaya devam ediyor. İnanamıyorum. Benim eşyalarıma zarar veriyor ve sonra da umursamıyor.

Hafifçe sesimi yükseltiyorum. "Bu kâğıtlara ne oldu, Sugar?"

Hâlâ umursamıyor.

Lanet olsun.

İşte şimdi çok kızgınım. Hiçbir zaman bağıran biri olmadım. Kontrolümü kaybetmeyi hiç sevmem ve bağırmak, kontrolü kaybetmenin en uç noktası gibi geliyor. Bunun yerine, karşımdaki insanın beni duymak için gayret etmesi gereken bir sakinlikte konuşmayı tercih ederim. Bu şekilde en azından anlaşılabilir olmaya çalışırım. "Sugar, gerçekten şiddet seven biri değilim; ama şu an telefonu kapatıp burada ne olduğunu anlatmazsan o telefonu alıp kıçına sokarım."

Gözleri açılıyor. "Şimdi kapatmam gerek. Seni sonra ararım." Telefonu kapatır kapatmaz, o küstah tavrına devam ediyor. "Ne var?"

Yeri göstererek, "Bunlar ne?" diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Yanlışlıkla oldu. Masanın yanından geçerken düşmüş."

"Sonra ne oldu? Sonra yanlışlıkla burada Meksika dansı mı yaptın?"

"Üzgünüm." Hayatımda duyduğum en samimiyetsiz özür. "Siktir git," dese de aynı hissederdim.

Masadan çantamı aldıktan sonra, kapıdan ona sesleniyorum. "Gerçekten seninle arkadaş olmak istiyorum, Sugar; ama sen sınırları zorluyorsun. Birkaç tişörtümü mahvettin, birçoğunu geri getirmedin, buzdolabındaki yiyeceklerimi yedin ve gecelerce kendi odama girmemi engelledin. Şimdiye kadar hep alttan aldım. Ödevimi mahvetmeye nasıl cesaret edersin? Buraya gelme sebebini bilmiyorum; ama ben eğitim almak için geldim ve bu konu benim için önemli." Gözlerimi kısıp dişlerimi sıkarak onu tehdit ediyorum. "Bundan böyle benim eşyalarımdan uzak duracaksın."

Korku dolu gözlerini devirmeye hâlâ cesaret edebiliyor. Korkunun kokusunu bir kilometre öteden alabilirim ve şu an benden korkuyor. Öfkeli bir şekilde, "Her neyse," diyor.

Onu boğmak istiyorum; ama daha masum ve etkili bir yöntem uygulamaya karar veriyorum. "Siktir git, Sugar." Kapıyı çarpıp çıkıyorum.

Kütüphaneye yürürken kara ve soğuğa katlanmak zorundayım. Ödevimi tekrar almak birkaç dakika sürüyor; ama odaya gitmek için yeterince sakinleşene kadar oturup kitap okuyorum. Bu kadar sinirlenmekten nefret ediyorum. Eskisinden daha bitkinim. Fakat gerçek şu ki, kin tutma konusunda hiç iyi değilim.

Odaya döndüğümde Sugar'ın gittiğini görüyorum. Benim yüzümden gittiğini düşünerek kendimi biraz suçlu hissediyorum; ama güzel bir uyku çekince hepsi geçiyor.

Sanırım Tanrı sesimi duydu.

1 Kasım, Salı-
2 Kasım Çarşamba

Kate

Bu aralar düzenli olarak ağrı kesici kullanıyorum. Elimdeki neredeyse bittiği için, çiçekçiden dönerken, Grounds'un karşısındaki markete uğruyorum.

O kadar bitkin bir hâldeydi ki, onu görünce zar zor tanıdım. Belki de markete girmemek daha iyi bir fikir. Cumartesi gecesinden beri Keller'ı görmedim ve yolda karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Genelde iletişim konusunda planlı davranmam. Ama sakinleşmek için birkaç güne daha ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Bencil yanım, seni görmeden arkanı dön ve uzaklaş, diyor. Şefkatli yanım ise, berbat görünüyor, ona yardım etmelisin, diyor.

Şefkat her zaman kazanır.

"Keller? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Bir süre tepkisiz kalıyor. Başını çevirmesi normalden çok daha uzun vakit alıyor. Gözleri kan kırmızısı, etrafında mor halkalar var. Saçları kafasına yapışmış. Haftalardır duş almamış gibi görünüyor; ama en az birkaç gün önce aldığını biliyorum. Çok hasta.

Boş gözlerle bana bakıyor. Konuşmak çok güç olduğu için mi, yoksa konuşmak istemediği için mi susuyor, bilemiyorum.

Elimin tersiyle alnına dokunuyorum, o da başını eğiyor. Çok terli ve ateşi var. Ateşli hastalıklardan hep çok korktum. Gracei ateşlendiğinde uyuyamazdım. Yatağın yanında oturup beklerdim. Hep elini tutmamı isterdi.

Korktuğumu belli etmeyerek, "Keller, neden yatakta değilsin? Yanıyorsun," diye fısıldıyorum.

Bitkinlikten ölüyor. Sokakta yürüyecek gücü nasıl bulduğunu merak ediyorum.

Önündeki raflara göz gezdiriyorum. "Ne alacaksın, tatlım?"

Ateşin etkisiyle sayıklıyor.

Elimi uzatıyorum, elini omzuma atmayı tercih ediyor. Çok çaresiz görünüyor. Onu eczanenin yanındaki banka oturtuyorum. Ağrı kesici, tavuk çorbası, domates çorbası ve portakal suyu alırken, eczacıya Keller için ne verebileceğini soruyorum.

Keller'la evine doğru zorlu bir yolculuğa çıkıyoruz. Kapıyı kimse açmadığından cebinden anahtarını arıyorum.

Girer girmez kendini yatağa atıyor. İlaçlarını verdikten sonra ateşini düşürmeye çalışıyorum. On saniye neler yapabileceğimi düşünüyorum. En sonunda, Gracei'in ateşini her zaman düşüren yöntemi uygulamaya karar veriyorum. Şu an utanmanın hiç sırası değil, bu yüzden onu iç çamaşırına kadar soymaktan çekinmiyorum.

Bu tip hastalıklar beni endişelendiriyor. Uzaklaşmak istediğim ama yapamadığım bir endişe. Suçluluk duyduğumdan değil, birinin bana ihtiyacı olduğundan.

Yatağı tek kişilik olsa da, bir şekilde yanına sığmayı başarıyorum. Yatak başlığı olmadığı için duvara yaslanıp oturuyorum. Elini tutup alnındaki ıslak saçları arkaya atı-

yorum. Bu sırada kendi kendime mırıldanıyorum. Uyumamak için edindiğim bir alışkanlık. Ateşi düşünce sakinleşiyorum. Sonra, fark etmeden uyuyakalmışım.

Uyandığımda, karanlığa alışmam birkaç saniye sürüyor. Giysi dolabının üstündeki saat 12.17'yi gösteriyor. Oturarak uyuduğum için boynum ağrıyor. Kafası kalçamın üstünde, bir kolu da iki bacağımın arasına uyuyan Keller, beni olduğum yere hapsediyor. Nefesimi tutup yukarıdakinden bir ricada bulunuyorum. Tanrım, lütfen ateşi düşmüş olsun, derken elimle alnını kontrol ediyorum. Vücudu kuru ve soğuk. Tavana bakarak, teşekkürler büyük adam, diyorum.

Çişim var. Karnım gurulduyor. Vücudum beni öldürüyor.

Keller'ın ateşi düştüğü için bu acıya katlanabiliyorum. Yanımda huzur içinde uyuyor.

Yapmam gerekeni yapıyorum. Tüm bedenini hissetmek istiyorum. Dokunmak, insanın en önemli ihtiyaçlarından biridir. Küçükken, Gracei, Audrey ve Gus sürekli bana sarılır, elimi tutar, anımdan öperdi. O günleri özlüyorum. Şimdi, Keller'la burada geçirdiğim her anın tadını çıkaracağım. Uyumamaya çalışsam da, kendime engel olamıyorum. Uykusuzluk yerini bitmeyen bir yorgunluk hissine bıraktı.

Öksürük sesiyle uyanıyorum ve bilincim henüz açılmadığı için içgüdülerimle tepki veriyorum. "Gracie?" Endişeliyken insanın uykusu çok hafif oluyor. On dokuz yıl boyunca Gracei'le bir gözüm açık uyudum. Biri kâbuslarından kurtulmak, gece tuvalete gitmek ya da elinizi tutmak için size güveniyorsa, ister istemez beyninizin bir kısmı hep uyanık oluyor.

"Katie?" diyor şaşkınlıkla.

Anılarımdan bir an önce kurtulmaya çalışırken özür diliyorum. "Üzgünüm, Keller. Benim, Kate."

Karanlıkta beni görmeye çalışarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Dün akşam markette karşılaştık. İlaç arıyordun. Hatırlamadığına eminim, epey bitkin görünüyordun. Seni evine getirdim. Duncan evde olmadığı için seni yalnız bırakmak istemedim. Umarım senin için bir sorun yoktur." Saate bakıyorum. Gece 3.53.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor üzülerek.

"Aslında zorundaydım," diyerek gülüyorum. "Suçluluğa alerjim olduğunu sana daha önce söylemiş miydim? Seni orada bırakıp gitseydim kendimi hiç affetmezdim." Tepki vermeyince, bir sonraki önemli soruya geçiyorum. "Aç mısın, Keller? Tavuk çorbası aldım. İstersen hazırlayabilirim."

"Üzgünüm, Katie," diye fısıldıyor. Hastalığından bahsetmediğini seziyorum.

Affetmeyi asla bir yücelik olarak görmem. Bazı insanlar öyledir. Affetmek bir ödül, asil bir davranış gibi. Bundan nefret ediyorum. İyi ya da kötü, kolay affediyorum çünkü içimden böyle davranmak geliyor. Keller'ın saçlarını arkaya atıp alnından öpüyorum. "Biliyorum." Yataktan kalkıyorum. "Çorba yapacağım."

Tuvalete gittikten sonra üç ağrı kesici alıp çorbaya başlıyorum. Keller, bir şeyler giydikten sonra bana katılıyor. Bana yardım etmek istese de, ısrar edip onu koltuğa oturtuyorum.

"Gracie kim?" Az önceki sayıklamamdan bahsediyor.

"Kız kardeşim."

Uykulu gözlerle gülümsüyor. "Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

Kaynamaya başlayan çorbayı karıştırırken başımı sallıyorum.

"Senden küçük mü, yoksa büyük mü?"

"Büyük." Çorbayı iki kâseye boşaltıp kâseleri Keller'm önündeki sehpaya taşıyorum.

"San Diego'da mı?"

Normalde, San Diego'daki hayatımla ilgili tüm soruları geçiştiririm. Bu benim özel ve kişisel hayatım. Sebebini bilmiyorum ama şu an Gracei'ten bahsetmek istiyorum. "Dün Gracei'in yirmi birinci yaş günüydü. Benim kahramanımdı. Ona hep hayrandım. Tanıdığım en temiz kalpli insan oydu." Cehenneme gidip gelmiş gibi görünse de, yüzünde bir mutluluk var. Dünyadaki en önemli konu buymuş gibi, dikkatle beni dinliyor. O böyle dinlerken devam etmek, Gracei'i hiç tanımayan birine anlatmak istiyorum. "Hiç kendi kabuğunda rahat ve mutlu biriyle tanıştın mı? Mutluluğunu herkese bulaştıran biriyle? Birinin hayatının bir parçası olmayı hak edebilmek için daha iyi bir insan olmak istedin mi?"

Gülümsemesinde, ne demek istediğimi anladığını görüyorum. Onun hayatında da bir Gracei var.

Bedenim milyonlarca parçaya ayrılıyor ve her bir parça acımı yansıtıyor. Yine de gülümsüyorum. "İşte o Gracei'ti."

Aklındaki soruyu sormaktan çekiniyor, bu yüzden o sormadan cevaplıyorum. "Geçtiğimiz Mayıs zatürre ve enfeksiyon sebebiyle onu kaybettik. Hastaneye yatmadan önce, onu aynı hafta içinde üç kez acile götürdüm. Nefes alamıyordu. Bembeyazdı. Son götürdüğümde, doktor yine öksürük şurubu verip bizi eve göndermeye çalışınca o kadar çıldırdım ki, güvenliği çağırıp beni zorla dışarı attılar. En sonunda yatırmayı kabul ettiler." Derin bir nefes alıp devam ediyorum. "Ciğerleri sıvıyla kaplanmıştı. Hastaneye ilk yattığı gece kanından bir tür enfeksiyon kapmış. İki gün sonra öldü." Gözyaşlarımı tutmak için gözümü

kapatıyorum. Boğazım acıyor, kendime ağlamamam gerektiğini hatırlatıyorum. Dudaklarım titriyor. Sadece Gracei'in öldüğü gece ağlamıştım.

Keller ellerimden tutup beni ayağa kaldırırken gözlerimi açmıyorum. Keller bana sıkıca sarıldığında gözlerimi açmıyorum. Gözyaşlarım tişörtüne dökülürken gözümü açmıyorum. "Üzgünüm, Katie," diyerek sırtımı okşarken gözlerimi açmıyorum.

Son birkaç ayın yükünün hafiflediğini hissettiğimde, gözlerimi açıyorum. Keller'ın sıkıca tuttuğum tişörtünü bırakıp, geri çekiliyorum. Gözyaşlarımı siliyorum. Derin, acılı bir nefes vererek ona bakıyorum. "Üzgünüm, bunu yapman gerekmiyordu."

Keyifsiz olduğu belli, yine de gülümsemeye çalışıyor. "Aslında gerekiyordu."

Az önceki konuşmamızı hatırlıyorum. "Senin de mi suçluluk duygusuna alerjin var."

"Hayır, seni üzgün görmek beni mahvediyor. Evrenin buna izin vermemesi gerek. Sen ve üzülmek... hiçbir zaman bir arada olmamalısınız." Tekrar sarılıyor. "Bu konuda konuşmak istemediğini söylemiştin. Bu yüzden mi daha önce hiç bahsetmedin?"

Tekrar tişörtünü tutuyorum. Bilincimi kaybetmemek için bir yere tutunmalıyım. Titreyerek nefes alıyorum. "Canım yanıyor. O, benim dünyamdı. Hayatında çok özel birinin olması ve sonra sonsuza kadar elinden alınması ne demek biliyor musun?"

Çenesini başıma yaslayıp daha sıkı sarılıyor. "Biliyorum."

Burnumu çekiyorum. "Üzgünüm, şikâyet etmek istemiyorum; ama berbat bir durum, değil mi?"

"Evet."

"Kimdi? İstemiyorsan bu soruyu cevaplamak zorunda değilsin."

"Kız arkadaşım. Aslında nişanlım. Bu olay yaklaşık dört yıl önce oldu. Adı Lily'ydi." Derin bir nefes verirken bunu dile getirebildiği için rahatlamış görünüyor.

"Bu konudan hiç bahsetmedin. Herkes biliyor mu?" Yanağımı göğsüne koyuyorum. Yüzüne bakarak onu rahatsız hissettirmek istemiyorum. Göz teması, tüm samimiyeti bir anda yok edebilir.

"Dunc ve Rome biliyor. Grant'teki ve Chicago'daki hayatımı ayrı tutmaya çalışıyorum. Az önce söylediğin gibi, benim de canım yanıyor. Fakat eskisi kadar değil. Onu artık özlemediğimden değil; ama her canlının sevgiye ihtiyacı olduğunu öğrendim. Başka birini sevmek ona olan sevgimi azaltamaz. Ondan önce hiç sevilmemiştim. Ailem çok hırslı. Hedef odaklı bir hayatları var. Bana sevgi vermediler, sürekli beklentilerini karşılamamı istediler. Ahlaklı bir insan olmamı, iyi notlar almamı, her isteklerini yerine getirmemi, babam doktor, annem avukat olduğu için tıp ya da hukuk okumamı beklediler. Lily'yle tanışana kadar hiçbir beklentiyi boşa çıkarmadım." Derin bir nefes alıyor. "Karşılığında hiçbir şey beklemeden beni sevmişti. Kendimi ilk defa özgür hissetmiştim. Onu kaybedince, bu özgürlüğü de kaybettim. Beklentiler, yeni birtakım kurallarla geri döndü."

Şimdi yüzüne bakmalıyım; çünkü bu, birini kaybetmekten daha acı. Bu, kendini kaybetmek. "Keller, bu senin hayatın. Bu arabanın şoförü sensin."

Gülüyor. "Hayır, ben sadece bir yolcuyum. Sorun değil, Stella iyi bir sürücü."

Gülümsüyorum. "Stella mı?" Keller'a yavaş yavaş âşık oluyorum, özellikle Lily olayını öğrendikten sonra onunda alsa birlikte olamayacağımı biliyorum, ayrıca onu mutlu eden başka bir kadın olduğunu öğreniyorum. Şu an mahvolmam gerekiyor; ama aksine çok mutluyum. Keller'ı

seven ve onun da sevdiği biri var. Flört etmemiz, konser gecesi olanlar, hepsi benim yanlış anlamammış. Biz arkadaşız. Keller'ın masal perisi Stella.

Başını eğip bir şey söyleyip söylemeyeceğine karar veremiyor gibi dik dik bana bakıyor. "Bu hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Muhtemelen ders çalışacağım. Neden sordun?"

"Chicago'da ders çalışmaya ne dersin? Seni Stella'yla tanıştırmak istiyorum. Yüzünde o karşı koyamadığım gülümseme var.

Milwaukee yolculuğumuzu ve onu ikna etmek için ne kadar uğraştığımı hatırlayıp, "Hep böyle ani kararlar mı verirsin?" diyerek dalga geçiyorum.

Sırıtarak başını sallıyor. "Hayır. Bana kötü örnek oldun."

Samimi bir cevap verdiği için gülümsüyorum. "Bu teklifine heyecanlandığımı kabul etmeliyim. Seninle Chicago'ya gelip gizemli Stella'yla tanışmayı çok isterim."

Bana tekrar sarılıyor, bu sefer farklı hissediyorum. Arkadaşça. Hislerimi yatıştırıp onunla arkadaş olabilirim. Alnımı öpünce, Gus'ı anımsıyorum. "Teşekkürler, Katie. Sen harika bir kadınsın. İnsanlara kötü örnek oluyorsun; ama harika bir kadınsın." Beni bir süre olduğum yerde öne arkaya sallıyor.

"Bu, hayatımda duyduğum en güzel iltifatlardan biri olabilir." Kalbimin içine işliyor. "Sen de hiç fena sayılmazsın."

Gülüyor. "Ben tam bir baş belasıyım, ama teşekkürler."

"Biraz dinlensen iyi olacak, baş belası. Bugün sana iş ya da okul yok. Hâlâ berbat görünüyorsun."

Başını sallıyor. "Bu sabah ne güzel iltifatlar ediyorsun."

Gülümsüyorum. "Üzgünüm, Keller. Gerçeği söylüyorum. Bu kadar yakışıklı olduğun için muhtemelen bunu

daha önce hiçbir kadından duymadın. Ama dün gece çok sağlam bir dövüşçüyle karşılaştın ve seni yerle bir etti. Şimdi bu çorbayı iç, duş al ve güzelce uyu."

Aniden uyku beliriyor. "Bu bilimsel açıklama için teşekkür ederim."

Gözlerimi deviriyorum; ama doğal insanların yanında kendimi çok rahat hissediyorum. Gus'la olduğu gibi. Çorbalarımızı içtikten sonra Keller duş alırken bulaşıkları yıkıyorum. Sonra da saat 5.00'te onu yatağına yatırıyorum. Alnından öperek, "Şimdi çok daha güzel kokuyorsun, terliyken berbat kokuyordun."

Gülüyor. "Beni bu kadar övmek zorunda mısın? Egomu zedeliyorsun."

"İyi geceler, Keller. Uyanınca beni arayıp durumun hakkında haberdar et, tamam mı?"

Gülümsüyor. "Tamam, Doktor Sedgwick."

Tam kapıyı açacakken beni durduruyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Bir rock yıldızı olduğunu neden kimseye söylemedin?"

Benden bahsederken böyle tuhaf bir unvan kullandığı için gülüyorum. "Çünkü rock yıldızı değilim. Bu Gus'ın işi, benim değil."

"O gece inanılmazdın. Çok güzel bir sesin var. Hiç kimsenin bilmediğine inanamıyorum."

İnsanlara beni başka biriyle karıştırdıklarını söyleyerek tüm hafta kampüsteki sorulardan ve bakışlardan kaçmaya çalıştım. "Buradaki ve Chicago'daki hayatını birbirine karıştırmak istemediğini söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor.

"Ben de." Cevap bu kadar basit.

"Benimle ilgilendiğin için teşekkürler, Katie."

Gülümseyip kapıyı kapatıyorum. Yurda yürümek her zamankinden daha uzun gibi geliyor. İki kere durup oturuyorum. Tüm bedenim ağrıyor. Bitkin hissediyorum. Yurda gidince, kıyafetlerimi bile çıkarmadan yatağa giriyorum. Öğle yemeğine kadar güzelce uyuyorum. Bu günlük bu kadar ders yeter.

2.45'te Üç Petunya'ya doğru yürürken, Keller arıyor. Daha iyi hissettiğini söyleyip e-posta adresimi soruyor. Eve döndüğümde e-postalarımı kontrol etmem için sıkı bir talimat veriyor.

Akşam yemeğinden sonra e-postaları kontrol ederken, Keller'ın bir uçak bileti gönderdiğini fark ediyorum. Cuma akşamı Chicago'ya varıyor, pazar akşamı Minneapolis'e dönüyor. Nasıl yani? Arabayla gideceğimizi düşünmüştüm. Arayıp itiraz etmeye çalıştığımda beni geçiştiriyor. Hafta sonuna 527 dolarlık bir Chicago biletini karşılayamam. Biletin hastayken ona bakmam karşılığında bir hediye olduğunu söylüyor.

Kasım, Cuma

Kate

4.15'te Keller'ı evinden alıyorum ve birlikte havaalanına gidiyoruz. Şikâyet etmemek için kendini zor tutuyor; çünkü 4.00'te burada olmam gerekiyordu. Uçak 6.30'da ve Keller muhtemelen uçuştan iki saat önce havaalanına gidenlerden. Buna hiç şaşırmıyorum. Bense, uçak kalkmadan iki dakika önce zar zor yetişenlerdenim.

Bagajımız olmadığı için direkt güvenlikten geçip 5.15'te kapıya varıyoruz. Erken geldiğimiz için söylenebilirim, ama yapmıyorum. Onu umursamıyormuş izlenimi vermemek için dakikliğine saygı gösteriyorum.

Atıştırmalık bir şeyler alıyoruz; çünkü bu akşam geç saatte annesiyle yemek yiyeceğimizi söylüyor. Annesiyle tanışma fikri beni geriyor. Zengin bir avukat olduğu için gerilmiyorum; çünkü herkesle anlaşabileceğimi biliyorum. Böyle birçok kişiyle tanıştım ve hepsinin benim gibi birer insan olduğunu gördüm. Bu tip şeyler beni etkilemiyor. Fakat, geçen gece Keller ailesinden bahsederken kullandığı ton beni geriyor. Sesinde korku ve kızgınlık vardı. Bu çok rahatsız edici. Neyse ki, iki tarafı da idare etmeyi iyi beceren biriyim.

Yemekten sonra, Gus'ı arayıp Chicago'ya gittiğimi söylemeye karar veriyorum. Birkaç gündür mesajlaşıyoruz; ama bu yolculuktan henüz bahsetmedim. Bu hafta sonu ne kadar müsait olacağımı bilmiyorum ve onu ihmal ettiğimi düşünmesini istemiyorum. Ayrıca kabalık yapıp Keller'ın önünde konuşmak istemediğimden, "Bir telefon görüşmesi yapabilir miyim?" diye soruyorum.

"Elbette, rahatına bak," diyor Keller.

Gus, telefonu ikinci çalışında açıyor. "Gus cenaze hizmetleri. Siz öldürürsünüz, biz gömeriz."

Daha önce hiç söylemediği bir şey olduğu için hazırlıksız yakalanıyorum. İstem dışı bir kahkaha atıyorum. "Selam, Gus."

"Bin göller eyaletinde neler oluyor, Gün Işığım?"

"Sanırım bu isimde bir hata var; çünkü üç aydır tek bir göl bile görmedim. Havaalanındayım, dostum. Hafta sonu için Chicago'ya gidiyorum. Sen neler yapıyorsun?"

"Otuz dakika içinde ses provası var. Az önce tarihin en Çin yemeğiyle alakası olmayan Çin yemeğini yedim. Çorbamda tatlı patates, mısır ve bezelye olması sence de tuhaf değil mi?"

"Evet, gerçekten tuhaf. Muhtemelen içinde tavuk suyu da vardı. Umarım akşam sahnedeyken miden bozulmaz."

Keller, kitap okurken beni dinlemiyor gibi görünse de, son yorumumdan sonra gülümsemesi gözümden kaçmıyor.

"Garson, sebze suyuyla yapıldığına çocuğu üzerine yemin etti."

"Dostum, ya hiç çocuğu yoksa? Ya ateistse?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Hapı yutmuş olabilirim. Neden Chicago'ya gidiyorsun?"

"Keller Chicagolu, o davet etti."

"Sence bu iyi bir fikir mi?" Ses tonundan beni uyarmaya çalıştığını anlıyorum.

Kısa keserek, "Evet," deyip Keller'a bakıyorum. Sandalyede kıpırdanıyor.

Gus, somurtuyor. "Beni dinle, sen yetişkin bir kadınsın; ama benim kadınım olduğun için endişeleniyorum. Onun iyi bir insan olduğunu ve cumartesi akşamı çok sarhoş olduğunu söylediğini biliyorum. Fakat bu sınırını aştığı gerçeğini değiştirmiyor." Sesi yükseliyor.

"Dostum, ben yetişkin bir kadınım. Dert etme." Keller, omzuma dokunup telefonu ona vermemi işaret ediyor. Gözlerimi açıp bunun iyi bir fikir olmadığını anlatabilmek için başımı sallıyorum. Telefonu uzatırken, "Cenazeni kaldıracak," diye mırıldanıyorum.

Keller, boğazını temizleyip telefonu kulağına götürüyor. "Gus, ben Keller."

Gus'ın sesini duyuyorum ama ne dediğini tam anlayamıyorum. Çok yüksek sesle konuşuyor. Cüsseli biri olmasına rağmen, şiddetten hiç hoşlanmaz. Çok sık ağız dalaşına da girmez; ama bir başlayınca bir daha susmaz. Asla geri adım atmaz.

"Gus? Seninle biraz konuşabilir miyim? Uzatmayacağım. Üzgünüm. Sana kaba davrandığım için çok üzgünüm. Katie'ye öyle davrandığım için çok üzgünüm." Bana bakıyor. "Keşke tüm yaşananları geri alma şansım olsa. Kendimi berbat hissediyorum..."

Gus, sözünü kesiyor.

"Biliyorum. Bir daha asla böyle bir şey olmayacak..."

Gus, yine sözünü kesiyor.

"Haklısın. Çok daha iyisini hak ediyor..."

Gus, konuşmaya devam ediyor. Keller sessizce dinliyor.

Keller, Gus onu görebiliyor gibi başını sallıyor. "Evet, ona iyi bakacağım. Ailemin evinde kalacağız."

Gus, biraz daha konuşuyor. Keller, "Teşekkürler, Gus. Görüşürüz," diyerek telefonu bana uzatıyor.

Neden on dört yaşındaymış ve ilk randevuma çıkıyormuş gibi hissediyorum? Telefonu kulağıma götürüyorum. "Dostum ya da baba mı demeliyim? Beşinci sınıftayım gibi davranıyorsun."

Bu söylediklerime sinirleniyor. "Gün Işığım..." derken sesi azalıyor; ama çakmak sesini ve ilk nefesini duyabiliyorum.

"Bırakmalısın." Gülümsemekten kendimi alamıyorum, birazdan Gus'ın kızgınlığının geçeceğini biliyorum. O da kin tutamaz. Bu konuda çok uyumluyuz.

"Bazen beni delirtiyorsun, biliyorsun değil mi?" Gülümsüyor. İstemese de, engel olamıyor.

"Biliyorum, dostum. Üzgünüm, benim gökkuşaklarıyla bezenmiş güneşli dünyamda yaşamak bunu gerektiriyor."

Gülüyor. "Tek boynuzlu atları unuttun."

Ben de gülüyorum. "Evet, hatırlattığın için teşekkürler. Akşamki konserde sana bol şans diliyorum."

"Teşekkürler, Gün Işığım. İyi yolculuklar. Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Sen de. Seni seviyorum, Gus."

"Ben de seni, Gün Işığım."

"Hoşça."

"Kal."

Keller başını sallayarak bana bakıyor. "Bu duyduğum ve dâhil olduğum en tuhaf konuşma olabilir."

Omuz silkip tekrar ediyorum. "Benim gökkuşaklarıyla bezenmiş güneşli dünyamda yaşamak bunu gerektiriyor."

"Ve tek boynuzlu atlarla."

Gülümsüyorum. "Atları neden sürekli unutuyorum?"

Bana bakıp konuyu değiştiriyor. "Gus iyi biri gibi görünüyor."

"Öyle. En yakın arkadaşım. En yakın arkadaşımda aradığım ilk özellik, iyi bir insan olması."

Ağzının kenarıyla gülümsüyor. "Sana sahip çıkıyor gibi."

"Çok üzgünüm. Sanırım seninle konuşurken sahip çıkma seviyesi altıydı. Onu sekizinci ve dokuzuncu seviyede görmek istemezsin. Babam hiçbir zaman yanımda olmadığı için sanırım bazen bu boşluğu doldurmaya çalışıyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Üzgünüm."

Elini dizime koyuyor. "Üzgün olan benim, Katie. Gerçekten çok üzgünüm."

Önce dizimdeki eline, sonra gözlerine bakıyorum. "Biliyorum." Ayağa kalkarken elinden tutup çekiyorum. "Benimle gel." Konuyu değiştirmeliyim.

Ayağa kalkınca elini bırakıyorum. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Gün batımını izlemeye." Birkaç gündür gün batımını izleyemiyorum, şimdi tam zamanı. Bekleme salonunun diğer tarafındaki pencerenin köşesinden güneşi görebiliyorum.

Sessizce gün batımını izliyoruz. Oturduğumuz yere geri dönünce, bu sessizlik devam ediyor.

Uçağımız zamanında kalkıyor. Kalktıktan sonra tek hatırladığım, Keller'ın indiğimizi söyleyerek beni uyandırmaya çalışması. Bu kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Başımı omzuna yaslayarak uyumuşum. Bir saat içinde kız arkadaşı Stella'ya tanışacağımı düşününce, bu durum biraz garip hissettiriyor.

Taksi, bizi lüks, yüksek bir binanın önünde bırakıyor. Bizim bildiğimiz daireler gibi değil; geniş ve pahalı dairelerden. Oprah burada yaşıyor olabilir. Kapıcı, "İyi akşam-

lar, Bay Keller," diyerek Keller'ı selamlıyor. O da kapıcıyı resmi bir şekilde selamlıyor. Paralel bir evrene gelmiş gibi hissediyorum. Yolda gördüğümüz tüm insanlar takım elbise ve evrak çantasıyla profesyonel, aynı zamanda gergin ve telaşlı görünüyor. Bunda bir sorun yok; fakat hiç kimse gülmüyor, işte bu üzücü bir durum. Burada bir sürü hayat var; ama kimse gerçekten yaşamıyor. Kalbinizin derinlerinde hissedebileceğiniz türden bir boşluk.

Asansörle otuz ikinci kata çıkıyoruz. Neredeyse en üstteyiz. Asansör kırkıncı kata kadar çıkıyor. "Ailen uzun süredir burada mı yaşıyor?"

Gergin görünüyor. "Evet. Otuz yıldır. Ben burada büyüdüm."

Üzgünüm, demek istiyorum çünkü burası, bir çocuğun büyürken vakit geçirmek isteyebileceği bir yer olmaktan çok uzak. Fakat önyargılı davranmamak için kendimi frenliyorum. Bu hafta sonu çok açık görüşlü olmam gerek. "Nasıldı?"

Asansörden inip beyaz mermer bir zemin ve koyu kahverengi ahşap duvarlı koridor geliyoruz. Kapının yanındaki antika masanın üstünde, büyük bir canlı çiçek aranjmanı var. Keller, ceplerinde anahtar ararken, bir yandan da etrafına bakıyor. "Az sonra bulacağım."

Kapıyı açıp içeri giriyor. İçeriyi kontrol ettikten sonra, içeri girmem için işaret veriyor. Kendimi savaşta düşmandan kaçan bir asker gibi hissediyorum. Ayakkabılarımızı çıkarıp kapının yanına bırakıyoruz. Keller montumu ve çantamı alıyor, koridorun sonundaki salona doğru ilerliyoruz. Bir kapının önünde durup içeri bakıyor. "Stella, tatlım, burada mısın?" Sesi, hiç duymadığım kadar sevimli ve yumuşak. Kapıyı kapatıyor. "Dışarıda Malanie'yle olmalı. Hadi eşyalarını misafir odasına bırakalım."

"Tamam."

Gösterişli bir misafir odası. Dört direkli çift kişilik bir yatak tüm odayı kaplıyor. Yatak, bir şatoya ait gibi duruyor. Koyu şarap rengi bir örtüyle kaplanmış. Yatak örtüsünün arabamdan daha pahalı olduğuna eminim. Çantamı ve montumu, yatağın karşısındaki antika koltuğa bırakıyor.

"Hadi gidip kimler evdeymiş bir bakalım," diyerek elini uzatıyor. Arkadaş olduğumuzu biliyorum, arkadaşlarımın elini tutmaktan çekinmiyorum; ama burada uygunsuz bir hareket gibi geliyor.

Avcunun içi terlemiş.

Kapıya yaklaşırken, elini bırakıyorum. İçimde kötü bir his oluşuyor. Keller gergin ama aynı zamanda bir korku seziyorum. Keller durunca, gözlerindeki ifadeyi görebilmek için bana bakmasını bekliyorum. "Dostum, iyi misin?" Sert bir duruşu var ve gözleri sürekli tetikte. Zihinsel ve bedensel olarak korkutucu bir şeyle yüzleşmeye çalışıyor gibi.

Hızlıca başını sallıyor. "Hadi gidip en zor kısmı atlatalım."

Elini sıkıp onu dairenin diğer ucun doğru takip ediyorum. Kapalı bir kapıyı çalıyor. Birinin konuştuğunu işitiyorum. Yavaşça kapıyı açıyor. İçeride büyük, gül ağacından yapılmış çalışma masasının önünde gezinen, siyah kalem etek, kırmızı ipek gömlek, siyah topuklu ayakkabı giymiş, koyu saçlı ve olgun bir kadın var. Hoparlörden telefonla konuşuyor gibi görünüyor, karşıdaki insana durmadan sorular soruyor. Karşıdaki insanın ezilip büzüldüğünü buradan hissedebiliyorum.

Kadın, tüm gücün kendinde olduğunun ve karşısındakinin ona itaat etmek zorunda olduğunun farkında. Yüzündeki ifade bundan hoşlandığını söylüyor. Telefonu sinirli bir şekilde kapatıyor. Keller'ı görünce, bu sinirli hâli değişmiyor. "Keller."

Kibarca başını sallıyor. "Anne."

"Akşam yemeği saat sekizde. Umarım bu süre içinde yemeğe uygun giyinmiş olursun." Küçümseyen ve aşağılayan bir tavrı var. Seksen yaşında, işe yaramaz bir yabancıyla konuşuyor gibi.

Üzerinde koyu bir kot ve siyah, uzun kollu bir kazak var. Bana soracak olursanız muhteşem görünüyor.

Az önceki iğnelemeyi duymazdan geliyor. "Stella nerede?"

"Melanie'yle sanat müzesine gitti. Muhtemelen trafiğe takıldılar." Tam o sırada beni fark ediyor. Sadece, "Oh," diyor.

Hiçbir zaman küçülmek ya da yok olmak istememiştim; ama şu an istiyorum. Derin bir nefes alıp, annemin erkek arkadaşlarıyla tanışırken takındığım, tanıştığıma çok memnun oldum, ifadesiyle gülüyorum. Öne çıkıp elimi uzatıyorum. "Bayan Banks, tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Kate Sedgwick. Grant'te Keller'la aynı okula gidiyoruz."

Sertçe elimi sıkıyor. Sanırım korkutucu olmaya çalışıyor. Bu oyunu oynayabilirim. "Kate mi dedin? Çok ilginç, Keller daha önce senden hiç bahsetmedi." Kalbimi kırmaya çalışıyor. Baştan aşağı beni süzüp kötü kokuyormuşum gibi burnunu buruşturuyor.

Omuz silkiyorum. "Şaşırmadım. Yalnızca birkaç aydır arkadaşız. Bir son dakika planıyla beni buraya davet etti. Umarım rahatsız etmiyorumdur." Keller'ı biraz rahatlatma ihtiyacı hissediyorum.

Dönüp masasına oturuyor ve okuma gözlüğünü takıyor. Bana cevap verirken önündeki kâğıda bakıyor. "Bunu söylemek için biraz geç değil mi, tatlım?" Tatlım, derken beni aşağıladığını hissediyorum. Biz odada yokmuşuz gibi okumaya devam ediyor.

Bir adım öne çıkıp dikkatini çekebilmek için biraz sesimi yükseltiyorum. "Öyle mi, Bayan Banks? Çok mu geç? Eğer öyleyse bir otel odasında kalmak beni daha mutlu eder."

Dediklerimi umursamadan bir şeyler yazıyor.

"Kabalık etmek istemem ama size bir soru soruyorum. Lütfen bana bakar mısınız?"

Kalemini bırakıp gözlerini kısıyor. "Misafir odasında uyu, benim çatım altında oğlumla aynı yatakta uyuyamazsın." Hemen kalemini alıp yazmaya devam ediyor.

Bu söylediklerine inanamıyorum. "Özür dilerim..."

Bu sırada Keller, çoraplarına bakıyor. Öfkeli bir tavırla, başını kaldırmadan söze giriyor. "Stella ne zaman dönecek?"

Eliyle onu susturuyor. Keller'dan rahatsız oluyor. "Bilmiyorum. Melanie'yi ara."

Cebinden telefonunu çıkarırken, bir yandan da eliyle sırtımdan çekerek beni koridora sürüklüyor. Kapıyı kapatıyorum, bu cadaloz kadınla aramızda artık bir sınır olduğu için çok mutluyum. Telefon rehberinden numarayı bulmaya çalışırken, ön kapı açılıyor ve bir kadın sesi geliyor. "Montunu bana ver, tatlım." Sonra, küçük bir kızın kıkırdadığını işitiyorum. Dünyadaki en masum ses, çocukların gülüş sesi. Hiç sıkılmadan tüm gün bu sesi dinleyebilirim.

Keller, daha önce hiç görmediğim gibi gülümsüyor. Göz alıcı, sevgi dolu, muhteşem bir gülümseyiş. "Hadi gel. Stella geldi." İşaret parmağını dudağın götürerek bana sessiz olmamı söylüyor, parmak ucunda yürüyerek koridorda ilerliyoruz.

Zarif, sarışın bir kadın montları dolaba yerleştiriyor. Keller'ın yaşlarında gibi görünüyor. Stella bu olmalı. Çarpıcı bir güzelliği var. Kıkırdayan küçük kızın kızıl, uzun ve kıvırcık saçları var. Başı dönüp düşene kadar etrafında dö-

nüyor. Yere düşünce, daha çok kıkırdamaya başlıyor. Kim olduğunu bilmiyorum ama onu kucağıma alıp sarılmak istiyorum. Çok mutlu. Şu an biraz mutluluk paylaşmak hiç fena olmaz.

Sarışın, Keller'a gülümsüyor. Keller'ın masal perisi. İkisi adına çok mutluyum. Fakat bir dakikalığına da olsa bencillik yapıp bu kadının yerinde olabilmeyi diliyorum.

Sonra, düşündüğüm her şey bir anda değişiyor.

Küçük kız, güzel kadına bakıp odanın diğer tarafında bir şeye odaklandığını fark ediyor. Dönüp Keller'la karşılaşınca, gözleri parlıyor. Dünya üzerinde Keller'dan daha önemli ve daha güzel hiçbir şey yokmuş gibi. Koşup bacaklarına sarılarak, "Babacığım!" diye bağırıyor.

Baba mı?

Keller, eğilip ona sıkıca sarılıyor. "Selam, Stella. Seni çok özledim, bebeğim."

Kız geri çekilip dudaklarından öpüyor. "Ben de seni özledim, baba."

İnanamıyorum! Keller'ın çok güzel ve sevimli bir kızı var.

Keller'ınkilere benzeyen mavi gözleriyle bana bakıp el sallıyor. "Selam. Sen kimsin?"

Ben de gülümseyerek el sallıyorum ve yüz yüze gelebilmek için eğiliyorum. "Selam, Stella. Ben Kate. Babanın arkadaşıyım."

Onaylaması için Keller'a bakıyor. "Baba, senin arkadaşların mı var?"

Gülerek başını sallıyor. "Evet."

"Birlikte oyun günleri yapıyor musunuz? Benim Abby'yle yaptığım gibi?"

Tekrar gülüyor. "Pek sayılmaz."

Bu cevaba üzülüyor. "Keşke yapsanız, oyun günleri çok eğlenceli." Keller'ın kollarından ayrılıp bana doğru yürü-

yor. "Kaplumbağamı görmek ister misin? Adı Bayan Higgins."

"Kesinlikle."

Elimden tutup beni Keller'ın ilk geldiğimizde kapısından baktığı odaya götürüyor. Keller, arkamızdan geliyor. Bayan Higgins'le tanıştıktan sonra, sarışın güzel Melanie'yle tanışıyorum. Stella'nın bakıcısı. Sessiz ve iyi biri, Stella'yı çok sevdiği her hâlinden belli. Ona hemen ısınıyorum.

Bayan Banks'le keyifsiz bir akşam yemeği yiyoruz. Sonra, Stella'nın yatma vakti geldiği için, Keller, Stella ve ben çocuk odasına gidiyoruz. Onlar odadaki banyoya girerken, büyük ve rahat bir sandalyede oturup bekliyorum. Keller kapıyı açık bırakıyor, seslerini duyabiliyorum. Keller, ona köpük banyosu yaptırıp pembe pijamalarını giydiriyor. Dişlerini fırçalamasına yardım ediyor. Keller, "Aferin sana, bebeğim," deyince kendiyle gurur duyuyor. Çift kişilik yatağının ortasına oturup iki eliyle yatağa vurarak gelmemizi işaret ediyor.

Keller, başına bir öpücük kondurmadan önce, "Bu akşam ne okumak istersiniz, Bayan Stella?" diye soruyor. "At hikâyesini. Ama Kate okusun istiyorum, baba, olur mu?" Üç buçuk yaşında olsa da, insan ilişkileri oldukça kuvvetli.

"Elbette. Ben de Katie'nin okumasını istiyorum." Başının üstünden bana göz kırpıyor.

At hikâyesini okuyorum. Gracei'in de en sevdiği kitaplardan biriydi. Bu kitabı yüksek sesle yaklaşık iki yüz sefer okumuş olabilirim. At taklidi yapmakta uzmanım, bu yüzden canlandırarak okuyorum. Hikâye bitince, Stella kıkırdıyor. "Çok şapşalsın, Kate."

"Biliyorum." Onu göbeğinden gıdıklayınca, daha çok kıkırdıyor. "Böyle daha eğlenceli."

Bir süre sonra, gözleri kapanmaya başlıyor. Uykuluy-

ken tıpkı Keller'a benziyor. Keller'a dönerek, "Uyumadan önce bana bir şarkı çalar mısın?" diye soruyor.

"Elbette." Alnından öpüp yataktan kalıyor. Odanın köşesinde duran akustik gitarı alıp yatağın köşesine ikimizi de görebileceği bir şekilde oturuyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Odandaki gitarı gördüğümden beri bu anı bekliyorum."

Birkaç tele dokunarak gitarı akort ediyor. "Büyük beklentilere girme, sadece hobi olarak çalıyorum."

Stella'ya sarılıyorum ve Keller çalmaya başlıyor. Üç dört notadan sonra, hangi şarkı olduğunu çıkarıyorum.

Stella da öyle. Ellerini çırpıyor. "Bu şarkıyı çok seviyorum, baba."

Oldukça iyi çalıyor, biraz çalışsa harika bir gitarist olabilir. Ona bir kez daha hayran kalıyorum.

Şarkı bitince, kaşlarımı kaldırıyorum.

O da aynı şekilde cevap veriyor. Stella'nın duymasını istemiyor gibi, "Ne var?" diye sessizce soruyor.

"The Cure çok vasat bir grup." Ona birkaç hafta önceki sözlerini hatırlatıyorum. Gözlerimi kısıyorum; ama gülümsemekten kendimi alamıyorum. *Lullaby* en sevdiğim şarkılardan biridir ve vokalsiz olmasına rağmen çok güzel çaldı.

"Yalan söyledim. The Cure'u çok seviyorum. Robert Smith bir Tanrı. Şimdi mutlu musun?"

"Hı hı." Evet, şimdi mutluyum.

"Baba, bir tane daha çalar mısın?" Yalvarır gibi ellerini göğsünde birleştiriyor.

Keller gülüyor. "Bir fikrim var," diyerek bana bakıyor. "Katie bize bir şarkı söylesin."

Stella, bana bakabilmek için başını eğiyor. Mavi gözleriyle heyecanla bekliyor. Henüz kabul etmiş olmasam da, söyleyeceğim şarkıyı düşünmeye başlıyorum.

Ben sessiz kalınca, ikisi de gözlerini bana dikiyor. İki ayrı yüzde aynı gözler. Bu gözlere hayır diyemem. Keller'a elimle gitarı bana uzatmasını işaret ediyorum.

"Gitarımı mı istiyorsun?"

Başımı sallayarak tekrar uzanıyorum.

"Sen gitar mı çalıyorsun?"

Gitarı alırken, "Pek iyi değilim," diye mırıldanıyorum. "Başarana kadar başarmış gibi yap," diyerek göz kırpıyorum.

Stella, Keller'ın yanına oturuyor. Alışabilmek için birkaç akor basıyorum. Aylardır elime gitar almadım.

Stella, dizlerini bükerek Keller'ın kucağına oturuyor. Keller, onu yumuşak, pembe bir top gibi kollarının arasında tutuyor. "Stella, bu şarkının adı *Angels*."

Şarkıyı çalıp söylemeye başlıyorum. Bu şarkıyı Gracie'ye çalardım, çok severdi.

Şarkı bitince, tüm şarkı boyunca gözlerimin kapalı olduğunu fark ettim. Tek gözümü açıp seyircilerime bakıyorum.

Stella, uykuyla uyanıklık arasında beni alkışlıyor. "Harikasın, Kate. Çok güzel söyledin," diyor uykulu sesiyle.

Keller, çok etkilenmiş görünüyor, bu yüzden kendimle gurur duyuyorum. "Evet, çok güzel söyledin. Gitar da çalabildiğini bilmiyordum."

Gitarı yerine koyarken omuz silkiyorum. "Gus öğretti. Gitarıyla sürekli bir şeyler çalmaya çalışmamdan çok sıkılmıştı. Bu yüzden, on üç yaşındayken bana da öğretmeye başladı. Çok iyi çalamıyorum, yalnız birkaç şarkıya eşlik edebilecek kadar çalmayı biliyorum."

"Bana hiç öyle gelmedi," diyor hayran gözlerle. "Çok güzel çaldın."

"The xx çok daha güzel çalıyor ama teşekkür ederim. Sen de hiç fena sayılmazsın."

Stella, söze giriyor. "Baba, yarın Kate ile bir oyun günü yapabilir miyiz?"

Keller, ona sarılıyor. "Harika bir fikir."

Stella, ikimize de sarıldıktan sonra yorganın altına giriyor. Keller, gece lambasını yakıp ışıkları kapatıyor. "İyi geceler, bebeğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, baba."

Kapıyı kapatır kapatmaz, Keller'ın sesi karanlık koridorda yankılanıyor. Bana sarılarak, "Teşekkürler, Katie," diyor. Derin bir nefes verince, üstündeki gerginliği attığını fark ediyorum. "Harikaydın. Bu gece nelerle karşılaşacağına dair hiçbir fikrin yoktu. Stella konusunda hazırlıksız yakalandın. Çok üzgünüm. Söylersem korkacağını düşündüm. Böyle olacağını bilmeliydim. Çok iyi uyum sağladın. Seni çok sevdi"

"Yalan söylemeyeceğim, çok şaşırdım. Fakat bana bakıp selam verdikten sonra hepsi geçti. Ne kadar zeki, komik ve sevimli bir çocuk. İki saniye içinde ona âşık oldum. Sence çantama sığar mı? Onu eve götürebilirim."

O kadar çok gülüyor ki, omuzları bir aşağı bir yukarı oynuyor. "Bence çok hoşuna gider."

Sırtına vurup geri çekiliyorum. "Uyumam gerek, dostum. Yarın oyun günüm var ve dinlenmem gerek."

Gülerek beni misafir odasına götürüyor.

"Bizi tanıştırdığın için teşekkürler, Keller."

"İyi geceler, Katie." Yanağımdan öpüyor. "Sizi tanıştırmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

6 Kasım, Pazar

Keller

Cumartesi ve pazar günleri göz açıp kapayana kadar geçiyor ve bir kez daha Stella'ya doyamadan veda etmek zorundayım. Hafta sonu her zamanki gibi şehirde yürüyüş yaptık, parkta oyun oynadık, köşedeki mekânda sosisli sandviç yedik; fakat Katie yanımdayken her şeyi siyah beyaz değil, rengârenk görüyor gibiydim. Çok eğlendik. Stella, hayatının en mutlu zamanlarını geçirdi. Neredeyse Katie kadar çok güldü ve Katie hayatımda tanıdığım en güzel insan. Anı yaşama ve eğlence sanatında çok başarılı. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Nefes kesici. Ben, öyle değilim. Deniyorum fakat geleceğe, Stella'nın geleceğine çok fazla yoğunlaşmış durumdayım. Bu hafta sonu hiçbir şey düşünmedim, kendimi çok iyi hissediyorum. İkisini seyrederken bir aile olduğumuzu hayal etmeden duramadım. Bunu düşünmek bile bana tarifsiz bir mutluluk verdi. Bu dünyada kızımın yanında olmasını istediğim bir insan varsa, o da Katie.

Bu sabah babamla biraz vakit geçirdik. Genelde hafta sonları acilde serviste mesaisi oluyor. Çok sık görüşemiyoruz.

Stella sımsıkı sarılıp her dönüşümdeki gibi ağlıyor. Onu böyle görünce içim acıyor. Sırtını okşayarak üzüntüsünü azaltmaya çalışıyorum. Annesinden aldığı kızıl buklelerini seviyorum. "Ağlama, bebeğim. Çok yakında tekrar geleceğim."

Burnunu çekerek kulağıma, "Biliyorum, ama burada yokken seni çok özleyeceğim," diye fısıldıyor.

"Ben de seni özleyeceğim, Stella. Hem de çok. Ama bir daha görüşene kadar her sabah ve her akşam bilgisayarda konuşabiliriz, ne dersin?" diyorum.

Minicik başını sallayıp gözyaşlarını omzuma siliyor. "Kate'le vedalaşmak istiyorum."

Küçük, güzel kızım, yavaşça güzel arkadaşıma doğru yürüyüp ellerini kaldırarak kucaklanmayı bekliyor. Katie, hiç tereddüt etmeden onu kucağına alıyor. Stella, kollarını ve bacaklarını Katie'ye dolayıp başını omzuna yaslıyor. Hayatımda izlediğim en güzel sahnelerden biri. Katie'nin sakin kucaklayışı, Stella'ya huzur veriyor. Bana sarılırken de aynı şeyi hissediyorum, sanırım bu his şu an Stella'ya geçti. Katie, Stella'yı alnından öpüyor. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Stella."

Stella, başını kaldırıp Katie'nin gözlerine bakıyor. "Babamın bir dahaki gelişinde tekrar gelir misin? Bir oyun günü daha yaparız."

Katie, içi burkularak bana bakıyor, hemen ardından yüzünü bir gülümseme kaplıyor. Stella'ya bakıp, "Seni bir daha görmeyi çok isterim, Stella," diye fısıldıyor. Katie, tekrar alnından öpüp onu yere indiriyor. "Bayan Higgins'e iyi bak."

Stella gülümsüyor. "Tamam."

İki tur daha öpüşüp sarıldıktan sonra, Katie'yle apartmandan çıkıp taksi beklemeye başlıyoruz. Havaalanına giderken hiç konuşmuyoruz. Baba olmanın en nefret ettiğim yanı, vedalar.

Ancak uçağa bindikten sonra konuşmaya başlıyoruz. Katie, anlayışlı biri olduğu için kendimle baş başa kalmam gerektiğini fark etmişti. Yol boyunca elimi hiç bırakmadı. Çok ufak bir hareket ama ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlatamam. Ona bakmadan söze giriyorum. "Babamı hiç gülerken görmedim, biliyor musun?"

Daha fazla açıklama yapmam için beni zorlamıyor, hiç soru sormuyor. Sadece beni dinliyor.

"Hiç çocuk oyunu da oynamadı, muhtemelen çocukluğunda bile oynamamıştır. Sen, sadece rica ederek, bizimle kart oyunu oynamasını sağladın. Ameliyat oyunu oynasaydık hepimizin canına okuyacağını söyleyerek onunla dalga geçtin ve babam güldü. Babam hiç gülmez." Sonunda ona bakıyorum, suratında şaşkın bir ifade var. Başımı sallayarak, "Babam hiç gülmez," diye tekrar ediyorum.

Yüzünde utangaç bir gülümseme beliriyor. "Ama komikti, sonuçta kendisi bir cerrah."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Biliyorum. Espriyi anladım. Ama bu hafta sonu olan her şey, olağanüstüydü. Kızım, seni çok sevdi. Annem, sana adınla hitap etti. Dunc'a Duncan diye hitap etmeye geçen yıl başladı ve onu altı yıldır tanıyorum. Bu evde bir yıl birlikte yaşadık ve onunla neredeyse hiç konuşmadı. Babam sana, "Ne zaman istersen gelebilirsin dostum," dedi.

Gülüyor. "Shelly dostum derken gerçekten tuhaf oluyor ama baban ondan bir adım önde olabilir. Oyun oynarken kötü kelimeler kullandığım için üzgünüm. Fakat babanın da eğlendiğini hissetmesem öyle davranmazdım."

Başımı sallıyorum. "İnsanların düşüncelerini okumakta iyi olduğumu düşünürdüm ama sen benden çok daha iyisin. İnsanlar sana karşı koyamıyor."

Dudak büküp konuyu değiştiriyor. Kendinden bahsedilince, dikkati başka bir yere çekmek konusunda çok başarılı. "Lily Stella'nın annesi miydi?"

Başımla onaylıyorum.

"Lily, aynı zamanda Duncan'ın kardeşiydi," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Evet. Nasıl anladın?"

Öyle olduğu çok açık, der gibi omuz silkiyor. "Saçlarından."

Gülüyorum. "Sanırım kızıl saç kendini çok belli ediyor. Stella, annesine benziyor. Bu konuda çok şanslıyım."

Katie, gülümsüyor. "Lily'nin güzel bir kadın olduğuna eminim ama Stella sana da çok benziyor. Aynı gözler, aynı gülümseyiş," diyerek göz kırpıyor ve, "bu konuda da şanslısın," diyor.

"Gözlerini benden almış. Lily'nin gözleri Dunc'ınkiler gibi kahverengiydi." Sanırım şu an tüm hikâyeyi anlatmanın tam zamanı. "Lisenin son yıllarında, daha sıradan bir hayata adapte olabilmek için bir pizzacıda çalışıyordum. Kendi paramı kazanıp kendi arabamı almak istemiştim. Ailem bu durumdan hoşnut değildi; ama bana karşı çıkmadı. Dunc'la orada tanıştım. Dunc aracılığıyla da Lily'yi tanıdım. Dunc ve Lily, bir evde beraber yaşıyordu. Anneleri uyuşturucu bağımlısıydı, babalarıyla hiç tanışmamışlar. Bu yüzden, bir süredir birlikte yaşıyorlardı. Sessiz, içine kapanık ve zeki biriydi. Benim gibi bir çocukta ne bulduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Dunc benden iki yaş büyük, Lily ise üç yaş büyüktü. Tanıştığımızda, hemşirelik okuluna gidiyordu. Hamile olduğunu öğrendiğinde neredeyse dört yıldır birlikteydik. Lise son sınıftaydım ve kafam çok karışıktı. Onu sevdiğimi biliyordum ama geleceğim hakkında kararları hep bir başkası veriyordu. Kan görmeye dayanamadığım için babam gibi doktor olmak istemedim. Bu yüzden, beni avukatlığa yönlendirdiler. Bebek, ailemin benim için hazırladığı gelecek planını altüst ediyordu. Bu duruma çok sinirlendiler. Bebeği aldırma-

sını istediler. Ailemin bu isteğini reddedip ona evlenme teklif ettim. Onu seviyordum ve en mantıklı çözümün bu olduğuna inanıyordum." Katie, gülümseyerek başını sallıyor. Bu hareketinden cesaret alarak devam ediyorum. "Bebeğin doğumu, benim lise mezuniyetime ve Lily'nin hemşirelik okulunu bitirdiği zamana denk geliyordu. O yaz evlenip birlikte Grant'e taşınmayı planlıyorduk. Biraz notlarım, biraz da annemin kabarık cüzdanı sayesinde Grant'te güz dönemi için burs kazanmıştım. Lily doğum sırasında ölünce, tüm planlar değişti.

Katie'nin dudakları hafifçe aralanıyor; bu, ancak şefkatli bir insanın verebileceği samimi bir tepki. Gerçekten iyi bir dinleyici.

Bu hikâyeyi şimdiye kadar hiç kimseyle paylaşmamıştım. Şimdi, tüm cesaretimi toplayıp sonuna kadar anlatmak istiyorum. "Milyonda bir rastlanan bir durum olduğunu söylediler. Fakat bu milyonda bir ihtimal, benim sevgilimi buldu. Lily'yi kaybetmek beni çok yıktı. Bir yandan da, on sekiz yaşında bekâr bir baba olarak ölümden korkmaya başladım. Bir bebeğe nasıl bakılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ailem hemen bir bakıcı buldu çünkü onların evinde çocuklar bakıcıyla yetiştirilir. Elimden gelenin en iyisini yaptım; ama Melanie'nin yardımı olmadan ne yapardım bilmiyorum. Stella'nın yanında olabilmek için Grant'teki ilk döneme yetişemedim. Planlarını ertelediğim için ailem bana çok kızgındı. Beni yanlış anlama, Stella'yı seviyorlar. Ama onları büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştım. Beni okula gitmeye ikna ettiler, Dunc da benimle geldi. Her zaman üniversiteye gidip politikaya atılmak istemişti. Ailem, Stella için en iyisinin orada onlarla ve bakıcıyla kalması olduğunu söyledi. Böylece, ben derslerime yoğunlaşabilecek ve Stella'ya tek başıma bakabilmemi sağlayacak bir kariyere sahip olacaktım."

O güzel gözleriyle bana bakıp, "Sence Stella için en iyisi hangisiydi?" diye soruyor.

Bu soru, aklımdan hiç çıkmıyor. "Bilmiyordum, hâlâ bilmiyorum."

"Keller, neden Grant'teki hiç kimse Stella'yı bilmiyor?"

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Tanrım, şu an berbat biri olduğu düşünüyor olmalısın."

"Hayır, öyle düşünmüyorum," diyor samimi bir ifadeyle. "Öyle düşünseydim burada senin yanında oturuyor olmazdım. Berbat insanlara alerjim var."

Gerekli durumlarda ortamı yumuşatmayı çok iyi bildiği için gülüyorum. "Sanırım kimseye söylemememin birçok nedeni var. Bir parçam onu kimseyle paylaşmak istemiyor. Bir parçam, insanların beni genç yaşta baba olduğum için, iyi bir baba olamadığım için yargılayacağından korkuyor. Onu çok seviyorum, Katie. Onun için en iyisini istiyorum. Tüm isteğim bu."

Elimi daha sıkı tutuyor. "Keller, sen sabırlı, dikkatli, sevgi dolu bir babasın. Sence Stella neden böyle bir çocuk? Neden güneşi seninle doğup batıyor? Neden senden ayrılırken çok üzülüyor? Onun dünyası sensin. Seni çok seviyor."

Bu sözler karşısında boğazım düğümleniyor. Hayattan tek isteğim bu söylediklerinin gerçek olması.

Duygusallaştığımı fark edip başparmağıyla elime daireler çizmeye başlıyor. "Keller, dostum, yalnızca bir tane hayatın var. Bir an için hayatındaki tüm beklentilerden sıyrıldığını düşün. Ne yapardın? Kimse seni yönetmiyor olsaydı nasıl yaşardın? Geleceğin nasıl olurdu?"

Hiç düşünmeden cevap veriyorum. "Stella'yı Grant'e getirirdim. İngilizce bölümüne geçiş yapardım. Birkaç sene sonra da, Stella'nın mutlu ve güvende olabileceği bir şehirde öğretmenlik yapmaya başlardım." Gözlerim dolu-

yor. Küçükken, erkekler ağlamaz, diye öğrettiler. Şu anda kendimden utanmalıyım. Erkekler ağlamaz. Fakat Katie'yle her konuda özgürüm.

Çenemden tutarak başımı çeviriyor. Birkaç saniye gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Ben de tüm dikkatimi ona veriyorum. "O zaman bunu yapmalısın. Hiçbir şey bu yolda sana engel olmamalı çünkü hayatının böyle şekillenmesi gerekiyor, Keller. O küçük kız her gün babasıyla olması ve sen kesinlikle öğretmen olmak için doğmuşsun."

Benden bir cevap bekliyor. Bunu söylerken gözlerine bakamadığım için gözlerimi kapatıyorum. "O kadar kolay değil."

"Bana bak," diyor. Sinirli değil, sesindeki kararlılık insana bir rahatlık veriyor. Beni ve hayatta yapmak istediklerimi umursuyor. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Lily'den sonra hiç kimse bana böyle davranmadı, hatta Lily bile beni bu kadar zorlamadı. "Lütfen," diyor.

Ona bakıyorum.

"Stella'yı tek başına büyütmek hayatta yapacağın en zor şey olacak. Başka bir insanın yaşamak için sana bağlı olduğunu bilmek. Zor, yorucu ve korkutucu; ama aynı zamanda dünyadaki her şeyden daha değerli, eğlenceli, tatmin edici bir deneyim." Kendi hayatından örnek verir gibi konuşuyor. Elini dizine koyuyor.

"Kardeşine sen bakıyordun, değil mi?"

Başıyla onaylıyor. Bu konuda konuşmasının ne kadar acı verici olduğunu bildiğimden dolayı, konuşmaya başlaması için biraz süre tanıyorum. "Gracei, down sendromluydu. Zekâ olarak, şu an Stella'nın bulunduğu seviyeden hiç ileri gidemedi. Annemin ebeveyn olmayı zorlaştıracak birtakım sorunları vardı. Bu yüzden, Gracie'ye hep ben bakmak zorunda kaldım. Yıkadım, giydirdim, besledim, kitap okudum, onunla oyun oynadım, okula götürdüm. O

on altı, ben on beş yaşındayken, geçirdiği bir kaza sonucu yürüme yetisini kaybetti. Tekerlekli sandalye kullanmaya başladı ve sonra..."

Haftalar önce bana söylediği bir şeyi hatırlayarak sözünü kesiyorum. "Bu yüzden minivan kullanıyordun."

Hatırlamam hoşuna gidiyor. "Evet, Yaşlı Mavi'nin tekerlekli sandalye girişi vardı." Derin bir nefes alıp devam ediyor. "Ben on sekiz yaşındayken, liseden mezun olmadan kısa bir süre önce annemi kaybettik."

Bu zavallı kız çok zor bir hayat geçirdiği için içim parçalanıyor. Sadece, "Üzgünüm," diyebiliyorum.

"Evet," diyor düşünceli bir şekilde. "Janice Sedgwick'in zorlu bir hayatı vardı. Şu an daha iyi bir yerde olduğuna inanıyorum. Sonunda mutlu olabildiği bir yerde."

"Annen öldükten sonra nerede yaşadın. Babanla pek görüşmediğini söylemiştin."

"Ölümünden sonraki birkaç ay tam bir faciaydı. Cenazeden sonra, her şeyi sattım ve Gracie'yle annemin bahçıvanına ait küçük bir yer kiraladık. Gösterişli bir yer değildi ama sonuçta bizimdi. Gracei orayı çok severdi. Hayatımın en güzel anlarıydı. Gracei ölene kadar orada yaşadık."

Arkama yaslanıp ona bakıyorum. Birini tanıdığınızı düşünmek nasıl bir his, biliyor musunuz? Bolca vakit geçirerek onu çözdüğünüzü düşünmek... Özünde nasıl biri olduğunu bildiğinizi hissetmek... Az önce duyduklarım, beni çok şaşırttı. Şu an uçakta yanımda oturan bu kadın, şimdiye kadar tanıdığım en inanılmaz insan. "Bunca yıl bunu nasıl başardın?"

"Başka ne yapabilirdim? Benim kardeşimdi ve onu seviyordum. İyi ya da kötü, ondan başka kimsem yoktu."

Tam onun yapacağı türden bir açıklama. "Seninle kim ilgilendi?"

Gülümsüyor ve gözleri parlıyor. "Gus. Hep en yakın

arkadaşım oldu. Kapı komşumdu. Annesi Audrey de harika bir insan. Bize hep bir anne gibi yaklaştı."

"Seni gerçekten seviyor. Cuma akşamı telefonda beni mahvedecek sandım. Çok sert çıktı. Sen ve Gus gibi bir ilişkisi olan kimseyi tanımıyorum. Çok yakınsınız ama birlikte değilsiniz. Benim için hâlâ bunu kafamda bir yere oturtmak çok zor."

"Kendini çok zorlama. Biz biraz tuhafız. Gus'ın annesi, Gus benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen ikiz olduğumuzu ve küçükken ayrılmak zorunda kaldığımızı iddia ediyor. Doğumdan sonra, bebeklerden birini evine getirmiş ve diğeri birkaç yıl sonra yan eve taşınmış."

"Anlıyorum." Arkadaşlıklarını anlamak için çok çaba sarf ediyorum ama Gus'ı kıskanmamak elimde değil. İkisinin tüm hikâyesini bilmek istiyorum. Hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Her şeyi anlattığı o insan olmak istiyorum. Onu korumak istiyorum. Onu istiyorum.

Beni evime bıraktığında, gitmesini hiç istemiyorum. "Beni götürdüğün için teşekkürler, Keller. Hayatının bu *kısmını anlatmanın senin için* oldukça zor olduğunu biliyorum."

Emniyet kemerini çözdükten sonra, bana doğru uzanıp sarılıyor. "*Seninle hiç zor değildi. Bana* cesaret veriyorsun."

Fısıldayarak beni düzeltiyor. "Ben bir şey yapmadım, cesaretin hep seninleydi, sadece onu bulman gerekiyordu."

Onu ilk gördüğüm andan beri yapmak istediğim şeyi yapmadan onu bırakamam. Gözlerine bakarak yanağını okşuyorum. Teni çok yumuşak, çok güzel kokuyor. Dalgalı ve dağınık saçları, ona çok çekici bir hava katıyor. Karşı koymayınca, yavaşça yaslanıp nefesimi tutuyorum. Dudakların dudaklarına değdiğinde, kafamdaki tüm düşünceler

ve endişeler yok oluyor. Onun dışındaki her şey yok oluyor. Tüm hissettiğim, kokladığım, gördüğüm, tattığım o. Dudaklarımla, dudaklarının yumuşaklığını hissediyorum, dilimle dilinin tadına varıyorum. Tüm bedenime yayılan hazzın keyfini çıkarıyorum. Ellerini yavaşça kollarımdan boynuma kaydırıyor. Dokunuşuyla, boğazımdan kontrol edemediğim hafif bir inilti geliyor. O da sesi duymuş olmalı, bu yüzden kendini geri çekiyor. Gözlerimi açtığımda, gözlerindeki karanlığı fark ediyorum. Göz bebekleri tüm yeşilini yutmuş gibi.

Ben, "Benimle içeri gel," derken, aynı anda, "Gitmeliyim," diyor.

Derin derin nefes alıyor. Kararsız görünüyor. Onun da içeri gelmek istediğini biliyorum.

"Neden gidiyorsun?"

Uzaklara bakıyor. "Gitmek zorundayım."

"Anı yaşamaktan bahseden kıza ne oldu? Sana şunu söylemeliyim, daha önce hiç bu kadar anı yaşamak istememiştim."

İki eliyle direksiyonu tutuyor. Hâlâ gözlerini benden kaçırıyor. Tam bir şey söylemeyeceğinden korkarken, "Bu seferki farklı," diye fısıldıyor.

"Neden? Lütfen gitme." Ona yalvarıyorum.

Birkaç kez gözlerini kırpıyor. "Benim hakkımda bilmediğin şeyler var. Sonunda sadece kalbini kırmış olurum ve senin kadar önemsediğim birine bunu yapmak istemiyorum."

Anlamıyorum, kafam karışıyor, sinirleniyorum. "Ne dedin? Gözlerime bak ve bana karşı bir şeyler hissetmediğini söyle. Çünkü az önceki öpücük, hayatımda yaşadığım en harika histi. Senin de böyle hissettiğini biliyorum. Sen de hissettin."

Donuk gözlerle bana bakıyor. "Evet, hissettim. Bu yüzden gitmem gerekiyor."

Ellerimi havaya savuruyorum. "Ama bu çok saçma."

"Biliyorum, Keller. Şimdi gitmem gerek."

Kapıyı açıp arabadan iniyorum. Bagajdan çantamı almadan önce kapıyı çarpıyorum. Oradan sessizce uzaklaşmam gerek ama çok sinirli olduğum için kendimi kontrol edemiyorum. "Bunun çok saçma olduğunu biliyorsun. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama hakkında söyleyebileceğin hiçbir şey sana olan hislerimi değiştiremez. Uzun zamandır kalbimi kimseye açmamıştım. Eğer umurunda olmadığını söylüyorsan, yapacak bir şey yok. Benim için zor bir durum olur ama yaralarımı sarıp hayata devam ederim. Ama bir şeyler hissettiğin hâlde denememize izin vermemen beni sinirlendiriyor." Güven sorunu mu, yoksa bağlanma sorunu mu olduğunu bilmiyorum; ama onu böyle sorununu inkâr ederken görmek istemiyorum. "Seni bilmiyorum ama yaşadığımız bu çekim, bu iletişim insanın her gün karşısına çıkabilecek bir şey değil. Böyle hissetmeyeli yıllar oldu. Açıkçası, bir daha böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu beni korkutuyor mu? Hem de nasıl. Geleceği tahmin edebilir miyim? Hayır. Ama bilmen gereken bir şey var, seni asla incitmem. Bu konuda kendimden yüzde yüz eminim. Artık sıra sende, Katie. Hayatının bir noktasında birilerine güvenmek zorundasın."

Cevap vermesini beklemiyorum. Cevap vermeyeceğini biliyorum. Arkama bakmadan eve yürüyorum.

8 Kasım, Salı

Kate

Psikoloji sınıfının kapısında, öğretmen mide rahatsızlığı geçirdiği için dersin iptal olduğunu belirten bir not buluyorum. Bu duruma önce çok seviniyor, sonra da bir insanın acı çekmesinden keyif aldığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Hemen özür diliyorum Tanrım, bu küçük hediyen için teşekkür ederim. Bay Garrick rahatsızlandığı için çok üzgünüm ama iptal olan ders sayesinde biraz uyuyup dinlenebilirim. Sana bir iyilik borçluyum.

Daha önce günün bu vaktinde kampüsten yurda hiç yürümemiştim. Normalden daha sakin görünüyor. Yurda yaklaşınca, Clay'in arabasına yaslanmış birini görüyorum ve Clay olmadığına eminim. Görünmeden daha yakından bakabilmek için arka taraftan dolaşıyorum.

Arabaya yaklaştığım anda, pişman oluyorum. Şu an burada olmak istemediğim için değil, aşağılık herifler beni çok kızdırdığı için.

Clayton arabanın ön kapısına yaslanmış, sıkı sıkı çantasını tutuyor. Geniş omuzlu, gri kazaklı bir çocuk, Clay'e doğru yaslanmış, arkadaşça bir konuşma için fazla yakın

duruyor. Yumrukları hazır hâlde bekliyor. Orada iyi şeyler olmadığını seziyorum.

Birkaç saniye durup olayı gözlemlemeye çalışıyorum. Elbette Clay'e el sürmesine izin vermeyeceğim ama aynı zamanda durumu yanlış anlamak da istemiyorum. Arkalarından yavaşça yaklaşırken selam veriyorum.

"N'aber?" diyorum yüksek sesle.

Aşağılık herif sesimi duyunca bana doğru dönünce, Clay'in omuzları serbest kalıp öne düşüyor.

Herif beni gözleriyle taciz ediyor. Tüyler ürpertici bir durum. Oldukça rahatsızlık verici. Dudaklarını yalıyor. "N'aber?" derken bacak arasını kavrıyor. "Sana bakarken sikim kalktı, güzel kız." Tam bir pislik. Bunu söyledikten hemen sonra göz kırpıyor.

"Bunu beni tavlamak için mi söyledin?" diye soruyorum. Çünkü erkeklerin bu tip şeylerin çekici olduğunu düşünmesine gerçekten şaşırıyorum.

Tekrar göz kırpıyor.

Evet, sanırım beni tavlamak içindi. Başımı sallıyorum. "Yavaş ol, kovboy. Henüz adını bile bilmiyorum."

Sırnaşık bir ifadeyle gülümsüyor. "Ben."

"Hangi Ben?" diyerek onu ağıma düşürmeye çalışıyorum. Clayton'a zarar verdiyse, bu adamın adını ve soyadını yetkili yerlere bildirebilirim.

"Ben Thompson." O sırnaşık ifade hâlâ suratında. "Buradan gitmek ister misin? Mesela benim odama?" Saatine bakıyor. "Dersten önce bir saatim var, hızlıca hallederiz."

Haftanın, hatta yılın en kaba teklifi ödülü olsaydı, bu adam tüm rakiplerine fark atardı. "Dostum? Ben Thompson? Seni henüz otuz saniyedir tanıyorum ama senden şimdiden iğrendiğimi söylemeden geçemeyeceğim. N'aber diye sorarken, sikinle konuşmuyordum, sik kafalı. Arkadaşımla konuşuyordum."

Clay, herifin arkasından, başını sallayarak beni uyarmaya çalışıyor. Bu durumun beni korkutması gerekiyor ama geçirdiğim şu haftadan sonra kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını düşünüyorum.

Gülümseyişi sinirlerimi bozuyor. "Ağzın iyi laf yapıyor, bu da beni daha çok azdırıyor, prenses."

"Dinle geri zekâlı, bu bir ön sevişme değil, beni anladın mı?" Uzanıp Clay'in elini tutuyorum. "İğrenç birisin. Şimdi bizi rahat bırak."

Sonunda onunla dalga geçtiğimi anlayınca, sinirden gözlerinden ateş fışkırıyor. "Demek gösterip de vermiyorsun." O sırada Clayton'a bakıp tehditler savuruyor. "Seninle işimiz henüz bitmedi, nonoş. Arkanı kollasan iyi edersin."

Clayton'un bir şey söylemesini bekliyorum, herhangi bir şey; ama başını öne eğip yurda doğru yola koyuluyor. Elini tuttuğum için ben de yürümek zorunda kalıyorum. Elbette son kelimelerimi söylemeden gidemem. "Siktir git, aşağılık herif."

Diğer yöne yürüyüp uzaklaşmadan önce Clayton'un arabasının kapısını tekmeliyor.

Yurdun kapısına gelmeden durup Clayton'a bakıyorum. Gözleri yaşlarla dolu. İçimdeki üzüntü, suçluluk ve kızgınlığa engel olamıyorum. Yere bakıp gözündeki yaşları siliyor.

En yumuşak sesimle, "Hey," diyorum. Utanmış görünüyor ve utanç, şu an hissetmesini istediğim en son şey. "Clay. Benim, Kate."

Çenesini kaldırıp yüzüme bakıyor. Ağlamamaya çalışıyor ama çenesi titriyor.

"Ben gelmeden önce seni tehdit mi ediyordu?"

Başıyla onaylıyor.

"Bu ne kadar süredir devam ediyor, Clay?"

Çenesi tekrar titriyor. "Yaklaşık bir aydır."

Sinirden karnıma ağrılar giriyor. "Ne sıklıkla?"

Gözyaşları tekrar dökülmeye başlıyor. "Her gün."

Kendimi çok kötü hissediyorum. İyi bir arkadaş olduğum için kendimle hep gurur duyarım. Çünkü hayattaki en önemli şey, insanlar. İyi bir arkadaş olmak, arkadaşlarına iyi davranmak, ihtiyaçları olduğunda yanlarında olmak demek.

Ben, berbat bir arkadaşım. Nasıl olur da benim böyle bir olaydan haberim olmaz?

Ona sarılınca, omzumda ağlamaya başlıyor. Sırtını okşayarak üzüntüsünü biraz olsun azaltmaya çalışıyorum.

"Dostum, bu konudan kimseye bahsettin mi?"

Burnunu çekerek, "Hayır," diyor.

"Bu durumu kampüs güvenliğine bildirmelisin. Dekanın odasına gidip ona anlat. Hatta John'la bile konuşabilirsin. Kampüste, istediğin her yerde korkmadan yürüyebilmelisin."

Yenilgiyi kabullenmiş bir ifadeyle iç çekiyor. "Yapamam."

"Neden?"

"Söylersem hiçbir şey daha iyiye gitmez."

Böyle düşünmesine üzülüyorum. Spectacle olayından sonra da aynı şeyleri söylemişti.

"Yıllarca dayak yediğimde ya da tehdit edildiğimde kaç kere danışmanlara, öğretmenlere, müdürlere şikâyet ettim biliyor musun?"

Tanrım, sanırım bunu bilmek istemiyorum.

"Birçok kez, Katherine. Ama bir kez olsun ciddiye alınmadım. Aşırı tepki verdiğimi, bir yanlış anlaşılma olduğunu, hatta kendi isteğim üzerine böyle davrandıklarını söylediler. Buna inanabiliyor musun? İnsanlar gözümün içine bakıp gey olduğum için birilerinin bana dadanmasını

istediğimi söyledi. Ayrıca bu birden fazla kişi tarafından söylendi. Görünüşe bakılırsa, tek bir cahil insana özgü bir durum değil."

"Bu heriflerin kazanmasına izin veremezsin, Clay."

Somurtuyor. "Bu bir oyun değil. Bu benim hayatım ve ben çok yoruldum, Katherine. Üniversitenin farklı olacağına inanıyordum. Daha anlayışlı..."

Sözünü kesiyorum. "Anlayış göstermek çok saçma. Anlayış gösterecek bir durum yok. İyi kalpli insanlara anlayış göstermiyoruz, onlarla vakit geçirmekten zevk alıyoruz. Bu kavramdan nefret ediyorum."

Burnunu çekiyor. "Ben de." Tekrar burnunu çekiyor. "Üniversitenin farklı bir ortam olmadığını görüyorum. Farklı bir okul, aynı orta çağdan kalma geri kafalı insanlar. Bu dönemi tamamlamaya çalışıyorum çünkü ailemin parasını sokağa atmak istemiyorum." Tekrar iç çekiyor. "Ama bir sonraki dönem okulu bırakacağım."

Bu heriflerin kazanmasına izin veremez! Clayton'la içeri girip, buzdolabımdan bir Twix getiriyorum. Kötü bir gün geçirdiğimde, Twix her zaman bana yardımcı olur.

Odasından çıkar çıkmaz, kampüsteki güvenlik birimine gidiyorum. Mavi ceketli, orta yaşlı bir adam beni selamlıyor. Hemen konuya giriyorum. "İki olayı ihbar etmek istiyorum."

"İki mi?" diye soruyor.

"Evet." Seni aşağılık Ben Thompson, bu olaydan paçanı kurtaramayacaksın.

Görgü tanığı olarak, Clayton'un adına bir şikâyet dilekçesi yazıyorum. Bu olayın son bir ayda her gün yaşandığını özellikle belirtiyorum. Clayton'un dilekçesini bitirdikten sonra, bana yaptığı sapıkça hareketten dolayı cinsel tacize maruz kaldığım için ayrı bir dilekçe yazıyorum. İğrenç ba-

kışlarından biri onu reddedince, bunu evet olarak algılayıp üstüne giden bir insan olduğunu anlamıştım.

Buradayken Keller'ın annesini düşünmeden edemiyorum. Evet, bazen kaba ve aşağılayıcı biri olabiliyor; ama bu onun mükemmel bir avukat olduğunu gösterir. Onun kadar patavatsız olabilmek için onu taklit etmeye çalışıyorum. Role adapte olabilmek için o yapmacık gülümsemesini bile takınıyorum ve işe yarıyor.

Kapıdan çıkıp derin bir nefes alıyorum çünkü hâlâ çok öfkeliyim. Az önce yaptığım şey işe yarayacak mı, bilmiyorum; ama bunu denemek zorundaydım.

Sinirim azaldıkça, bugün vücudumun ne kadar ağrıdığını fark ediyorum. Stres bana hiç iyi gelmiyor. En kısa zamanda biraz kestirmeliyim.

10 Kasım, Perşembe

Kate

Keller'ın görmenin bana büyük bir üzüntü vereceğini bildiğim için bu hafta hiç Grounds'a gitmedim. Biraz uzak kalmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdim. Chicago yolculuğundan ve o öpücükten sonra, ona karşı bir şeyler hissettiğimi inkâr edemem. Ya o da bana karşı aynı şeyleri hissediyorsa? Birçok sebepten dolayı, bu beni çok korkutuyor.

Bir: Bencil bir insan değilim. Hiç olmadım ve bundan sonra da böyle biri olmak istemiyorum. Onun peşine takılmak beni bencil biri hâline dönüştürür.

İki. Suçluluk. Suçluluk duygusu, ilk maddenin sonucu olarak düşünülebilir. Suçluluk, pişmanlığa çok yakın ve pişman olmak istemiyorum.

Bu da beni üçüncü maddeye götürüyor: Güven. Keller, güvenebileceğim bir insan. Güven ve kalp, birlikte hareket ediyor. Sana güveniyorsam, bu sana kalbimi açtığım anlamına gelir. Kalbimi kırmayacağına güveniyorum demektir. Güvenin zirvesi, şimdiye kadar kimseyle ulaşamadığım, en korkutucu uç noktası, gerçek aşk. Bu, peri masalı durumuna kadar gidiyor. Ne zaman kendimi bırakıp

kendi peri masalımı hayal etsem, tüm kalbimle Keller'a güvendiğimi hissediyorum. Son zamanlara bu rahatlatıcı ve samimi bir his gibi geliyor. Tam bu noktada, birinci maddeye dönüyorum. Bencil biri değilim.

Keller'la arkadaşlığın ötesinde bir şey yaşamak istememin sebebi, işte bu döngü. Onu tamamen hayatımdan çıkaramamamın en büyük sebebi ise, arkadaşlık. Bu arkadaşlığın devam etmesini gerçekten istiyorum. Beni mutlu ediyor, hatta mutluluktan havalara uçuruyor. Uyuşturucu gibi. Onunlayken hayatım çok daha iyi gidiyor. Bu yüzden, bugün Grounds'a gitmeye karar veriyorum. Aynı zamanda, bir bardak kahve için yanıp tutuşuyorum. Kahveyi bırakırsam vücudum kendini tamamen kapatabilir.

Vücudum da apayrı bir hikâye. Bu aralar benimle hiç mutlu değil. Normal hayatını sürdürürken bile çok çaba sarf ediyor. Ağrılarım o kadar arttı ki, ağrı kesicilerin hiçbir etkisini göremiyorum. Hiç azalmayan ve sürekli devam eden bir ağrı. İçimde, dışarı çıkmak isteyen bir şey var gibi hissediyorum. Beni tüm gece uyutmuyor. Görünüşümü bile değiştirmeyi başardı, birkaç kilo verdim. Kotlarım artık bol geliyor. Ayrıca kilo verdiğim yüzümden de belli oluyor. Tenim solgun, gözlerimin etrafında mor halkalar var. Durumun bu noktaya geleceğini biliyordum, bu yüzden Doktor Connell'den yarın öğlen için randevu aldım. Ağustos sonu yaptığımız ilk görüşmeden sonra ona bir daha hiç uğramadım. Emimin bu durumdan hoşnut değil; çünkü benimle her ay görüşmek istemişti. Birkaç haftada bir muayenehaneden telefon alıyorum. Telefonları hiç açmadım. Bunun çocukça olduğunu biliyorum; ama bu sorunla böyle başa çıkmaya karar verdim. Şimdiye kadar ağrı kesicilerle ve uykuyla oldukça iyi idare ediyordum.

Grounds'a girince, barın arkasında Keller'ı görüyorum. Her zamanki samimi ve arkadaş canlısı tavıyla selam vermiyor. Sadece, "Hey," diyor.

Anlıyorum. Tamamen anlıyorum.

Gülümsemeye çalışıyorum ama çok zorlanıyorum. Berbat bir yalancıyım, en azından Gus hep öyle der. Duruma önceden hazırlanırsam, fena sayılmam; fakat anlık gelişen olaylarda yalan söylemeyi hiç beceremem. "Hey," diyerek cevap veriyorum.

Sessizce kahvemi bardağa döküp bana uzatıyor. Ödemek için doğun günü kartımı uzatıyorum. Tek kelime konuşmadan kartı okutuyor. Hâlâ gözlerime hiç bakmadı.

Etrafa kimse olmamasına rağmen, yine de fısıldayarak konuşuyorum. "Dinle, çok üzgünüm. Seni kırmak istememiştim."

"Çok geç," diyor sert bir tonla. Bir süre sonra, öne eğdiği başını sallayarak, "Bu çok kaba bir davranıştı, üzgünüm," diyor. Tam o sırada göz göze geliyoruz. Yüzündeki kızgınlık birden yok olup yerini endişeye bırakıyor. "Neyin var? Hasta mısın, Katie?"

Keller beni tüm hafta görmediği için, muhtemelen bendeki değişimi her gün gördüğüm insanlardan daha kolay fark ediyor. "Evet." Bir yanım her şeyi anlatmak istiyor. "Yarın doktor randevum var."

Ne yapacağını bilemez gibi donup kalıyor. Bir kucaklama hiç fena olmazdı. Fakat insanlardan beni teselli etmelerini ya da rahatlatmalarını istemek doğamda yok. Bu yüzden, bardağımı havaya kaldırıyorum. "İyi günler, dostum. Stella'ya ve Bayan Higgins'e selamlarımı ilet."

"Tamam, iletirim." Endişeli görünüyor. "Doktora gittikten sonra bana haber ver."

11 Kasım, Cuma

Kate

Doktor Connell'le görüşmem, korktuğum gibi ümitsiz ve iç karartıcıydı; fakat böyle olacağını biliyordum. Aynı testler, daha kötü sonuçlar, yeni haberler... Şu aşamada bunu kötü bir haber olarak adlandıramam, sadece yeni bir haber. Bu durum başladığında, üzülmeyeceğime dair kendime yemin etmiştim; ama Minneapolis'ten Grant'e dönerken, bu sözü gece yarısına kadar bozmaya karar veriyorum.

Üzüntünün dibine vuracağım.

Doktor, bana bu kez daha güçlü bir ağrı kesici verdi. Eve giderken yolda durup ilaçları alıyorum, sonra bu akşam ağrılarımı alkolle dindirmeye karar veriyorum. Uyuşana kadar içeceğim. Acı hissetmeyene kadar. Unutmaya çalıştığım şeyi hatırlayamayana kadar. Bu durumla başa çıkmak için neler yapmam gerektiğini yarın düşüneceğim. Bu gece, hepsini unutacağım.

Unutmanın dibine vuracağım.

Odaya doğru yürürken, telefonumu kapatıp çantama atıyorum. Ne yazık ki, Sugar odada. Planlarım suya düşecek gibi görünüyor. "Dostum, burada ne kadar alkol var?"

Bu kadar içkiyi ona kim alıyor bilmiyorum ama dolabında her zaman birkaç şişe içki bulunuyor. Sanırım, odaya gelen hiç kimse eli boş gelmiyor.

Biraz şaşırmış görünüyor. Pek konuşmuyoruz ve kapıdan girip soru sormam, bir şey istemem, özellikle de böyle bir şey istemem alışılmış bir durum değil. "Bilmiyorum. Ne istiyorsun?"

"Bira hariç her şey olabilir."

Onu kendi silahıyla vurduğum için şaşkınlıktan her zamanki tepkisini veremiyor. "Tamam, bir bakalım." Dolabına gidip bir şişe ucuz şarap, neredeyse boş bir viski şişesi ve dörtte üçü dolu bir votka şişesi çıkarıyor. Zulasıyla gösteriş yaparken rahatsız edici bir derecede hevesleniyor. Yasal olmayan tüm aktiviteler düşünüldüğünde, içki çocuk oyuncağı. Yine de, kanunsuz işler yapmakla övünen bir mafya babası havasına bürünüyor. Bu düşünceleri kafamdan atıp Sugar'ın sorunlarıyla daha sonra ilgileneceğime dair kendime söz veriyorum. Bu kadar perişan olmadığım bir zaman. Belki de yarın.

Cebimi karıştırıp yirmi dolar buluyorum. Parayı yere atıp votka şişesini alıyorum. "Teşekkürler." Elimi diğer cebime sokup oda anahtarımı kontrol ediyorum. Tek bir kelime daha etmeden, montumu açıp şişeyi içine sakladıktan sonra odadan çıkıyorum.

Akşam yemeği vakti; ama montumun içindeki şişenin şerefine bu akşam yemek yemeyeceğim. Dışarısı soğuk olduğu için kampüs içinde bir yere gitmek istiyorum. Cuma akşamı, sakin olma ihtimali en yüksek yer kütüphane. Daha önce birçok cuma akşamını burada geçirdiğim için tecrübelerime dayanarak söylüyorum. Danışmada sürekli aynı adam oluyor, 9.00'dan sonra genelde uyuyakalıyor. Hiç kimse beni görmeden, rafların arasında sabaha kadar içebilirim.

Aynen öyle yapıyorum. Biyografi bölümünde küçük bir köşe bulup halıya oturuyor ve şişeyi çıkarıyorum. Kararımdan vazgeçmemek için hızlıca içmeye başlıyorum. Votka, boğazımı yakıp geçiyor. Saf alkolün tadını hiçbir zaman sevemedim. Alevlenebilir bir içecek, tadı da aynen öyle. Sıcaklık, karnımdan başlayıp tüm vücudumu sarıyor. Kısa bir süre sonra, kulaklarım yanıyor, burnum uyuşuyor ve parmak uçlarımı hissedemiyorum. Kitapların kapaklarındaki isimler bulanıklaşıyor. Bir yudum daha içiyorum. Bir daha bakınca, kitapları birbirinden ayırt edemiyorum. Kitaplar, birbiri ardına sıralanmış renkli çubuklar gibi görünüyor. Arkamdaki duvara asılı saati görmekte zorluk çekiyorum çünkü ne zaman odaklanmaya kalksam oda dönmeye başlıyor. Sanırım 11.45. Vaktim neredeyse doldu. Neredeyse gece yarısı.

Şişe, neredeyse boş. Son birkaç damlayı da içip şişeyi tekrar montumun içine saklıyorum. Biraz yürüyüş yapmanın zamanı geldi. Yurda doğru yürürken, ani bir kararla sağa dönüp ana caddeye çıkıyorum.

Keller

Kapı sesiyle uyanıp saatime bakıyorum. Gözlüksüz çok zor görüyorum. Saat 12.47. Kapı tekrar çalıyor. Dunc anahtarını unutmuş olmalı. Bu akşam Shel'de kalacağını sanıyordum. Üstümdeki örtüyü açıp gerindikten sonra kapıyı açmaya gidiyorum. Altımda sadece iç çamaşırım var, kapıdan gelen soğuğu hissedince hemen geri kaçıyorum. "Ne var, Dunc? Acele et." İçeri giren kimse yok.

Dışarı baktığımda, gelenin Dunc değil, Katie olduğunu görüyorum. Dün hasta görünüyordu, bugün daha da kötü. Solgun ve zayıf görünüyor. Tükenmiş gibi. Sırılsıklam

olmuş. Dışarıda kar yağıyor ve ne kadar süredir dışarıda olduğunu bilmiyorum. Titremekten dişleri birbirine çarpıyor, dudakları morarmış. Üstünde yün montu var ama eldiven ve şapka takmamış. Sıcaklık, sıfırın altında olmalı.

Hâlâ içeri girmedi. Beni bekliyor. Kolundan tutup içeri çekiyorum. "Buraya gel." Sendeleyince kolundan tutup düşmesini önlüyorum. Göz kırpışları çok yavaş. "Sen sarhoş musun?"

"Tanıdığım en zeki insanlardan birisin," diyor. Çok yavaş ve düşünerek konuşuyor.

Onu ikili koltuğa oturtuyorum. Ayakkabılarını çıkarıp montunun fermuarını açıyorum. Montundan boş bir votka şişesi düşüyor.

Şişeyi kaldırıyorum. "Bunun hepsini sen mi içtin?"

Şişeye bakıp başını sallıyor. "Evet, ben içtim." Kendi bünyeme göre düşünürsem, bir gecede büyük bir şişe devirmem gibi, deneyimlerimden bildiğim kadarıyla, hiç iyi bir fikir değil.

Elleri ve yüzü donmuş. "Ne kadar süredir dışarıdasın?" Üstündeki her şey sırılsıklam.

Acınası bir hâlde omuz silkiyor.

Tek düşünebildiğim onu ısıtmak, sonra da ayıltmak. Elinden tutup yavaşça banyoya götürüyorum. Onu duşa sokup tişörtünü çıkarıyorum. İki kolu da bandajla sarılmış. Bugün doktora gideceğini söylemişti. Sanırım kan aldılar. Kandan bahsedince hemen midem bulanıyor. Acaba acı mı çekiyor? Her şey yolunda mı? Onu böyle görmek beni mahvediyor. Kotunu çıkarırken hiç karşı çıkmıyor. Sanırım neler olduğunun farkında bile değil. Bu anı daha önce kaç kere düşlediğimi düşünmekten kendimi alamıyorum. Şu an bunu düşünmenin çok yanlış olduğunun da farkındayım. Önünde eğiliyorum. "Ellerini omzuma koy," diyorum. Ellerinin soğukluğuyla irkiliyorum. Ko-

tunu tamamen çıkardıktan sonra, onu karşıya bakacak şekilde döndürüyorum. Onu böyle görmek istemiyorum. Kendi isteği dışında bunları yaptığım için özeline giriyor gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatıp sütyenini çıkarıyor ve yere atıyorum. Sonra, külotunu çıkarıyorum. Kapalı gözlerle musluğu bulup Stella'ya yaptığım gibi onu uyarıyorum. "Suyu açıyorum, Katie. Isınana kadar orada kalmanı istiyorum, tamam mı?"

"Tamam." Sesi çok bitkin geliyor.

Islak kıyafetlerini toplayıp kurutucuya atıyorum. Üstüme bir tişört giyerken, onun için de bir tişört ve bir çamaşır almaya karar veriyorum. Onun üstüne göre hiçbir şeyim yok; ama kıyafetleri kuruyana kadar bu şekilde idare edebilir.

Banyoya tekrar girmeden önce kapıyı çalıyorum. İzinsiz girmek sapıkça bir hareket gibi geliyor. Gerçi kapıyı çalıp girerken de aynı şeyi hissediyorum. "İyi misin, Katie?"

"Evet, ısındım." Duştan sesi yankılanıyor.

Birkaç dakika daha sabret. Çok üşümüştün. Yere senin için kıyafet ve havlu bırakıyorum. Acele etme."

Beş dakika sonra suyun kapanma sesini duyuyorum. Kulağımı kapıya dayayıp düşmediğine ve bana ihtiyacı olmadığına emin olabilmek için içeriyi dinliyorum. Birkaç kere duvara çarptığını duyuyorum ama onun dışında her şey yolunda görünüyor. Geri dönüp koltukta duştan çıkmasını bekliyorum.

Duştan çıktığında hâlâ sarhoş görünüyor ama en azından eskisi kadar berbat bir durumda değil.

Tişörtü o kadar uzun ki altındaki çamaşır görünmüyor. Bu da onu daha çekici gösteriyor. Saçlarını, sadece kadınların bildiği yöntemle tepeden havluyla sarmış. Şimdi daha ayık. "Teşekkürler, Keller."

"Aç mısın?"

Durup düşünüyor. Düşünmesi, normalden daha uzun bir vakit alıyor. "Biraz. Akşam yemeği yemedim. Sadece sıvı kabulünün olduğu bir akşamdı."

"Tamam, biraz da katı bir şeyler yiyelim," diyorum. Akşam yemeği için yaptığım *fettuccine* makarnayı tekrar ısıtıyorum. Bu sefer içine tavuk koymadım. Sanırım yemek yaparken Katie'yi düşünüyordum.

Makarnayı çok yavaş yiyor, ama son lokmasına kadar bitiriyor. Benim için sorun değil, ağzına bakmak için bir bahanem var. Ona bakarken dudaklarının tadını ve yumuşaklığını düşünüyorum.

Tabak boşaldıktan sonra gelen çatal sesiyle irkilip rüyadan uyanıyorum. "Çok lezzetliydi, Keller."

Biraz daha kendine gelmiş gibi. "Teşekkürler. Nasıl hissediyorsun?" Daha iyi görünüyor. Başındaki havluyu çıkardı, saçları kuru ama dağınık. Her zamanki Katie gibi görünüyor.

"Şimdi çok iyiyim. Planım işe yaramış gibi görünüyor. Ama yarın sabah bu kadar iyi olmayacağıma eminim."

Şu an sabah olduğu gerçeğini onunla paylaşmıyorum. Saat 2.30'u geçti. Kolundaki bandajları çıkarmış. Az önce saklı duran morluklar ve iğne delikleri ortaya çıkmış. İşaret ettiğim anda, morlukları saklamak için kollarını göğsünde birleştiriyor. "Bugün doktora gittin mi?"

"Evet."

"Hastalığını teşhis edebildiler mi?"

Acı bir of çekiyor. "Daha önce teşhis koyulmuştu." Kollarını öne doğru uzatıyor. Böyle uzatınca daha da kötü görünüyor. Karnıma ağrılar giriyor. "Bunu kendilerini daha iyi hissetmek için yapıyorlar. İşlerini yapıyormuş gibi hissetmek için." Acı bir oflama daha geliyor. "Ama bu sadece bir oyun. Çünkü hiçbir şey değişmeyecek." Hiçbir şey, derken özellikle vurguluyor.

Yolunda olmayan bir şey var. Kusacak gibi hissediyorum. "Değişmeyen şey ne, Katie?"

Bana bakıp gülümsüyor, Şimdiye kadar gördüğüm en üzgün gülümseme. Çünkü gözlerinde ümitsizlik var. "Sonuç."

Bu cevapla, kaygılarım üst sınıra ulaşıyor. Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başlıyor. "Neler oluyor?"

Cevap vermiyor. Odayı ürkütücü bir sessizlik kapılıyor.

Sinirden titriyorum, tükendim. Gerginim, korkuyorum ve öfkeliyim. Çaresizliğin verdiği cesaretle, "Bana neler olduğunu anlat çabuk!" diye bağırıyorum.

Hiçbir tepki vermiyor. Orada öylece oturuyor ve titremeye başlıyor.

Daha çok bağırıyorum. "Seni seviyorum, Katie!" Bunu söyleyerek her şeyi netleştirmek istiyorum. Kafasından neler geçtiğini bilmiyorum ama onu ne kadar çok umursadığımı bilmesini istiyorum. Bir de, onu ne kadar çok sevdiğimi.

Alt dudağı titrerken gözleri doluyor. "Lütfen bunu söyleme."

Ne yapacağımı bilmediğim için saçımı çekiyorum. "Lanet olsun, seni seviyorum. Bu neden kötü bir şey olsun ki? Senin de beni sevdiğini biliyorum. Lütfen bana izin ver. Sen de söyle." Artık sabrım kalmadı.

Gözünden yaşlar dökülürken burnunu çekiyor. "Seviyorum. Seni seviyorum." Sesi sakin ve yılgın.

Bunu, birinin duymak isteyeceği bir şekilde söylemiyor. İç çekip tavana bakıyor, sonra tekrar ona bakıp sebebini bilmeden bağırmaya başlıyorum. "Sorun nedir? Ben seni seviyorum! Sen de beni seviyorsun!"

Dayanamayıp patlıyor. "İşte sorun bu! Sen de beni seviyorsun! İşler böyle gelişmemeliydi!"

"Lanet olsun, Katie," diyerek iç çekiyorum. "Bu senin

kararın değil. Benim kararım. Ben sana âşık oldum. Sen beni sevmesen de sana âşık olabilirdim. Seni sevmemek imkânsız. Hayatımda tanıştığım en inanılmaz kadınsın. Seni neden sevemem? Neden?"

Ayağa kalkıp kollarını havaya kaldırıyor ve daha önce duymadığım kadar yüksek bir sesle bağırıyor. Çığlığında acı ve yalnızlık var. Öfke ve kızgınlık. "Çünkü ölüyorum, anladın mı? Ben kanserim!" Bunu söylemek tüm enerjisini yok etmiş gibi koltuğa çöküyor. "Ölüyorum," diyor. Kelimler, yerini hıçkırıklara bırakıyor.

Biri beni kalbimden bıçaklamış gibi hissediyorum. Lily öldüğünde hissettiğim acı, hayatımda yaşadıklarımın en büyüğüydü. Ta ki bu ana kadar. Biri bıçağı tekrar saplamak için içimde çevirerek çıkarmaya çalışıyor gibi. Hayatımda ikinci kez, kalbim paramparça oldu. Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Nefes alamıyorum.

Gözyaşlarını koluna siliyor. Ne yapacağımı bilemez durumda beklerken, gözlerimin içine bakıyor. Katie, gözlerime bakarken, tamamen o ana kenetleniyorum. Bir yere asılı kalmış, hareket edemez, nefes alamaz gibi. Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor. Dizlerini dizlerime yaslıyor. Az önce duyduklarıma rağmen, şu an bulunmak istediğim tek yer burası. Büyüleyici gözleriyle bakmaya devam ederken derin bir nefes alıyor. "Keller, benim için bir iyilik yapar mısın?"

Bana öyle bakıyor ki, hiç düşünmeden tüm isteklerini yerine getiririm. Uçurumdan atlamamı mı istiyorsun? Tamam. Bir otobüsün önüne atlamamı mı? Elbette, neden olmasın.

"Seninle bir gece geçirmek istiyorum. Sadece bir gece. Senden bunu istemem çok bencilce, biliyorum..."

Sözlerini bitirmesine izin vermeden dudaklarına kenetleniyorum. Fikrini değiştirmeden isteğini kabul etti-

ğimi göstermek istiyorum. Öpüşmeye devam ederken, kalçalarından tutup bacaklarını belime sarana kadar kaldırıyorum. Sonra, onu yatağıma götürüyorum. Yavaş davranmam gerektiğini biliyorum ama o kadar heyecanlıyım ki, kendime engel olamıyorum. Onu çok istiyorum.

O da kendini geri çekmiyor. İddialı ve ateşli bir şekilde öpüşmeye devam ediyoruz. Onu yatağa yatırınca, tişörtümün ucunu tutuyor. Tişörtümü çekip çıkarıyorum. Bacaklarım, beline sarılı. Üzerinde duruyorum. Ellerini göğsümde gezdirip parmak uçlarıyla karnıma dokunuyor. İçim ürperiyor ve inlemekten kendimi alamıyorum. Elleri, çamaşırına kadar uzanıyor. Elleriyle iki yanından tutup çamaşırını kalçalarına kadar indiriyor. Çamaşırını tamamen çıkarmasına yardımcı oluyorum. Tişörtünün ucundan çekip çıkarıyorum. Gözlerim, altımdaki çıplak vücudunda gezinirken, nefesim kesiliyor. Gece lambasının ışığıyla parlıyor. Çok zayıf ama atletik bir geçmişin izlerini taşıyor. Narin vücudu, ipeksi teniyle birleşip çarpıcı bir Tanrıça oluşturuyor.

Yavaşlamalıyım. İçimden kendimi durdurmaya çalışıyorum. Yavaş ol, dostum. Yavaş ol.

Lily'yle yatakta çok çekingendim. Güvensizlik, deneyimsizlik, gençlik ve benimle aynı durumda bir sevgili. Şikâyet etmiyorum. O zamanlar çok farklıydı.

Ama şimdi, Katie'yleyim. İçimi, daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir güven kaplıyor. Beni korkularımdan uzaklaştırıyor. Tüm tereddütlerimi bir kenara bırakıp anı yaşıyorum. Vücudunu keşfediyorum, öpüyorum, yalıyorum, her noktasına dokunuyorum. Artık vücudundaki her ayrıntıyı biliyorum. Boynundan köprücük kemiğine uzanan bölgede, zarif bir çukur var. Göğüsleri küçük ama aynı zamanda yuvarlak, yumuşak ve diri. Göbek deliği ve bilekleri, ipek kadar pürüzsüz ve yumuşak.

Doğru noktalara dokunduğumda, inleyişlerle ödüllendiriliyorum. Tatmin olurken sesini kullanmaktan hiç çekinmiyor. Sadece ağzından çıkan kelimeleri ve inleyişini dinleyerek kendimden geçebilirim. Dudaklarımız tekrar buluştuğu anda, yuvarlanıyor ve vücudumu keşfetmeye başlıyor. Çamaşırımı çıkarıyor, ellerini ve ağzını tüm bedenimde öperek, okşayarak, emerek gezdiriyor. Nefes nefese kalıyorum, devam etmesi için yalvarıyorum. Erotizm, doruklara ulaşıyor. Daha önce onunla çok fazla fantezi kurdum ama bu, daha fazlası. Çok daha fazlası. Tüm hücrelerim, kırbaçlanmak, acı içinde zevk almak istiyor.

Tam başlayacağımız sırada, kondomum olmadığını söylüyorum. Bana yalvarıyor. "Lütfen, Keller. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var." Sesinde acı var. Bu noktada durmam gerektiğini biliyorum ama durmuyorum. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim ve şu an onun derinlerinde olmak istiyorum. Onu yavaşça geri yuvarlayıp yatırıyorum. Gözleri kapalı ve derin derin nefes alıyor.

"Bana bak, Katie." Yavaşça gözleri açılıyor. Gözlerini hiç kırpmıyor. "Seninle sevişirken o güzel gözlerine bakmak istiyorum."

Yavaşça içine girerken inliyor ve gözleri kapanıyor.

"Aç gözlerini," diyorum.

Tekrar göz göze geliyoruz. Onu öptükten sonra gözlerine bakabilmek için tekrar geri çekiliyorum.

Hemen ritmi yakalıyoruz. Tüm dikkatimi, teninin bende uyandırdığı hisse veriyorum. "Çok iyisin, bebeğim." Nefes nefese kalıyorum.

Birbirimize tamamen kenetlenince, hızımızı arttırmaya çalışıyor. Gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyor. Bu anı tüm hayatım boyunca unutmayacağım. Adımı söylerken altımda titrediği an, kendimden geçiyorum. "Katie. Katie. Katie." Adını söylemekten kendimi alamıyorum.

Onu yuvarlayarak üstüme almaya çalışırken, ne kadar minik olduğunu fark ediyorum. Onu ezecekmiş gibi hissediyorum.

Gözlerinde dalgın bir bakış var. Tüm bedeniyle tatmin olmuş görünüyor. Yumuşak bedeniyle öylece yatıyor. Şu anki görünüşünü nasıl sevdiğimi anlatamam.

"Tanrım, Keller, inanılmazdı. Artık belli oldu. Cehenneme gideceğim."

Şu an hiçbir şey gülümsememe engel olamaz. "Ben de gelirim."

"Hemen gelmene gerek yok, acele etme. Orada seni bekliyor olacağım." Yumuşak bir öpücükle beni ikna ediyor.

Öpüşmeye devam ediyoruz. Her öpücükten sonra onu ne kadar sevdiğimi ve ne kadar güzel olduğunu söylüyorum. Bana ayak uydurmaya çalışsa da yorgun olduğu gözlerinden okunuyor. Gerçeklik, bir anda yüzüme vuruyor.

Katie, hasta.

Son bir kez dudaklarından öpüp onunla geçireceğim her saniyenin tadını çıkaracağıma ve hayatımı kendi istediğim gibi yaşayacağıma yemin ediyorum.

Saate bakıyorum. Neredeyse sabah 5.00. "Şimdi biraz uyusak iyi olur. Bugün bu yataktan çıkmana izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Gülümseyip bana doğru kıvrılıyor. "Umarım bu sözünü tutarsın."

12 Kasım, Cumartesi

Kate

İlaçlarımı almak için yurda gitmek, kondom almak için markete uğramak, arada bir şeyler atıştırmak ve Stella'yla telefonda konuşmak dışında tüm gün hiç yataktan ayrılmadık.

Cennetteydim.

13 Kasım, Cumartesi

Kate

Biriyle birlikte olmanın bu kadar güzel bir his olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Ama güzel bir hismiş. Çok güzel bir hismiş. Kısa sürecek ve mutsuz sonla bitecek olsa da, bu benim peri masalım. Keller'a kanser olduğumu söylemek şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zorlu işti ama sonunda buna değdi. Benimle bu yükü taşımasını hiç istemedim ama şu an durumumu bildiği için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Şimdi bana yardım etmeye çalışıyor. Bunun ne kadar yanlış olduğunun farkındayım.

Hâlâ sırtüstü uyuyor. Başım yanındaki yastıkta, sarılarak onu izliyorum. Dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi huzurlu görünüyor. Fakat böyle olmadığını biliyorum. Kaygılandığı birçok konu var.

Gözlerini açmadan konuşmaya başlıyor. "Günaydın, Katie."

"Uyanık olduğumu nasıl anladın?" diye fısıldıyorum.

"Çünkü uyanıkken daha hızlı nefes alıp veriyorsun." Başını yastığıma kaydırıyor. Burun burunayız. Gözlerini açıp gülümsüyor. "Göğsünün kabarıp indiğini hissedebiliyorum."

"Keller, bugün yurda geri dönsem iyi olacak."

Beni kollarının arasına alıyor. "Bence kötü bir fikir. Şu an bulunduğun yerde çok güzelsin."

"Burada yaşayamam."

Tereddüt etmeden cevap veriyor. "Neden yaşayamayasın?"

Bu soruya verilecek bir cevabım yok. Burada kalırken kendimi pişkin ve muhtaç hissediyorum.

Gözlerini kısıyor. "Gerçek isteklerini sürekli göz ardı ediyor musun, yoksa bu sade benimleyken yaptığın bir şey mi?"

Şaşırıyorum. "Ne?"

"Bence yirmi senedir başka insanlarla ilgilenip onların isteklerini kendininkilerin önüne koymuşsun. Senden sadece kendine dürüst davranmanı istiyorum, Katie. Gerçekten ne yapmak istiyorsan, onu yap." Alnımdan öpüp sırıtıyor. "Dün gece sadece istediklerini yapmanın ne kadar güzel bir his olduğunu sen de gördün."

Açığımı yakalamış olsa da, gülümsemekten kendimi alamıyorum. Haklı.

"Burada benimle vakit geçirmek hoşuna gidiyor mu?" diyerek ısrar ediyor.

"Elbette. Ama sana rahatsızlık veriyorum."

Öpmeden önce dudaklarımı okşuyor. "Hiç rahatsızlık vermiyorsun. Şu an burayı terk edersen ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ama elbet bir gün gitmek zorundayım. Sana gereğinden fazla yük olmak istemiyorum. Bu kadar bencil davranamam."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Beni dert etme. Kime âşık olacağıma ben karar verdim, hatırladın mı?"

"Biliyorum."

"Katie, bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum

ama tedavi olma ihtimalin var mı? Ameliyat, kemoterapi ya da radyoterapi bir çözüm yolu olabilir mi?"

Başımı sallıyorum. "Ameliyatla tedavi imkânsız. Kemoterapi de bana sadece birkaç ay daha kazandırabilir. Kemoterapi berbat bir şey, kaçınılmaz sonu bir süre ertelemek için hem kansere hem de kemoterapiye katlanmaya değmez. Ne kadar çabalasam da, o gün gelecek. Kalan zamanımı kusmadan ve saçlarımı kaybetmeden geçirmek istiyorum."

Ağlayacak gibi duruyor. "Ne kadar zamanın var?"

"Doktor Connell, tedavi olmazsam yaklaşım üç ayımın kaldığını söyledi." Gülümsüyorum çünkü artık bunun beni üzmesine izin veremem. Anı yaşamalıyım ve yeni kullanmaya başladığım ilaçlar sayesinde, ağrılarla da başa çıkabiliyorum.

Gözyaşları yanaklarına süzülüyor. "Yapılabilecek başka şeyler de olmalı. Belki de babamın tanıdığı bir onkolojist vardır. Kanser tam olarak nerede?"

Yanaklarındaki yaşları siliyorum. "Ağlama."

"Nerede, Katie?" diyerek ısrar ediyor.

"İki akciğerim ve karaciğerimde."

Yüzü düşüyor ve tekrar ağlamaya başlıyor.

"Lütfen ağlama. Ağlayarak vakit kaybetmek istemiyorum."

"Seni kaybetmek istemiyorum, Katie. Senin gibi birinin başına böyle bir şey gelmemeli. Hiç adil değil."

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum, Keller; ama benim hikâyem böyle sonlanacak. Kendimi dünyadaki en şanslı kişi gibi hissediyorum. Son aylarımı seninle, seni severek, sevilerek geçirme şansı buldum. Böyle bir şeyle karşılaşacağıma hiç inanmıyordum. Sahip olduğum en güzel hediyelerden birisin."

"Bir daha kanserden hiç bahsetmemeye ne dersin? Bu

konuyu konuşmaktan nefret ediyorum." Aklımdan geçenleri okuyor gibi.

Gülümsüyorum. "Anlaştık."

Daha önce kimseye söylememesi gerektiği konusunda konuşmuştuk. Saklayamayacak duruma gelene kadar başka kimsenin öğrenmesini istemiyorum.

1 Kasım, Pazartesi

Keller

Bugün hava soğuk, nefes verirken ağzımdan buhar çıkıyor. Üç Petunya'ya doğru ilerliyorum. Katie'yi çalışırken rahatsız etmemem gerektiğini biliyorum ama bu akşam için Red Lion Road'da ekstra bir mesai kaptım. Onunla bu güzel haberi paylaşmak için işten çıkmasını bekleyemem. Tüm bedenim başkaldırının ve tatmin olmanın verdiği heyecanla dolup taşıyor. Kaderinizin kendi elinizde olması böyle bir şey mi? Güçlü hissediyorum. Kendini beğenmiş biri gibi değil, sonunda kendi kararlarını verebilen biri gibi güçlü.

İçeri girince zil çalıyor. Katie'yle tanıştığım güne kadar zilleri hiç fark etmemiştim. Grounds'taki zile lanet ettiği gün ona o kadar hayran kaldım ki, ne zaman bir zil görsem o günü hatırlıyorum.

Shel, önündeki çiçek aranjmanından kafasını kaldırıp bana bakıyor. Beni gördüğü anda pis pis sırıtmaya başlıyor, sanırım başıma geleceklere hazırım. "Hey Romeo."

Beni utandırma çabalarını umursamamanın, onunla baş etme konusunda en etkili yöntem olduğuna karar ve-

riyorum. "Hey Shel." Yanaklarımdaki ateş beni yarı yolda bırakınca, daha çok sırıtmaya başlıyor.

Katie, sesimi duyunca bana doğru dönüyor. Bu tepki kesinlikle bağımlılık yaratıcı. Beni sevinçten havalara uçuran minik bir tepki. Ondan bu sabah derse giderken ayrıldım; ama tüm hafta sonundan sonra birkaç saat sonsuzluk kadar uzun geliyor. "Selam, güzellik."

Gülümsüyor. "Selam, yakışıklı. Benden uzak kalamadın, öyle mi?"

Başımı sallayarak tezgâhın arkasına doğru yürüyüp ona sarılıyorum. Ondan ayrı kalamıyorum. Tenine sabunumun kokusu sinmiş. Benim sabunumu kullandığını bilmek çok hoşuma gidiyor. Benim duşumda. Beni evimde. Bu sabah. Sarılınca, onu öpmekten kendimi alamıyorum.

Shel boğazını temizliyor. "Keller, burası bir işyeri. Lütfen biraz saygılı ol."

Masum bir gülümseyişle ona bakıyorum. "Ne var?" Bizimle dalga geçtiğinin farkındayım. Cumartesi akşamı bizi o kadar yakın görmenin şokunu atlattıktan sonra, ikimize de mutluluklar diledi. Elbette, Katie'nin kalbini kırarsam beni perişan edeceğini eklemeyi de unutmadı.

Katie'nin kalbini asla kırmayacağıma tüm varlığımla yemin ediyorum.

Shel, bana tehdit savurucu bakışlar attıktan sonra, kısık sesle kıkırdıyor. "Sevimli şeyler bana mide bulandırıcı geldiği için bunu söylemekten nefret ediyorum; ama çok sevimlisiniz. Söyleyecek başka kelime bulamıyorum. Çok sevimlisiniz."

Katie, söze giriyor. "Ah, Shelly, ben sevimli olmak istemiyorum. Neden ben de senin gibi serseri bir tip olamıyorum? Bana hiç serseri olduğumu söylemedin. Sanırım aklımdaki çarpıtılmış imajım böyle bir şey." Shelly gözlerini devirip cevap vermezken, Katie kahkaha atıyor.

Katie'nin başını öpüyorum. "Sen serseri, sevimli, çekici..."

Shel hemen sözümü kesiyor. "Bu kadar yeter, genç âşık. Burada olmanın arkadaşımı sıkıştırmak dışında geçerli bir sebebi olmalı."

Katie'ye bakarak cevap veriyorum. "Evet, var. Onu bir saniyeliğine alabilir miyim?"

Shel, başıyla onaylıyor. "Hızlı olun. Oynaştığınızı duyarsam, hemen odaya girerim. Sizi şimdiden uyarıyorum. Aklınızdan bile geçirmeyin."

Katie, Shel'i selamlıyor. "Emredersiniz, kaptan."

"Teşekkürler." Katie'yi arka odaya götürüp biraz baş başa konuşabilmek için kapıyı kapatıyorum.

Endişeli gözlerle bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Bugün danışmanımla konuştum."

Büyük bir beklentiyle gözlerini açıyor, söyleyeceğim şeyi duymak için çok heyecanlı olduğunu görebiliyorum. Gururla haykırıyorum. "Bölümümü değiştirdim."

Bir zafer kazanmış gibi sevinip kollarıma atlıyor. "Aman Tanrım! Seninle gurur duyuyorum, Keller. Başardın. Başarıyorsun." Kıpırdanmayı bırakıp gözlerimin içine bakıyor. Yüzündeki ifade birden ciddileşiyor. "Kararından memnun musun? Bu senin için büyük bir değişiklik olacak."

Bunu sesli bir şekilde dile getirdikten sonra, üzerimdeki gerginlik, yerini derin bir rahatlamaya bırakıyor. Bu, gerçek. "Evet," diyerek başımı sallıyorum.

"Ailene söyledin mi?"

"Hayır. Bu hafta sonu söyleyeceğim. Onlarla bu konuyu yüz yüze konuşmak istiyorum." Boğazımı temizliyorum. "Senden bir şey rica edebilir miyim?"

Duraksamadan cevap veriyor. "Elbette, ne istersen." Beni her koşulda desteklemesi harika bir his. Kendimi Süpermen gibi hissediyorum.

"Bu hafta sonu benimle Chicago'ya gelir misin?" Hayır derse ne yapacağımı bilmiyorum.

O minik eliyle yanağımı sıkıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Teklifimi geri çevirmiyor, belki de bunu iyice düşündüğümden emin olmak istiyor.

"Evet. Bu haberi onlara ben vereceğim ama senin yanımda olduğunu bilmek kendimi daha iyi hissettirir."

Başıyla onaylıyor. "O zaman anlaştık. Elbette gelirim."

Beni böyle destekleyince, her şeyi başarabileceğime inanıyorum. Her şeyi. Şimdiden kendimi daha güçlü hissediyorum. "Teşekkürler."

"Evet, aldığın bu kararı gerçekleştirdin. Sırada ne var?"

Şimdi, tekrar endişeli görünüyor. Onu rahatlatmak için ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Bölüm değiştirmek, fazladan bir buçuk yıl daha eğitim almak demek. Neyse ki, daha önce aldığım İngilizce dersleri işe yarayacak. Yeni diplomamı etkilemeyecek tüm dersleri bıraktım."

"Senin için zor oldu mu? Kendini adadığın bir şeyi bitirmemenin seni rahatsız ettiğini biliyorum."

Bu kız, beni çok iyi tanıyor. "Evet, sanırım işin en zorlu kısmı bu oldu. Bir şeyleri yarım bırakmaktan nefret ederim. Başarısız olmuş gibi hissediyorum."

Beni susturmak için parmağıyla dudağıma bastırıyor. "Başarısız değilsin. Sadece planını değiştirdin. Arada büyük bir fark var."

Ben gülümseyince, parmağını çekiyor. "Teşekkürler."

"Bursun ne olacak?"

"Henüz bilmiyorum. Danışmanım, İngilizce bölümü başkanı Doktor Watkins'le bu konuda neler yapılabileceğini konuşacak. Bursumu kaybedersem şaşırmam. Kaybedersem öğrenci kredisi alırım, değil mi?"

Başıyla onaylıyor. "Evet." Bir süre bekledikten sonra tekrar, "İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor.

"Hayatımda daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Dik dik yüzüme bakıyor. Genelde bu kadar incelenmekten nefret ederim ama bakan o olunca, heyecanlanıyorum. Sonunda gerçek yüzümü gören biri var gibi. İyi ya da kötü, hiçbir şey saklamak zorunda değilim. Utanmak zorunda değilim. Başka biri gibi görünmeye çalışmak zorunda değilim. Onunlayken sadece Keller Banks olabilirim. İçten bir gülümsemeyle elimi tutuyor. "Dostum, sana hayranım. Gerçekten. Aklına koyduğun şeyi yapıyorsun. Şu an hayatının büyük bir kısmını geri aldın. Serseri olmak nasıl bir his?"

Omuz silkiyorum. "Tam bir serseriyim." Sıradan bir cevap versem de, onun sözleri karşısında kalbime adrenalin enjekte edilmiş gibi heyecanlanıyorum. Göğsüm, gurur ve aşkla kabarıyor.

Gülerek tekrar bana sarılıyor. Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Serseriyken çok çekici oluyorsun," diyor beni çılgına döndüren hafif bir fısıltıyla.

Boynuna öpücükler kondururken, ellerimi sırtından aşağı doğru gezdirip kalçalarına koyuyorum. "Bugün seni neler beklediği hakkında hiçbir fikrin yok. Umarım gündüz biraz uyumaya vaktin olmuştur çünkü bu gece eve gelince..."

Dilinin ucunu kulak mememde gezdiriyor. "Söz mü?"

"Yemin ederim."

15 Kasım, Salı

Kate

Uzun süredir Maddie'yle konuşmadım. Maddie ve Morris'in evine sıkça gittiği için neler olup bittiğini Clayton'dan öğreniyorum ama yine de onunla birebir konuşmak istiyorum. Morris'le ev arkadaşı oldukları son samimi konuşmamızdan sonra, iletişimimiz kötüye gitti. Kendini yine korumaya aldı.

Büyük bir beklentiye girmeden, bir mesaj atıyorum: Hey, cuma akşamı beraber yemek yiyelim mi?

16 Kasım, Çarşamba

Kate

Maddie, mesajıma cevap veriyor: Olabilir.
Kesin bir şey söylemiyor. Zaten ne bekliyordum ki?

18 Kasım, Cuma

Kate

Maddie mesaj atıp bu akşam 7.15'te yemek için müsait olduğunu söyledi. Saat 6.37. Mesajından, davetimi kabul etmesinden çok, baskılara dayanamayıp gelmeye karar verdiğini çıkardım. Baskı yapmıyordum. Onu tehdit ederek gelmeye zorlamışım gibi davranıyor. Şu an davet ettiğime çok pişmanım. Bugün, her zamankinden daha yorgunum ve iyi olmaya çalışıyorum; ama işe yaramıyor. Çok sinirliyim.

Keller'ı Maddie Spiegelman'ın dünyasına maruz bıraktığım için çok üzgünüm ama bunu tek başıma yapamazdım. "Keller, sen bana yarım et, ben de sana yardım edeyim, sözünü biliyor musun?"

Okuduğu kitaptan başını kaldırıp o hayran olduğum ifadeyle gülümsüyor. "Evet," diyor imalı bir şekilde. Şimdi, bunun altından iyi bir şey çıkacağını düşündüğü için kendimi daha kötü hissediyorum.

"Yarın seninle Chicago'ya geliyorum. Bu akşam ben ve teyzemle yemeğe çıkar mısın?"

Kitapta kaldığı yerini işaretleyip masaya bırakıyor. "Elbette. Minneapolis'te mi buluşacağız, yoksa Grant'e mi

gelecek?" Keller'a Minneapolis'te bir teyzem olduğunu söylemiştim ama diğer tüm ayrıntıları kasıtlı olarak ondan gizledim. Biraz söyleyecek iyi hiçbir şeyin olmaması durumu.

"Minneapolis'te. On beş dakika içinde hazırlanabilir misin?"

Bu sırada banyoya yöneliyor. "Bana temiz bir kot ve bir tişört getirebilir misin? Hızlıca bir duş alacağım. Sen de gelmek ister misin?"

Benimle bu şekilde flört etmesi gerginliğimi azalttığı için yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Evet, ama bu on beş dakikadan fazla sürer ve yemeği kaçırabiliriz."

Omuz silkiyor. "Kaybettim."

Ona her geçen gün daha da hayran oluyorum.

Tam 7.15'te, Maddie'nin evinin önüne geliyoruz. Hazır olacağını söylemişti.

Kapıyı açtıktan sonra, aç bir yırtıcı hayvan gibi Keller'ı süzüyor. Aklında iki fikir var gibi: onu bütün bütün yutmak ya da her lokmanın tadını çıkarmak. Keller da bunu fark ediyor. Sokağın karşısındaki kör adamın fark edebileceği kadar açık bir durum. İkisini tanıştırırken Keller, bir eliyle elimi tutup diğeriyle Maddie'nin elini sıkıyor.

Birkaç ay önce Maddie'yle kahvaltıya gittiğimiz yere gitmeyi öneriyorum. Güzel, ucuz ve suşi yok. Keller bu öneriyi kabul edince, Maddie cuma akşamı bu tip yerlerde takılmadığı hâlde şikâyet etmeden kabul ediyor. Bu akşam pahalı bir eskort gibi giyinmiş.

Keller'ı ortamıza alıp yan yana sokakta yürüyoruz. Keller, iki eliyle elimi tutuyor. Belki de bir eli boşta kalırsa Maddie'nin tutacağından korkuyordur. Maddie, sürekli konuşuyor ama bana tek bir soru bile yöneltmiyor. Tüm sorular Keller'a. Burada olduğumu unuttuğunu düşünüyorum. Çok yorgun olduğum için bir yandan da dik-

katle dinlemek zorunda olmamak beni rahatlatıyor. Aynı zamanda, onu böyle etkilemeye çalışmasını izlemek çok eğlenceli.

Etkilenmedi.

Hem de hiç.

Ona bir borcum var.

Yemek boyunca anlattıklarından, Maddie'nin hayatının hâlâ aylar öncesiyle aynı olduğunu anlıyorum. Morris'le yaşamaya başladıktan sonra, maddi yükü azalır ve hayatta daha derin anlamlar aramaya başlar, diye ummuştum.

Belki yorgunluktan, belki ilaçların etkisinden, belki de sevimsiz bir sürtük olduğumdan, onu daha fazla dinleyemiyorum. Bu akşam için planım, onu bundan sonra pek göremeyeceğimi düşündüğüm için içimdeki her şeyi dökmek ve onun için yapabileceğim her şeyi yaptığıma inanarak kendimi huzura kavuşturmaktı. "Ee, Maddie," diyince sesimle irkiliyor. Evet, burada olduğumu tamamen unutmuş. "Uzun zamandır seni görmedim. Yeni ev arkadaşınla her şey yolunda mı?" Kolay sorulardan başlayacağım.

"Morris çok sevimli biri. Onu bulduğum için çok şanslıyım." Tekrar Keller'la konuşuyor. Söylediklerine inanmak mümkün olmadığında ya da çok uzun süre onu dinlediğimde yaptığım gibi, Keller da Maddie konuşurken sadece başını sallıyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Keller, bu çok çılgın bir şey. Morris Londra'dan buraya taşınmış."

"Manchester," diyerek mırıldanıyorum ama beni umursamadan konuşmaya devam ediyor.

"Burada kimseyi tanımıyordu ve kalacak bir yer arıyordu. İki yatak odalı evimde tek başıma çok mutluydum ama zavallı adam gelip bana odayı kiralamak için neredeyse yalvarınca, hayır demeye kalbim el vermedi."

Hikâye, beni hatırladığım kadarıyla bundan biraz fark-

lıydı. Kulaktan kulağa oynuyor ve ben sıranın en sonundayım gibi hissediyorum.

Keller da aptal değil, bir şeyleri eksik anlattığını fark ediyor. "Şanslı biriymiş. Nasıl tanıştınız?"

Hikâyedeki kurtarıcı rolünü kaptırmamak için, bu küçük bir ayrıntıymış gibi soruyu geçiştirmeye çalışıyor. "Tam olarak hatırlamıyorum."

Bir kahkaha patlatıyorum. Çünkü ya gerçekten hatırlamıyor ya da hatırlamıyor gibi görünmek istiyor ve ikisi de çok saçma. Genelde böyle şeyleri umursamadan geçiştiririm ama bu akşam dayanamıyorum. "Seni Morris'le kimin tanıştırdığını hatırlamıyor musun?"

Orada durup hiç konuşmaması gereken bir çocukmuşum gibi bana bakıyor. "Önemli bir ayrıntı değil, Kate."

Yüzümde sahte bir gülücük beliriyor. "Evet, sanırım değil," diyorum ve sessizce "rica ederim," diye fısıldıyorum.

Keller, kıkırdamaya başlıyor. Az önce söylediğimi duydu. Neler döndüğünün farkında.

"Bu kadar komik olan ne, Keller, tatlım?" diyerek ona kur yapıyor. Hareketleri sinirimi bozmaya başlıyor.

Keller, boğazını temizliyor. "Hiçbir şey. Üzgünüm, Katie'nin daha önce söylediği bir şeyi düşünüyordum."

Morali bozulsa da, konuşmayı bu seviyeye kadar getirdikten sonra pes etmek istemiyor. "Küçük Katie bana biriyle birlikte olduğundan hiç bahsetmedi. Seni ne zamandır herkesten gizliyor?"

Cevap vermeden önce bana bakıp göz kırpıyor. Bu, komik bir şeyler olacağının göstergesi. "Aylar önce onu ilk gördüğüm an âşık oldum ama kısa bir süredir birlikteyiz. Daha önce onun gibi biriyle tanışmamıştım. Duygusal, zihinsel ve cinsel açıdan çok uyumluyuz. Başka hiç kimseyi gözüm görmüyor."

Bu söylediklerinin gerçek hisleri olduğunu bildiğim için utançtan neredeyse kızarıyorum ama Maddie'nin yüzündeki ifadeyi görmek paha biçilemez. Zafer kazanmış gibi hissediyorum. Zafer, utancı ezip geçiyor.

Onu buradan kurtarmam gerektiğini göstermek için yanağıma bir öpücük konduruyor. "Gitmeden önce lavaboyu kullanmam gerek, bebeğim. Senin için de uygunsa artık eve dönebiliriz." Bir daha göz kırpıyor.

Tanrım, böyle durumlardan nasıl sıyrılacağını çok iyi biliyor. Bu son zamanlarda artan özgüvenli tavırlarını çok çekici buluyorum. Eve gitmeye hazırım ama Maddie'den kaçmak dışında başka sebeplerim var.

Yanımdan geçerken kulağıma fısıldıyor. "Söylediklerimin hepsi gerçek."

Keller'ın yürüyüşünü izlerken Maddie'nin neredeyse ağzının suları akıyor, gözlerini poposuna dikiyor. Hiç utanması yok.

Hâlâ konuşmamız gereken şeyler olduğu için boğazımı temizleyerek dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Maddie, her şey yolunda mı? Doktora gittin mi?" Kolay sorular sona erdi.

Gözlerini deviriyor. "Bu konuyu tekrar konuşmayacağız, değil mi?"

"Evet," diyerek başımı sallıyorum. Bu yüzden buradayım. Bu konuyu konuşmazsam, bir yakını olarak ona yeterince yardım edemediğimi düşüneceğim. "Evet, konuşacağız."

"Bunu sana daha önce de söyledim, Kate. Ortada büyütülecek bir problem yok."

Bu işi Keller dönmeden halletmeliyim. Aceleci davranınca yapmacık bir hareket gibi görüneceğini biliyorum ama şu anda başka çarem yok. "Maddie, beni dinle, senin için endişeleniyorum. Sürekli seni düşünüyorum, sağlık-

lı ve mutlu olmanı istiyorum. Bu yaşam tarzın, beslenme şeklin... *hiç doğru değil, dostum.*" *Tam istediğim şekilde* anlatamadığım için sinirleniyorum. Onu utandırmak ya da kötü hissettirmek istemiyorum. Saygılı ama aynı zamanda da biraz sert davranmaya çalışıyorum.

Bu konunun masaya yatırılmasını istemiyor. "Kate, ben mutluyum. Herhangi bir sağlık sorunum yok. Ayrıca erkekler zayıf kadınları daha çekici bulur." Bu, genel bir kararmış gibi omuz silkiyor. "Hayatın bir gerçeği." Beni süzüyor. "Sanırım bunu sen de öğrendin. Seni son gördüğümden beri kilo vermişsin ve şimdi Bay Büyüleyici Mavi Göz'le berabersin." Zayıf olmak konusunda aynı görüşe sahipmişiz gibi fısıldıyor. Benim ölümcül hastalığımdan dolayı değil, kendi tercihimle zayıfladığımı düşünüyor. "Bu bir tesadüf değil," diyerek göz kırpıyor ve, "bana güven," diye devam ediyor.

Kafamı kaldırdığımda, Keller'ın Maddie'nin arkasında dikildiğini fark ediyorum. Her şeyi duymuş ve yüzünde tehlikeli bir bakış var. Buna değmeyeceğini anlatmak için başımı sallıyorum.

Yanıma gelip ikimizin yemeğini ödemek için cebinden yirmi dolar çıkarıp masaya fırlatıyor. Bana elini uzatıyor. "Bu gece bu kadar yeter."

Maddie, hâlâ şansını zorluyor. "Bir şeyler içmek isteyen var mı?"

Keller, benden önce cevap veriyor. "Eve gitmeliyiz. Yoğun bir hafta sonu olacak ve Katie'nin dinlenmesi gerekiyor."

Gözlerimle, ona söylememesi için yalvarıyorum. Lütfen ona hasta olduğumu söyleme.

Onunla özel bir anımızı paylaşmışız gibi bir kahkaha atıyor. "Evet, Katie biraz dinlense hiç fena olmaz. Güzellik uykusu harikalar yaratır." Saçını omzundan arkaya doğru

atıyor. "Herkes günde birkaç saat uykuyla bu kadar güzel görünemez."

Bunu gerçekten söylediğine inanamıyorum.

Keller da öyle. Başını sallayarak, "Katie'nin en sevdiğim yönlerinden biri ne, biliyor musun?" diye soruyor.

Keller gece boyunca her adımı söylediğinde olduğu gibi, Maddie'nin suratında yine üzgün bir ifade beliriyor. Keller benim adımı her söylediğinde, şansı daha da azalıyor gibi hissediyor. "Hayır, ne?"

Beni yavaşça ayağa kaldırıyor. Elleri titriyor. Çok sinirli. Az sonra olacaklara izin mi vermeliyim, yoksa onu çekip buradan götürmeli miyim, karar veremiyorum. En sonunda, bu aralar cesaretini arttırmaya çalıştığı ve hafta sonu her zamankinden daha fazla cesarete ihtiyacı olacağı için söyleyeceklerini duymak istediğime karar veriyorum.

"Katie, hiç kimseye, asla senin bu gece ona davrandığın gibi kötü davranmaz. Bu kadar kendine odaklandığın için onu gerçekten tanıyamıyorsun. İnan bana, eğer tanıyabilseydin, daha iyi bir insana dönüşürdün."

Elini sıkıyorum. Maddie adına üzülüyorum; ama beni destekleyen birinin olması mutluluk veriyor.

Bana bakıp gülümsüyor. Maddie'ye bakarken gülümsemenin yerini donuk bir ifade alıyor. "Memnun oldum, demek isterdim; ama memnun olmadım. Hem de hiç."

Son sözlerinden sonra, restorandan çıkıyoruz. Arkamıza hiç bakmıyoruz. İçimden bir ses bunun Maddie'yle son konuşmamız olduğunu söylüyor. Böyle bir geceden sonra benime konuşmasının imkânı yok.

Arabaya yürürken kendimi üzgün hissediyorum. Arabaya binmeden Keller'ı çekip sıkıca sarılıyorum. Onu yanımda hissetmeye ihtiyacım var.

Vücudu hâlâ titriyor ama soğuktan değil. "Hayatımda tanıştığım en kendini beğenmiş, en umursamaz, en saygısız insan..."

Bir öpücükle sözünü kesiyorum. "Teşekkür ederim. Genelde böyle durumlardan kurtarılmayı pek sevmem ama bu akşam gerçek bir şövalye gibiydin, Keller Banks."

Gülmek istiyor içinden gelmiyor. Saçımı okşayarak gözlerime bakıyor. Böyle sakinleştiğini bildiğim için, hiç bozmuyorum. "Sen bu duruma sinir olmuyor musun? Nasıl böyle sakin davranabiliyorsun? Zehirli bir kadın."

Omuz silkiyorum. "Evet, dünyadaki en iyi insan değil ama bazı sorunları var. Bu gece onunla bu konu hakkında konuşmaya çalıştım."

"Bahsettiğin sorun dünyanın en büyük sürtüğü olması değilse, o konuya da bir değinmeni öneririm."

Gülümsüyorum çünkü tıpkı Gus gibi konuşuyor. Hayatımda beni böyle korumaya çalışan iki insan olmasına inanmak çok güç. Maddie'nin asıl derdini hatırlayınca yüzümdeki gülücük yok oluyor. "Maddie bulimiya hastası, Keller."

Başını sallıyor. "Geçerli bir sebep değil. Bunun kulağa çok duygusuzca geldiğini biliyorum ama Katie sen... biliyorsun." O kelimeyi söyleyemiyor. "Endişelenilmesi gereken kişi sensin."

"Hayat, durumu daha kötü olana üzüldüğümüz bir yarış değildir." Başımı eğiyorum. "Ayrıca bilmesini istemiyorum."

Çenemden tutup başımı kaldırarak, "Neden?" diye fısıldıyor.

Sessiz kalıyorum. Boğazım düğümleniyor.

"Kendi problemleri olduğu için mi? Senin için endişelenmesini istemiyor musun? Kendinden başka birini düşünmek bu kadına biraz da olsa iyi gelirdi."

"Hayır," diyerek başımı sallıyorum. Diğer insanların bilmesini istememin sebebi bu fakat Maddie'ninki farklı. Dile getirmek istemediğim bir sebep. Çünkü dile

getirirsem gerçek olduğuna inanacağım. Neden aileyle uğraşmak bu kadar zor, bu kadar acılı olmak zorunda?"

Sarılıp sırtımı daireler çizerek okşuyor. Bunun beni rahatlattığının farkında. "Peki sorun ne, bebeğim? Neden korkuyorsun?"

"Bunun çok saçma olduğunu biliyorum ama ya hiç umursamazsa? Annem hasta olduğundan dolayı umursamadı. Bununla başa çıktım. Babam hiç umursamadı. Benim için hiç var olmadı. Ama ya teyzem kanser olduğumu öğrenir ve umursamazsa, Keller? Hayatta kan bağım olan tek insan. Beni sevmesini ya da bana şefkat göstermesini istemiyorum ama bir umursamaz aile üyesiyle daha başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Bu durum, tüm hayatım boyunca ailemle oynamak zorunda kaldığım psikolojik oyunun bir başka çeşidi. Tekrar bu konuyu açıp yarama tuz basmak istemiyorum. Çok yorucu. Kafamı saçma sapan şeylerle meşgul ettiği için bu konuyu ardımda bırakmak istiyorum."

Başımdan öpüyor. "Umarım öyle olur. Bu oyunu çok iyi biliyorum. Hayatım boyunca bununla uğraşmaktan kurtulamadım."

Parmak uçlarıma yükselip onu öpüyorum, en azından bunun ortak sorunumuz olduğunu biliyorum. "Empati, sempatinin en yakın akrabasıdır. Bu konuda benimle aynı şeyleri hissedebildiğini bilmek çok güzel."

Beni öpüp, "Seninle her zaman empati kurarım, bebeğim," diyor.

Dudakları o kadar güzel ki, gözümü kapatıp onu tekrar öpüyorum. "Seni öpmeyi tercih ederim."

"Daha güzel." Beni daha tutkulu öpmeye başlıyor ve ne olduğunu anlamadan kendimi otoparkta Keller'la oynaşırken buluyorum. Maddie konusunu unutmama yardımcı oluyor. Buna gerçekten ihtiyacım var.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında, ikimiz de nefes nefeseyiz. Otoparka şöyle bir göz atıyorum. Karanlık ve tenha. Arabama bakıyorum. Camları film kaplı. "Daha önce hiç arabada yaptın mı, yakışıklı?" diyerek teklifimi sunuyorum.

Başını sallıyor ve gülümsüyor. "Her şeyin bir ilki var."

Kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturuyor ve beni de kucağına oturtuyor. Öpüşmeye başlayınca, dikkatimin dağılmasını engellemek için uzanıp kapıyı kapatıyorum.

Yerimiz dar olduğundan, montumuzu çıkarmakta zorlanıyoruz ama sonunda başarıyoruz. Üzerimde önden düğmeli bir tişört olduğu fark ettiğimde, ortaya sessizce teşekkür ediyorum; çünkü ön sevişme için Tanrı'ya direkt teşekkür etmek tuhaf geliyor. Keller, tamamen yoğunlaşmış durumda ve hiç vakit kaybetmeden tişörtümün düğmelerini açıp tek dantelli sütyenime ulaşıyor. Bu sütyen, sahip olduğum tek güzel iç çamaşırı.

Ağzıma doğru inlediğinde, sesinin başımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumun her hücresinde yankılandığını hissediyorum. Kışkırtıcı bir arzuyla kalçalarını oynatıyor. Dudaklarımız ayrılınca, gözleri göğüslerime kayıyor. "Katie, çok güzelsin." Ellerini dantelin altına sokup göğüslerimi avuçluyor. Elleri, göğüslerimi tümüyle kavrıyor, başparmağıyla göğüs uçlarımı okşarken göğüslerimi o yetenekli dudaklarına yaklaştırıyorum.

Fiziksel isteğime cevap vererek bedenimi sarıyor. Minik ısırıklar, acıyla karışık inanılmaz bir zevk veriyor. Zevk ve acı arasında ince bir çizgi var ve Keller nerede duracağını çok iyi biliyor. Nefes nefese kalıyorum. Dilini göğsümde gezdirip göğüs ucumu yalamaya başlayınca, kendimi tutamıyorum. "İşte bu, bebeğim. Devam et."

Aşağı uzanıp kotunun fermuarını açtıktan sonra elimi iç çamaşırından içeri daldırıyorum. Elimdeki irilik, kalın-

laşıp hareket ediyor. Yavaşça ve hayranlıkla onu okşuyorum.

Yüksek sesle inliyor. "Oh, Kate." Seks sırasında git gide daha çok konuşmaya başlıyor.

Lanet olsun. Sesinden çok etkileniyorum. Sadece sesini duyarak kendimden geçebilirim. Eğilip dilimin ucunu kulağında gezdirince zevkten ürperiyor. "Bana ne istediğini söyle," diyorum hafif bir fısıltıyla. Böyle konuşmam çok hoşuna gidiyor.

"Seni istiyorum. Tüm güzelliğini." Tekrar beni öpmeye başlıyor. Yavaş hareket ediyor. Kontrol ve özgüven seviyesi, onu hayatımda gördüğüm en seksi erkeğe dönüştürüyor.

Kotumun fermuarını açıyor. Elini içine sokup popomdan tutarak sıkıca beni kendine doğru çekiyor.

Aldığım hazla neredeyse nefessiz kalıyorum. "Daha açık konuş, bebeğim. Ne yapmamı istiyorsun?"

Dudakları boynumda gezinirken kalçaları kışkırtıcı bir ritimle hareket ediyor. Dili aşağı inerken, "Pantolonunu ve çamaşırını çıkar," diye komut veriyor.

Bana böyle emir vermesi çok hoşuma gidiyor. Fakat yeterince hızlı hareket edemiyorum, bu kadar küçük bir koltukta hızlı olmak çok güç. Bu yüzden, baştan çıkartıcı olmayı deniyorum. Keller, bundan hoşlanıyor.

"Kotum ve iç çamaşırım aşağı inecek," diyerek ikinci emrini veriyor.

Dediklerini yapıyorum. Kıyafetlerinden kurtulduğunda onu elime almak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama önce bekliyorum.

"Şimdi üstüme otur."

Memnuniyetle. Onu, ikimizin arasında bırakıyorum. Karnıma doğru uzanıyor.

"Dokun bana, Katie." Gözleri kapalı. Başı da arkaya yaslı.

Nazik ama sıkı bir şekilde parmaklarımla kavrıyorum. En sevdiğim duyu, dokunmak: kökten uca doğru ovalama, kasıklarıma değen elimin tatlı ürpertisi. Aklım başımdan gidiyor.

Derin bakışlarla beni izliyor. Beni ne kadar çok istediğini bilmek, doğal olarak kendimi çok güçlü hissettiriyor. Fakat şu an sahip olduğu kontrol gücüye karşılaştırılınca, bendeki güç sönük kalıyor. Bunu istiyorum. Korkutucu ya da saldırgan bir tavırla yaklaştığı için değil, daha sonra neyi kontrol etmek isteyeceğimi belirlediği için. Çok seksi.

"Hazır mısın?"

Başımla onaylıyorum çünkü konuşmaya başlarsam isteklerimi söyleyeceğim ve başladığı şeyi bitirmesini istiyorum. Kendimi tamamen ona bırakıyorum.

"Ne kadar hazırsın?"

Eli bacaklarımın arasında kayarken hafifçe inliyorum. Acı çekiyorum. Acı, gittikçe artıyor.

"Katie, sana dokunmaya bayılıyorum." Nefesini kulağımda hissediyorum ve seksi sesiyle "Çok hazırsın," diye devam ediyor.

Dudağımı sert bir şekilde ısırıyorum. Beni deli ediyor. Parmakları içime girdiğinde, dayanamıyorum. "Ah, Tanrım." Zevkin doruklarına çıkarken kalçalarımı onunla birlikte hareket ettiriyorum.

Gözleri, arzuyla parlıyor. "Seni izlemeyi çok seviyorum. Çok seksisin. Seni seviyorum, bebeğim. Bunu senden de duymak istiyorum. Bana emir ver. Edepsizce konuş. Bana ne istediğini söyle."

Lanet olsun, az önce benden edepsiz konuşmalar yapmamı mı istedi? Gözlerimiz kenetlendiğinde, gözümü hiç kırpmadan, onu çılgına çeviren ses tonuyla ne istediğimi söylüyorum. "Seni içimde hissetmek istiyorum, bebeğim. En derinlerde. Seni ne kadar arzuladığımı hissetmeni isti-

yorum. Beni asla unutamayacağım bir şekilde becermeni istiyorum."

Göğsünün derinliklerinden bir inleme geliyor. Kalçalarımı kaldırıyor ve tek bir hareketle içime giriyor. İnliyorum.

Birlikte hareket etmeye başladığımızda, ikimizin de çok dayanamayacağını biliyorum. Ağzım, beynimden bağımsız hareket ettiği için kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. "Daha hızlı... evet... böyle..." Bana, bedenimin istediği her şeyi veriyor.

Sona geldiğinde, inleyerek nefes veriyor. Bu ilkel, hayvani ses, hayatımda duyduğum en erotik şeydi. Onunla doruklara ulaşmamı sağlıyor.

Bedenlerimiz sakinleşirken, birbirimize kenetleniyoruz. Yüzümü boynundaki boşluğa dayıyorum. Araba soğuk olmasına rağmen, boynu biraz terlemiş. Erkek gibi kokuyor. Artık en sevdiğim koku, erkek kokusu.

"Katie?"

"Efendim?"

"Seni seviyorum."

"Ben de seni, bebeğim."

"Bunu söylemen çok hoşuma gidiyor. Bir daha söyle."

Geriye doğru çekilip gözlerine bakıyorum. Çünkü bunu gerçekten hissederek söylediğimi bilmesi gerekiyor. "Seni seviyorum, bebeğim."

Gülümsüyor. Mutlu, üzgün ya da flört eden bir ifadesi yok. Tatmin olduğunu onaylayan bir gülümseme.

19 Kasım, Cumartesi

Keller

İkisi de, ilgisiz ve küçük düşürücü bir ifadeyle gözlerini dikmiş bana bakıyor. Daha ağzımı açıp tek kelime etmeden hayal kırıklıkları doruk noktasına ulaşmış gibi. En son bu şekilde bana vakit ayırmalarını istediğimde, Lily'nin hamile olduğunu söylemiştim. Sanırım tüm aileyi topladığımda kötü bir haber alacakları konusunda herkes kendini şartlandırdı.

Avcuma bakıp Katie'nin yazdığı yazıyı okuyorum: Sen, cesursun. Bu sabah Stella'yı parka götürmeden önce keçeli kalemle yazmıştı. Kafamın içinde sürekli tekrar ediyorum. Sen, cesursun. Boğazımı temizliyorum. "Bölümümü değiştirip başka bir bölüme geçmeye karar verdim."

Sözümü bitirir bitirmez annem ayaklanıyor. Henüz tek bir cümle söyledim ve mahkemedeymiş gibi karşı çıkmaya hazır. Yargı sürecine başladık. "Öyle bir şey yapmayacaksın. Yıllardır harcadığın bu emeği bir çırpıda silip atamazsın."

Babam, elini annemin koluna yaslıyor. Annemi sakinleştirerek yerine oturtmaya çalışıyor. Babam, yıllarca annemin sinirli tarafını dengeleyen pasif bir insan oldu. Bir

kez daha, masanın karşısında bana cephe almış bir ikili olarak oturuyorlar. Duygusal olarak birbirinden çok uzak ama birbirini tamamlayan bir ikili. Bazı şeyler hiç değişmez.

Babam, sessizliği bozarak, "Ne yapmayı planlıyorsun, Keller?" diye soruyor.

Yüzündeki hayal kırıklığını görmek istemesem de, ona bakarak, "Lise İngilizce öğretmeni olmak istiyorum," diye cevaplıyorum.

Annem tekrar ayağa kalkıp masadan uzaklaşıyor. Tahta zemindeki topuklu ayakkabının sesi, yazı tahtasına sürtülen tırnak sesine benziyor. "Tanrı aşkına, Keller, bir öğretmen maaşıyla Stella'ya nasıl bakacaksın?" Öğretmen kelimesini küçümseyici bir tavırla vurguluyor.

"Bunu yapabilen birçok insan var. Amacım zengin olmak değil. Bizim için endişelenmeyin."

Tekrar parlamadan önce, beni eliyle susturuyor. "Bu bir oyun değil, Keller. Senin bir kızın var. Hukuk okumak istediğini düşünüyordum..."

Sözünü kesiyorum. "Hukuk okumamı, senin yolundan ilerlememi sen istedin. Benim isteklerim hiçbir zaman önemli olmadı."

Başını sallıyor. "Senin için yaptığımız onca şeyden sonra, bize böyle mi karşılık veriyorsun?"

İnanamıyorum. "Beni hiç düşünmüyor musun, anne? Sevdiğim, istediğim işi yapmak istiyorum. Her akşam eve gelip birilerinin hayatında bir fark yarattığımı düşünmek istiyorum."

Parmağını suçlayıcı bir ifadeyle bana yöneltiyor. "Kimsenin hayatında bir fark yaratamadığımı mı düşünüyorsun, Keller?"

Bu kadınla asla başa çıkamayacağım. "Bu bir yarış değil," diyerek iç çekiyorum. "Senin mesleğin benimkinden,

babamınkinden daha önemli." Babama bakıyorum. Şimdiye kadar sessiz kalmayı tercih etti. "Beni mutlu eden şeyi yapmalıyım. Beni. Oğlunuzu."

"Bursunu kaybedeceksin." Kaybedeceğimden emin görünüyor ve şimdiki bursum için ne kadar torpil yaptırdığını merak ediyorum.

Gözlerimi kısmıyorum. Korkmadığımı onlara göstermem gerek. Avcumun içine bakıyorum. Sen, cesursun. "Bu sadece bir olasılık."

Öfkeli bir şekilde, "Olasılık mı? Bu kesin, Keller," diyor.

"Öğrenci kredisine başvuracağım."

Banks ailesinin krediden daha üstün olduğunu düşünüyor gibi, samimiyetsiz bir kahkaha patlatıyor.

Sonunda babam söze giriyor. "Stella'ya ne olacak, Keller? Bu kararın onun geleceğini nasıl etkileyeceğini düşündün mü?"

Cesur ol, cesur ol, cesur ol. "Stella Grant'te benimle yaşayacak. Finaller biter bitmez..."

Annem, masaya doğru bir hamle yapıyor. "Ne dedin sen? Sen eğitimini tamamlayana kadar Stella bu evden ayrılmayacak."

Ben de bir hamle yapıyorum ve annemle burun buruna geliyoruz. "O benim kızım."

"Melanie'ye Grant'e gidip Stella'ya bakması için para ödemeyeceğim." Beni alt ettiğini sanıyor.

"Melanie'yle konuşup 19 Aralık'tan sonra ona artık ihtiyacımızın olmadığını söyleyeceğim. Finallerden sonra Stela'yı ve eşyalarını alıp götürmeyi düşünüyorum. Bu sırada, Duncan kız arkadaşına taşınıyor olacak."

Sinirden köpürüyor. "Bir çocuğa nasıl bakılacağını biliyor musun? İki haftada bir ziyaret etmekle yedi gün yirmi dört saat bir çocuğun sorumluluğunu almak çok farklı şeyler."

"Bir çaresine bakacağım."

Bu duruma tamamen karşı çıktığını belirten bir tavırla, başını sallayarak babama bakıyor. "Ne dediğini duydun mu? Bir çaresine bakacakmış." Ellerini havaya kaldırıyor. "Bir çaresine bakacakmış. Harika."

Babam, hayatında ilk defa, anlayışlı bir ifadeyle bana bakıyor. Bir saniyeliğine, ben destekleyeceğini düşünüyorum. İlk defa anneme karşı çıkacak. Fakat sessizlik bozulmayınca, tüm ümitlerim yok oluyor.

Artık burada kalamam. Kapana kısmış gibi hissediyorum, nefes alamıyorum. Annemin bu kaçışı, yenilgiyi kabullenmek olarak algılayacağını biliyorum. Bunu bir galibiyet olarak görecek.

Fakat bu sefer değil. Bu sefer ben kazanacağım.

21 Kasım, Pazartesi

Kate

Ben: Akşam yemeği. Kantinde. Saat 7.00'de. Hayır cevabını kabul etmiyorum.

Clayton: Bu hiç güzel bir davet şekli değil, Katherine.

Ben: Lütfen. Seni özledim.

Clayton: Ben de. 7.00'de görüşürüz.

Kantine gittiğimde, Clayton her zamanki masamızda beni bekliyor. Saat 7.07.

Elimdeki tepsiyi masaya bırakıp oturmadan önce Clayton'a sarılıyorum. "Tanrım, uzun zamandır görüşemiyoruz." Onu baştan aşağı süzüyorum. "İyi görünüyorsun, arkadaşım, her zamanki gibi çok şıksın." Parlak pembe kazağı ve yeşil pantolonu çok yakışmış ve onu son gördüğüm güne göre çok daha mutlu görünüyor.

Yanakları kızarıyor ve kirpiklerini kırpıştırıyor. "Teşekkürler, Katherine." Endişeli görünüyor. Dik dik bana bakıyor. "Katherine, her şey yolunda mı?" Biraz solgun görünüyorsun. Biraz da kilo vermiş gibisin. Beni yanlış anlama, hâlâ muhteşem görünüyorsun; ama yolunda olmayan bir şey var gibi."

Buraya kendi sorunlarımı konuşmak için gelmedim,

bu yüzden konuyu geçiştiriyorum. "İyiyim. Geçen hafta biraz hastaydım. Endişelenecek bir durum yok."

İkna olmuş gibi görünmüyor.

Konuyu değiştiriyorum. "Minneapolis'te her şey yolunda mı? Morris nasıl?" O aşağılık herif Ben Thompson durumunu öğrendiğim günden beri, her akşam Morris'te kalıp sadece derslere girebilmek için Grant'e geliyor. İnsanlar hakkında kötü şeyler düşünmek istemiyorum; ama bu herife lanet olsun.

Şu an gözlerinde kalpler olan bir çizgi film karakterini izliyor gibiyim. "Morris mükemmel bir insan. Aşkı bulabileceğime hiç inanmıyordum, Katherine. Fakat onu çok seviyorum. Her şeyiyle." Şüpheli gözlerle etrafa bakıp eğilerek, "Yılbaşından sonra onunla Los Angeles'a taşınıyorum. Amcası orada yeni bir kulüp açıyor ve buradakini çok iyi idare ettiği için onu da Morris'in işletmesini istiyor."

"Vay canına, Clay! Los Angeles mı? Bu çok büyük bir karar." Çok şaşırıyorum.

Heyecanlı bir çocuk gibi gülümsüyor. "Biliyorum. Heyecanlı değil mi?"

Başımı sallıyorum çünkü evet, çok heyecanlı. "Senin adına sevindim, dostum." Bunu yürekten hissettiğim için tekrar söylüyorum. "Senin adına sevindim."

İçten söylediğimi o da biliyor. "Teşekkürler, Katherine."

"Hayatına müdahale eden biri gibi görünmek istemiyorum, kararını yargılamıyorum ama sormam gereken bir soru var. Bunun doğru bir karar olduğunu düşündüğün ve hayatını bu şekilde yönlendirmek istediğin için gidiyorsun, değil mi? Buradaki kötü olaylardan uzaklaşmak için gitmiyorsun, değil mi? Eğer öyleyse, bazı dangalak insanlar yüzünden arkadaşımı kaybediyor olmak beni çok üzer."

Gülüyor. "Hayır. Sanırım artık kabuğumdan çıkıp hayata adım atmanın zamanı geldi. Daha önce hiç büyük bir şehirde yaşamadım."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bu yüzden, "Senin adına sevindim," diye tekrar ediyorum. Sonra, dırdır eden tarafım birden harekete geçiyor. "Okulu bırakmayacağına söz ver. Bir diploman olsun, dostum. Bu dünyanın her zaman şık görünen bir muhasebeciye ihtiyacı var." Nedenini bilmiyorum ama Clayton'u bir ofiste oturup muhasebe gibi sıradan bir iş yaptığı düşüncesi bana hep tuhaf geldi. Karakterinde, masa başında çalışmaktan çok daha fazlası var.

Gözlerini devirip yemin eder gibi sağ elini kaldırıyor. "Evet, anne, okulu bırakmayacağıma söz veriyorum. Ayrıca senin vergi ve emeklilik planını kim yapacak?"

Of! İçte bu içimi acıttı. Kalbimin en derinlerine bir acı oturdu. Clayton'un muhtemelen bundan sonra hiç vergi ödemeyeceğimi bilmesini istemiyorum. Zorla gülümsüyorum.

Ellerini ovuşturup sinsice gülümsüyor. "Pete'ten harika bir dedikodu duydum," diyor beni işaret edip ve gözlerini kırpıştırarak, "Keller'la artık resmi olarak berabermişsin," diye devam ediyor." Kaşlarını oynatarak, "Duyduklarım doğru mu?" diye soruyor. Tekrar gülümsüyor. "Yaramazlık yaptığınız kısımları anlatmayı sakın unutma."

Donup kalıyorum. "Pete laf mı taşıyor. Gidip onunla konuşmalıyım."

Clayton kocaman gözleriyle, sabırsızlıkla bana bakıyor. "Ee, Katherine? Kollarını havaya kaldırıp kendini işaret ediyor. "Meraktan ölüyorum."

Gülüp başımı sallıyorum. "Belki bu dedikoduda biraz doğruluk payı vardır."

Her heyecanlandığında yaptığı gibi, ellerini hızlıca çır-

pıyor. "Aman Tanrım, Katherine, senin adına çok sevindim." Ellerini çırpmayı bırakıp tekrar fısıldıyor. "Katherine, yüzeysel ilişkileri sevmediğini biliyorum, ben de öyle değilim. Kimi kandırdığımı sanıyorum, belki de öyleyim, anı yaşıyorum. Ama bu çocuk beni yakıp kavurdu."

Clayton bu sözüyle beni gülmekten kırıp geçiriyor; ama ona tüm kalbimle katılıyorum. "Evet... evet öyle."

Çığlık atıyor. "Amacım ilişkiniz hakkında aceleci davranmak değil, önce ikiniz de üniversiteyi bitirmelisiniz, sonra belki biraz seyahat edersiniz. Kesinlikle bir gün Avrupa'yı görmeniz gerektiğini düşünüyorum. En azından Fransa'yı... bir de Yunan Adaları'nı... Umarım ilişkinizde her şey yolunda gider çünkü... Aman Tanrım. İkinizin genlerinden dünyaya gelen çocukların dünyalar kadar güzel olacağına eminim." Gözlerinin içi gülüyor.

Kurduğu hayallerle aldığı darbe, gülüşüyle biraz olsun hafifliyor. Böyle bir şey asla olmayacak. Asla. Berbat bir durum.

Yemeği bitirdikten sonra, daha sık görüşeceğimize dair söz veriyoruz. Clayton'u seviyorum ve buradan uzaklaşıp kendi yoluna gidene kadar her şeyin yolunda olduğunu bilmek istiyorum. Sonra, ben de kendi yoluma gideceğim.

Clayton'un arabasında ona sarılıyorum, onu bırakmak benim için çok zor.

Ölümü düşünmemeye çalışıyorum ama son zamanlarda buna engel olamıyorum. Çok üzülüyorum. Aslında üzülmemem gerekiyor çünkü mükemmel bir hayatım var.

Yarını düşünmek istemiyorum.

Ya da bir sonraki günü.

2 Kasım, Persembe

Kate

Shelly, sabah erken saatte elinde bir hindi, benim için aldığı bir tofu ve garnitürlerle Keller'a geldi. Daha önce yemek yapmayı sevdiğini fark etmemiştim.

Hindiyi fırına attıktan ve diğer yiyecekleri hazırladıktan sonra, Shelly, Duncan ve ben kahve içmek için Grounds'a gidiyoruz. Bugün kapalı olduğu için, tüm dükkân bize kalıyor. Çalışanları tanımanın avantajı. Ateşin başına toplanıp Keller'ın önümüzdeki haftayı nasıl atlatacağını tartışıyoruz. Stella'yı almak için havaalanına gitti. Melanie, ailesiyle tatil yapabilmek için Seattle'a gidiyordu ve uçuşunu Minneapolis'ten aktarma yapacak şekilde ayarladı. Böylece gidiş ve dönüşte Stella'ya eşlik edebilecek. Bu, Keller için büyük bir adım; Stella daha önce buraya hiç gelmemişti.

Shelly, Stella durumuna hâlâ alışamadı. Keller'ın ısrarıyla, Duncan ona dün gece her şeyi anlattı. Bense, şaşkınlığını hafifletmeye çalışarak, "İlk başta ben de inanamamıştım. İnanmak için kendi gözlerinle görmen gerek," dedim. Stella, kendi içinde ayrı bir dünya gibi, sonsuza kadar içinde yaşamak istediğim bir dünya.

Keller, iki kere mesaj atıp uçuş ertelendiği için gecikeceğini söylüyor. Sonra, saat 10.30'da evin kapısı açılıyor. İşte gülüşüyle havayı aydınlatan sevimli, minik Stella karşımızda. Shelly'yle mutfakta balkabaklı turta yapıyoruz. Stella, parmak uçlarında yürüyerek sessizce Duncan'ın arkasından gidip, "Duncan dayı!" diye bağırıyor.

Duncan, onu kucağına oturtup sarılıyor. "Nasılmış benim Stella'm?" Bu sırada onu gıdıklıyor.

Kıkırdamaları çoğalıyor. "Gıdıklama, Duncan dayı."

Yanağına bir öpücük konduruyor.

"Kate nerede?" diye soruyor. "Babam Kate'in burada olduğunu söylemişti."

Duncan, parmağıyla beni işaret ediyor. "Bana ne kadar değer verdiğini anladım evlat," diye mırıldanıyor.

Stella, beni görünce sevinç çığlıkları atıyor.

El sallıyorum. "Selam, tatlım."

Bana doğru koşup ellerini havaya kaldırıyor. Onu kucaklayıp sıkıca sarılıyorum. Yüzümü buklelerinin arasına gömüyorum. Fırtınadan sonraki hava kadar temiz kokuyor. Bana bakabilmek için geri çekiliyor. "Sana bir sürprizim var."

"Öyle mi?"

Keller, çantaları arabadan içeri taşıyor. Kapının tam önüne bırakıp kafasını kaşıyor. "Evet, tuhaf bir şey oldu. Havaalanında biriyle karşılaştık."

Hemen ardından, Gus içeri giriyor.

Stella alkışlayarak, "Sürpriz!" diye bağırıyor.

"Vay ana..." sözümü bitirmeden, Stella'nın kucağımda olduğunu fark edip tavrımı değiştiriyorum. "Aman Tanrım, burada ne arıyorsun?"

Sırıtarak omuz silkiyor. "Geçerken uğradım desem inanır mısın?"

Stella'yı yere indirip ona koşuyorum. Gus'ın kocaman bedenine sarılmayı çok özlemişim. "Hayır."

Beni başımdan öpüp Keller'ın omzuna hafifçe vuruyor. "Onun fikriydi."

"Bunu sen mi planladın?" Hâlâ şaşkınlıklar içindeyim.

Keller, yüzündeki neşeli ve sevimli ifadeyle omuz silkiyor.

Tekrar dönüp Gus'a bakıyorum. "Nasıl?"

Gülümsüyor. "Geçen hafta senin telefonundan beni aradı. Sen uyuyordun." Keller'a göz kırpıyor. "Geçen hafta Keller'la telefonda çok sık görüştük. Yerinde olsam endişelenirdim, içimde kanka olacağımıza dair büyük bir his var. Bu adamın arabasının arkasında armut koltuk olduğunu biliyor muydun? Şimdiye kadar gördüğüm en havalı şey. Ona âşık olmuş olabilirim, Gün Işığım."

Stella, Keller'ın bacağına sarılmış öylece duruyor. "Kanka ne demek, baba?"

Gus gülmeye başlıyor, beni bırakıp o büyük elini Stella'ya uzatıyor. Stella, hiç çekinmeden elini tutuyor. Çocuklar her zaman Gus'ı sevmiştir. "Bana kaplumbağandan biraz daha bahseder misin, Stella? Merak ediyorum, Bayan Higgins ne yiyor?" İkisi, yolda başladıkları sohbete devam etmek üzere çiftli koltuğa geçiyor. Gus'ı tanıyorum, Keller'la konuşabilmem için bizi yalnız bırakıyor.

Keller'ın boynuna sarılıyor ve kulağına, "Teşekkürler, bebeğim," diye fısıldıyorum.

"Bunu duymak çok hoşuma gidiyor." Boynumdan öpüyor. "Rica ederim. Onun da seninle vakit geçirmeye ihtiyacı vardı."

Odada göz gezdirerek, "Harika," diyorum. Tam o sırada, Shelly'nin mutfakta heyecandan kalp krizi geçirmek üzere olduğunu fark ediyorum. Gözleri kocaman. Yüzünün her karesinde şaşkınlık var. Sanırım bu kadar misafir ona fazla geldi.

Boğazımı temizleyip, "Hey, Gus!" diye sesleniyorum.

Stella'yla daldığı sohbetten başını kaldırıp bana bakıyor. Stella, çiftli koltukta Duncan ve Gus'ın arasında oturuyor. Keşke bir kameram olsaydı. "Evet, Gün Işığım, ne oldu? Burada kaplumbağalar hakkında..." Tam küfür edecekken fark edip gülümsüyor ve, "Önemli şeyler öğreniyorum," diyor.

Stella kıkırdıyor.

Mutfağa doğru işaret ediyorum. "Arkadaşım Shelly'yi hatırlıyor musun?"

Oturduğu yerden arkasına dönerek selam veriyor. "N'aber, Shelly? Seni tekrar gördüğüme sevindim."

Shelly'nin yüzü kıpkırmızı. Daha önce hiç bu kadar utandığını görmemiştim. Elini kaldırıp hafifçe sallıyor. "Selam, Gus. Ben de seni tekrar gördüğüme sevindim."

Onunla yüz yüze gelebilmek için koltuğunda tamamen arkasına dönüyor. "Daha önce hiç bu kadar istekli kusan birini görmediğimi söylemeliyim. Bu konuda seni tebrik etmek istiyorum."

Başını ellerinin arasına gömüyor. "Elbette hatırlıyorsun." Herkesin önünde kustuğu için hâlâ çok utanıyor.

Gus, kaba davranmak istemedi, aslında iltifat etmek istedi. Sırıtıyor. "Hayır, ben ciddiyim. Ağzından çıkanları o kadar uzaklara gönderebilmen oldukça etkileyici. İşte bu, dostum." Uzanıp Duncan'ın sırtına vuruyor. "Çok şanslısın, dostum."

Shelly, "Tanrım, ölmek istiyorum," diye mırıldanıyor.

Mutfağa gidip beline sarılıyorum. "Senden hoşlanmasaydı dalga geçmezdi. Kulağa iğrenç gelebilir ama gerçekten etkilendi. Sonuçta o bir erkek."

Grounds kapalı olduğu için yemeğin pişmesini beklerken tekrar gidip ateşin başına oturuyoruz. İkili koltukta, Gus ve Keller'ın ortasında oturuyorum. Stella, Keller'ın kucağında ve Shelly, yanımızdaki sandalyede Duncan'ın kucağında.

Gus, her zamanki çok meraklı. Herkese bir sürü soru soruyor. Elbette, diğerleri de onun nasıl bir hayatı olduğunu merak ediyor. Bu yüzden, neredeyse başkalarına sorduğu kadar soruya yanıt vermek zorunda kalıyor.

Shelly, "Neden Kate'e Gün Işığım diyorsun?" diye soruyor.

Önce bana, sonra Shelly'ye bakıyor. Sonra, tekrar bana ve tekrar Shelly'ye... Beni işaret edip, "Bu kızla tanıştın mı?" diye soruyor.

Herkes, içten bir gülümsemeyle bana bakıyor. Kendimi çok iyi hissediyorum.

Gus, devam ediyor. "Bu kız, mutluluğun simgesi. O bir moral kaynağı. Sadece her şeyin mutlu yanını görmüyor, aynı zamanda orada yaşıyor."

"Hep güneş ve gökkuşaklarının dünyasında yaşadığımı düşünmüştüm," diye dalga geçiyorum.

Omuz silkiyor. "Aynı şey. Ama güneş ve gökkuşağı çok berbat bir kısaltma olurdu."

Herkes kahkahalara boğuluyor.

Gus, "Gün Işığım'ın karanlık bir yanı da vardır," diye uyarıyor. "Sakın ona arabalara yapıştırılan aile çıkartmalarından bahsetmeyin çünkü onlardan nefret ediyor. Konuşurken bile..."

Bu çıkartmalardan gerçekten nefret ettiğim için sözünü kesiyorum. "Çünkü çok saçma. Ben kırmızı ışıkta senin arkanda beklerken senin aileni temsil eden bir çıkartmaya bakmak zorunda değilim. Tüm dünyanın görmesi için pencerene aile figürlü bir çıkartma asma ihtiyacı duyuyorsan, ne kadar berbat bir aile hayatın olduğunu gerçekten merak ediyorum. Hep bu gösterişin arsında bir sorun olduğunu düşünmüşümdür. İkiyüzlüler."

Gus, söylediğini kanıtlamışçasına kahkaha atıyor. "Gördünüz mü? Ayrıca Facebook'tan da nefret eder."

"Hepimizin bildiği gibi, Facebook medeniyetin çöküşüdür. Gerçekliği çarpıtılmış bir şekilde yansıtır. Gerçek insanların kurduğu arkadaşlıklara ne oldu? Artık insanlar yüz yüze iletişimin önemini kavrayamıyor. Tek umursadıkları, kaç beğeni aldıkları ve gereksiz bilgilerle donatılmış profiller. Dün gece CSI dizisini izlerken diyet kola içip bir paket cips yemen beni ilgilendiriyor mu? Hayır, ilgilendirmiyor. Hayatta daha önemli şeyler yapabilirsin. Seni dört bir yandan kuşatan arkadaşların acınası, gösteriş üzerine kurulu hayatının sıkıcı ayrıntılarına ortak olmak zorunda değil. Seninle ikimiz arasında özel bağ oluşturan bir iletişime sahip olmak istiyorum. Facebook, sosyal yetenekleri öldürüyor."

Gus, gülerek araya giriyor. "Tamam, tamam, Gün Işığım." Bir yandan da beni başıyla onaylıyor. Haklısın, demek istiyor. Ama belki de âmin diyordur. Sonuç olarak bana katılıyor. Sosyal medyadan o da en az benim kadar nefret ediyor.

"Bir de onunla asla kart oyunu oynamayın, hep hile yapar," diye ekliyor.

Bu suçlama karşısında şaşkına dönüyorum. "Hayır, hile yapmıyorum." Ama bu zayıf savunmanın sonunda kıkır kıkır gülünce, herkes Gus'ın haklı olduğunu anlıyor.

Gus, sırıtarak başını sallıyor. "Yapıyor, bana güvenin."

Akşam yemeğinden sonra, Gus'la dışarı çıkıyoruz ve Gus sigara içerken, birlikte güneşin batışını izliyoruz. Gus, gülümseyip elimi tutuyor. "Gösteri zamanı."

Gracie de hep böyle söylerdi. Gülümseyip, "Gösteri zamanı," diye fısıldıyorum.

Gün batımı parlak turuncu. Uzun zamandır görmediğim kadar parlak, bize gerçekten gösteri yapmak ister gibi. Gün batımının Minnesota'da da güzel olabileceğini kanıtlamak ister gibi.

İçeri girip tekrar Grounds'a gidiyoruz.

Shelly, "Neden Gus'la bize bir şarkı söylemiyorsunuz? Gus'ın gitarının yanında olduğunu gördüm," diye soruyor.

Gus, gitarsız hiçbir yere gitmez. Gitarı, onca yılın izini taşıyor. Bu yüzden hep yanında.

Gus, bana bakıyor. "Ne dersin, Gün Işığım?"

Stella, sevinçle ellerini çırpıyor. "Kate'i şarkı söylerken tekrar dinlemek istiyorum."

Keller da ona katılıyor. "Ben de." Keller'ın bu tepkisiyle mutlu oluyorum.

Gus, bir elinde gitar çantasıyla, diğer elinde ise aylardır görmediğim başka bir aletle geri geliyor.

"Gus," diyerek iç çekiyorum.

"Buraya getirebilmek için annem geçen hafta kargoyla gönderdi. Burada, senin yanında durmalı. Çalmalısın." Bana cesaret vermeye çalışıyor.

Herkes bana bakıyor.

"Sen keman mı çalıyorsun?" diye soruyor Keller.

Gus araya girip, "Hayır, çalmıyor. Kemanı âdeta konuşturuyor. Gün Işığım kadar yetenekli biriyle hiç tanışmadım. Gerçekten. İnanılmaz çalıyor." Gözleri gururla bakıyor.

Shelly, gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bizden başka neler saklıyorsun?" O anda, kafasında bir şimşek çakıyor. "Tanrım, o sensin," diye çığlık atıyor.

Keller ve Duncan şaşkın görünüyor. Duncan, "Kate kimmiş?" diye soruyor.

Shelly, parmağıyla beni işaret edip diğer elini çılgın bir hayran gibi havada sallıyor. "O, sensin. Missing You şarkısında keman çalan sensin."

Gus, gülümsüyor. "Elbette o."

Keller ve Duncan hâlâ şaşkın. Keller, "Missing You ne?" diye soruyor.

Shelly, herkes bunu bilek zorundaymış gibi, "Şu an radyolarda çalan en mükemmel şarkı. Gus'ın konserde çaldığı akustik şarkı," diye cevaplıyor. Geçen hafta üniversite radyosunda sıkça yer aldı. Rook'un albümünün ikinci çıkış parçası olarak piyasaya çıktı. "Mutlaka çalmalısın," diye yalvarıyor.

Gus, kaşlarını kaldırarak, "Ne dersin? Eski zamanların hatırına, yalnızca bir kere çalsak?" diye soruyor.

Stella, tekrar ellerini çırpıyor. "Çal, Kate, çal," diyerek neşeleniyor.

Buna hayır diyemem.

İlk elime aldığımda, keman çok yabancı geliyor. Aylardan beri hiç çalmadım. Ama çenemin altına koyduğum an, her gün çalıyormuş gibi bir parçam hâline geliyor. Kendimi çok rahat hissediyorum. Yaya reçine sürdükten sonra, Yavaşça tellere değdiriyorum. Bu ses beni hayata bağlıyor. Gus'a doğru başımı sallayarak, "Hazırım," diyorum.

Yüzünde bir endişe var. "Emin misin?"

"Evet. Belki Gracei de dinliyordur." Herkes, yaşadığımız bu özel anı sessizce izliyor.

Gus, gülümsüyor. "İzlediğine eminim." Başını kaldırıyor. "Gracei, bu şarkı sana gelsin."

Ayağa kalkıp çiftli koltuğun koluna yaslanıyorum. Gus, tam karşımdaki sehpanın köşesine oturuyor. Diğerleri, hâlâ oldukları yerde. Ortam o kadar sessiz ki, yere iğne atsan sesi gelir. Stella bile çıt çıkarmıyor. Keller'ın göğsüne yaslanmış, babasına sarılarak bizi izliyor.

Gus'la çalarken konuşmadan anlaşabiliyoruz. Bu, hep böyle oldu. Müziği aynı şekilde duyup aynı şekilde hissediyoruz. Sohbet, müzikle ilerliyor. Birinin yorumuna diğeri tepki veriyor. Sadece gözler ve mimikler konuşuyor.

Gus, sakin sesi ve gitarıyla bana katılıyor. Sesi güven veriyor. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Gus'ı şarkı söylerken

dinlediğinizde, hiçbir şeyin kötü gitmeyeceğine inanırsınız. Beni alıp götürüyor. Bu hisse hayranım.

Gus, son kelimeleri söyleyip son notaları çaldıktan sonra, tek başıma devam ediyorum. Yayı tellere son kez değdirip son notayı çaldıktan sonra gözlerimi açıyorum. Gus'ın yüzünde gururlu bir ifade var. "İşte benim hatunum."

Gülümsüyorum.

Stella, bizi çılgınca alkışlamaya başlıyor. "Tekrar çal, Kate, tekrar çal."

Güzel mavi gözlerine baktığımda, gözlerinin güldüğünü fark ediyorum. Keller'ın mavi gözleri de ondan birkaç santim uzakta parlıyor. "Beni her seferinde kendine hayran bırakıyorsun, Katie."

Tanrım, onu seviyorum.

Shelly ve Duncan'a bakıyorum. Shelly'nin şaşkınlıktan ağzı açık kalmış. "Vay canına, Kate. Keman çaldığını bize neden söylemedin? Efsane çalıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Artık çalmıyorum. Kız kardeşim ben çalarken dinlemeyi çok severdi," deyip susuyorum. Gerisini getirmiyorum. Duncan'la konser akşamı konuştuğumuzda kız kardeşimden bahsetmiştim. Onun da Shelly'ye söylediğine eminim.

Anlayış göstererek başını sallıyor.

Gus, elini çırpıyor. "Burada bitiremeyiz. Stella, başka şarkılar da dinlemek istiyor. Sırada ne var, Gün Işığım?"

Sırtımdaki ağrının şiddeti giderek artsa da, şu an çok güzel vakit geçiriyorum. Bir daha kemanımı hiç elime almayacak olsam da, şimdi çalmak istiyorum. İstediğim şarkıyı kulağına fısıldıyorum.

"Elbette. Bu şarkıyı uzun zamandır çalmamıştık. Bana ayak uydurabileceğinden emin misin?" diyerek dalga geçiyor.

Göz kırpıyorum. "Denerim. Shelly bu şarkıyı hatırlayacak."

Gus, Shelly'ye dönüyor. "Gün Işığım ve ben, küçükken bir müzik okuluna gidiyorduk. Benden iki sene gerideydi ama hep..." devam etmeden önce Stella'ya bakıyor, "canıma okurdu," diyor.

Shelly, sözünü kesiyor. "Dur bir dakika. Yoksa San Diego'daki Akademi mi?"

Gus, "Evet," diyor.

Duncan, "Akademi nedir?" diye soruyor.

"Ülkedeki önemli müzik okullarından sadece biri. Kabul edilmek neredeyse imkânsız. Sadece çok yetenekli adaylar seçilebiliyor." Başını sallayarak bana bakıp gülümsüyor. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Omuz silkiyorum.

Gus, devam ediyor. "Bitirme projemde, zamanın çok popüler bir şarkısını tekrar yorumlamam gerekiyordu. Ama onu tamamen değiştirip, kendi yorumumla kendi şarkıma dönüştürmek zorundaydım. Elbette, bu yetenekli arkadaşımdan yardım aldım," diyerek beni işaret ediyor. "Çok sert bir rock parçasıydı. Gün Işığım bir müzik dehası olduğu için, şarkıyı olağanüstü keman aranjmanıyla bambaşka bir hâle getirdi."

"Sizi kandırmasına izin vermeyin," diye ekliyorum. "Gus, tüm şarkıyı akustik gitar için tekrar yazdı. Ben sadece kemanı ekledim. Hepsi onun fikriydi."

"Hadi çalalım. Kendileri karar versin."

Böylece çalmaya başlıyoruz. Nakarata geldiğimizde, Shelly'nin gözleri parlıyor. Şarkıyı hatırlıyor.

Keller, şarkıyı hafifçe Stella'nın kulağına fısıldayarak söylüyor. Stella da, Keller'dan aldığı uykulu gözlerle şarkının sonuna doğru uyuyakalıyor.

Shelly, hâlâ sırıtıyor. "Büyüleyici bir performanstı. Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Büyüleyici."

Gus, ayağa kalkıp eğilerek selam veriyor. "Teşekkürler."

Başımı eğerek, "Teşekkürler, leydim," diye karşılık veriyorum.

Duncan, Shelly'nin ayağına vurarak, "Bir an önce yola çıkmazsak annen sinir krizi geçirecek, beş dakika geç kaldık bile," diyor.

Shelly, iç çekiyor. "Evet, haklısın." Somurtarak, "Şu an burada olmak ailevi zorunlulukları yerine getirmekten çok daha eğlenceli," diyor.

Duncan, yanağına bir öpücük kondurup Shelly'yi kucağından kaldırıyor. "Haklısın. Ama ailen bizi bekliyor. Hadi gidelim."

Shelly ve Duncan gittikten sonra, sırtımdaki ağrı dayanılmaz bir hâl alıyor. Ağrı son birkaç saattir devam ediyordu; ama son beş dakikada o kadar arttı ki, daha önce böyle bir şey hiç hissetmemiştim. Ağrının etkisiyle midem bulanıyor ve gözlerim kararıyor. Keller Stella'yı yatağa götürürken, Gus'tan müsaade isteyip ilaçlarımı almak için banyoya gidiyorum. İlacın kapağını açmaya çalışırken ayakta durmakta zorlanıp yere oturuyorum. Görüşümü yavaş yavaş kaybediyorum ve başım yere çarptığı anda her yer kararıyor.

Keller

Endişelenmeye başlıyorum. Kate on dakikadır banyoda ve uzun süredir içeriden hiçbir ses gelmedi.

Gus elindeki birayı diktikten sonra, "Tuvalet nerede, dostum? İşemem gerek," diyor.

Kapıyı işaret ediyorum. "İçeride Kate var."

Gus, yavaşça kapıyı çalıyor. "Gün Işığım, acele et, hemen işemem gerek. Gireli epey oldu. Sanırım tuvalete bırakmam gereken bazı arkadaşlar var."

Endişelenmiyor olsam gülerdim; ama kapının ardından

hiçbir ses gelmiyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Gus'ı gereksiz yere endişelendirmek istemiyorum ama içimdeki o kötü histen kurtulamıyorum. Kapıyı çalıyorum. "Katie, bebeğim, iyi misin?"

Sessizlik.

Yavaşça kapıyı açmaya çalışıyorum ama açılmıyor. Kilidi zorlayarak en sonunda açmayı başarıyorum. "Lanet olsun."

Gus, diğer tarafta oturuyor. "Ne oldu? Gün Işığım?"

Katie, banyo kapısının karşısında iki büklüm bir şekilde yerde yatıyor. İlaçları her yere dağılmış. Yerde kanla karışık kusmuk öbekleri var. Gus'ın kapıyı açabilmesi için onu kucağıma alıyorum. Sadece bayılmış, hâlâ nefes alıyor. "911'i ara."

Gus, kapıdan içeri bakıp onu o durumda gördüğünde, gözlerinde korku beliriyor. "Kahretsin." Hemen telefonunu çıkarıp 911'i arıyor.

Yüzündeki saçları temizleyip sarsarak onu ayıltmaya çalışıyorum. Yüzü, kahverengi ve kırmızı karışımı bir sıvıyla kaplanmış. Kulağına fısıldayarak hiç durmadan, "İyileşeceksin, Katie, iyileşmek zorundasın. Şimdi gidemezsin. Beni bırakma. Bugün olmaz. Bugün gidemezsin. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diyorum.

Gus, beni kendime getiriyor. "Adresin ne, dostum?" Ben ona adresi söylerken, o da telefonda tekrar ediyor. Telefonu kapattıktan sonra, bir havlu alıp ıslatarak Katie'nin yüzünü temizliyor. Benden bir cevap bekler gibi yüzüme bakıyor.

Sonunda, bildiğim şeyi ona söylemek zorunda hissediyorum. "Katie, kanser."

Arkasındaki duvara yığılırken ciğerlerinden acı bir çığlık yükseliyor. Hüngür hüngür ağlamaya başlıyor. "Hayır. Hayır. Hayır." Kabullenemiyor. "Bunu tekrar yaşıyor olamayız."

"Tekrar mı?" diye sorduğum anda, kapı çalıyor ve Gus zar zor ayağa kalkıp kapıyı açıyor.

Hiç istemememe rağmen, Katie'yi sağlık ekibine teslim etmek zorunda kalıyorum. Bir daha hiç gelmeyeceğinden korktuğum için gitmesini istemiyorum. Bildiğim her şeyi anlatıp hangi ilaçları kullandığını gösteriyorum. Serum takıp ambulansa bindiriyorlar. Gus da onlarla gidiyor.

Stella'yı uyandırıp Yeşil Dev'e bindirdikten sonra, hayatımda hiç sürmediğim kadar hızlı sürerek onlara yetişmeye çalışıyorum. Hastane Minneapolis'te. Stella, yanımdaki koltukta uyukluyor. İnançlı bir insan değilim ve hayatımda hiç dua etmedim; ama yolda giderken, kendimi yüksek sesle, "Lütfen, Tanrım. Lütfen ona biraz daha zaman ver. Lütfen onu şimdi alma. Ona ihtiyacım var. Gus'ın ona ihtiyacı var. Stella'nın ona ihtiyacı var. Shelly'nin ona ihtiyacı var. Clayton'un ona ihtiyacı var. Onu çok seviyorum. Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvarırken buldum.

Stella kucağımda uyurken, acil servis girişinde Gus'ı buluyorum. Gerekli belgeleri dolduruyor. Yanındaki sandalyeye çöküp, "Nasıl oldu?" diye soruyorum.

Gözleri şiş ve kızarık. "Durumunda bir değişiklik yok. Şu an tedavi etmeye çalışıyorlar. Kullandığı ilacı veren doktoru çağıracaklarını söylediler."

İç çekip Stella'ya sarılıyorum. Başı omzumda, derin bir uykuya dalmış. Katie'nin çantasını yan sandalyeye koyup bir elimle içinden cüzdanını arıyorum. Kimliğini ve sigorta kartını çıkarıp Gus'a veriyorum.

Tüm belgeleri doldurup kabul masasına teslim ediyor. Döndüğünde, "Henüz hiçbir haber yok. Ben dışarı çıkıp bir sigara içeceğim. Bir şey olursa bana haber ver," diyor.

Başımla onaylıyorum. Tıpkı benim gibi, çaresiz, umutsuz ve gerin görünüyor.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir on dakikanın ardından

Gus geri dönüyor ve doktor bizi selamlıyor. "Kate Sedgwick'in yakınları siz misiniz?"

Gus, ayağa fırlayarak, "Evet," diyor.

"Kate'in durumunda bir değişiklik yok. Onu 313 numaralı yoğun bakım ünitesine aldık. Bu gece gözlem için burada kalması gerekiyor. Başına aldığı darbeden dolayı hafif bir sarsıntı geçirmiş. Onkolojisti Doktor Connell'la da konuştuk. İlerlemiş seviyedeki yumurtalık kanserinden haberiniz vardır..."

"Ne?" Ben doktora soru sormaya başlayınca, Gus eliyle bana sessiz olmamı işaret ediyor. Susuyorum. Katie'nin bu durumunu biliyor olmalı. Ben bilmiyordum.

Doktor, devam ediyor. "Kanser akciğerlerine ve karaciğerine de yayılmış durumda. Kanser, dördüncü evreye yakın, tedavi edilemez bir seviyede. Kate, tedaviyi reddederek sadece ağrı tedavisi görmek istemiş. Kate, sadece huzurlu olmak istiyor, biz de bunun için elimizden geleni yapıyoruz."

İlk olarak Gus söze giriyor. "Ne kadar zamanı kaldı?"

"Net bir tarih belirleyemesek de, Doktor Connell yaklaşık iki ya da üç ayı kaldığını söyledi. Kanser hızla ilerliyor. Önümüzdeki haftalarda çok acı sonuçlar doğurabilir."

Gus'ın boğazının düğümlendiğini fark ediyorum. "Şimdi onu 313 numaralı odada ziyaret edebilir miyiz?"

Doktor, başıyla onaylıyor. "Evet. Çok üzgünüm."

Şu an asansörü ve yolu takip edecek durumda olmadığımdan, Gus'ı izliyorum. Stella'yı sıkıca tutuyorum; o, şu an beni gerçekliğe bağlayan tek şey. Kendimi bırakırsam çaresizliğin derin karanlığında kaybolurum.

Kate, devasa hastane yatağında minicik görünüyor. Hâlâ kolunda serum var, sanırım ağrının şiddetini azaltabilmek için. Gözleri açık ama bitkin görünüyor. Kafasını yere çarptığı sol yanında bir morluk ve elmacık kemiğinde

çizikler var. Elini yataktan birkaç santimetre kaldırıp bize selam veriyor. "Selam, bu dünyada en sevdiğim üç insan burada." Sesi kısık ve boğuk geliyor.

Gus, gülümsemeye çalışıyor. "Nasılsın, Gün Işığım?" Yatağın köşesine oturup serumun bağlı olmadığı elini tutuyor.

"Şimdi daha iyiyim," diyerek gülümsüyor.

Stella hâlâ kucağımda uyurken yatağın diğer tarafındaki sandalyede oturuyorum.

Stella'ya bakıp üzülerek, "Onu yataktan kaldırıp buraya getirmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm, Keller," diyor.

Stella'nın sırtını okşuyorum. "Dert etme. Stella'nın uykusu çok ağırdır. Şu an odanın içinden yük treni geçse bile uyanmaz."

Hâlâ üzgün görünüyor, ama sonra dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Stella çok kıymetli, Keller. Hayatında böyle değerli bir varlık olduğu için çok şanslısın."

Yüzündeki ifade içimi parçalıyor. Katie'nin hiçbir zaman çocuğu olamayacak. Benim sahip olduğum bu şeye asla sahip olamayacak. Bu hiç adil değil.

"Ne zaman öğrendin?" diye fısıldıyor Gus. Onu üzmek istemiyor ama bunu sormak zorunda.

"Grant'e gelmeden hemen önce."

Gus, bu cevapla yıkılıyor. "Ama bana kontrolün iyi geçtiğini söylemiştin."

Katie, başını sallıyor.

"Bana neden gerçeği söylemedin?" Ağlamamak için kendini zor tutuyor.

Katie, sıkıca Gus'ın elini tutuyor. "Çünkü buraya gelecektim ve sen de turneye çıkacaktın. Söyleseydim ne yapardın?"

Hiç tereddüt etmeden, "Turneyi iptal edip yanına gelirdim," diye cevaplıyor.

"Aynen öyle. Hayallerini askıya alıp yanıma gelerek ölmemi beklerdin. Ama daha fazlasını hak ediyorsun. Çok çalıştın, Gus. Her gece konser vermeli, müziğinle insanları mutlu etmelisin. Senin hayallerini gerçekleştiriyor olman beni ne kadar mutlu ediyor, biliyor musun?"

Başıyla onaylıyor. "Biliyorum ama sen daha önemlisin."

Başını sallıyor. "Hayır, değilim. Arkadaşlığımız benim için tahmin ettiğinden çok daha önemli. Ama hayatta hiçbir şeyin garantisi yok, Gus. Yirmi yılı birlikte geçirdik. Tam yirmi yıl. Düşününce, bu harika bir şey." Gülümseyince, gözlerinin içi parlıyor. "İnan bana, ben gidince bu arkadaşlık bitmeyecek. Hayatının sonuna kadar seninle yaşayacak. Benim bir parçam hep senle kalacak. Mükemmel bir hayatın olacak. Önünde yapacak çok şey, tanışacak çok insan, âşık olup aile kuracağın birileri var. Her şey çok güzel olacak. Hastalığım yüzünden hayatından ödün vermeni istemiyorum. Seni her gün arayıp soracağıma söz veriyorum. Hiçbir şey değişmeyecek. Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Bu odada oturuyor olsan da, binlerce kilometre uzakta olsan da, hislerimiz aynı olacak."

Gus'ın gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Neden? Neden sen? Neden şimdi?"

Katie, başını sallıyor. "Bilmiyorum, dostum. Sanırım burada vaktim doldu. Belki de Gracie beni çok özledi ve yukarıdakinden özel bir istekte bulundu." Esneyip bana bakıyor. "Keller, Stella'yı yanıma yatırmak ister misin? Yeterince yer var, burada rahat eder."

Stella'yı bırakmak istemesem de, Katie kenara kayıyor ve onu yanına yatırıyorum. Stella, uyanmadan Katie'nin yanına sokuluyor. Katie, gülümsüyor. "Teşekkürler, buna

ihtiyacım vardı." Stella'yı alnından öptükten sonra tekrar esneyerek bana bakıyor. "Sanırım gözlerimi daha fazla açık tutamayacağım. Kokteyl olarak serum dağıtılan harika bir parti veriyoruz. Şimdi buraya gel ve bana bir öpücük ver."

Üzüntüden yıkılacak durumda olsam da, isteğini yerine getiriyorum. Bu harika kadın gözlerimin önünde nasıl solup gider? "Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Gözlerini Gus'a çeviriyor. "Sen de, buraya gel."

Gus, Katie'yi alnından öpüyor. "İyi geceler, Gün Işığım. Seni seviyorum."

Katie, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldayarak uykuya dalıyor.

Cesaretimi toplayıp Gus'ın sırtına vuruyorum. "Hadi gel, sana bir kahve ısmarlayayım."

İkinci kattaki otomattan iki kahve alıp Katie'nin odasına dönüyoruz. Katie, tek koluyla Stella'ya sarılmış, Stella'nın başı Katie'nin omzuna yaslı duruyor. Onları böyle görmek beni çok mutlu ediyor. Makineleri ve serumu kareden atarak ikisinin böyle bir fotoğrafını çektiğimi hayal ediyorum. Katie'nin morlukları yastığının altında gizli, sevimli ve mutlu iki surat aynı çerçevede.

Gus, odanın diğer tarafındaki sandalyeye otururken onlara bakıp gülümsüyor. "Dünyadaki en iyi anne olurdu."

Diğer sandalyeyi yanına çekiyorum. "Kesinlikle."

Gus'ın yüzünde daha büyük bir gülümseme beliriyor. "Onu kız kardeşi Gracei'leyken görmeliydin. İnanılmazdı. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Her gün kız kardeşinin tüm ihtiyaçlarıyla ilgilendi. Beni yanlış anlama, Gracie çok iyi bir insandı. Fakat bir insana tam zamanlı bakmak çok büyük bir sorumluluk ve Gün Işığım bundan bir kere bile şikâyet etmedi. Annesi onlarla hiç ilgilenmiyordu. Janice, erkeklerle vakit geçirmeyi çocuklarıyla vakit geçir-

meye tercih ederdi. İlaç tedavisi gerektiren bir tür akıl hastalığı vardı; ama ilaç almış Janice mi, yoksa almamış Janice mi daha kötüydü, bilmiyorum. Ayrıca çok alkol kullanırdı. Bir de, kokain kullanırdı." Durup başını sallıyor ve acılı bir şekilde kıkırdıyor. "Gün Işığım'ın evdeki hayatı tam bir kâbus gibiydi. Gracie'ye bakmak zorundaydı çünkü annesi bakamıyordu ya da bakmıyordu. Bizim evimizde çok vakit geçirirlerdi. Annem ve ben onları hep ailemizin bir parçası olarak gördük. Annesi intihar ettikten sonra..."

Sözünü kesiyorum. "Dur bir dakika. Katie'nin annesi intihar mı etti?"

"Evet. Bir gece, yatak odasında kendini asmış. Gün Işığım olayı ancak sabah fark edebildi."

Gözlerimi ovuşturuyorum, başım ağrımaya başlıyor. "Kahretsin."

"Evet, berbat bir durumdu. Janice, son birkaç ay ilaçlarını almayı bırakmıştı ve aşırı alkol tüketiyordu. Sanırım artık katlanacak gücü kalmamıştı. Bunun kulağa çok kötü geldiğini biliyorum ama Janice ölünce Gracie ve Gün Işığım için biraz olsun içim rahatladı. Artık özgürdüler."

"Onlara çok kötülük etmiş olmalı."

Başını sallıyor. "Tahmin bile edemezsin. Elbette, Janice ölene kadar annem ve ben de hikâyenin tamamını bilmiyorduk. Gün Işığım, annesi öldükten hemen sonraki akşam çok sarhoş olup bana her şeyi anlattı... uyuşturucuları... dayakları..." İç çekip yumruğunu sıkıyor. "Bilseydik onunla kalmalarına asla izin vermezdik. Gün Işığım, sosyal servisin gelip onu Gracei'ten ayıracağından korktuğu için Janice ölene kadar hiçbir şey söylememiş. Muhtemelen haklıydı; çünkü evde çok kötü şeyler oluyordu. Gün Işığım, Gracei'i korumak için fiziksel şiddet de dâhil tüm yükü üzerine almış. Tanrım, bunu düşünmeye bile dayanamıyorum." Başını sallıyor. "Bunların hiçbirini bil-

miyorduk." Derin bir nefes alarak devam ediyor. "Annesi öldüğünde, Gün Işığım liseden mezun olmak üzereydi. Grant'te burslu keman eğitimi almaya hak kazanmıştı. Bu olaydan sonra, Grant'ten vazgeçip Gracie'ye bakabilmek için San Diego'da kalmaya karar verdi. Cenazeden birkaç hafta sonra rutin muayenesi için doktora gitti ve yapılan testlerden sonra tıp dilinde seröz karsinom olarak geçen yumurtalık kanseri olduğunu öğrendi. Bundan sonraki iki ay çok acılı geçti. Ameliyat olup tüm kanserli bölgeyi temizlediler. Bir süre kemoterapi gördü. Gracei ve Katie bizde kalıyordu, Kate'i tüm doktor randevularına biz götürüyorduk. Yakınındaki birinin bu süreci yaşadığını görmeden nasıl bir şey olduğunu asla bilemezsin. Kemoterapinin yan etkileriyle kendini çok kötü hissediyordu ve saçını kaybetmişti. Yemek yiyemiyordu. Tüm gün kusuyordu. O kadar zayıflamıştı ki, gerekli besinleri alabilmesi için onu hastaneye yatırmak zorunda kaldılar. Çok kötü bir durumdaydı ama hiç şikâyet etmedi." Katie'yi işaret ediyor. "Bu küçük kadın çok büyük bir savaşçı. İyileşeceğine ve her şeyin düzeleceğine inanıyordu. Elbette, aynı zamanda da Gracei için endişeleniyordu. Fakat sonunda, iyileşmişti. İşe başladı ve kardeşiyle kalabileceği bir yer kiraladı. Annem bizimle kalmaları için ısrar ediyordu; fakat Gün Işığım kendilerine ait bir yerin olması gerektiğini düşünüyordu." Gülüyor. "Yaşadıkları yeri görmeliydin."

"Bana bir dairelerinin olduğunu söylemişti."

Tekrar gülüyor. "Biraz abartmış. Bir araba garajında yaşıyorlardı. Garajda sadece çift kişilik bir yatak, giysilerini koydukları birkaç koli ve bir masa vardı. Ama çok mutlulardı. Sadece Gracie ve Kate bir garajda yaşayıp cennette yaşıyor gibi mutlu olabilir."

"Anneleri onlara hiç para bırakmamış mı?" Hikâye her an daha da kötüye gidiyor.

"Hayır, bazı şeyleri ancak Gracie öldükten sonra öğrenebildik. Janice uzun yıllar Gün Işığım ve Gracei'in nafakasıyla yaşamış. Hiç çalışmamış. Gün Işığım bebekken, babası onları terk edip İngiltere'ye geri dönmüş. Sanırım biriyle tanışıp yeni bir aile kurdu ve California'daki ailesini tamamen unutmuş. Gün Işığım ve Gracei'le hiç konuşmamış, onlara sadece maddi yardımda bulunmuş. Janice, tüm parayı kendi ihtiyaçları için kullanmış. Adamın durumu iyi olduğundan, bu kadar para göndermekte zorluk çekmemiş. Kızlar on sekiz yaşını geçtikten sonra para kesilince, Janice borca girmeye başlamış. Gün Işığım, borcu ancak annesinin evini ve arabasını satarak kapatabildi. Elinde sadece arabası ve kıyafetleri kalmıştı. Benimle annemin reklam firmasının posta bölümünde çalışarak geçimini sürdürmeye başladı. Çok para kazanmıyordu ama bir şekilde geçiniyorlardı."

Bu kızın hayatının her köşesinden başka bir hikâye çıkıyor. "Durumunun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Somurtuyor. "Çünkü Gün Işığım'dan bahsediyoruz. Asla şikâyet etmeyen bir insandan. İnsanlar ona acıyınca kendini çok kötü hissediyor. Eminim şu an onu uyandırıp kanseri hakkında sorular sorsan etrafta durumu daha ağır durumda insanlar olduğundan bahseder. Gün Işığım böyle biri."

27 Kasım, Pazar

Kate

Keller'ın giysi dolabının üstündeki telefonumun titreşim sesiyle uyanıyorum. Gözlerimi kırparak uyanmaya çalışıp saate bakıyorum. Saat gece 1.37. Ben cevaplayamadan telefon kapanıyor; ama elime alır almaz tekrar çalmaya başlıyor. Arayan Franco.

"Selam, Franco," derken dilimin şiştiğini fark ediyorum. Bu yüzden sesim hafif ve kalın çıkıyor. Yeni kullanmaya başladığım ilaçlar uyanma sürecini çok zorlaştırıyor. Bilincim benimle uyum sağlayamıyor gibi hissediyorum. İlaçların etkisi çok kuvvetli.

"Kate, uyandırdığım için üzgünüm. Ama bu çocuğun sorunu nedir, söyler misin?"

Yatakta oturarak, "Ne oldu, Franco?" diye sorarken yanımda uyuyan Keller'a bakıyorum.

"Gus. Dün öğlen ses provasına on beş dakika geç geldi ve zil zurna sarhoştu. Sonra ortadan yok oldu. Onu sokağın sonunda bir barda bulduk ve onu taşıyarak konsere getirmek zorunda kaldık. Bu yaptığımızın yanlış olduğunu çok geç fark ettik. Tüm konseri berbat etti. Çok sarhoş olduğu için şarkı sözlerini hatırlayamadı, gitar çalmak iste-

medi, seyircilere küfretti ve iki kere yere düştü. Muhteşem bir performanstı." Son cümleyi vurgulayarak söylüyor. "Elbette sahneye sarhoş çıkabilir, daha önce milyonlarca kez çıktı. Fakat dünkü durumu çok berbattı. Şimdi de kendini otobüse kilitledi ve kimsenin içeri girmesine izin vermiyor. Aramaya çalıştığımızda direkt telesekreter çıkıyor. Minnesota'da ne oldu? Onu hiç böyle görmemiştim."

Kahretsin. Durum çok kötü. Gus'ın üzülünce kendini tamamen kapattığını biliyorum. Böyleyken sadece annesiyle ve benimle konuşur. Bu hiç değişmedi. İstemsizce iç çekiyorum.

"Ne oldu, Kate? Sorun nedir? Kötü bir şey var, değil mi?" Sesindeki kızgınlık yok oluyor.

"Evet, bekle biraz," diye fısıldayarak yataktan çıkıyorum.

Keller uyanıyor. "Ne oldu, bebeğim?"

Telefonu yüzümden uzakta tutarak, "Bir sorun yok, bebeğim. Beş dakikaya döneceğim. Telefonla konuşmam gerek," diyerek cevap veriyorum. Hızlıca ve sessizce montumu ve botumu giyerek dışarı çıkıyorum. Dışarısı çok soğuk. "Evet, Franco. Üzgünüm, konuşma için dışarı çıkmam gerekiyordu."

"Sorun değil. Uyandırdığım için özür dilerim, Kate. Başka çarem yoktu. Gus, hiç kendinde değil gibi. Çok endişeleniyorum."

"Evet, ben de." Konuşmaya başlamadan birkaç derin nefes alıyorum. "Ben hastayım, Franco."

"Kahretsin." Sonra, daha alçak bir sesle söylüyor. "Kahretsin." Sesini yükselterek, "Lütfen bana tekrar kanser olmadığını söyle," diyor.

"Kanserim." Duymak istemediği bir cevap vererek onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi çok kötü hissediyorum.

Bir ses duyuyorum, sanırım bir şeylere tekme atıyor. Sonra, etraf sessizleşiyor.

Anlatmaya devam ediyorum. "Gus bunu perşembe gecesi öğrendi. Geceyi hastanede geçirdik. Bu sabah onu havaalanına bırakana kadar iyi idare ediyor gibi görünüyordu."

"Dün sabah," diyerek beni düzeltiyor.

"Evet, sanırım bugün Pazar, öyle değil mi?"

"Hastalığın seyri nasıl gidiyor?" Sesi korkmuş geliyor.

"Pek iyi değil."

"Ah, Kate." Sesi şimdi de üzgün geliyor. "Çok üzgünüm."

Karanlıktan Keller'ın sesi yükseliyor. "Katie, hava çok soğuk. İçeri gir ve burada konuş. Stella koltukta uyuyor, onu uyandırmazsın."

Titreyerek karlı yoldan kapıya yürürken, botumdan katır kutur sesler çıkıyor.

"Dinle, Kate. Şimdi kapatmam gerek. Belki de otobüsün kapısını kırarak ona ulaşmaya çalışırım."

İçeri girince, Keller kollarını bana doluyor. Fısıldayarak, "Keşke sana, Gus'a yardım etmek için elimden bir şey gelseydi," diyorum.

Franco acılı bir kahkaha atıyor. "İşte Gus'ın çok sevdiği Gün Işığım. Biz onunla ilgileniriz, Kate. Kendine iyi bak. İyi bir savaşçı ol. Beni duyuyor musun? Sonuna kadar savaş."

Beni göremediğini bilsem de başımı sallıyorum. Savaşacak hiçbir şey olmamasına rağmen, "Tamam," diyorum.

"Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal, Franco."

İşte bu yüzden Gus'ın öğrenmemesi gerekiyordu. Benim yüzümden kendi hayatını mahvediyor.

Hemen Gus'a mesaj atıyorum: Ara beni. Bu bir emirdir.

Öğleden sonra 2.25'te telefonum çalıyor. On iki saatten fazla bir süredir beni aramasını bekliyorum. "Selam, Gus. İyi misin?"

"Kafamın içinde Bruce Lee ve Mike Tyson dövüşüyor gibi hissediyorum." Sesi, dövüşü kaybeden taraftan geliyor gibi.

Onu neşelendirmem gerek. "Kim kazanıyor?"

Öksürüyor; ama sanırım gülmeye çalışıyordu. "Bruce oldukça hızlı; ama Mike çok saldırgan. Bir süre daha böyle devam edebilir, dostum."

"Zorlu bir gece, değil mi?" Ona dırdır edip öğüt vermek istemiyorum. Tüm bunları yeterince duyduğunun farkındayım.

İç çekiyor. "Öyle söylüyorlar. Keşke her şey değişebilse. Böyle hissetmediğim bir gece geçiriyor olmayı elbette tercih ederdim."

"Gus, sana boş önerilerde bulunmayacağım; çünkü bu beni dünyanın en ikiyüzlü insanı yapar. Ama belki de bu durumun üstesinden gelme için deneyebileceğin başka yollar vardır. Grubun motivasyonunu etkilemeyecek ve turneyi sürdürebilmeni sağlayacak bir yöntem. Bunu yapman gerek, dostum. Bu senin hayalin, unuttun mu? Hiçbir şeyi yüzüne gözüne bulaştırmanı istemiyorum." Onun için üzülüyorum ama ona bir bebek gibi davranırsam her şey daha da kötüye gidecek.

Çakmağın sesini duyuyorum, hemen ardından uzun bir nefes çekiş ve aynı uzunlukta bir üfleme sesi geliyor. Hayatımda ilk defa, ne düşündüğümü söylemeye cesaret edemiyorum.

"Biliyorum; ama berbat bir durumdayım. Üzgünüm, Gün Işığım. Sadece bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum. Bu durumu nasıl kabulleneceğimi bile bilmiyorum."

Sesi çok üzgün geliyor, içim parçalanıyor. "Keşke böyle bir şey yapmak zorunda olmasaydın. Çok üzgünüm."

"Sus. Lütfen özür dileme. Hasta olman ve benim buna üzülmem özür dilemeni gerektirecek bir konu değil." Öfke, yerini acıya bırakıyor.

Birkaç saniye sessiz kalıyoruz. "İçindeki her şeyi yazıya dökmelisin, Gus."

Bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü biliyorum. "Hiç kimse bu tür bir öfkeyi dinlemek istemez."

"İnsanların duymasına gerek yok. Bir şarkı yazabilirsin. İstersen benimle paylaşırsın. Üstünde çalışırız. Birlikte son performansımız olur. Ne dersin?"

"Bana meydan mı okuyorsun?" Önerimi düşünüyor. Henüz kabul etmedi ama düşünüyor.

Biri ona böyle bir görev verdiğinde asla reddedemediğini biliyorum. Bu yüzden, "Evet," diye cevaplıyorum.

"Ah be kadın. Tam bir şeytansın, biliyorsun değil mi?" Gülümsediğini hissedebiliyorum.

İkimiz de rahatlıyoruz. "Öyle diyorlar."

"Tamam, kabul ediyorum. Kaybedecek bir şey yok, değil mi? Belki de kaybederim. Ayrıca karaciğerim biraz dinlense hiç fena olmaz. Viskinin düşüncesi bile içimde kusma isteği uyandırıyor."

"Yardımcı olacağına eminim. Gracie öldükten sonra birçok şarkı yazmıştım."

"Bunu bana hiç söylemedin."

"Hiç kimseye söylemedim. Sadece yazdım. Gracie'den sonra keman çalmak beni çok üzdüğü için birçoğunu gitar için yazdım. Muhtemelen çok berbat şarkılar; ama o zaman şarkıların kalitesinin hiçbir önemi yoktu. Benim için ucuz bir terapi yöntemiydi. İhtiyacım olan şey de tam olarak buydu."

"Yazdıklarını bir gün dinlemek isterim."

"Elbette. Bir ara dinlersin. Şimdi git, akşamki konserden önce biraz dinlen ve yarın yazmaya başlayacağına söz ver."

"Emredersiniz, leydim." Şimdi sesi gerçek Gus gibi geliyor.

"Efsane ol."

"Efsane ol," diye sessizce tekrar ediyor.

"Seni seviyorum, Gus."

"Ben de seni seviyorum, Gün Işığım."

"Hoşça kal."

"Hoşça kal."

30 Kasım, Çarşamba

Kate

Gus'la Skype'ta konuşuyoruz. Bana yazdığı şarkıları çalıyor. Otobüsün akustiği pek iyi olmasa da ruhunu ortaya koyarken onu izlemek beni çok duygulandırıyor. Haklıymış, öfke dolu sözler yazmış. Ama aynı zamanda da çok güzel; çünkü bu Gus'ın en çıplak hâli. Hiçbir şey saklamıyor. Sadece gitarı ve içinden gelen sözleri var. Bu saflık gözlerimi yaşartıyor.

Şarkıyı bitirince, onun da gözünden yaşlar akıyor. Şakayla karışık bir şekilde, "Sanırım biraz öfke problemin var, dostum," demeden önce, kendini toparlaması için ona biraz süre veriyorum.

Yutkunuyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, sadece oyalanmaya çalışıyordum. Biraz zamana ihtiyacım vardı." Buna gerçekten de ihtiyacım vardı, hâlâ var. Yutkunuyorum. "Dostum, tek kelimeyle büyüleyiciydi. Şarkıyı yumuşatmak için biraz keman eklemeye ne dersin?"

Öksürüp masadaki şişeden biraz su içiyor. "Keman şarkının öfkesini yatıştırmaya yardımcı olabilir."

Gülmek istemiyorum ama onu cesaretlendirmem ge-

rekiyor. "Kemanımın telleriyle bu öfkeyi yatıştırmak istiyorum. Akıllı olduğu iddia edilen o telefonuna kaydedip videoyu bana mail olarak gönderebilir misin? Aklımda bir şeyler var ama tekrar dinlemem gerekebilir."

"Anlaştık."

"Tamam. Yarın tekrar konuşuruz. Sen yazmaya devam et."

"Her şey için teşekkürler, Gün Işığım."

"Ben teşekkür ederim. Seni seviyorum, Gus."

"Ben de seni."

"Hoşça kal."

"Artık sana hoşça kal demeyeceğim. Seni seviyorum."

Tam o sırada Skype bağlantısı kopup ekranda Gus'ın fotoğrafı beliriyor.

2 Aralık, Cuma

Kate

Son birkaç gündür yurda hiç uğramadım. Odadan deterjanımı alıp çamaşır yıkamam gerek.

Anahtarı deliğe sokunca kapının açık olduğunu fark ediyorum. Bizim oda için çok tuhaf bir durum. 101 numaralı odanın kapısı her zaman kilitlidir.

Sugar, yatağında uzanıyor. Bana düzgün bir cevap vereceğinden emin olmasam da, "Nasılsın, Sugar?" diyerek dostça bir selam veriyorum. Saldırgan ve umursamaz cevaplar sayılmaz.

Hiçbir şey söylemiyor. Hiçbir şey. Peki. Her neyse. Sonuçta en iyi arkadaşım değil. Hatta arkadaşım bile değil. Bu yüzden, bir an önce işlerimi halledip odadan çıkmaya çalışıyorum.

Giysilerimi çamaşır sepetinden çantama doldururken, Sugar'ın burnunu çektiğini duyuyorum. Bir saniye içinde, onunla konuşup konuşmayacağıma dair bir karar vermek zorundayım. Ağladığını görmezden gelmek istiyorum; ama yapamıyorum. Arkama bakıp yatakta büzülüp yattığını ve gözyaşlarının yanaklarından yastığına döküldüğünü fark ediyorum. Yüzünde hiçbir ifade olmamasından en

korkutucu çöküş durumunda olduğunu seziyorum. Yaşadığın şey çok derin olduğunda, bedeninin çözüm olarak kendini tamamen kapatmayı seçtiği o ifadesiz surat.

Kahretsin, sanırım bugün çamaşır yıkayamayacağım.

Arkadaş olmadığımız için üstüne gitmek istemiyorum; ama yine de onun için endişeleniyorum. İnsanları ağlarken görmekten nefret ederim. "Sugar, dostum, konuşmak ister misin?"

Cevap vermiyor. Gözlerini bile kırpmıyor.

Onu böyle bırakıp gidemeyeceğim için tekrar soruyorum. "Dinle, konuşmak istediğin en son insanlardan biri olduğumu biliyorum ama iyi bir dinleyiciyimdir."

Gözlerini kırpıp beni ilk defa görmüş gibi bana bakıyor. Gözlerinden hâlâ yaşlar akıyor.

"Ne oldu, dostum?"

Tekrar burnunu çekiyor ve masamdaki kutudan ona bir peçete veriyorum. Burnunu sildikten sonra, yüzünde utanç ve üzüntü karışımı bir ifade beliriyor. Tekrar burnunu çekiyor. "Hamileyim."

Bir saniyeliğine de olsa, buna neden şaşırdığını anlamıyorum, seni erkek delisi, diye cevaplamayı düşünüyorum. Fakat ben de bu konuda bir rahibe saflığında olmadığım için bu kaba düşünceyi hemen aklımdan uzaklaştırıyorum. Bu durumu sadece bir bakirenin yargılama hakkı var. "Kaç haftalık?"

Elleriyle yanaklarındaki yaşları siliyor. "Bilmiyorum. Bir hafta geciktim. Dün üç tane test yaptım. Hepsi pozitif çıktı."

Aklımdan bir sürü şey geçiyor. İstemsizce, kendimi onun yerine koyuyorum. İnsanların başına gelen kötü şeylere tepkisiz kalamıyorum. Tanrım, Sugar yerinde olsaydım ne yapardım? Bu yüzden, ona destek vermeye çalışıyorum. "Babasıyla konuştun mu?"

Başını sallayarak kendinden iğreniyormuş gibi bir kahkaha atıyor. "Babasının kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Seçenekleri azaltabilir misin? Ne kadar süredir hamile olduğunu öğrenmen bu konuda sana yardımcı olabilir."

Gözlerini devirip yatağın önüne fırlattığı peçetelere bakıyor. "Buraya ne kadar çok erkek geldiğini benim kadar sen de biliyorsun." Tekrar ağlamaya başlıyor. "Çok aptalım, Kate."

İçimden onu rahatlatmaya çalışma isteği geliyor; çünkü herkes hata yapabilir. Herkes. Yatağına oturup bir peçete daha uzatıyorum. "Aptal değilsin, Sugar. Belki azgın birisin ama aptal değilsin."

Sesli bir şekilde burnunu temizleyip bana bakıyor.

İlk defa Sugar'la gerçekten sohbet edebildiğim için gülümsüyorum. "Ne yapacaksın?"

"Bu bebeği doğuramam," diyor hiç tereddüt etmeden. "Bunu yapamam."

İçim acıyor. Bu durumun her kadının kendi karar vermesi gereken bir konu olduğuna inanmama rağmen hâlâ kendimi onun yerine koyuyorum. Ben olsam, bu bebeği doğurmak isterdim. Yutkunup konunun benim değil, Sugar hakkında olduğunu kendime hatırlatıyorum. Kendisi için neyin en iyi olduğunu sadece Sugar bilebilir.

Ama yine de, onu bir arkadaşım olarak gördüğüm için şeytanın avukatı rolünü oynamak zorundayım. "Bu kararla yaşayabilir misin? Bir, iki ya da on sene sonrasını düşün. Bununla yaşayabilir misin?"

Gözlerindeki korkuyla, "Şu an bir çocuk doğuramam," diye tekrar ediyor.

Başımla onaylıyorum. Verdiği karar üzerinde düşünmüş. "Kampüsteki kliniğe gittin mi? Belki sana yardımcı olabilirler."

Başını sallıyor. "Hayır. Korkuyorum."

Bunu söylediğime inanamıyorum. "Git yüzünü yıka ve üstüne bir şeyler giy. Seninle biraz gezintiye çıkacağız, Sugar."

Sugar, klinikte bir hamilelik testi daha yapıyor. Farklı bir sonuç çıkmıyor. Görevli asistanla konuşup hamilelik, evlatlık verme ve kürtaj hakkında birkaç broşür alıyor.

Klinikten çıkarken kararlı görünüyor. Bir planı var. Yine de, randevu almak için telefonunu çıkarırken elleri titriyor.

Telefonu elinden alıp karttaki numarayı çeviriyorum. Telefonu bir kadın açıyor. "Bir arkadaşım için randevu almak istiyorum."

Perşembe sabahına randevu alıyoruz.

8 Aralık, Persembe

Kate

Sugar bu sabah kürtaj yaptırdı. Onu kliniğe ben götürdüm. Böylece bu sorun da çözülmüş oldu.

Ona yiyecek bir şeyler alıp odaya getirdim. Bana teşekkür ettikten sonra odadan ayrıldım. Bunu ona karşı bir koz olarak kullanmıyorum. Onu yargılamıyorum. Ama Stella'yı düşündükçe karnıma ağrılar giriyor. Ya Lily ve Keller da böyle bir karar vermiş olsaydı? Stella olmazdı. Stella'nın hiç olmadığını düşünmek beni çılgına çeviriyor.

Hızlıca yola çıkıp arabaya biniyorum. Keller'a vardığımda, hâlâ nefes nefeseyim. Panik atak geçirmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama buna yakın bir his olmalı. Kalbim vücudumdan çıkacak gibi atıyor. Kendimi kaybediyor gibi hissediyorum. Çok korkutucu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Eve girip ellerimi dizlerime koyarak iki büklüm oturuyorum. Ciğerlerimi oksijenle doldurup sakinleşmeye çalışırken yokluk hissini aklımdan atamıyorum. Yokluğun ölüm demek olduğunu gerçeğiyle yüzleşiyorum.

Keller hemen yanıma geliyor. "Sorun ne, Katie?"

Ona bakıyorum. "Stella. Hemen Stella'ya konuşmalı-

yım." Kesik kesik nefes alıyorum. "Lütfen şimdi onu arar mısın?"

Ne olduğunu anlamasa da hemen telefonunu cebinden çıkarıp Stella'yı arıyor. Telefon çalarken beni yatağına götürüyor. "Selam, Melanie. Stella'yı telefona verebilir misin?" Durup bekliyor. Yüzünde gergin bir gülümseme var ve kaşları çatık. Sanırım onu korkutuyorum. "Selam, bebeğim. Stella'm bugün nasıl?"

Stella'nın sesini duyunca kalp atışlarım normale dönüyor.

"Stella, Katie sana merhaba demek istiyor. Şimdi telefonu ona veriyorum."

Hemen elimi uzatıp telefonu kulağıma götürüyorum. "Selam, tatlım."

"Selam, Kate. Ne yapıyorsun?" Tam bir yetişkin gibi konuşuyor.

"Seni düşünüyordum ve bir süredir konuşmadığımızı fark ettim. Bayan Higgins nasıl?" Kendimi çok iyi hissediyorum. Buna ihtiyacım vardı.

"Bayan Higgins iyi. Bu sabah elma yedi. Elmayı çok seviyor." Seviyor, derken uzatması hoşuma gidiyor.

"Çok güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Bugün neler yaptın?" Şimdi normal nefes alıp verebiliyorum; ama onunla birkaç dakika daha konuşmaya ihtiyacım var.

"Melanie'yle buz pateni yapmaya gittik ve bana at hikâyesini okudu; ama senin kadar iyi okuyamıyor. At sesi çıkaramıyor. Bu yüzden biraz sıkıcıydı."

"Bir daha görüşünce tekrar okurum, anlaştık mı?" Tutamayacağım sözler vermemem gerektiğini biliyorum; ama kendime engel olamıyorum.

"Anlaştık."

"Telefonu babana veriyorum İyi geceler, Stella."

"İyi geceler."

Telefonu kapattıktan sonra, Keller yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin içine bakıyor. Hâlâ endişeli görünüyor. "Ne oldu, bebeğim?"

"Bilmiyorum, sadece biraz korktum. Üzgünüm. Bugün birini bir yere götürmek zorunda kaldım... çok zordu... kendimi..." Saçmaladığımı fark edip susuyorum. Güzel yüzüne bakıyorum. "Sanırım az önce ilk kez ölüm korkusunu yaşadım. Özür dilerim."

10 Aralık, Cumartesi

Kate

Son bir buçuk haftadır Gus'la yazdığı şarkı üzerine çalışıyoruz ve dün şarkıyı ilk defa diğer grup üyelerine çaldık. Gus, bu şarkıyı mutlaka kaydetmesi gerektiğine karar verdi.

Sabah 8.00'de beni arıyor. Gün içinde onlarca defa daha arayacağına eminim. "Selam, Gus. Bugün Portland'da havalar nasıl?"

"Portland yağmurlu. Grant nasıl?"

"Henüz dışarı çıkmadım; ama kıç dondurucu bir soğuk olduğuna eminim."

Gülüyor. "Hey, çok vaktini almayacağım. Sadece gelecek hafta sonu müsait olup olmadığını sormak istedim."

"Elbette. Finallerim bu hafta. Sanırım sonuncusu perşembe sabahı. Perşembe sabahından sonra müsait olacağım. Ne oldu, dostum?"

"AHY'le bu şarkıyı kaydetme konusunu konuştum. Gelecek hafta sonu için Minneapolis'teki bir kayıt stüdyosundan randevu aldı."

"Konserler ne olacak?"

"Konserler ertelendi. Cuma sabahı hep beraber oraya geleceğiz ve pazar akşamı geri döneceğiz."

Bu konuda hiç vakit kaybetmiyor. Aslında aceleci davranması beni sevindiriyor; çünkü ağrılarım ilaçla bile dayanılamayacak duruma geldi. Bazen nefes alırken bile acı çekiyorum. Ciğerlerim artık olması gerektiği gibi çalışmıyor. Daha ne kadar süre keman çalıp şarkı söyleyebileceğimi bilmiyorum. "Tamam. Diğerleri hazır mı?"

Tüm grubu Gus yönetiyor. "Hazır olacaklar."

"Tamam, dostum, çok baskı yapma."

"Üzgünüm. Gün Işığım. Senin için de zor olacağının farkındayım. Sen iyi misin? Nasıl hissediyorsun?" Yanlış bir kelime kullanmak istemediğinden konuşurken kekeliyor.

Ona moral vermem gerek. "İyiyim, Gus. Gelecek hafta sonu bana uyar. Sizi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum. Daha sonra arayıp tüm ayrıntıları sana aktaracağım."

"Tamam. Seni seviyorum, Gus."

"Ben de seni seviyorum, Gün Işığım."

Telefonu kapatıyoruz. Sanırım bundan sonra ben de ona hoşça kal diyemeyeceğim."

11 Aralık, Pazar

Keller

Tüm gece kahve içip finallere çalıştık. Katie bitkin görünüyor; ama sınırlarını zorluyor.

"Keller?"

"Efendim, bebeğim?"

"Beş dakika mola verebilir miyiz?"

Bu soruyla, aklıma şu an yapmak istediğim bir sürü şey geliyor.

Elbette hepsi Katie'yle ilgili.

Elimdeki kitabı yere bırakıp Katie'ye elimi uzatarak ayağa kalkıyorum.

Ne yapmak istediğimi anlamamış bir ifadeyle bakıp kaşlarını kaldırıyor.

Elimi tekrar uzatıyorum. "Benimle dans et, güzel kadın."

Dudaklarında o çok sevdiğim gülümseme beliriyor. Beni alıp içine çeken bir gülümseme. Kendimi onun dünyasına dâhil olmuş gibi hissediyorum. İşte olmak istediğim yerdeyim. Elimi tutup yavaşça ayağa kalkıyor. "Sen ciddi misin?"

Telefonumu cebimden çıkarıp şarkılara göz gezdiri-

yorum. Cure'dan "*Pictures of You*" şarkısını açıp telefonu sehpaya bırakıyor ve onu koltuğun arkasındaki boş alana çekiyorum. "Romantizm konusunda asla şaka yapmam."

Katie, beni gözlerine kilitlemeden önce yere bakıyor ve birazdan söyleyeceklerinin ona çok büyük bir anlam ifade ettiğini biliyorum. Ağzını açmadan önce söyleyeceklerinin yarısını bakışlarıyla anlatan bir tarzı var. "Daha önce hiç ağır bir müzikte dans etmedim."

Sol kolumla beline sarılıp sağ elini tutarken onu kendime çekiyorum. "Dans etmeyi seviyorsun. Ağır bir müzikte dans etmedim derken ne demek istedin?"

Yanağını göğsüme yaslayıp elimi öperken cevap veriyor. "Daha önce erkeklerle dans ettim; ama hiç böyle eski usul bir çift dansı yapmamıştım. Hoşuma gitti."

Benim de hoşuma gitti. Depresif ve duygusal olması şarkıyı daha da güzel bir hâle getiriyor. Şarkı sekiz dakika uzunluğunda. Her dans en az sekiz dakika sürmelidir. Eriyip birbirimize karışıyoruz. Onunla tüm gece dans edebilirim. Şarkı bitince, geri çekilip bana bakıyor.

Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum.

Bu bakışı seviyorum.

Beni tahrik ediyor.

Parmaklarını tişörtümün ucunda gezdiriyor. Eğilip dudağına bir öpücük konduruyorum. "Hâlâ molada mıyız?"

Başıyla onaylayarak eşofmanımın lastiğini çekiyor. "Evet."

Tişörtümü ve eşofmanımı çıkarıyorum. Eğilip kalçasına dokunuyor, çıplak tenini hissediyorum. "Ne yapmak istiyorsun?"

Elimi çamaşırından içeri sokarken derin bir nefes alıyor. "Karar senin. Her zaman..." İnleyerek sözünü yarıda kesiyor. Kahretsin, bu sesi duyunca ona hem tapmak hem de onu zevkten kırıp geçirmek istiyorum. Başını arkaya

atıp gözlerini kapatarak devam ediyor. "En güzel fikirler senden çıkıyor."

Yavaşça boynundaki saçları çekiyorum. Köprücük kemiğine bu kadar yaklaşmışken tadına bakmalıyım.

Devam ediyorum.

Aramızdaki bağ her zamankinden daha yumuşak ve daha yavaş; ama kısa sürede karşılıklı tatmine ulaşıyoruz.

İkimiz de ders çalışmaya geri dönmeye hazır değiliz. Katie, giyinip birlikte yurda gitmeyi teklif ediyor.

Saat akşam 11.45; fakat final haftası olduğu için herkes uyanık.

Dunc Yeşil Dev'i alıp Shel'e gittiği için Katie'nin arabasıyla gidiyoruz.

Yurt çok kalabalık. Koridordaki birçok kapı açık ve odalardan gelen müzik sesleri birbirine karışıyor. Öğrenciler ellerindeki kahve fincanlarıyla koridorda dolanıyor. Görünüşe bakılırsa, herkes finallere çalışmayı bizim gibi son dakikaya bırakmış ve çalışmaya biraz ara vermiş.

İlk olarak Pete ve Clayton'un odasına gidiyoruz. Clayton çok iyi biri. Komik ve arkadaş canlısı. Katie'yle Clayton çok iyi bir ikili. Peter soğuk gibi görünse de aslında iyi biri ve Katie onu çok seviyor. Peter da Katie'ye saygı duyuyor. Bu yüzden ben de ona saygı duyuyorum. Peter, karşısındakinin iyi bir insan olduğunun farkında.

Sonra Katie'nin odasına gidiyoruz. Oda arkadaşı orada. Sugar'ı pek sevdiğimi söyleyemem. Dürüst olmak gerekirse, kendini beğenmiş bir aptal olduğunu düşünüyorum. Birkaç kez Katie'yle buraya geldiğimde, tam şımarık bir çocuk gibi davrandı. Kendini Katie'den üstün görüyor gibiydi. Sugar, Katie'yi aşağılayarak konuşmaya çalışırken, Katie kendini savunmayı çok iyi beceriyor. İnsanların onunla alay etmesine asla izin vermiyor. Bu özelliğini çok çekici buluyorum. Katie'yi düşünürken, molamızın ikin-

ci turuna hazır hissediyorum. Buradan gitmemiz gerek. Hem de hemen.

"Hazır mısın, bebeğim? Ben hazırım." Göz kırpıyorum.

Gülümsüyor. "Bana Sugar'la konuşmam için birkaç dakika verir misin?"

Kahretsin. Ben şu an tüm bedenimle hazırım.

Sessizce Sugar'la konuşuyor. Ne konuştuklarını tam olarak anlayamıyorum; ama Katie'nin sesi endişeli geliyor. Sanırım onları biraz yalnız bırakıp koridorda beklesem iyi olacak.

Koridordaki kahve partisinden geçip ilerlerken arka tarafta bir kapının kapandığını işitiyorum. Arkama baktığımda, Katie'nin Clayton'la merdivenlere doğru yürüdüğünü görüyorum. Tam ona seslenecekken, Ben Thompson piçi Katie'nin odasının yakınında bir odadan koridora çıkıyor. Burada ne halt ediyor? Üçüncü sınıf öğrencisi ve kampüsün diğer ucundaki dernekte yaşıyor. Bu herifi hiç sevmedim. Küstah ve aptal herifin teki. Bu yurtta birlikte kalıyorduk ve karşı odadaki Gina onu tecavüzle suçlamıştı. Gina, olaydan bir gün sonra şikâyetini geri çekip eşyalarını topladı ve ailesi gelip onu götürdü. Bu herifin suçlu olduğunu biliyorum. Şu an hapiste olması gereken bu sapık hâlâ burada. Söylentilere göre, tek kurbanı Gina değil. Başkalarına da tecavüz etmiş. Bu herif tam bir mankafa.

Bu kör kütük sarhoş herif Katie'yi koridorun sonuna doğru takip ediyor. Gözlerimi üzerinden ayırmıyorum, Katie'ye dokunmayı aklından bile geçirirse yemin ederim onu parçalarına ayırırım.

Katie durup ona doğru dönüyor. Katie'ye bir şey söylemiş olmalı. Yüzündeki dehşet verici ifadeden bunu anlayabiliyorum.

Sonra, Ben Clayton'u tişörtünden tutup duvara dayı-

yor. "Çekil başımdan, bu erkek delisine iki çift lafım var. Seni ibne herif, birazdan canına okuyacağım."

Clayton sesini yükseltiyor. "Artık beni tehdit edemezsin."

Yoluma çıkan herkesi iteleyerek koridorun sonuna doğru koşmaya başlıyorum.

Yaklaşık altı adım kala Katie'nin sesini duyuyorum. "Benden uzak dur, aşağılık herif," diyor sert ve yüksek bir sesle. Korkmuyor; ama bu herifin neler yapabileceğinden hiç haberi yok.

Dört adım kala, Katie arkasını dönüp uzaklaşırken, bu aşağılık herifin Katie'nin poposunu elediğini görüyorum. Bu, bardağı taşıran son damlaydı. Bu pislik herifi öldüreceğim.

Ona iki adım uzaktayım. Arkasından yaklaşıp üstüne atlıyorum. Katie, çığlık atarak önümüzden çekiliyor. Ben'i yete yatırıp hiç düşünmeden yumruklamaya başlıyorum. Ellerim kanla kaplı, hangimizin kanı olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil. Sonra, biri beni geri çekiyor.

Ben, emekleyerek uzaklaşmaya çalışıyor. Burnundan tişörtüne doğru kan süzülüyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Ayağıma kan tükürüyor.

Ona tekrar saldırmaya çalışıyorum; ama beni tutan üç adam buna izin vermiyor. "Seni aşağılık herif! Ona bir daha dokunmayacaksın, beni duydun mu? Ona baktığını bile görürsem, gözlerini oyarım."

Hiçbir suçu yokmuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Üzgünüm, dostum. Sakin ol, bir şey olmadı." Az önce dayak yememiş gibi yürümeye başlıyor.

Katie'nin yanından geçerken durup ona bir öpücük atıyor. Gözlerimin önünde ona sataşıyor.

Tam onu yakasından tutup parçalayacakken, Katie Ben'i omuzlarından tutup bacak arasına bir tekme indiriyor. Ben'in yere düştüğü sahneyi keyifle izliyorum.

Katie, Ben'in kulağına eğiliyor. "Yaptığın tüm kötülükler bir gün gelir seni bulur, dostum. Umarım gençlik yıllarını güzel değerlendirmişsindir; çünkü senin gibi bir herifin geleceği tam bir cehennem olacak. Keyfini çıkar, baş belası; çünkü acı çekeceğin her saniyeyi hak ettin."

Tandım, benim minik, kırk beş kilo kız arkadaşım şimdiye kadar tanıştığım en serseri, en cesur insanmış.

Ben, ayağa kalkıp bacak arasını tutarak uzaklaşıyor.

Katie, telaşla yüzümü yokluyor. "Yaralandın mı?"

Başımı sallayıp gülümsüyorum. Sadece biraz başım dönüyor. Daha önce hayatımda bir kez bile birine el kaldırmadığımı düşünecek olursak daha fazla etkilenmem gerekirdi. Belki de adrenalindendir.

Belki de Katie'dendir.

Yüzünde yine o muhteşem gülümseme beliriyor. "Onu çok iyi alt ettin, bebeğim. Hadi eve gidip seni güzelce temizleyelim."

Kaşımı kaldırıyorum. "Temizleyelim mi? Sen de mi yardım edeceksin?"

Alt dudağının kenarını ısırıyor. Tanrım, bu hareketine bayılıyorum. Omuz silkiyor. "Yardım etmek istiyorum."

Sonra, biri omzuma dokunup, "Pardon, iyi misin?" diye soruyor.

Dönüp bakınca karşımda pijama altı ve milyonlarca kez yıkanmış gibi görünen Grant tişörtüyle yurt görevlisi John'u görüyorum. John, ilk senemde burada kalırken de yurt görevlisiydi. Bir kere bile gülümsediğini görmedim.

"İyi misin?" diye tekrar soruyor.

Ellerimde şiddetli bir acı hissetmeme rağmen başımı sallayarak, "Evet," diyorum.

Başparmağını kaldırıyor. "Güzel. Şimdi tuvalete gidip yüzünü temizle ve buradan defol. Seni bir daha burada görmek istemiyorum." Bu adamın otoritesini kullanırken nasıl havalandığını unutmuşum.

Katie'nin elini tutuyorum. "Hadi, gidelim."

John, başını sallıyor. "Önce Kate ve Clayton'la konuşmam gerek. Kate'le dışarıda buluşursunuz."

Katie, kaşlarını kaldırıp duvara yaslanıp kargaşadan uzak kalmaya çalışan Clayton'a bakıyor. "Tamam, seninle birazdan kapının önünde buluşuruz, Keller."

Ellerimdeki kanı temizledikten sonra, tekrar öfkeleniyorum. John beni nasıl kovabilir? Tüm olanları gördüğüne eminim ve Ben'e tek bir kelime etmedi. Ön kapıyı açıp merdivenlerden iniyorum. Katie, John ve Clayton'la kaldırımda beni bekliyor.

Suçlayıcı bir ifadeyle John'u işaret ediyorum. "Sen..."

Katie, ellerini göğsüme koyarak beni geri çekiyor. "Hey, bugün yeteri kadar boks yaptın."

John, gülümsüyor. Daha önce gülümsediğini hiç görmemiştim. Tam bir gülümseme değil, dudakları hafifçe yerinden oynuyor. Fakat onun yüzünde bu tüm dişlerin göründüğü kocaman bir sırıtışa eşit. Katie'nin sırtı ona dönük. John, gülümseyerek Katie'ye bakıyor. Bana bakarken, yüzündeki gülücük kayboluyor. Boğazını temizliyor. "Orada öyle davranmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama işim gereği bunu yapmak zorundaydım." Gözlerimin içine bakıyor. "Az önce yaşananlar hiç olmamış gibi davranacağız."

Adrenalinin etkisiyle kafam daha da karışıyor. "Ne olmamış gibi davranacağız?"

"Sen buraya hiç gelmedin." Paçamı bu işten kurtarmaya çalışıyor.

"Kampüs güvenliğine şikâyet etmeyecek misin?"

"Hayır. Ben Thompson'u okuldan attırabilmek için bir bahane arıyordum. Bugün, kimliği belirsiz bir kişi gelip ona saldırmadan önce iki öğrenciye sözlü ve fiziksel tacizde bulundu."

"Kimliği belirsiz mi?"

Omuz silkiyor. "Her şey çok ani geliştiği için kiminle kavga ettiğini tam olarak göremedim. Ben'in çok sarhoş olduğunu düşünecek olursak, olay yurttan ayrılıp evine giderken oldu."

Katie, başını sallıyor. "İlginç."

Clayton, "İlginç," diye tekrarlıyor. Yüzünde tuhaf bir gülümseme var.

John da, "İlginç," diyerek katılıyor. "Ayrıca Kate ve Clayton'a saldırması bile okuldan atılması için başlı başına büyük bir sebep. Tüm olanları gördüm. Nasıl aşağılık bir tavır sergilediğini biliyorum. Kavgadan bahsetmeme hiç gerek yok. Bu adama hak ettiği dersi verebilmek için üç yıldır bekliyorum."

Belki de o kadar kötü biri değildir. "Gina'dan mı bahsediyorsun?"

Üzgün bir ifadeyle başını sallıyor. "Evet."

Katie, söze giriyor. "Clayton da bir şikâyet dilekçesi hazırlayacak." Onunla gurur duyuyormuş gibi Clayton'a bakıp gülümsüyor. "John'la kampüs güvenliğine gitmemiz gerek."

Hiç tereddüt etmeden, "Ben sizi götürürüm," diyorum.

Tişörtümdeki kana ve yaralı ellerime bakıyor.

Bunun üzerine ben de tişörtüme bakıyorum. "Sizi arabada beklerim."

Gülümsüyor. "İyi fikir."

Hep birlikte otoparka doğru ilerlerken, John yine o sert hâline geri dönüyor. "Bu gece Ben Thompson bu okuldan atılacak. Her şeyine bahse girerim."

12 Aralık, Pazartesi

Kate

John haklıymış. Sabah okulda herkes Ben Thompson'un dedikodusunu yapıyordu. Söylenenlere göre, bu sabah dersler başlamadan Ben Thompson kaldığı evden uzaklaştırılmış. Tüm eşyalarını toplamışlar. Bu olayı Clayton'un dünyadaki tüm aşağılık heriflere karşı kazandığı bir zafer olarak görüyorum.

Yaptığın tüm kötülükler bir gün gelir seni bulur, Ben Thompson.

Bu sabah sadece bir sınavım vardı. Keller'a gitmeden önce odaya gidip Sugar'a bakacağım. Onun için endişeleniyorum. Hamilelik ve sonrası onu tamamen altüst etti. Hayatında birtakım değişiklikler yapmak istiyor gibi görünüyor; ama bunu gerçekleştirebilmek için kendini geliştirmesi gereken konular var. Bunlardan ilki, kararlı olmak. Çöküşünün en büyük sebebi, arkadaş baskısı. Bu baskı ona kendi benliğini unutturuyor. İkincisi, sorumluluk almak. Hayatta savrulup gidiyor. Şimdiye kadar tüm işlerini başkaları yapmış. Tek başına bir plan yapıp onu uygulamanın ne demek olduğunu bilmiyor. Sonuncusu da, özgüven. Sugar gibi kızlar dikkat çekmek için böyle davranıyor. Bu

da, uzun vadede kendisinden nefret etmesine sebep oluyor. Kısır bir döngü gibi.

Özünde kötü bir insan olmadığını düşünüyorum. Birinin desteğinin, örnek alınacak birinin eksikliğini yaşıyor. Cesareti varsa, örnek alacağı kişi ben olabilirim. Bana ne kadar kötü davranırsa davransın, ona hep iyi niyetle yaklaştım. Enerjisini kendini değiştirmeye harcasa, tam bir rock yıldızı olacak.

Sugar benim arkadaşım. Tuhaf bir his; ama iyi bir tuhaflık. Ne diyebilirim ki, sonuçta ben de tuhaf biriyim.

15 Aralık, Perşembe

Kate

Bugün finallerin son günüydü. Bu yüzden, Keller'la tüm arkadaşlarımıza büyük bir yemek vermek istedik. Shelly, Duncan, Clay ve Pete'i çağırdık. Büyük boy bir sebzeli lazanya, sezar salata ve sarımsaklı ekmek yedik. Yemek harikaydı, sohbet yemekten de harikaydı. Birbirinden tamamen farklı altı insan aynı masada toplanınca eğlenceli şeyler ortaya çıkıyor.

Elbette, her güzel şeyin bir sonu var. En azından öyle diyorlar. Bunun akıllıca söylenmiş bir söz olduğuna inanmaya başlıyorum. Yemekten sonra, büyük sırrımı herkese açıkladım. Çok kötü bir histi. Tüm amacı Grant'teki arkadaşlarımla bunu paylaşmak olsa da, tüm dikkati kendi üzerinde toplaya çalışan biri gibi hissettim. Keller bu konuşmayı haftalar önce yapmamı istemişti; fakat finaller yaklaşırken kimseyi endişelendirmek istemedim. Bu haberi verirken olumlu görünmeye çalıştım. Arkadaşlarımın verdiği tepkilere karşı soğukkanlı olmak zorundaydım. Sevdiğim insanların benim yüzümden üzülmesine şahit olmak berbat bir durum.

Shelly, birkaç kez kendinden geçti, tüm bedeni bu duyduğunu reddetmek ister gibi sarsılıyordu. Sürekli başını sallayarak ağlamamak için alt dudağını ısırdı. Duncan ona sarıldığı anda, öfkeli hıçkırıklara boğuldu.

Pete'in gözleri öyle açıldı ki gözlerinin tüm beyaz kısmı ortaya çıktı. Sanırım yaklaşık on dakika boyunca gözlerini hiç kırpmadı. Hiçbir şey söylemedi.

Clayton mı? Ağzımdan kanser kelimesi çıktığı anda yüzünde acı bir ifade oluştu. Hemen ardından da ağlamaya başladı. Sürekli, "Senin başına böyle bir şey gelemez, Katherine, gelemez," dedi.

Herkes ilk şoku atlattıktan sonra birbirimize sıkıca sarılınca kendimi çok daha iyi hissettim. Umarım onlar da öyle hissetmiştir.

Bu konu kapandığı ve arkadaşlığımıza geri döndüğümüz için çok mutluyum.

18 Aralık, Pazar

Keller

Bu sabah erkenden Dunc, Shel ve Clayton'la stüdyoda geldik. Katie, dün gece Gus ve diğer grup arkadaşlarıyla otelde kaldı. Hiç uyumadım. Uyuyamadım. Gözlerimi kapatıp onun yatakta olmadığını hissettiğim her an paniğe kapıldım. Bir daha hiç gelmeyecek gibi hissettim.

Çok yorgunum. Katie de çok yorgun görünüyor; ama zaten son günlerde sürekli yorgun görünüyor. Yorgunken bile mutlu gözlerle etrafa bakıyor. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Gözleri parlıyor, her zamanki gibi arkadaşlarıyla şakalaşıyor. Aslında hepsi çok iyi çocuklar. Kendi aralarında da çok iyi anlaşıyorlar. Katie dâhil herkes işinde oldukça profesyonel. Çalışırken aynı zamanda eğlenebiliyorlar. Son iki gündür bu grupta bir insanın tüm hayatı boyunca duyamayacağı kadar çok kahkaha atıldı. Hepsi Katie'yi çok seviyor. Özellikle de onunla sürekli acımasızca dalga geçen Franco. Elbette Katie de hiçbir lafın altında kalmıyor. İşte benim cesur Katie'm.

Tom, elinde büyük boy bir kahveyle içeri girip başıyla grubu selamlıyor. Sabahları enerjisi düşük olduğu için herkes Tom'u sessizce başıyla selamlıyor. Katie ve grup

üyeleri ona AHY diyor. Ona neden böyle bir isim taktıklarını bilmiyorum, bunu Katie'ye sormalıyım. Tom, ses teknisyeninin yanına oturup konuşmaya başlamak için boğazını temizliyor. "Bugün herkes efsane bir performans sergilemeye hazır olsun; çünkü Minneapolis'e kadar hayal kırıklığına uğramak için yol tepmedim. Dün gece inanılmazdı, ama bugün dünkünden daha iyi bir iş çıkarmalısınız. Bu konuda çok ciddiyim." Konuşmasının son kısmında sadece Gus'a bakıyor. Aslında Tom Gus'ı seviyor; sadece günlük performanslarının yükselmesine katkıda bulunmak istiyor. Bir gün içinde bu kaydı bitireceklerse, mükemmel bir kayıt için ellerinden gelenin en iyisini yapmalılar.

Gus boğazını temizliyor. "Anlaşıldı." Büyük rock yıldızı gergin görünüyor.

Tom, kibarca başını salladıktan sonra yüzündeki ifade yumuşuyor. "O zaman gidip bu işi bitirin."

"Gün Işığım da diğer kabine geçsin. Aynı anda kayıt yapalım. Parçada uyum yakalamamız gereken çok fazla bölüm var ve bu yüzden onu duymam gerekiyor." Tüm şarkıyı Katie söylüyor ve nakaratı beraber söylüyorlar.

"Herkesin kaydını ayrı ayrı alacağımız ve sonra birleştireceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Gus, omuz silkiyor; fakat kaşlarının hafifçe kalktığını görebiliyorum. Alt dudağını yalıyor. İki gündür hiçbir konuda aksilik çıkarmayan Gus, aniden yok oluyor. Birazdan yıkılacak gibi hissediyorum ve bunun kayıtla bir ilgisi olmadığını düşünüyorum. Katie yüzünden bu kadar üzgün. Az önce bir anda gerçeklerle tekrar yüzleşti. Sessizce, "Ona ihtiyacım var," diyor.

Tom derin bir nefes veriyor; ama yüzünde sakin bir ifade var. Bu hafta sonu hangi şartlar altında buraya geldiklerini biliyor ve bu konuda Gus'la tartışmak istemiyor. Tüm

isteklerini elinden geldiğince yerine getirmeye çalışıyor. "Tamam." Sanırım şu an onu ben dâhil kimse reddedemez.

Tom, ses teknisyeniyle konuştuktan sonra Gus'ın hemen karşısındaki kabine mikrofon sistemi kuruluyor.

Ortamın birden sessizleşmesi biraz rahatsız edici; çünkü son kırk sekiz saattir burada sessiz hiçbir an yaşanmadı. Shel, köşedeki büyük sandalyede Dunc'ın kucağında oturuyor. Clayton, Jamie ve Robbie ses sisteminin arkasındaki büyük koltukta oturuyor. Franco ve ben kayıt kabininin yan tarafındaki camdan içeriyi görmeye çalışıyoruz.

Katie ve Gus, baktığımız camın tam karşı tarafında sessizce konuşup ayrı kabinlerde yerlerini almayı bekliyor. Katie, bunu daha önce bir milyon kez yapmış kadar rahat ve mutlu görünüyor. Gus, çok gergin görünüyor ve Katie onu rahatlatmaya çalışıyor. Kafasından neler geçtiğini tahmin bile edemem. Şarkının sözlerini dinledim. Cuma akşamı birkaç kez prova yaptılar. Çok duygusal bir şarkı. Birini kaybetmenin acısını, bu acıyla baş etme mücadelesini ve sonunda pes etmeyi anlatıyor. Şarkıyı kendi bakış açısından yazdığını biliyorum; ama bu Katie'nin yazdığı bir şarkı da olabilirdi. Her iki açıdan da çok üzücü. Şarkının gerçek hikâyesini bilmeyen biri, çok farklı açılardan yorumlayabilir: ölüm, ayrılık, birini kaybetme. Sözler, birini kaybetmekten doğan öfke ve yıkımı en açık şekilde anlatıyor. Üç dakikalık şiirsel, derin ve kişisel bir haykırış. Bu kaydı tamamlamak onun için çok zor olsa gerek. Katie, durumu kişiselleştirmediği için çok doğal karşılıyor. Acınmaktan nefret ettiği için ortada onu üzen bir durum yok. Hikâyesini anlatmak için bir şans elde etmiş gibi davranıyor. Onun gözlerinden bakıldığında, bu hiç de üzücü bir hikâye değil. Şarkıda da geçtiği gibi, onun pozitif dünyasında pes etmek sorun değil. Ölmek sorun değil. Bunların hepsi geçecek.

Tom, mikrofondan konuşuyor. "Sanırım hazırsınız."

Gus ve Katie birbirine bakıyor. Katie, Gus'a bir şey söyleyip o minik yumruğunu uzatıyor. Gus da gülümseyerek yumruğunu çakıyor.

Kabindeki herkes tüm dikkatini topluyor ve biz de nefes bile almadan izliyoruz. Jamie ve Robbie, ayağa kalkıp yanıma geliyor. Franco, olduğu yerde zıplayarak kendi kendine, "Hadi, Gus. Bunu başarabilirsin," diye mırıldanıyor.

Katie ve Gus kulaklıklarını takıp mikrofonda yerlerini alıyor. Katie hâlâ çok rahat, performansa tamamen hazır görünüyor. Gus, rahatlamak için kapalı gözlerle boynunu ve başını bir yandan diğer yana çeviriyor.

Ses teknisyeni birkaç tuşa bastıktan sonra ikisinin de mikrofondan gelen nefes seslerini duyabiliyoruz. Tom, bir düğmeye basıp, "Hazır mısınız?" diye soruyor. Katie, derin bir nefes alıp başıyla onaylıyor. Gus, hiçbir tepki vermiyor. Tom, tekrar sesleniyor. "Hazır mısın, Gustov?"

İç çekip ellerini boynunda birleştiriyor. Gerginlikten kollarının kasıldığını görebiliyorum. Kısık gözlerle, "Bir sigara içmem gerek," diyor. Kendi kendine mi, yoksa Tom'la mı konuştuğunu anlayamıyorum.

Tom, Gus'la tekrar konuşmadan önce, "Uzun bir gün olacak," diye mırıldanıyor. "Biraz daha bekleyelim mi?"

Bu sırada Katie, kulaklığını çıkarıp Gus'ın kabinine gidiyor. Konuştuklarını biz de duyabiliyoruz. "Gus, dostum, iyi misin?"

Hayır, anlamında başını sallıyor.

"Beni dinle, bunu birlikte yapacağız. Mükemmel bir şarkı olacak. Şarkıyı söylerken seni dinlemek istiyorum. Hiçbir şeyi içinde tutmayan, gerçek Gus'ı. Ben heyecanlıyım ve hazırım. Hadi, gidip bunu başaralım."

Yüzündeki ifade biraz olsun yumuşuyor. "Sence iyi bir iş çıkaracak mıyız?"

"Buna inanmasam sence burada olur muydum?" diyerek dalga geçiyor.

"Ben buna inanmasam da burada olurdum."

İç çekip Gus'la aynı fikirde olduğunu belirttikten sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Evet, sanırım haklısın. Ama çok güzel olacak. Hadi ama Gustov, uslu bir çocuk ol ve bu şarkıyı birlikte söyleyelim."

Gus, sırıtarak başını sallıyor. Ona kafa tutmasından hoşnut olmuş gibi görünüyor.

Kabinde çıkarken göz kırpıp dalga geçiyor. "Ben hazırım, sen de hazırlansan iyi edersin."

Arkamda duran Jamie, "Çok seksi bir hareket," diyor. Kaba bir ifadeyle değil, sadece bunu belirtmek istediği için söylüyor. "Bu durum karşısında benden başka tuhaf bir şekilde tahrik olan var mı?"

Clayton ve Shelly dâhil herkes, hep bir ağızdan, "Evet," diye cevaplıyor.

Franco, dirseğiyle bana hafifçe vuruyor. "Ne kadar şanslı bir adamsın, Keller."

Evet, öyleyim.

Katie tekrar kulaklığını taktıktan sonra Tom, "Her şey yolunda mı? Hazır mısın, Gustov?" diye sesleniyor.

Gus, derin bir nefes daha alıp camdan Tom'a bakıyor. "Evet, dostum. Artık uslu bir çocuğum." Katie'ye bakıp sırıtıyor.

Katie, alkışlayarak kahkaha atıyor.

Tom, Katie'ye sesleniyor. "Kate, sen hazır mısın?"

Kate, yüzündeki saçma gülümseme ve kocaman gözlerle iki başparmağını mikrofonun önüne doğru uzatıyor. Tom dâhil herkes gülmekten kırılıyor. "Kendimi nasıl bir işin içine soktum?" Başını sallıyor. "Bu kız nereden geldi?" Bunu bir iltifat olarak söylüyor. Tüm hafta sonu gözlemlediğim kadarıyla, Tom, Katie'yi çok yetenekli buluyor. Tanıştığı herkes gibi, onu da büyülemeyi başarmış.

Robbie cevap veriyor. "Uzaydan geldi. Onun gibi bir tane daha yok. Bu, ikisi için de geçerli."

Franco gülüyor. "Kesinlikle katılıyorum."

Teknisyen birkaç tuşa daha basınca müzik başlıyor. Katie'nin önceden yüklenmiş keman kaydı yavaş ve büyüleyici. Giriş kısmının uzun olması hoşuma gidiyor çünkü onun keman çalışını sonsuza kadar dinleyebilirim. Bir süre sonra akustik gitar, bateri, bas ve elektro gitar da ekleniyor.

Kate ve Gus'ın gözleri birbirine kenetleniyor. Hepimiz, iki ayrı akvaryumdaki balıkları izler gibi gözlerimizi ayırmadan onları izliyoruz; ama sanırım şu an dünyadaki diğer insanlar umurlarında değil. Kendilerini müziğin akışına bırakıyorlar. Gus, akustik gitarın her notasını duyduğunda çenesini bir yukarı bir aşağı oynatıyor. Katie'nin tüm vücudu keman eşliğinde yavaşça hareket ediyor. Sağ elini istemsiz bir şekilde elinde keman yayı varmış gibi sallıyor. Franco, işaret parmaklarını bacağına vurarak bateriye eşlik ediyor. Hiçbirinin şarkıya bu şekilde eşlik ettiğinin farkında olduğunu sanmıyorum.

Gus, şarkının ilk satırını söylemeye başladığında Tom, eliyle Gus'ı işaret ediyor. İlk iki satırı tek başına söylüyor. Sesi alçak ve sakin; fakat sesindeki acı hemen fark ediliyor. İlk kıtanın geri kalanına Katie de eşlik ediyor. Katie'nin sesi, Gus'ın verdiği duyguyu pekiştirebilmek için daha arkadan ve yankılı geliyor.

Gus nakaratı söylerken, Katie sesiyle şarkıya derinlik katıyor.

İkinci kıtada duygu daha da yükseliyor. Bu kez, Katie'nin sesi Gus'ınki kadar baskın. Katie'nin sesi temeli oluştururken, Gus'ın sesi şarkıyı daha acıklı bir hâle getiriyor. İlginç olduğu kadar güzel bir uyum. İkisinin de ne kadar içten söylediği belli oluyor. Nakaratın tekrarı da aynı şekilde ilerliyor. Şarkının doruk noktası olan bir son-

raki kıtayı, Gus tek başına söyleyecek. Şu an söylediğinden daha içli nasıl söyleyebilir, bilmiyorum.

Bunu az sonra öğreniyoruz. Gus, gözlerini kapatıyor, kulaklığını tutuyor ve hafifçe eğiliyor. İşte şimdi tamamen odaklandı. Katie, tüm bedeniyle bu bölümde baskın olan bateriye ayak uyduruyor. Müzik, içinden geçip tüm bedenini kontrolü altına alıyor gibi. Keşke ben de kendimi böyle tamamen kaybedebilsem. Gus, acı bir çığlığa yakın sesiyle şarkıyı doruğuna ulaştırırken, Katie ona moral vermek için gülümseyerek yumruğunu havaya kaldırıyor. Tüm stüdyodan ıslık, bağırış ve alkış sesleri yükseliyor. Az önce şahit oldukları sahneyle herkesin aklı başından gidiyor.

Katie, gözleri kapalı bir şekilde Gus'a aynı ses derinliğiyle eşlik ediyor. Gus, bir önceki kıtanın sözlerini araya serpiştirirken, Katie son nakaratı tek başına söylüyor. Çok yoğun bir enerjileri var. Ben bile bu kadar etkilendiysem, acaba Gus ve Katie şu an nasıl hissediyor?

Katie son satırı söyledikten sonra Gus acılı bir sesle devam ediyor: "Hayatı bıraktım. Ya da hayat beni bıraktı. Artık burada işim bitti." Sonra, sesi azalıyor. "Bitir beni."

Katie, gözleri kapalı bir şekilde gülümseyerek şarkının son kısmını dinliyor. Şarkının son kısmı enstrümantal, başlangıcın tam tersi şekilde ilerliyor. Önce elektrogitar ve bas kayboluyor, birkaç nota sonra da bateri. Akustik gitar ve keman muhteşem bir uyumla dans ediyor. Son olarak gitar da kaybolup tüm sahneyi o büyüleyici keman sesine bırakıyor.

Son nota da çaldıktan sonra Gus ve Kate gözlerini açıyor. Gus, bitkinlik ve rahatlamanın etkisiyle gülümsüyor. "Seni seviyorum, Gün Işığım," diye fısıldıyor.

Buna karşılık Katie de gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum, Gus," diyerek cevaplıyor.

Bu son kısmın şarkının bir parçası olmamasına rağmen kayıtlara geçmesi beni çok mutlu ediyor. Başka bir erkeğin kız arkadaşıma onu sevdiğini söylemesi normalde beni rahatsız eder; ama bu sefer etmiyor. Katie'nin etrafında hep onu çok seven insanlar olsun istiyorum.

Odada tekrar bir gürültü kopuyor. Tom elindeki kâğıtları havaya fırlatıp sandalyesine yaslanarak başını sallıyor. Sırayla Jamie'ye, Robbie'ye, Franco'ya ve Gus'a bakıyor. "Bu da neydi böyle? Bu nasıl ortaya çıktı? Gustov'u daha önce hiç böyle görmemiştim. Harika bir iş çıkardılar." Az önce dinlediği performansa resmen inanamıyor.

Franco söze giriyor. "Hepsi Kate sayesinde. Kate, Gus'ın ilham perisi. Hep öyleydi. Az önce birlikte neler başardıklarını gördün. Başka hiç kimse Gus'ın içindeki bu yeteneği ortaya çıkaramaz. Birbirlerini çok iyi etkiliyorlar. Daha önce böyle bir şey görmedim. Müziksel olarak birbirleriyle çok uyumlular. Akıllarından geçenleri okuyabiliyor gibiler. Fakat haklısın, az önce gördüğümüz sahne onlar için bile inanılmazdı." Gülümsüyor. "Sanırım şarkının üstünden bir daha geçmelerini istemeyeceksin, değil mi?"

Tom boğazını temizleyip başını sallıyor. Sonra, Katie ve Gus'la konuşabilmek için önündeki butona basıyor. "Bence yeterince iyiydi. Buraya gelip dinlemek ister misiniz?"

Birkaç dakika sonra Gus, Jamie ve Robbie'nin ortasına geçip kollarıyla ikisine yaslanıyor. Katie, önümde durup sırtını bana yaslıyor. Ona sarılıp başından öpüyorum. Şu an nefes alırken zorlandığını fark edebiliyorum. "Sen bir rock yıldızısın. Az önce buna şahit oldum. Muhteşemdin."

Minik ve yumuşak elleriyle kolumu okşuyor. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Bunu duymak çok hoşuma gidiyor.

Gus, sonunda normal nefes alıp vermeye başlayarak,

"Vay canına, Gün Işığım. Sanırım uslu bir çocuk olmak gerçekten işe yarıyor," diyor.

Katie'nin kahkahası tüm hücrelerimde yankılanıyor.

Kayıt, en az canlısı kadar muhteşem. Katie'nin kendisiyle gurur duyduğunu görebiliyorum.

Son kısımdaki ikisinin de "Seni seviyorum," dediği yer bittikten sonra Tom Gus'a dönüyor. "Ne düşünüyorsun? Sence güzel olmuş mu?"

Gus, cevap vermeden önce Katie'nin de onayını almak için ona bakıyor. Katie, başıyla onay verdikten sonra Gus gülümsüyor. "Evet, çok güzel olmuş."

Tom, derin bir nefes veriyor. "Harika. Çünkü bir kayıt daha almak isteseydin buna kesinlikle izin vermeyecektim." Ses sitemini işaret ediyor. "Çok başarılıydı."

Sonra, Robbie, Jamie ve Franco bir mikrofonun etrafında toplanıp tüm arka plan seslerini hallediyor. Birkaç kere çalıştıktan sonra bir saat içinde bu iş de tamamlanıyor. Parçanın bu kısmı çok önemli değil; ama geri kalanıyla birleşince mükemmel bir bütünlük oluşturuyor.

Öğlen yemeğinden döndükten sonra hep birlikte şarkının son hâlini dinliyoruz. Katie ve Franco sürekli seslerinin ne kadar berbat olduğuyla ilgili şakalaşıyor. Gus'ın içini kemiren stres biraz olsun azalıyor. Şarkıyı beş ya da altı kez dinliyor. Değiştirmeyi önerdiği noktalarda Tom onu susturuyor. Katie olduğu gibi kalmasını isteyince, Gus da ona ayak uyduruyor.

Kısa bir süre sonra, Tom'u ve grubu havaalanına götürmek için bir taksi geliyor. Katie'yle vedalaşma vakti. Onu bir daha görüp göremeyeceklerini bilmiyorlar.

Tom Katie'ye sarılıp onunla tekrar çalışmaktan çok mutlu olduğunu söylüyor.

Jamie ağlayarak Katie'ye sarılıyor. Arkasına dönüp taksiye binerken konuşamıyor.

Robbie, onu incitmekten korkar gibi nazikçe sarılıyor. Jamie'nin yanına otururken ağlamaklı gözlerle, "Sık dişini, Kate," diyor.

Franco havaya bakıp hızlıca gözlerini kırpıştırıyor. "Kendime bunu yapmayacağımı söylemiştim." Gözyaşları yanaklarına süzülüyor. Onu omuzlarından tutup sıkıca sarılıyor. "Seni çok özleyeceğim, Kate. Hoşça kal demek istemiyorum. Çok saçma geliyor."

Katie gülümsemeye çalışırken alt dudağı titriyor. "Ben de seni özleyeceğim."

Taksiye binmeden Katie'yi alnından öpüp elini sıkıyor.

Tam taksiye binerken Katie onu durduruyor. "Franco?"

Dönüp bakıyor. "Efendim."

"Sana şimdiye kadar söylediğim her şey için çok özür dilerim. Umarım onları sadece dalga geçmek için söylediğimi biliyorsundur. Hayatımda tanıdığım en mükemmel insanlardan birisin."

Gözyaşlarının arasından bir gülümseme beliriyor. "Sen de öyle, Kate."

Bu sahneyi görmek içimi acıtıyor.

Gus, birkaç metre ötede durup sigara içiyor. Katie'ye dönmeden önce son bir derin nefes çekip izmariti yere atıyor. Katie, Gus'ın kocaman ellerini minicik ellerinin arasında tutuyor. Ellerinin bu kadar farklı boyutlarda olmasına rağmen bu kadar uyumlu olabilmesi çok ilginç. Gus'a, "Bırakman gerektiğini biliyorsun," diyor.

Ciddi bir ifadeyle başını sallıyor. "Biliyorum. İnan bana, biliyorum."

Katie, kollarını açıp herkesi kucaklıyor. Biri bir şey söylerse tüm bunlar sona erecek gibi, hiç kimse vedalaşmak istemiyor. Bu yüzden sessizce birbirlerine bakıyorlar. Gus'ın gözlerinden yaşlar dökülmeye başlıyor, sonra aniden Katie'yi kucaklayıp havaya kaldırıyor.

Gözyaşlarına rağmen sesi çok sakin geliyor. "Bu bir veda değil. Noel'den sonra görüşeceğiz." Turneleri tatilden birkaç gün önce sona eriyor.

Katie, başını omzuna yaslayarak, "Bu bir veda değil, Birkaç hafta sonra görüşürüz," diyor.

Gus, onu daha sıkı tutuyor ve sesi buğulanıyor. "Söz mü?"

Katie, boğuk bir sesle cevap veriyor. "Söz, Gus."

Katie'yi yavaşça yere bırakıp yanağını göğsüne yaslıyor ve saçını okşuyor. Katie, gitmesini istemiyormuş gibi tişörtünün ucundan sıkıca tutuyor. Gus, Katie'nin yüzünü ellerinin arasına alıp eğiliyor. "Seni seviyorum, Gün Işığım." Hafifçe dudağından öpüyor.

Katie, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Gus, taksiye doru ilerleyip ön kapıyı açıyor ve Katie'ye hoşça kal demeden koltuğa oturuyor.

Taksi hareket ettikten sonra Katie herkese el sallayıp öpücük atıyor. Bana baktığında sessizce ağladığını fark ediyorum. Sonunda kendini bırakıyor.

Kucağıma atılınca, daireler çizerek sırtını okşuyorum. "Çok harika arkadaşların var, Katie."

"Biliyorum. Çok şanslıyım." Bunu içinden gelerek söylüyor.

Başına bir öpücük konduruyorum. "İkimiz de çok şanslıyız."

19 Aralık, Pazartesi

Keller

Son bir aydır annem benimle hiç konuşmadı. Hâlâ bölümümü, yani tüm hayatımı değiştirdiğim için çok üzgün. Tüm hayatım boyunca aynı şeyi yaşadığım için aslında bundan rahatsız olmamam gerekiyor. Senaryo hiç değişmez: Ben canımı dişime takarak çalışırım; ama hiçbir şey annem için yeterince iyi olmaz, hayal kırıklığına uğrar ve kendimi başarısız hissederim. Bu döngü böyle devam eder.

Sanırım hayatımda ilk defa kendimle gurur duyduğum için annemin böyle davranmasından rahatsız oluyorum. Kendimi odaklanmış ve cesur hissediyorum, kendime güveniyorum. Tüm bunlar Katie'nin sayesinde. Son birkaç ayı onunla geçirirken çok değiştim. Onun sayesinde artık daha güçlü bir bireyim.

Annem bunu neden fark edemiyor?

Bugün arabayla, Katie'yle Grant'ten Chicago'ya geldik. Stella ve Melanie'yle burada ailemin evinde akşam yemeği yedik. Babam bu gece acil serviste görevli ve annem bize katılmak istemedi.

Melanie'yi büyük ihtimalle uzun bir süre göremeyece-

ğimiz için yemek biraz hüzünlü geçti. Melanie, Seattle'a taşınıyor. Haberleşeceğimize söz verdik; fakat ikimiz de bunun söz vermekten daha zor olduğunu biliyoruz. Ailesinin yanına taşınıp okulunu bitirecek. Onun adına çok mutluyum. İyi bir insan. O olmasa ne yapardım, bilmiyorum. Yaklaşık dört yıldır Stella'nın her şeyiyle ilgileniyor. Ona ne kadar teşekkür etsem az.

Melanie giderken Stella ağladı. İçim parçalandı. Bir süre bu kararımın doğru olup olmadığını düşündüm.

Şimdi saat 11.00. Stella, iki saatten fazla bir süredir uyuyor ve annem öğlen geldiğimizden beri ofisinden hiç çıkmadı.

Katie, yaklaşık bir saat önce misafir odasına uyumaya gitti. Son bir haftayı çok yoğun geçirdiğimiz için yeteri kadar uyuyamadı. Ağrılarla baş ederken çok zorlandığının farkındayım. Çok güçlü, hatta tanıdığım en güçlü insan ve herkese cesur yüzünü göstermek istiyor; ama yalnız kaldığında kendini ağrılara teslim ediyor. Bu durumu görmek beni çok üzüyor. Onu kaybedeceğim gerçeği gün geçtikçe daha çok yüzüme vuruyor.

Onu kaybetmek istemiyorum.

Bir şansım olsa onun yerine geçebilmek istedim. Stella'dan sonra, hiç düşünmeden uğruna ölebileceğim tek insan. Bu iki kız için gözümü kırmadan kurşunun önüne atlarım.

Üstümdeki örtüleri bir kenara atıyorum, burada böyle hiçbir şey yapmadan daha fazla uzanamam. Tırnaklarımdan geriye hiçbir şey kalmayana dek yiyerek odada geziniyorum. Çok gerginim, aklımda binlerce düşünce var. Düşünceleri bir kenara atıp uyuyamıyorum.

Pijamamı giyip Stella'ya bakmak için odadan çıkıyorum. Derin bir uykuya dalmış. O kadar huzurlu görünüyor ki içim sevgiyle dolup taşıyor. Katie haklıydı. Stella hayatımda olduğu için çok şanslıyım.

Sonra, Katie'nin odasına gidiyorum. Sol tarafının üzerinde uyuyor. Tüm hafta boyunca bu şekilde uyudu. Böyle daha rahat ettiğini söylüyor ama ben asıl sebebi biliyorum. Ağrılara dayanamıyor. O kadar şiddetlendi ki artık sırtüstü ya da yüzükoyun yatamıyor.

Kanserden nefret ediyorum.

Derin bir uykuda; ama uzun sürmez. Hiçbir zaman uzun süre derin uyuyamadı. Tanıdığım uykusu en hafif insan. Her gece onlarca kez uyanıyor ve rahatsızlığı bu durumu daha da kötüleştiriyor.

Bende kalırken, onu uyurken izlemeyi çok severdim. O kadar güzeldi ki bazen yanına yatıp sadece onu izlerdim. Göğsünün kabarışı ve çöküşünü. Rüya görürken gözkapaklarının ardından oynayan gözlerini. En çok nefes alışını izlerken huzur buluyorum. Bazen hayal kurarken merak ediyorum: Onu kaybetmeyecek olsaydım neler olurdu? Onunla evlenmek nasıl bir his olurdu? Benim çocuğumu taşırken neler hissederim? Çocuğumuz nasıl görünürdü?

Geçen hafta, uyurken onu izlemeyi bıraktım. Ağrılar uyurken vücudunu ele geçirmeye başladı. Vücudu ağrılara karşı çıkmaya çalışıyor, yüzünü buruşturarak savaşmaya çalışıyor. Bazen acı içinde bağırıyor. Artık huzur kalmadı. Onu böyle görmek beni paramparça ediyor.

Bu yüzden artık uyurken onu izlemiyorum.

Bu gece buraya gelmeye karar verdim; çünkü çok zamanımın kalmadığının farkındayım. Onu rahatsız etmek istemediğim için yatağın karşısındaki koltuğa oturuyorum. Karanlık onu benden uzaklaştırsa da onu hissedebiliyorum. Kafamı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatarak tüm benliğimde onu hissediyorum. Yaklaşık bir saat oturduktan sonra yatağıma gidip biraz dinlemeye karar veriyorum. Kapıya uzandığım an, bu odadan ayrılınca nefes alamayacağımı fark ediyorum. Yavaşça gidip yanına yatıyorum. Bu

yatak, birlikte uyuduğumuz tek kişilik yatağımın yanında devasa kalıyor. Aramızda bir metre mesafe var.

"Benden bu kadar uzakta uyumayacaksın, değil mi?" Sesi uykulu ve boğuk geliyor.

Gülümsüyorum ve son birkaç saattir yaşadığım gerginlik birden yok oluyor. "Burada olduğumu nasıl anladın?"

Gülüyor. "Sandığın kadar sessiz değilsin, Keller Banks. Hırsız ya da ninja olsan çok başarısız olurdu. Bir daha bölümünü değiştirme."

Ona yaklaşıp tüm bedenimle arkasından yaslanıyor ve sarılıyorum. O sıcak bedenini hissederken anı dondurup sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum. Ensesinden iki kez öpüyorum. "İyi geceler, Katie."

"İyi geceler."

Ortam sessizleşince tekrar uykuya daldığını düşünüyorum.

"Keller?"

"Efendim?"

"Geldiğin için teşekkür ederim. Yalnız uyumaktan nefret ediyorum." Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirerek elimi öpüyor.

"Seni seviyorum, bebeğim." Daha fazla duygulanmadan bunu söylemeliyim.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Ben de seni seviyorum, bebeğim." Bir kere söylerse bir daha söylemesini isteyeceğimi bildiği için tekrar ediyor.

Onu gerçekten seviyorum. Hem de çok seviyorum.

20 Aralık, Salı

Keller

Stella'nın eşyalarını Katie'nin arabasına yükleme işini hallettik sayılır. Bu arada, onun arabasıyla gelmek kendi fikriydi; çünkü armut koltukları çok sevse de uzun süre oturunca popomuz için çok sağlıklı olmayacağını söyledi. Evde çok fazla yer olmadığı için tüm eşyaları alamadık, ama ihtiyacı olan her şeyi arabaya yükledik.

Katie, Bayan Higgins'i beslerken Stella'ya yardım ediyor. Kafesi ve kaplumbağa bakımı için gerekli olan her şeyi topluyorlar. Tanrım, minik bir kaplumbağa değil, koca bir hayvanat bahçesi taşıyor gibi hissediyorum. Fakat Bayan Higgins bunu hak ediyor. Tarihteki en beklentisi yüksek kaplumbağa olabilir.

Stella'nın sonradan özleyeceği bir şey bırakmadığından emin olmak için son kez salona bir göz atıyorum.

"Keller." Babamın sesiyle irkiliyorum. Boğazını temizliyor. Bana bir şey söylemeden önce, resmiyeti arttırmak için her zaman böyle yapar. "Gitmeden seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Konunun nereye gittiğini biliyorum ve bugün hiç tartışma kaldırabilecek durumda değilim. Annem kendini

ofisinde daha güçlü hissettiği için beni oraya götürecek. Kendisi sadece bir aracı olduğu için kapıdan girdikten sonra tek kelime etmeyecek. Annem tüm hatalarımı yüzüme vuracak, ben de kendimi savunmaya çalışacağım. Sesini yükseltip olaylara onun açısından bakabilmem için beni zorlayacak. Bunu daha önce milyonlarca kez yaşadım.

Söylediğim gibi, tartışma kaldırabilecek durumda değilim. "Baba, darılma; ama seninle konuşmanın annemle konuşmak anlamına geldiğini biliyorum. Bu yüzden teşekkür ederim. Bugün annemle konuşmak istemiyorum."

Tekrar boğazını temizliyor. "Konu annen değil, evlat. Konu Kate."

Bu ana kadar ona sırtım dönük duruyordum; ama Katie'nin adını duyduğum an yüzümü dönüyorum. Onun adını duyduğumda kayıtsız kalamıyorum. "Katie hakkında ne konuşacağız?"

Bir kez daha boğazını temizliyor.

"Ne söylemek istiyorsan söyle, baba."

Sert bir ifadeyle yüzüme bakıyor; ama gözlerinde sadece Stella'ya bakarken gördüğüm sevecenlik var. Stella'ya çok düşkün. "Kate çok hasta, değil mi?"

Başımla onaylıyorum. Katie'nin hastalığından aileme bahsetmedim; babam hasta birini gördüğü an anlayacak kadar profesyonel bir doktor. Ayrıca iyi bir gözlemci.

Derin bir nefes veriyor. "Ben de bundan korkuyordum. Hastalığı nedir?"

Onun önünde güçsüz görünmemek için tek kelimelik cevaplar veriyorum. "Kanser." Bu kelimeden nefret ediyorum.

"Tedavi görüyor mu?" Mesleki bir soru sorsa da gözlerindeki sevecenlik kaybolmuyor.

Yine sadece tek kelimeyle cevap verebiliyorum. "Son evrede."

Başını sallıyor. "Anlıyorum. Ne kadar zamanı var?"

Bu soruya cevap vermek istemiyorum. Bu yüzden sadece işaret parmağımı kaldırıyorum.

"Bir yıl mı?" diyerek bir tahminde bulunuyor. Bu tahminin çok iyimser olduğunun farkında.

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

Tekrar derin bir nefes veriyor. "Bir ay." Sorusunu kendi cevaplıyor.

Bir süre birbirimize bakıyoruz.

Sonra, Katie elinde Bayan Higgins'in kafesiyle içeri giriyor. Muhtemelen onun hakkında konuştuğumuzu fark ettiği için gülümsüyor. "Sanırım Bayan Higgins yolculuk için hazır, Keller. Güzel bir kahvaltı yaptı; ama Stella sürüngenler için araba tutmasını önleyici ilaçtan hiç kalmadığını söyledi. Bu yüzden eve giderken biraz yavaş kullanman gerekecek, dostum. Bayan Higgins'in hassas sindirim sistemi senin ellerinde. Bu göreve hazır mısın?"

Söylediği şey çok komikti; ama gülemiyorum.

Babam Katie'ye bakıyor. Gözlerinde hâlâ üzüntüyle karışık bir sevecenlik var. Katie'ye hayranlıkla bakarken yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bana dönüp elimi sıkıyor. "Onlara iyi bak, Keller."

Başımı sallayıp ağlamamak için yutkunuyorum; çünkü babam hayatımda ilk defa bana kendisiyle eşit biri, gerçek bir erkek gibi davrandı. "Merak etme."

Başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Her şey yoluna girecek baba, teşekkür ederim."

Annemle vedalaşmadan yola çıkıyoruz.

22 Aralık, Perşembe

Kate

Bu sabah Pete'le vedalaştım. Kendini kötü hissettiği için moralim bozuldu; çünkü sevdiğim insanların benim yüzümden böyle derin ve duygusal anlar yaşamasından nefret ediyorum. Ocak ortasında bahar dönemi başlayıncaya dek ailesinin yanında olacak.

Dönünce görüşeceğimizi söyledi.

Görüşmeyeceğiz.

İkimiz de bunu biliyoruz. Sadece başka ne söyleyebileceğini bilemiyordu. Ben de, onu çok özleyeceğimi söyledim.

Sarıldık.

Clayton, odada kalan son eşyalarımı paketlemeye ve arabama yerleştirmeye yardım etti; çünkü tek başıma hepsini asla taşıyamazdım. İlk defa hastalığımdan utanç duyuyorum. Beceriksiz birine dönüşmek çok küçük düşürücü.

Hayatımın bu kısmına son verdiğim için üzülmek istemiyorum; ama Clayton'un da yakında burayı terk edecek olmasıyla işler daha da zorlaşıyor. Bir ay ailesinin yanında kaldıktan sonra Morris'le Los Angeles'a taşınacak. Onu özleyeceğim. Bana yardım etmenin onun için zor olduğu-

nu biliyorum; ama bunu Keller'dan isteyecek yüzüm yoktu. Keller'ın işi başından aşkın ve kendi dertlerimle onu daha çok strese sokmak istemedim. Şu an her şey sona ermiş gibi görünüyor. İlişkimizin başından sonuna o kadar hızlı geldik ki ona böyle bir yük vermek hiç adil gelmiyor.

25 Aralık, Pazar

Kate

"Mutlu Noeller, Kate." Audrey'nin sesi telefondan bile duysam bana hep bir melek sesi gelmiştir. Küçük bir çocukken Audrey ve Gus'ın evine gidip dört gözle Audrey'nin gelmesini beklerdim; çünkü birlikte güzel sohbetler ederdik. Annem benimle ve Gracie'yle pek konuşmazdı, konuştuğunda da genelde bağırırdı. Audrey bana hiç bağırmadı. Bir gün bir melekle tanışırsam, sesinin Audrey'ye benzeyeceğini düşünürdüm.

"Mutlu Noeller, Audrey. Bu sabah sahilde Gus'la tarçınlı çörek yediniz mi?"

"Evet, yedik." Gülümsediği sesinden anlaşılıyor. Gus, dün eve gitti. Turnedeyken Audrey onu çok özlemiş. Gus, Audrey'yi güldürmeyi her zaman iyi becerir.

Sahilde tarçınlı çörek yemek bir Hawthorne Noel sabahı geleneğidir. Her Noel sabahı, güneş doğmadan önce, henüz pijamalarımızı bile değiştirmemişken Gus ve Audrey'nin evine giderdik. Gus, heyecandan Noel arifesinde erkenden uyur, Noel sabahı da erkenden uyanırdı. Gus Noel'i çok sever. Hepimiz gidip Audrey'yi uyandırırdık ve Audrey fırına bir tepsi tarçınlı çörek koyardı. Piştik-

ten sonra bizi evlerinin önündeki sahile götürüp yere bir battaniye sererdi. Hepimiz oturup yemeye başlardık, tüm tepsi bitene kadar hediyelerimiz açmamız yasaktı. Bunu her yıl yapardık. Bunlar en sevdiğim Noel anılarım. Gracie'yle sahilden eve dönerken ne kadar üzüldüğümüzü hatırlıyorum. Annemiz Noel dâhil hiçbir gün öğleden önce kalkmazdı. Biz eve geldiğimizde hiç uyanık olmadı, bize hiç tarçınlı çörek yapmadı.

"Orada seninle geçirdiğimiz zamanları çok özlüyorum. Bu sabah Keller ve Stella'ya tarçınlı çörek yaptım ve hediyelerimizi açmadan önce tüm tepsiyi bitirmemiz gerektiğini söyledim. Kurallarda biraz değişiklik oldu: Dışarı çıkmadık. Eksi on derecede neredeyse imkânsız."

Gülüyor. "Minnesota'da evde kutlamak en iyisi. Bu geleneği onlarla paylaşabildiğine çok sevindim."

"Ben de." Onlarla her şeyi paylaşmak istiyorum. Böyle küçük ayrıntılar çok önemli.

"Bugün Gus'la konuştun mu? Gidip çağırabilirim. Ben yemek yapıyorum, o da alt katta film izliyor."

"Sorun değil, bu sabah kısa da olsa konuştuk. Bu akşam tekrar ararım. Seninle konuşmak istedim, Audrey."

"Elbette, tatlım." Audrey, her konuda soğukkanlılığını korumayı çok iyi başarıyor. Tıpkı Gus gibi duygularını ifade etmekten hiç çekinmez; ama kötü bir şey hissettiğinde belli etmemeyi kesinlikle Gus'tan daha iyi beceriyor. Şu an korktuğunu belli etmemek için çok çabaladığına eminim.

"Katlanamayacak duruma geldiğimde eve dönmem konusunda konuştuklarımızı hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette."

"Sanırım artık dönüş zamanı geldi." Gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum; çünkü gerçekten ağlamak istemiyorum. Fakat hayatımın bir sonraki evresine geçmek zorundayım.

Derin bir nefes alıyor. "Tamam, tatlım. Tamam... Evet..." Şoka uğramış olmalı; çünkü şu an karşımda konuşan Audrey değil. Audrey asla kuracağı cümleleri düşünmek için duraksamaz. Her zaman ne söyleyeceğini bilir.

Benim durumumda biriyle ne yapacağını bilemediğinden korkmaya başlıyorum ve göğsüme bir yumruk oturuyor. Belki de ondan çok fazla şey istiyorum.

Sonra, sözünü toparlayıp cevap veriyor. "Tatlım, misafir odasında yatarsın, böylece kendine ait bir banyon olur. Doktorlarının isimlerini ve iletişim bilgilerini bana e-posta ile gönder. Hem buradaki, hem de Minnesota'daki doktorunun bilgilerini istiyorum. İkisiyle de en kısa zamanda iletişime geçip burada ihtiyacın olan her şeyi tamamlayacağım. Şu an kullandığın ilaçların listesini göndermeyi de unutma. Penisiline alerjin olduğunu biliyorum; ama başka alerjilerin varsa, onları da listeye ekle. Sağlık sigortası bilgilerini de gönderirsen fena olmaz. Başka özel ihtiyaçların var mı? Odanda bulunmasını istediğin şeyler? Eğer varsa, bana söyle. Sen gelene kadar her şeyi hazır edeceğim."

Ondan neden şüphe duyduğumu bilmiyorum. Audrey'den bahsediyoruz. *Wonder Woman* gibi bir kadın. "Teşekkürler, Audrey. Senin için uygunsa yılbaşında gelmeyi planlıyorum."

"Kate, sen de benim kızım sayılırsın. Bunu biliyorsun, tatlım. Daha iyi şartlar altında geliyor olmanı dilerdim; ama sana her zaman kapım açık. Senin için her şeyi yaparım. Seni seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum."

"Şimdi telefondan sana sıkıca sarılıyorum. Hissedebiliyor musun?" Sarılmayı çok sever.

Hissedebiliyorum.

Audrey'yle konuştuğumu Keller'a söyleyecek cesare-

tim yok. Sonun yaklaştığını o da biliyor. O gün geldiğinde, mahvolacak. Bunu görmeye hiç hevesli değilim. Burada durup biraz daha dişimi sıkabilirdim; ama Keller'a ve Stella'ya bunu asla yapamam. Sonumun kötü olacağını ve insanlara muhtaç duruma geleceğimi biliyorum. Bu süreçte kimseden yardım almak istemiyorum; ama annenizden de yardım istemezseniz, kimden isteyebilirsiniz ki? Audrey'yi her zaman annem olarak gördüm. Beni doğuran insan Janice olabilir; ama gerçek annem hep Audrey olacak. Bugün hayatımda ilk kez Audrey'nin annem olmamasını diliyorum. Onun gibi biri böyle zorlu bir süreçten geçmemeli.

28 Aralık, Çarşamba

Kate

Bugün çok öfkeliyim. Keşke olmasaydım. Kahretsin, keşke öfkeli olmasam... ama çok öfkeliyim.

Bu sabah Doktor Connell'la görüştüm. Çizelgeme, son tahlil sonuçlarıma ve sonra da yüzüme baktı. Bu sefer yüzünde o donuk ifade yoktu. Keşke bana yine öyle donuk baksa; bu evrede bana acıyan gözlerle bakmayan insanlara gerçekten ihtiyacım var.

Keller, öyle bakmamak için çok çaba sarf ediyor; fakat bazen kendine engel olamıyor.

Yani evet, bugün çok öfkeliyim.

Gerçekten.

Çok.

Öfkeli.

Tüm sabah Tanrı'ya bağırıp çağırdım. Neden ölmesi gereken kişi benim? Neden bir başkası benim yerime ölemiyor? Çok uzakta yaşayan ve hiç tanımadığım biri ölse, olmaz mı?

Berbat bir durum olduğunu biliyorum; ama bugün böyle hissediyorum. Bu yüzden Keller'a gitmek istemiyo-

rum. Keller ve Stella böyle bir öfkeye maruz kalmayı hak etmiyor.

Cumartesi günü San Diego'ya gidiyorum. Biletimi dün aldım ve dün gece Stella uyuduktan sonra Keller'a söyledim. Bunu pek hoş karşılamadığını söylemek gördüklerimin karşısında hafif kalır. Gözümün önünde paramparça oldu. İyi görünebilmek için elinden geleni yaptı. Onun böyle parçalandığını görmek... Âşık olduğum adamı böyle bir yıkıma uğrattığımı bilmek... Evet, kendimden nefret ettim.

Bu yüzden, şu an Minneapolis'te bilmediğim bir iş merkezinin otoparkında arabamın içinde oturuyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Ne yapacağımı bilemediğimde, hep Gus'la konuşurum. Bu kadar sinirliyken onunla konuşmamalıyım; ama aklıma hiç fikir gelmiyor ve beş dakika içinde bir şeyler yapmazsam aklımı kaybedeceğim. Bu yüzden hemen onu arıyorum. İlk çalışta telefonu açıyor.

"Nasıl gidiyor, Gün Işığım?"

Kafa tutarak, "Ölmek istemiyorum," diyorum.

"Ne dedin, Gün Işığım?" Şaşırıyor.

Elbette şaşıracak. Hiç kimse bir sohbete bu şekilde başlamaz.

Tekrar ediyorum. "Ölmek istemiyorum."

"Lanet olsun, Gün Işığım." Birazdan açılacak konuya hazırlanmak için derin bir nefes alıyor. "Anlat bana. Neler oluyor?"

"Ölüyorum, Gus. Ölmek istemiyorum. Tüm olan bu." Avuçlarımla direksiyona vuruyorum. "Kahretsin!" diye bağırıyorum. Gus'a hayatımda sadece iki kez çok korktuğumu belli ettim; biri annemi odasının tavanında asılı bulduğumda, öbürü de Gracie öldüğünde. Gus bunu hak

etmiyor; ama bununla herkesten daha iyi başa çıkabileceğini çok iyi biliyorum.

"Sakin ol, dostum. Neredesin?"

Bilmiyorum. "Bu lanet Minneapolis'te kahrolası bir otoparkta arabanın içinde oturuyorum." Sanırım fazla öfkeli davrandım.

"Tek başına mısın?"

"Evet."

"İlaç kullanırken araba sürmemen gerekiyor."

Bana küçük bir çocuk gibi davranmasını istemiyorum. "Biliyorum."

"Yaralandın mı? Tehlikede misin?"

Gülmekten kırılırken, gülerken bile sesimdeki öfkenin yok olmadığını fark ediyorum. Fakat sorduğu soru çok tuhaf; çünkü ölüyorum.

"Gün Işığım, biraz sus ve beni dinle. 911'i arayayım mı? Neler oluyor?" Sesi korkmuş geliyor.

Beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum. "Hayır, sadece... sadece çok kızgınım. Hepsi bu." Acıya ve öfkeye çok fazla odaklandığım için ne söyleyeceğimi bilemeden tekrar ediyorum. "Çok kızgınım."

"Kahretsin. Kızgınlığa ayıracak yerim her zaman var." Beni anlıyor, zaten bu yüzden onu aradım. "Bir aydır içimde dolup taşan öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. Bu felakette öfke sorunu yaşayan insan tek insan olmadığımı duymak güzel. Anlat bakalım."

İçimden geçen her şeyi küfür ederek, sorgulayarak, direksiyonu yumruklayıp gözyaşlarımı silerek bir çırpıda anlatıyorum. Arada Gus da bağırarak sözlerimi onaylıyor. Bazen sözümü bitirmemi bekliyor, bazen de ben konuşurken aynı anda kendi öfkesini kusuyor.

Bana bağırmıyor, benimle bağırıyor.

Bana birkaç saat gibi gelen birkaç dakikanın ardından

bağırmayı kesiyorum. Kızgınlığımı atarken zaman ve mekân algımı tamamen kaybediyorum. Kalp atışlarımın normale dönmesi ve kafamı toparlamam birkaç dakikamı alıyor. Sonunda ağlamayı kesip normal nefes alıp verebiliyorum. Boğazım düğümleniyor, biraz da başım ağrıyor; ama sakinleştim. Telefonun diğer ucunda, Gus da sakinleşiyor ve az önceki gürültü, yerini derin bir sessizliğe bırakıyor.

Şu an bana ihtiyacım olan zamanı verdiğini biliyorum. Sessizliği bozmasam tüm gün oturup beni bekleyeceğini biliyorum.

Konuşmaya çalışıyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Gus?"

"Evet, Gün Işığım." Sakin Gus geri gelmiş.

"Teşekkürler." Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum ve şimdi özür dilemem gerek. "Üzgünüm, dostum."

Gülüyor. "Sorun değil. Daha iyi misin?"

Şimdi gerçekten gülümseyebiliyorum. "Evet, gerçekten çok daha iyiyim."

"Güzel, ben de. Bence bunu haftalar önce yapmalıydık."

"Bence bunu haftalar önce yapmalıydım." Bunu içten söylüyorum. İçindeki her şeyi kusmak çok güzel bir hismiş.

"Gün Işığım, senin güneşli ve gökkuşaklı –hayranlık verici güzellikteki– dünyanı çok sevdiğimi biliyorsun; ama öfkelenince çok çekici oluyorsun. Sinirli hatunları severim ve az önceki tavrın inanılmazdı."

Ne söyleyeceğimi bilse de kendime engel olamıyorum. "Neyse ne." Üstüne bir de gözlerimi deviriyorum.

"Sanırım adını Şeytan Tohumu olarak değiştireceğim."

"Ne? Sana karanlık tarafımı gösterdim diye deccal mı olacağım? Bu hiç hoşuma gitmedi. Bana bundan böyle Kızgın Sürtük demeye ne dersin?

Son bir aydır Gus'ın bu kadar içten güldüğünü hiç duymamıştım. Bu kahkahayı çok seviyorum.

"Dostum, terapi seansım bittiğine göre telefonu kapatsam iyi olacak. Eve gitmem gerek."

"Elbette. Yavaş sür ve gidince bana mesaj at. Bir daha da araba kullanma."

"Emredersiniz efendim. Seni seviyorum, Gus."

Coşkulu bir sesle, "Ben de seni, Kızgın Sürtük," diyor. Öylece telefonu kapatmayacağımı bildiği için bekliyor. Masum bir ifadeyle, "Sadece deniyordum," diyor.

"Sanırım çok hoşuma gitmedi."

"Benim de. Seni seviyorum, Gün Işığım."

"Bu çok daha iyi." Gün Işığım olmayı seviyorum. Hem de çok seviyorum.

30 Aralık, Cuma

Kate

"Gus yarın gelip seni eve götürecek." Keller, bunu söylerken kollarını göğsünde kavuşturup onunla tartışmamı bekliyor.

Ben de bekleneni yapıyorum. "Gus buraya mı geliyor?" Normalde Gus'ı göreceğim için sevinirdim; ama sırf bana göz kulak olmak için geliyor olması can sıkıcı.

Başıyla onaylıyor.

"Ne zaman geliyor?" Ona meydan okuduğumu göstermek için ben de kollarımı kavuşturuyorum. Stella bile böyle çocukça bir hareket yapmaz. Bana neler oluyor?

"Uçağın kalkmadan yaklaşık iki saat önce burada olacak. Güvenliği geçemeyeceğim için seni terminalden alacak." Bir an önce açık açık her şeyi söyleyip kurtulmak istiyor. Tüm gün huysuz olduğumun ve bunu duyunca daha da huysuzlaşacağımın farkında.

Benim iyiliğimi istediklerini biliyorum; ama bana hasta gibi davranılmasından nefret ediyorum. "Ben çocuk değilim, Keller."

Şakaklarını ovalıyor. "Biliyorum, bebeğim." Suratsız tavrımla sabrını deniyorum. "Bir şeyler yemek ister mi-

sin. Akşam yemeği vakti geldi. Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayayım, sonra da ilaçlarını alırsın." Bana yardımcı olabilmek için konuyu değiştirmeye çalışıyor; ama hâlâ üzgünüm.

Konuyu saptırıp üstüne gidiyorum. "Bu kimin fikriydi?"

"Bizim." Sinirlendiğini anlıyorum. Bu konuyu kapatmak istiyor.

"Bu kurtarma planını ikiniz mi yaptınız? Benim bu konuda hiç söz hakkım yok mu? Tüm yapmam gereken uçağa binmek, Keller. Sanırım bunu tek başıma yapabilirim." Kabalaşmak istemiyorum. Hiç huyum değil; ama bugün kendime hâkim olamıyorum. Tanrı'ya şükür Shelly ve Duncan bu sabah gelip Stella'yı götürdü, Stella bu geceyi onlarla geçirecek. Onun beni böyle görmesini istemiyorum. Hiç kimse beni böyle görmeyi hak etmiyor, özellikle de Keller. Hastalığın verdiği acı ve mutsuzlukla nefret ettiğim birine dönüşüyorum.

"Tanrım, Katie, ne yapmamı istiyorsun? Buradan gidecek kadar hastasın; ama tek başına gidebilecek kadar sağlıklısın, öyle mi? Beni San Diego ve Gus için mi terk ediyorsun?"

Bu sözleri duyduktan sonra içimdeki suçluluk duygusu kabarıyor ve saldırıya geçiyorum. "Sus ve saçma tepkiler vermeyi bırak. Burada en popüler insanı seçmiyoruz." Sinirden başım ağrımaya başlıyor. Bu seçimi iki insandan birini daha fazla sevdiğim için yapmıyorum. Birini, daha doğrusu bir yeri seçip bu acıya katlanmak zorundayım. Arada çok büyük bir fark var.

Arkasını dönüp elini beline koyduktan sonra tekrar bana dönüyor. "Böyle olduğunu biliyorum; ama yine de kıskanıyorum. Söyledim işte. Çok kıskanıyorum. Şu an olabildiğince dürüst davranmaya çalışıyorum."

Her zamanki sevimli ben yok olup gidiyor. "Bu çok saçma."

Kızgınlığı çok kısa sürüyor. Yüzü düşüyor, birazdan az önce söyledikleri için çok üzüleceğini düşünüyorum. "Bu konuda kendimi savunamam. Evet, çok saçma. Saçma ve çocukça. Kendimi aşmaya çalışıyorum. Gus'la yıllardır devam eden bir ilişkiniz var. Bense seni sadece birkaç ay önce tanıdım. Bu yüzden kıskanıyorum. Sadece... sadece seninle daha fazla vakit geçirmek istiyorum."

Durumu içler acısı; ama hâlâ sinirliyim. Kalbim artık susmamı istiyor; ama yine saldırmaya devam ediyorum. "Benim bunu istemediğimi mi düşünüyorsun?"

Başını sallayıp yanıma gelerek ellerini omuzlarıma koyuyor.

Bir adım geri gidiyorum.

"Bebeğim, senin de bunu istediğini biliyorum. Bunu ima etmek istememiştim..."

Sözünü kesip ağrıların etkisiyle derin bir nefes alıyorum. "Peki. Burada kalmamı mı istiyorsun? Ciğerlerimin oksijen alabilmek için savaşıp yenik düşüşünü mü izlemek istiyorsun? Hastalığın etkisi arttıkça karaciğerimin yavaş yavaş iflas edişini mi izlemek istiyorsun? Ağrılarımı azaltmak için aldığım uyuşturucularla normal bir insan gibi hareket edemeyip, konuşamadığımı mı görmek istiyorsun? Hiçbir şey yiyip içemediğimde açlıktan ölüp yok oluşumu mu izlemek istiyorsun? Her şey mükemmel olacak..." Ben bağırmaya devam ederken sözümü kesiyor.

Ağlayarak elleriyle kulaklarını kapatıyor. "Sus! Lütfen sus. Seninle kavga etmek istemiyorum, bebeğim. Sana yardım etmek istiyorum. Senin acını azaltmak istiyorum. Seni sevmek istiyorum. Tüm istediğim bu." Bana bir adım daha yaklaşacak gibi çaresiz bir bakış atıyor; ama koltuğun arkasında asılı duran montuna uzanıp kapıya doğru yürü-

yor. "Biraz yürüyüş yapacağım. Lütfen sakinleşmeye çalış. Bu kadar öfkelenmek senin için hiç iyi değil. Birkaç dakikaya dönerim."

Kapıdan çıkışını izleyemiyorum; ama arkasından yavaşça kapanan kapının sesini işitiyorum. Boğazımdaki düğümlenmeyi kontrol edemeden hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Boğuluyor gibi hissediyorum. Hiç ses çıkaramıyorum ve nefes alamıyorum. Başım dönüyor, omuzlarım titriyor. Bedenim, ağlamanın getirdiği yıkımla savaşmaya çalışıyor. Kaslarım geriliyor ve ağrım daha da artıyor. İnsanların sadece ağrıdan ölebileceğine hiç inanmazdım. Şu an hissettiğim ağrı o kadar şiddetli ki kalbimi durdurabilir.

Şimdi her şeyi baştan düşünüyorum.

İlaçlarımı almam gerek.

Banyoya doğru iki adım attıktan sonra ağrıdan yere kapaklanıyorum. Yerde uzanırken bedenimin ve aklımın kontrolünü yitirmiş gibi hissediyorum. Ciğerlerime dakikalar sonra ilk defa oksijen dolarken acı bir çığlık atıyorum. İkinci ve üçüncü nefesimde safra kusuyorum, hemen ardından da midemdekilerin tümünü yere çıkarıyorum. İki gündür ilk defa yediklerimi midemde tutmayı başarmıştım. Şimdi hepsi gitti.

Hâlâ hıçkırarak ağlıyorum; ama sinirim yatıştı. Şu an, sadece korkuya odaklandım. Ağrı daha ağır bassa da korku, beni öldürmek için bekleyen bir avcı gibi üzerime geliyor. Ona sırt çevirirsem beni yakalayacak. Hayatım bu kadar berbat bir durumda mı? Kusmuk havuzumda yatıyorum, ağlamadan duramıyorum, sakinleşemiyorum ve ayağa kalkamıyorum...

Gözlerim kararmaya başlıyor. Her yer kararıyor ve her zamankinden daha çok korkuyorum. Tüm bedenime bir ağrı giriyor. Aklımdan son bir şey geçiyor. Annemin neden her şeye bir son verdiğini şimdi anlıyorum.

Bazen, kötü bir şey olurken, tüm gücümle aklımdaki konuyla en alakasız ve en mantıksız ayrıntıya odaklanmaya çalışıyorum. Bu kötü olayla hiçbir bağ kuramayacağım bir ayrıntı. Şu an, sadece koltuğun altının iğrenç olduğuna odaklanıyorum. Yerde uzanıp az önce neler olduğunu kavramaya çalışıyorum; ama tek düşünebildiğim Keller ve Duncan'ın daha önce bu koltuğun altını hiç temizlememiş olması.

Sonra aklıma gelen ilk şey çenemin ne kadar acıdığı oluyor. Tüm gece uyurken dişlerimi sıkmış gibi hissediyorum. Gözkapaklarım çapaklı ve birbirine yapışmış. Çürük sebze ve idrar gibi ölü bir şey kokuyor. Olanları çok net hatırlayamıyorum. Derin bir uykudan yeni uyanmış gibiyim.

Bu düşünce kafamda tekrar canlanıyor. Yeni uyanmış gibiyim.

Acaba yeni mi uyandım?

Epey zorlanarak arkaya yuvarlanıyorum. Tavana bakıyorum. Az önce ne oldu? Bacaklarım pelteleşmiş gibi hissediyorum ve eklemlerim az önce maraton koşmuşum gibi ağrıyor. Ağaya kalkmaya çalışıyorum; ama çok başım dönünce yerde uzanmaya karar veriyorum.

Kıyafetlerime bakınca bu iğrenç kokunun nereden geldiğini anlıyorum. Üzerime ve yere kusmuşum. Kahretsin. Bu en sevdiğim tişörtlerimden biriydi. Bir daha giyemeyeceğim. Öğütülmüş makarna sosunun tazesinden daha kolay çıkmayacağından eminim. Bacaklarımın arasında da ıslaklık hissediyorum. Mükemmel. Altıma işemem de sorunlarımı çözmemde pek yardımcı olmadı.

"Keller?" Sesim boğuk çıkıyor ve boğazım ağrıyor. Konuşan ben değilim gibi.

Cevap gelmiyor.

Ellerimle kendimi itip dizlerimin üzerine çöküyorum. Banyoya kadar emekleyip ilaçlarımı aldıktan sonra duşa

giriyorum. Tüm gücüm tükendi ve bu kokuya daha fazla katlanamayacağım. Suyun altında kendimi daha iyi hissedince tüm vücudumu suyun altına sokup giysilerimi ve saçımı ıslatıyorum.

Yavaş yavaş hatırlamaya başlıyorum. Keller'la kavga ettiğimizi ve bağırışları hatırlıyorum. Gittiğini hatırlıyorum. Ağladığımı, acı hissettiğimi, titrediğimi ve kustuğumu hatırlıyorum. Sonrasını hatırlamıyorum ve hatırlamamam çok mantıklı geliyor.

"Katie?" Keller'ın sesi boğuk ve uzaktan geliyor ama panik olduğunu hissedebiliyorum. Banyo kapısını sonuna kadar açıyor. "Katie?" Ağlıyor. Yüzde doksan beş korkudan, yüzde beş üzüntüden. Beni görünce oranlar değişiyor; yüzde beş korkudan, yüzde doksan beş üzüntüden ağlamaya başlıyor. "Ne oldu, bebeğim?" Suyu kapattıktan sonra, duşa eğilip beni belimden tutarak kaldırıyor ve bu sırada cebinden telefonunu çıkarmaya çalışıyor. "Kahretsin, telefonum nerede? Hemen ambulansı aramalıyım."

Reddediyorum. "Hayır, ambulans çağırma." Ona tüm gün kötü davrandığım için çok üzülüyorum. Hissettiğim tüm öfke ve nefret yok oldu. Gözlerinin içine bakıyorum ve gördüklerimden pek hoşnut olmuyorum. "Muhtemelen panik atak geçirip bayıldım. Bir daha o lanet hastaneye gitmeyeceğim."

Yüzü düşüyor, saçlarını geri atıyor ve kıyafetleriyle duşa girip beni kucağına doğru çekiyor. Beni tutup öne arkaya sallıyor.

Yanağımı göğsüne yaslıyorum. "Bebeğim?"

"Efendim?"

"Bugün olanlar için çok üzgünüm. Öfkem sana değildi, sadece kendimi çok kötü hissediyordum." Islak kıyafetlerime bakıyorum. "Görünen o ki benimle ilgilenecek birine ihtiyacım var."

Beni daha sıkı tutuyor. "Üzgünüm, Katie. Öylece çekip gitmemeliydim. Burada olmalıydım." Tüm olanlardan kendini sorumlu tutuyor.

Yüzüne bakabilmek için çenemi kaldırıyorum. "Senin hatan değildi."

"Katie, çok üzgünüm. Bundan nefret ediyorum. Hasta olmandan ve bu konuda elimden hiçbir şey gelmemesinden nefret ediyorum. Tek isteğim senin iyi olman."

"Bana her gün daha da iyi geliyorsun. Bedenimi iyileştiremiyor olabilirsin; ama ruhumu iyileştiriyorsun. Sanırım bugün bu yüzden öfkeliydim. Senden ayrılmak istemiyorum." Gözlerim doluyor. "İstemiyorum ama bunu yapmak zorundayım. Özellikle Stella buradayken sana yük olamam. Sonum çok kötü olacak. Bunu kabullendim. Senden böyle bir şey istesem benimle bu çileyi çekeceğini biliyorum; ama bunu sana yapamam. Audrey, eve gelip benimle ilgilenecek bir bakıcı ayarladı. Güzel günlerimizi hatırlamanı istiyorum, kötüleri değil. Sonumuzu değil."

Beni oturtuyor ve yaşlı gözlerle birbirimize bakıyoruz. "Senin için her şeyi yaparım, Katie. Cehenneme bile giderim. İstemen yeterli"

Hayatımda söylemek zorunda kaldığım en zor şeyi söylüyorum. "Sanırım gitmeme izin vermene ihtiyacım var, bebeğim." Gözyaşlarını durdurabilmek için gözlerimi sıkıyorum.

Yüzünde acı beliriyor ve hıçkırıklara boğuluyor. "Bu gece beraberiz, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Evet."

Keller ıslak kıyafetlerimizi çıkarıp beni bir havluya sarıyor. İkimiz için de temiz kıyafetler getirip giyinmeme yardım ettikten sonra saçımı tarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Bu işte oldukça iyisin."

Yüzünü göremiyorum ama gülümsediğini biliyorum. "Yılların tecrübesi. Ben bir babayım, hatırladın mı?"

Stella'yla çocukken ilgilendiğini, genç bir kız olduğunda ona yol gösterdiğini ve bir yetişkinken yanında olduğunu düşünüyorum. Tüm bunlar beni çok mutlu ediyor. Keller'ın ben gittikten sonra hayata devam etmek için bir amacı var. Bu bana huzur veriyor. Ona çok iyi bir baba olduğunu hatırlatmalıyım. "En sevdiğim özelliklerinden biri."

Yorumum karşısında tek kaşını kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle." Çok bitkinim ve tüm bedenim ağrıyor. "Sohbete yatakta devam edebilir miyiz?"

Elimi tutup beni ayağa kaldırıyor. "Yatağa gitmeden önce yapmamız gereken bir şey daha var." Grounds'un kapısına doğru yürüyoruz. Akşamları kapalı olduğu için dükkân sessiz ve loş. Pencerenin kenarına gelince duruyoruz. Elimi sıkıyor. "Hadi, gün batımını izleyelim."

Ufuk çizgisine bakarken gülümseyip elini iki elimin arasına alıyorum. Gökyüzündeki maviler ve pembeler değiştikçe istemsizce elini daha sıkı tutuyorum ve bunu ancak karanlık çöktüğünde fark ediyorum.

Saf ve sevecen gözlerle bana bakıyor. "Hayattaki önemli şeyler için bu kadar tutkulu olmanı çok seviyorum. Günbatımları gibi." Gülümsüyor. "İnsanlar gibi."

Parmak uçlarımda uzanıp çenesine bir öpücük konduruyorum. "Günbatımları ve insanlar. Tüm hayat bundan ibaret. Özellikle de insanlar. Adı Keller Banks olanlara daha büyük bir tutkuyla bağlıyım."

Beni kucaklayıp yatağa götürüyor. Örtüyü açıp yastıkları düzettikten sonra beni yatırıp yanıma sokuluyor. Başımı duvara yaslayıp ona bakıyorum. Onu tam böyle hatırlamak istiyorum.

"Keşke seni daha çok tanıyabilseydim, Keller." Bunu gerçekten çok isterdim.

Sarılıp beni kendine çekiyor. Yanağımı çıplak göğsüne yaslayınca yavaş ve düzenli kalp atışlarını duyabiliyorum. Başıma bir öpücük konduruyor. "Katie, beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Önemsiz ayrıntıları bilmiyor olabilirsin; ama beni tanıyorsun. En derinlerdeki gerçek karakterimi. Nasıl sevdiğimi, nasıl düşündüğümü, nelerden korktuğumu biliyorsun. Şimdiye kadar hiç kimse beni senin kadar anlamadı. Lily bile."

Gülümsüyorum. "Bir oyun oynayalım mı?"

Gülüyor. "Oyun mu oynamak istiyorsun?"

"Evet. En sevdiğin renk hangisi? Önemsiz ayrıntıları da öğrenmek istiyorum."

"Tamam. Bir düşünelim..."

"O kadar zor bir soru değil, bebeğim," diyerek dalga geçiyorum.

Tekrar gülüyor. "Biliyorum. En sevdiğim renk siyah. Seninki hangisi?"

Hiç düşünmeden cevaplıyorum. "Turuncu. Pasifik üzerindeki gün batımı turuncusu. Sıra sende."

"Tamam... En sevdiğin yemek ne? Şıklar arasında kahve yok."

"Çikolata... ya da *taco*."

"Hangisi? Tek bir cevap vermek zorundasın. O kadar zor bir soru değil, bebeğim." Az önce söylediklerimle dalga geçiyor.

"Tamam. Sebzeli *taco*. Senin?"

"Büyükannemin lazanyası."

"Annenin annesi mi, yoksa babanın annesi mi?"

"Annemin annesi. Anneme hiç benzemiyor. Stella adını ondan alıyor." Gülümsüyor. "Her yıl Noel'de bizi ziyaret edip lazanya yapardı. Ben on yaşındayken öldü."

"Üzgünüm."

"Çok eğlenceli biriydi. Onu özlüyorum. En sevdiğin hayvan ne?"

"Kedi. Hep bir Siyam kedim olsun istedim. Adını Bay Miyagi koyacaktım."

"Bay Miyagi mi?"

"Evet, *Karate Kid* [Karateci Çocuk] filmindeki yaşlı adam."

Anlamadığını belirterek başını sallıyor.

"*Karate Kid* filmini hiç izlemedin mi?" Çok şaşırıyorum. Gracie ve ben annemizin seksenler koleksiyonuyla büyüdük. *Pretty In Pink* [Pembeli Güzel] filminin tüm repliklerini ezbere söyleyebiliyorduk.

"Hayır." Şaka yapmıyor, gerçekten izlememiş.

"İzlemelisin. Seksenler kültüründen çok şey kaçırmışsın."

Gülümsüyor. "Öyle görünüyor."

"Bu konuyu da kapattığımıza göre, en sevdiğin hayvan ne?"

"Stella'nın etkisinde kaldığım için kaplumbağa demek istiyorum." Gülüyorum ve, "Ama sanırım balina. Hep bir balinayla yüzmek istemişimdir," diye devam ediyor.

"Lisede hiç spor yaptın mı?"

"Hayır, çok inek bir öğrenciydim. Yaptığım tüm spor evden bir yerlere gidebilmek için koşmak ya da bisiklet sürmekti. Büyük bir şehirde yaşamak bunu gerektiriyor. Senin sörf yaptığını biliyorum. Başka bir spor yaptın mı?"

"Hayır, müzik okullarında spora pek önem verilmiyor. Sadece sörf ve dans."

Sıra Keller'da. "Tamam, sıradaki soru: Genç Elvis mi, yoksa yaşlı Elvis mi?"

"Bu gerçekten çok iyi bir soru. Yaşlı Elvis."

"Neden?" diye sorarak konuyu derinleştiriyor.

"Genç Elvis yakışıklıydı; ama yaşlı Elvis çok iyi şarkı söylüyordu. *Suspicious Minds* en iyi şarkısıydı. Bu şarkının canlı kaydını dinlemeden kendini yaşamış sayamazsın. Muhteşemdi. Peki ya sen? Genç mi, yoksa yaşlı mı?"

"Ben de yaşlı Elvis'i seviyorum; ama muhteşem tulum kostümünden dolayı."

"Yaşlı Elvis'in sahne kostümleri çok güzeldi," diyerek katılıyorum. "Tamam. Sonraki soru: Şu an dünyanın herhangi bir yerine seyahat etme şansın olsaydı, nereye giderdin?"

"Bir gün Stella'yla Mısır'a gidip piramitleri görmek istiyorum. Çocukken hep görmek istemiştim. Çok büyüleyici olduklarını düşünürdüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum. Yani, Mısır. Sen?"

"Yedinci sınıftayken Vietnam'daki Ha Long Koyu'yla ilgili bir belgesel izlemiştim. O zamandan beri gidip görülmeye değer bir yer olduğunu düşünüyorum. Fotoğraflar yeteri kadar iyi anlatamıyor. Bu kadar güzel bir yerin gerçekten var olduğuna inanmak için gidip kendi gözlerimle görmem gerek."

Birkaç saniye sessiz kalarak saçımı okşuyor. Kendimi iyi hissediyorum; ama bir yandan da sessizlik beni merakta bırakıyor. Göğsünden yan taraftaki yastığa yuvarlanıyorum. Burun buruna uzanıyoruz. Derin düşüncelere dalmış görünüyor. "Ne oldu, bebeğim?"

Tereddütle cevaplıyor. "Gerçekliği bir kenara bırakıp birkaç soru daha sorarak bu anın tadını çıkarabilir miyiz? Seni üzmek istemiyorum, ikimiz de sonsuza kadar yaşayacakmışız gibi davranmak istiyorum. Her şeyin mümkün olduğunu düşünmek istiyorum."

Gülümsüyorum. "Bir süre güneş ve gökkuşaklarıyla dolu masalımda mı yaşamamı istiyorsun?"

Rahatlayıp gülümsüyor. "Bir de tek boynuzlu atlar."

"Elbette. Tek boynuzlu atları sürekli unutuyorum."

"Benim masalımda, bir buçuk yıl daha geçmiş ve İngilizce bölümünden diplomamı alıyorum. Sonra da sana evlenme teklif ediyorum. Ne derdin?"

Hiç tereddüt etmiyorum. "Tek dizinin üstüne de çöker miydin?"

"Kesinlikle."

Soru gerçekmiş gibi kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Evet derdim, kesinlikle, evet."

Sıra bende. Bu soru beni biraz geriyor. "Çocukların olsun ister miydin? Stella'nın bir kız ya da erkek kardeşi olmasını ister miydin?"

"İkisinden de isterdim. Bir kız ve bir erkek çocuk. İkisi de sana benzerdi."

"Bu hiç adil değil. Bence saçları ve gözleri sana benzemeli. Bir de boyları. Ah, bir de dudakları." Dudağından öpüyorum.

O da beni öpüp yavaşça, "Dudaklarımı beğeniyor musun?" diye soruyor.

Daha derinden öperken mırıldanarak cevap veriyorum. "Hı hı."

Bir süre sonra nefessiz kaldığım ve yorulduğum için öpüşmeyi kesmek zorunda kalıyorum. Şu an seks yapmamız söz konusu bile değil. Öpüşmek bile fazla geliyor.

Keller durumu anlayıp gözlerini benden ayırmıyor. "Çocukların çok güzel, yetenekli ve zeki olurdu. Ama araba kullanmayı ben öğretirdim."

Bu güzel sözlerle tekrar yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Ben de sana izin verirdim. Çok iyi bir sürüş eğitmenisin. Mükemmel bir ailemiz olsa da, arabamızın arkasına o aptal aile çıkartmalarından yapıştırmana asla müsaade etmezdim."

Gülüyor. "Anlaştık. Aile çıkartması yok."

İçim rahatlıyor. Bana çok güzel bir hediye verdi. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Bir daha söyle."

"Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Hep seveceğim."

31 Aralık, Cumartesi

Kate

Doktor Connell arabam için bir engelli etiketi vermişti. Bugüne kadar hiç kullanmadım. Çok ihtiyacım olana kadar etiketi kullanmamak konusunda Keller'la sözsüz bir anlaşma yaptığımız için arabanın ön tarafında duruyordu. Keller terminale yakın bir park yeri buluyor ve ben indikten sonra etiketi dikiz aynasına iliştiriyor.

Ben Stella'yı çocuk koltuğundan indirirken, Keller da bagajdan tekerlekli valizimi alıyor. Kemanımı ve bıraktığım diğer birkaç parça eşyayı pazartesi günü Audrey'nin evine kargoyla gönderecek.

Terminale bakıyorum, çok yakın olmasına rağmen tüm bu yolu nasıl yürüyeceğimi düşünüyorum. Daha yola bakarken nefesim kesiliyor. Keller yüzüme bakıp ne düşündüğümü anlıyor ve dönüp otoparkta bir şeyler arıyor. "Katie, sen arabaya bin, ben de gidip bir tekerlekli sandalye bulmaya çalışayım. Eminim içeri girmek için ödünç alabileceğimiz bir sandalye vardır." Bunu söylediği için üzgün görünüyor, beni incitmekten korktuğunu hissediyorum.

Bu konuyu uzatmamam gerektiğini, bir tekerlekli sandalyeye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ama bu düşünceyi

kabullenmek çok zor. Tepkimi sessiz kalarak gösteriyorum. Bunun benim için zor olduğunu o da biliyor.

Yürüyüp Stella'nın önünde diz çöküyor. "Bebeğim, bana yardım eder misin?"

Hevesli bir şekilde başını sallıyor.

Stella'nın elinden tutup valizimin yanına götürüyor. "Bunu havaalanının içine kadar taşıyabilir misin?"

Tekrar başını sallıyor ve büyük bir güvenle valizin sapını tutuyor. Dengesini kurmaya çalışırken valizin sapı neredeyse yere değiyor. Keller'a bakıp gülümsüyor. "Ben hazırım. Ya sen, baba?"

Keller da gülümsüyor. "Hemen hemen." Sırtını bana dönerek yere çömeliyor. "Sırtıma çık, bebeğim."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Beni oraya kadar taşımayacaksın, Keller."

Omuz silkiyor. "Bu taşımak değil; sırtına almak. Arada büyük bir fark var. Stella'ya sor."

Stella, kıkırdıyor. Bu hareketimizi komik buluyor.

"Aradaki fark nedir, Stella?"

Kıkırdamayı kesiyor; ama hâlâ gülümsüyor. "Taşımak yürüyemeyecek kadar uykulu olduğun zamanlarda yapılır. Sırtına almak ise eğlenmek içindir."

Keller gülümsüyor. "Aferin, Stella. Gördün mü? Hadi, bebeğim."

Stella valizimi çekerken ve Keller beni taşırken bile biletimi onaylatmadan önce güzel bir vakit geçirip on beş dakika erken varıyoruz. Bir bankta otururken Keller Gus'a mesaj atıp nerede olduğumuzu bildiriyor.

Kısa bir süre sonra Gus önümde beliriyor. Gus'ı gördüğüme çok seviniyorum; ama durumun ağırlığı beni yerle bir ediyor. Hayatımdaki sonlardan birini yaşıyorum. Sonlarla pek iyi başa çıkabildiğim söylenemez.

"Selam, Gün Işığım." Eğilip alnımdan öpüyor.

"Selam, Gus." Güçlü görünmeye çalışıyorum; ama içimdeki üzüntü çok daha ağır basıyor.

Gus Keller'ın elini sıkıyor ve Stella Gus'ın kucağına çıkıyor. "Selam, Gus."

"Selam, Bayan Stella."

Büyük mavi gözlerini kırpıştırıyor. "Kate seninle ve annenle mi yaşayacak?"

Yutkunup başını sallıyor. Onun için zor bir durum. "Evet."

"Babam bana hasta olduğunu söyledi."

Gus, sadece başını sallayabiliyor.

"Ona iyi bakacak mısın?"

Tekrar yutkunup Keller'ın gözlerine kenetleniyor. "Söz veriyorum. Ona çok iyi bakacağız."

Keller teşekkür ettiğini belirtmek için başını sallıyor.

Gus da rica ederim, anlamında başını sallayarak karşılık veriyor.

Gus ayağa kalkıp Stella'yı kollarının arasına alıyor. "Hadi, gidip bir şeyler içelim, Stella. Ben çok susadım, sen de susadın mı?" Koridorun sonundaki büfeye doğru yürüyorlar.

Keller'a bakıp ne diyeceğimi bilemiyorum. Üzgünüm ve korkuyorum, onun da aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Güçlü görünmek istiyorum; ama boğazımdaki düğüm bunu zorlaştırıyor.

Bir eliyle elimi tutarken, diğeriyle montunun cebinden bir keçeli kalem çıkarıyor. Kalemin kapağını açıp sol avcuma, sen cesursun, yazıyor.

"Teşekkür ederim," derken gözyaşlarımı tutamıyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. Onun gözleri de yaşlı. "Hayır, Katie. Ben teşekkür ederim. Her şey için. Sen tanıdığım en cesur insansın."

Baş başa geçirdiğimiz bu süre göz açıp kapayıncaya ka-

dar geçiyor ve Gus'la Stella tekrar bize doğru geliyor. Stella'nın elinde bir şişe portakal suyu var, Gus'ınki ise boş. Aslında susamamıştı, sadece bizi biraz yalnız bırakmak istemişti.

Gus saatine bakıyor. "Şimdi gitsek iyi olacak, Gün Işığım. Güvenlikten geçerken çok sıra oluyor."

Başımı sallayarak ve montumu çekiştiren Stella'ya bakıyorum. "Kate." Kollarını başının üzerine kaldırıyor.

Keşke onu kaldırabilsem; ama gücüm yok. Bu yüzden eğilip sarılıyorum. Çok küçük ve çok narin. Bugün saçları lavanta kokuyor. "Baban için uslu bir kız ol, Stella."

Sıkıca sarılıyor. "Tamam. Bizi arayacak mısın? Bilgisayardan konuşacak mıyız?"

Daha sıkı sarılıyorum. "Hem de her gün. Seni seviyorum."

Geri çekilip dudağıma bir öpücük konduruyor. "Ben de seni seviyorum."

Keller'a döndüğümde tekrar ağlamaya hazır bir duruma geliyorum. Beni göğsüne çekip kollarını fermuarı açık montumun içine sokuyor. Elleriyle tişörtümün altında halkalar çizerek sırtımı okşuyor. Birdenbire kendimi daha sakin hissediyorum. Gözlerimi kapatıp başımı boynuna yaslıyorum. Dudağı kulağımda, saçımın arkasından kulağımla oynuyor. "İnince beni ara, bebeğim."

"Ararım."

Kulağımı öpüp, "Seni hayal edebileceğinden daha çok seviyorum," diye fısıldıyor.

Geri çekilip onu öpüyorum. Dudakları yumuşak ve samimi. Alnını alnıma yaslamadan önce, ellerini enseme koyup iki kez daha öpüyor. "Sonsuz bir hayal gücüm var," diyorum. İkimiz de ağlıyoruz. Ellerimle tişörtünü sıkıca tutuyorum. Tanrım, ondan ayrılmak istemiyorum.

"Güzel, benim sevgim de öyle." Hayatımda gördüğüm

en mutlu ama aynı zamanda da en üzgün ifadeyle gülüyor. Bir gülümseme içinde bu kadar farklı iki hissin barınamayacağını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Hiçbir şey bu anı yaşamaktan daha önemli değil.

"Benimki de öyle. Seni seviyorum, bebeğim."

Gözlerini kapatarak, "Bir daha söyle," diye fısıldıyor.

"Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldıyorum.

Stella Gus'ın yanında durup tişörtünü çekiştiriyor. "Gus, Kate'i sırtına almalısın. Uykusu geldiği için değil, sadece eğlenmek için."

Gus Stella'nın saçlarıyla oynuyor. "Eğlenmeyi çok severim evlat." Dönüp yere çömeliyor. "Tüm yolcular hazır, Gün Işığım."

Ben sırtına çıkarken Keller da valizimi Gus'a veriyor. "Teşekkürler, dostum."

Güvenliğe doğru giderken Gus el sallıyor. "Rica ederim, her zaman."

Gus yürürken, sırtım Stella ve Keller'a dönük kalıyor. Bu yüzden başımı çevirip gözden kaybolmalarını izliyorum. Gus köşeden dönene kadar üçümüz de el sallıyoruz, sonra ikisi de yok oluyor.

13 Ocak, Cuma

Kate

Keller ve Stella'yla her sabah ve her akşam Skype'ta konuşuyoruz. Henüz okullar açılmadığı için gün içinde Keller'ın çalışmadığı ve benim uyumadığım zamanlarda telefonda konuşuyoruz.

Bu aralar çok uyuyorum. Audrey'nin bulduğu hemşire Tammy, görevinin beni rahat ettirmek olduğunu söylüyor. Benim için rahat etmenin yolu morfinden geçiyor. Şiddetli ağrılarla kıvranmaktan pek haz almadığım için kendimi oldukça iyi hissettiriyor. Oksijen makinesine bağlanmak da çok yardımcı oldu. Nefes alırken çok zorlanıyordum; şimdi ise çok rahat nefes alabiliyorum. Vücudumun yeterli seviyede oksijeni çok sevdiğini fark ettim. Bu nazal kanül son zamanlarda en çok sevdiğim şey.

Gus'ın geçen hafta Avrupa'ya gitmesi gerekiyordu. Gitmeyi reddetti. Turne yöneticileri bu duruma çok sinirlendi. Gus, ona Aşağılık Hitler demeye başladı. Diğer grup üyeleri de Gus'ı desteklediği için konserlerin tarihlerini değiştirmekten başka yapılacak bir şey yok. Hayatını ertelediği için kendimi suçlu hissediyorum; ama burada benimle olduğu için çok mutluyum.

Günün her saniyesini bu odada benimle geçiriyor. Hiç yanımdan ayrılmayan ve kendimi sürekli iyi hissettiren bir arkadaş. Müzik dinliyoruz, benim sürekli hile yaptığım kart oyunları oynuyoruz ve eski günlerden bahsediyoruz. Franco, Robbie ve Jamie hemen her gün beni ziyarete geliyor. Bazen birkaç dakika oturup gidiyorlar, bazen de bir saat hep beraber vakit geçiriyoruz. Ne kadar uyanık kalabildiğime bağlı.

Tammy, haftada bir gün Gus'ın beni temiz hava almam için dışarı çıkarmasına izin veriyor. Beni sırtına alıp yeni aksesuarlarım olan oksijen makinesi ve ağrı kesici serumun arabasını da yanımızda taşıyor. Artık yürümek benim için imkânsız. Tuvalete bile gidemiyor olmak beni çok üzüyor. Sonda ve çiş torbası çok iğrenç şeyler.

Audrey işten yaklaşık bir saat önce geldi. Normalde evden çalışıyor; ama iki günde bir birkaç saatliğine ofise uğruyor. Benim bu durumumun yanında yürütmesi gereken bir işi var. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum.

Her gün bu saatte yaptığı gibi, elinde bir kahve bardağıyla kapıyı çalıyor. "Selam, tatlım. Nasılsın?"

Sadece gülümsüyorum; çünkü son günlerde Audrey'ye bakarken başka hiçbir şey yapamıyorum. Her zaman onun bir melek olduğunu düşünmüştüm, şimdi ise hiç şüphem kalmadı. "Harika."

Gülümseyerek alnımdan öpüyor. Elindeki sebze çorbasını uzatırken, "Bunu duyduğuma sevindim," diyor. "Akşam yemeği hazır," diyerek Gus'a bakıyor. "Gus, tatlım, senin için de bir şeyler hazırlayıp mutfağa bıraktım."

Gus yatağın yan tarafına hafifçe vuruyor. "Hemen dönerim." Ben artık doğru düzgün hiçbir şey yiyemediğim için benim yanımda yemek yemeyi sevmiyor. Gidip tek başına mutfakta yiyor. Yemek yemesi en fazla beş dakika sürüyor, her şeyi hızlıca süpürüp hemen geri geliyor.

"Acele etme, Gus. Kate'le birkaç dakika konuşmak istiyorum." Nazik ama sert bir ses tonu var.

Başını sallayıp bana bakıyor ve kaşlarını kaldırarak, "Dostum, sanırım başın belada," diyor.

Gülüyorum. Son birkaç haftamız çok güzel geçti. Gus bitkin görünüyor, yeteri kadar uyuyamadığının farkındayım ama espri yapabilecek enerjisi geri geldi. Üzerindeki gerginliği az da olsa attı. Benim de üzerime rahatlık çökmüş gibi hissediyorum. Olabileceğim en rahat yerdeyim ve çok mutluyum. Daha önce hiç olmadığım kadar huzurluyum. Belki Tammy'nin ağrı kesici kokteylime eklediği Xanax'tandır. Geçen ay Grant'te geçirdiğim panik ataktan önce herhangi bir sinir sorunumun olmadığını ve ilaca gerek duymadığımı Tammy'ye anlatmaya çalıştım. Nasıl hissettiğimi anlasa da, bu ilacın beni daha da rahatlatabileceğini söyledi. Şu günlerde rahat etmek için her şeyi yaparım, o yüzden bir şans verdim. Sakinleştirici alsam da almasam da kendimi iyi hissediyorum.

Audrey, yatağımın köşesine oturup tıpkı küçükken beni yatıştırmak için yaptığı gibi kolumu okşuyor ve gülümsüyor. "Bugün daha iyi görünüyorsun. Yanaklarına renk gelmiş."

"Bugün iyi hissediyorum, Audrey. Bunun belli olduğuna sevindim. Nasılsın?"

"İyiyim, tatlım." Tekrar alnımdan öpüyor. "Benim için endişelenme." İçlerini kurutuyor olmalıyım. "Ne oldu? Başım belada mı?"

Gülüyor. "Hayır. Seninle tartışmam gereken birkaç konu var. Sanırım bu konuları daha fazla erteleyemeyiz. Sana bunları söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm; ama bir anne olarak sana iyi bakıldığından emin olmak benim görevim."

"Teşekkür ederim. Hangi konuda konuşacağız?"

Komodinin üstündeki kâğıtları hazırlıyor. "Sen çorbanı iç, ben anlatırım."

"Tamam." Sebze çorbasından gerçekten çok sıkılmış olsam da dediğini yapıyorum. Bugünlerde midem sadece bunu kaldırabiliyor.

"Vekâletini bana verdiğin için mali durumunla ben ilgileneceğim. İndirimli sigorta poliçen için ödemen gereken miktarı çok düşük. Geçen yıl ödemen gereken her şeyi ödemişsin. Bu yılki ödemeni de tamamlarsan hiç borcun kalmayacak. Hesabında hepsini ödeyecek kadar para var. Ödemen gereken başka faturalar var mı?"

Bunu Audrey'yle paylaşmak istemiyorum; çünkü bunu aylar önce ona söylemediğim için üzüleceğini biliyorum. Sadece benim sorumluluğumda olan bir şeyi yüklenmesini istemedim. "Gracie'nin cenaze masrafı. Taksitle ödüyorum. Kalan tutar yaklaşık iki bin dolar. Muayene faturalarından sonra cenaze borcunu kapatacak param kalacağından emin değilim."

Kafası karışmış gibi göz kırpıyor. "Gracie'nin cenaze masraflarını Janice'in evini sattıktan sonra gelen paranın bir kısmıyla ödediğini sanıyordum."

Yüzüne bakamıyorum. *Yalan söyledim.*

"Ah, Kate, neden bize bir şey söylemedim? Senin için seve seve bu borcu kapatırdım."

Hâlâ ona değil, çarşafa bakıyorum. "Bu yüzden sana söyleyemedim. Gracie benim sorumluluğumdaydı. Benim kız kardeşimdi. Bu benim görevimdi."

Başını sallıyor. "Bu borcu ben hallederim, sen dert etme." Bu konuda son sözünü söylüyor. "Başka?"

"Cep telefonumdan başka hiçbir şey yok. Araba sigortam Nisan ayına kadar ödendi."

"Tamam. Listemdeki diğer maddeye geçebiliriz. Vasiyetin." Bana bakıyor ve gözleri doluyor. "Üzgünüm, Kate. Çok zor bir durum."

Hafifçe bacağına vuruyorum. "Sorun değil, Audrey. Vasiyetin gerekli olduğunu düşünmüyorum. Hiçbir şeyim yok. Hâlâ bu konuyu benimle tartışsa da, arabamı Keller'a verdim. Kemanımı, bilgisayarımı ve yazdığım şarkıları da Gus'a bırakmak istiyorum. Hepsi bu kadar."

Boğazını temizliyor. "Tam olarak değil. Bilmediğin bir şeyler var."

Endişeli ve koruyucu anne ifadesini takındığı için yatakta oturur pozisyona geçiyorum. "Geçen ay babanla konuştum."

"Ne yaptın?" Bunu daha yüksek bir sesle söylemeyi planlamıştım; ama nefesim kesiliyor.

"Bir gün senin ve Gracei'nin adına onunla görüşmek zorunda kalacağımı düşünerek yıllar önce Janice'ten adını, adresini ve telefon numarasını almıştım. Onu sadece üç kez aradım: Janice öldüğünde, Gracie öldüğünde ve geçen ay senin hastalığından haberdar olduğumda."

Ağzımdan kelimeler döküldüğünü duyuyorum ama başka birinin sesi gibi geliyor. "Ne dedi?"

Başını eğip sevgi dolu gözlerle bana bakıyor. Eminim şu an babamın kalpsiz bir herif olduğunu bana nasıl anlatacağını bulmaya çalışıyor. "Janice için aradığımda pek umursamadı. Sessiz kaldı ve haber verdiğim için teşekkür etti. Gracei için aradığımda sesi üzgün geliyordu. Ona cenaze bilgilerini gönderdim. Çiçek yolladı."

"Hiç görmedim. Onun adına gönderilmiş hiçbir şey yoktu." Duyduklarıma çok şaşırıyorum.

Özür dileyerek başını sallıyor. "Çiçeği isimsiz gönderdi, büyük bir karanfil buketiydi."

Keyifsizce gülüyorum. "Tam isabet, Gracie karanfilden nefret ederdi. Karanfilin kokuşmuş yaşlı teyze çiçeği olduğunu söylerdi. Laleyi çok severdi, sarı laleyi."

Audrey hafifçe gülümsüyor. "Biliyorum."

Gerilmeye başlıyorum. Bir sonraki telefon görüşmesinde benim hakkımda konuşuldu. "Benim için ne dedi?"

"Kate, sen mükemmel bir insansın. Babanın onayı ya da yanında olması hiçbir zaman seni etkilemedi..."

"Lütfen söyle, Audrey."

İç çekiyor. "Duydukları karşısında çok üzüntülü olduğunu, seni hiç tanıma fırsatı olmadığı için çok üzgün olduğunu söyledi. Seninle görüşebilmesi için İngiltere'den buraya gelmesini teklif ettim, reddetti. Üzgünüm, tatlım."

Babamı hatırlamadığım için onu hiç özlememiştim. Şu ana kadar. Şu an kendimi kandırılmış hissediyorum. Başka bir aileyi bize tercih ettiği için ona çok kızgınım. Dişlerimi sıkarak, "Tam bir piç, öyle değil mi, Audrey?" diye söyleniyorum.

"Sanırım bu onun için çok doğru bir kelime. Aslında aklıma gelen birkaç kelime daha var ama piç de hiç fena sayılmaz." Audrey neredeyse hiç küfür etmez. Şu an çok öfkeli.

Burnumdan soluyor olmasam gülerdim.

Komodinin üstünde duran bir zarfa uzanıyor. "Bunu sana gönderdi. Sana vermeden açtım, umarım bir sakıncası yoktur. Seni üzecek bir şey olmadığından emin olmak istedim."

Zarfı alırken ellerim titriyor. Saniyeler içinde öfke yerini korkuya bıraktı. Zarfı aralayıp içine bakıyorum. Mektup yok, sadece küçük bir kâğıt parçası var. Başparmağım ve işaret parmağımla tutup yavaşça kâğıdı çekiyorum. "Çek mi?"

Audrey başını sallıyor.

Çekin üstünde yazılı olan miktara bakıyorum. "Elli bin dolar, Audrey." Daha önce hiç bu kadar çok sıfırı bir arada görmemiştim.

Audrey tekrar başını sallıyor.

Çeki komodinin üstüne fırlatıyorum. "Lanet olsun, Audrey." Yine çok sinirlendim. Audrey'nin kaba sözlerden rahatsız olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum. "Ona da, parasına da lanet olsun. Geri gönder. İstemediğimi söyle."

Gergin ama durumu kabullenmiş görünüyor. "Normalde bu konuda seninle aynı fikirde olurdum, Kate. Onuruna ve guruna saygı duyar, parayı iade ederim. Ama bence bunu kabul etmelisin."

Belki de haklıdır. "Para senin olsun. Senin adına imzalayacağım. Yıllardır benim için yaptıklarını karşılamaya yetecektir." Tüm bunları sinirden söylemiyorum, sözlerimde samimi olduğumu o da biliyor.

"Ah, Kate, böyle bir şeyi kabul edemem. Gus'la hiç maddi sıkıntımız olmadı. İkimiz de bu konuda çok şanslıydık. Belki bu paraya ihtiyacı olan başka birini bulabilirsin."

Karar vermem çok vaktimi almıyor. Çeki onaylayıp gerekli bilgileri Audrey'ye verdikten sonra babama kısa bir teşekkür notu yazıyorum.

Thomas,

Gracei için teşekkür ederim. Keşke onu tanımış olsaydın. Dünyadaki en sevimli, en masum insandı.

Bu paranın buram buram suçluluk koktuğunu ve kabul etmenin değer yargılarıma ters düştüğünün farkındayım; ama parayı iyi bir amaç için kullanacağımı bilmeni isterim.

Son olarak, umarım karın ve çocuklarınla mutlusundur, her gün onları ne kadar sevdiğini dile getiriyorsundur. Çocukların buna ihtiyacı var. Audrey Hawthorne bana bir ebeveynin çocuğunu sevmesinin ne demek olduğunu öğretti. Harika bir kadın. Hiç sevgisizlik hissetmedim. Umarım bunu bilmek içini rahatlatmıştır.

Kate

Bu nottan sonra Audrey odadan ayrılıyor ve Tanrı'yla konuşmaya karar veriyorum. Uzun zamandır onunla konuşmaktan kaçtığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Selam, Büyük Adam. Thomas'a yazdıklarımda samimiydim. Senden bunu istemeye hakkım var mı, bilmiyorum; ama lütfen onu affet. Umarım karısını ve çocuklarını çok seviyordur, onlar da Thomas'ı. Etrafımda bu kadar çok sevecek insan olduğu için çok teşekkür ederim.

15 Ocak, Pazar

Kate

Keller, ondan uzakta olduğum için bana dört ya da beş günde bir çiçek gönderiyor. Gus, çiçeklere bakıp yakından koklayabilmem için her seferinde yatağımın yanındaki komodinin üstüne koyuyor. Her zaman çiçeklerden ve romantik sözlerden hoşlanmadığımı söylerim; ama artık değiştim. Bana çiçek göndermesi çok hoşuma gidiyor.

Dün Keller'dan bir kutu geldi. Üzerinde "Katie'nin Hayalindeki Tatil" yazıyordu ve içinde Ha Long Koyu ile ilgili bir tanıtım DVD'si, iki çift ucuz güneş gözlüğü, iki küçük kokteyl şemsiyesi ve açıklamaların olduğu bir not vardı. Açıklamaları takip ederek Gus'la güneş gözlüklerini takıp DVD'yi izledik. Gus, bir kadeh viski kola içerek yatağımın yanında otururken, ben de önümdeki sebze çorbasının ananas kokteyli olduğunu hayal ederek ona eşlik ettim. Kokteyllerimizi minik şemsiyelerle süsledik. Sanırım hayatımda Gus'ın şemsiyeli bir kokteyl içmesi kadar komik bir şey görmedim. Muhteşemdi. Keller'ın düşünceli davranarak böyle bir hediye göndermesi muhteşemdi.

Bu akşam, her akşamki gibi Keller ve Stella'yla Skype'ta konuştuk. Bana aldığı uçak biletlerini gösterdi. Biletle-

re çok para harcadığını biliyorum ve parası olmadığının da farkındayım. Bursunun büyük bir kısmını kaybetti ve Stella sürekli yanında. Bu yüzden, borçları giderek artıyor. Bu hafta sonu buraya gelmek istedi; ama onu sadece bir kez daha görebileceğimi biliyorum ve şimdi gelirse önümde dört gözle bekleyebileceğim bir şey kalmayacağı için bu kadar erken gelmesini istemedim. Bir kez daha bir son yaşayacağım. Bu sonu elimden geldiğince ertelemek istiyorum. Bu yüzden Stella'ya Keller cuma günü beni görmeye gelecek. Pazar öğlene kadar burada kalacaklar. Onları görmek, koklamak, dokunmak için sabırsızlanıyorum. Tam iki hafta oldu. Onları görmeden geçirdiğim iki hafta bir ömür gibi geldi. Uzaklık berbat bir şey. Onları özlüyorum. Onu özlüyorum.

16 Ocak, Pazartesi

Kate

Merhaba Tanrım, ben geldim, Kate. Geçen ayki sinir krizinden sonra seninle olan bitenler akında hiç konuşamadık; ama kanser olduğum için öfkeli olmadığımı bilmeni istiyorum. Bu durum benim hayata bakış açımı değiştirmedi. Güzel bir hayat yaşadım. Tekrar yaşasam, tek bir saniyesini bile değiştirmek istemezdim. Gracie, Gus, Keller, Audrey, arkadaşlarım ve müzik senden gelen birer hediyeydi. Hepsi için sana çok teşekkür ederim. Bana verdiğin hediyelerin her biri benim için çok değerliydi. Konusu açılmışken, senden bir dileğim olacak. Ben gittikten sonda sevdiğim herkese, özellikle Keller ve Gus'a çok iyi bak. Onları çok seviyorum ve evet, onlara diğerlerinden ayrıcalıklı davranmanı istiyorum. Audrey'ye de. Sözlerimi nasıl istersen öyle anlayabilirsin. Şimdiden teşekkürler. Bir dileğim daha var. Burada sınırlarımı aşıyor olabilirim; ama sanırım benimle bu durumu sürekli yaşamaya sen de alıştın. Sakın korkak olduğumu düşünme; ama zamanım geldiğinde beni acı çekmeden, mesela uyurken yanına alabilir misin? Aslında bu can çekişme durumunu pek dert etmiyorum; ama ben giderken muhtemelen Gus ve

Audrey de orada olacak ve onlar üzerine kötü bir izlenim bırakmak istemiyorum. Ah, bir de Gracie'nin hâlâ haberi yoksa yanına geleceğimi söyler misin? Ona birlikte dans edeceğimizi, şarkı söyleyeceğimizi, Twix yiyeceğimizi ve günbatımlarını izleyeceğimizi söyle. Sanırım, bu zamansızca çıkıp gelen uzak bir akraba gibi kapına dayanmadan önceki son konuşmamız. İçten içe senin de dört gözle benimle vakit geçireceğin günleri beklediğini biliyorum. Ben gelince, cennet daha gürültülü ve daha eğlenceli bir yer olacak. Şimdiden uyarıyorum. Endişelenme, çok seveceksin. İyi geceler.

17 Ocak, Salı

Keller

Elimde sıkıca tuttuğum telefonumun sesiyle uyanıyorum. Saat gece 1.10. Arayan Gus. İşte tam bu sebepten telefonumu elime alarak uyuyorum.

Aniden korku ve acıyla donakalıyorum. Bu haberi almak istemiyorum. Henüz çok erken. Onunla daha birkaç saat önce konuştum. Bana beni çok sevdiğini ve sabah konuşacağımızı söyledi. Şimdi telefonum çalıyor olamaz. Henüz sabah olmadı.

Arama bitiyor.

Hemen ardından yine başlıyor.

En sonunda beynim parmaklarıma gerekli mesajı gönderiyor ve telefonu açıyorum. Konuşmuyorum. Onun söyleyeceklerini dinlemem gerek.

Nefes nefese olduğunu duyduğum an kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ağzımdan o sözcükler dökülüyor. "Lütfen bana gittiğini söyleme."

"Hayır." Kendini tutmaya çalışmadan hüngür hüngür ağlıyor. "Felç geçirdi. Konuşamıyor. Gözlerini açamıyor.

Vücudunun sağ tarafını hareket ettiremiyor. Hemen bir uçağa atlayıp buraya gelmelisin."

Aman Tanrım.

"İlk uçakla geliyorum."

En erken uçak sabah 6ç50'de kalkıyor. Zaman farkını da düşünecek olursak, 7.30'da San Digeo'ya varacağız. Taksiye binip eve gidene kadar saat 8.15 olacak.

Gus, dış kapıyı bizim için açık bırakacağını söyledi. Ağır kapı, içeri girdikten sonra gürültülü bir şekilde kapanıyor. Koridordan geçip salona geliyoruz. Ev çok büyük olduğu için uzun, sarışın orta yaşlı bir kadın bir odaya girene kadar hangi yöne gideceğimi bilemiyorum. Gus'a ne kadar benzediğini fark etmemek imkânsız.

Gözleri ağlamaktan kızarıp şişmiş. "Siz Keller ve Stella olmalısınız. Ben Audrey." Sesi bitkin geliyor ama bizi samimi bir şekilde karşılıyor.

Elimi uzatırken gergin ve tuhaf hissediyorum; çünkü tek isteğim bir an önce Katie'yi görebilmek. "Selam, Audrey. Ben Keller Banks. Bu da kızım, Stella. Kaite'ye yardımlarınızdan dolayı çok teşekkür ederim."

İki eliyle elimi tutup sıkıyor. Biraz da olsa rahatlıyorum. "Rica ederim. Hadi, sizi Kate'in yanına götüreyim."

Az sonra göreceklerime hiç hazırlıklı değilim. Katie'yle her gün Skype'ta konuşuyoruz. Her geçen gün zayıfladığının ve daha bitkin olduğunun farkındayım. Onu sadece bilgisayar ekranında gördüm. Bilgisayarda görmekle gerçek hayatta görmek çok farklı şeyler. Bir deri bir kemik kalmış. Elmacık kemikleri ortaya çıkmış ve şakakları içine çökmüş. Benzi solmuş, teninde hafif bir sarılık var. Minik ellerini karnında birleştirmiş. İnce ve solgun teninden kalın ve mavi damarları görünüyor. Sol elini nazikçe tutuyorum. Eli her zamanki gibi soğuk. Başparmağımla elini okşayıp dudaklarını öpmek için eğiliyorum. "Selam, be-

beğim. Stella'yla seni görmeye beklediğinden daha erken geldik. Gus zorlu bir gece geçirdiğini söyledi."

Hafifçe hareket etmeye çalışıyor. Kolu kıpırdıyor, parmaklarını parmaklarıma geçirip elimi sıkıyor. Bu kadar hareket edebilmesi bile benim için bir eşsiz.

Audrey, Gus, Stella ve ben tüm günü Katie'nin başında geçiriyoruz. Sırayla onunla konuşuyoruz. Size tepki veremeyen biriyle konuşmanın zor olduğunu düşünebilirsiniz; ama Katie'yle hiç zor değil. Bizi dinlediğini çok iyi biliyoruz.

18 Ocak, Çarşamba

Keller

Bizi hâlâ dinlediğine inanmak istiyorum; ama artık bunun doğruluğundan şüpheliyim.

Hemşire, Katie'nin komaya girdiğini söyledi. Vücudu yavaş yavaş kendini kapatıyor. Tüm organları çöküyor. Artık elini tutunca elimi sıkmıyor.

Yatağının başında Audrey'yle ne zaman kendini hazır hissederse gidebileceğini, Gracei'in onu beklediğini, onu çok sevdiğimizi söylüyoruz.

Gus sessiz kalıyor.

19 Ocak, Persembe

Keller

Saat sabah üç. Stella, salondaki koltukta uyuyor. Audrey yatmam için beni kibarca kovalıyor. Audrey Katie'nin enfeksiyona sebep olan sondasını kontrol ederken, Gus biraz hava almak için dışarı çıkıyor. Katie'yi daha rahat hissettirebilmek için bunu her saat başı yapıyoruz. Genelde Gus da, ben de dışarı çıkmak istemiyoruz; ama sanırım durumu kabullenmek zorundayız. Arada dışarı çıkıp hava almamız gerek.

Evin terasından görünen okyanus manzarası inanılmaz. Su sonsuza kadar ilerliyor gibi görünüyor. Son bir ayda yaşadıklarımdan sonra gerçeklik algımın sonsuza kadar değiştiğinden korkuyorum. Manzara çok güzel; ama bunu iki ya da üç ay önce görseydim çok farklı şeyler hissederdim. O zaman, Katie gibi canlı ve enerjik olduğumu düşünürdüm. Yavaş yavaş tüm dünyamın siyah beyaz olduğunu hissetmek beni korkutuyor.

Gus parmaklıklara yaslanarak sigara içiyor. Gözleri kapalı ve saçları tıpkı bir kuş yuvası gibi. Yaşama isteğinin kalmadığının farkındayım. Haftalardır doğru düzgün uyumadı. Perişan durumda. Yenik düşmüş görünüyor. Katie

ve Stella haricinde kimseyle konuşmuyor, Katie de son iki gündür pek cevap vermiyor.

"Katie'ye ilgili en eski anını hatırlıyor musun?"

Cevap verirken gözlerini açmıyor. "Geçen hafta Gün Işığım ve Gracie'yle küçüklük anılarımızı çok düşündüm. Çocukluğuma dair neredeyse tüm anılar onlarla dolu. En eskisini hatırlamıyorum; çünkü ben kendimi bildim bileli yanımdalar. Ama birlikte yaşadığımız ilkleri hatırlıyorum. Gün Işığım'ı ilk kez denizanası soktuğunda dört yaşındaydı. Onu ilk kez keman çalarken dinlediğimde sekiz yaşındaydı. Bana ilk kez küfrettiğinde on bir yaşındaydı. Onun ilk kez ne kadar güzel olduğunu fark ettiğimde on altı yaşındaydı. Bu arada, bikinisi beyazdı."

Bunları duymak bana hem acı veriyor, hem de mutlu ediyor; ama yine de dinlemek istiyorum. "Yirmi bir yaşındaki Katie on yaşındakinden farklı mı? Sanki annesinin karnından bu bilgelik ve incelikle çıkmış gibi."

Gülüyor ama konuşmaya başlamadan önce sigarasını söndürüp bir tane daha yakıyor. "Gün Işığım her zaman diğer çocuklardan farklıydı. Daha zeki, daha iyi, daha eğlenceli," diyor ve sonunda bana bakıp gülümseyerek, "ve daha gevezeydi," diye devam ediyor.

"Çenesini tutamadığı için hiç başı derde girdi mi?" Onun hakkında konuşunca kendimi daha iyi hissediyorum.

Başını sallıyor. "Evet dememe gerek var mı? Ne düşünüyorsun? Kate geri adım atmadığında insanlar pes ederdi. Bu hareketini hem sever hem de saygı duyarlardı; çünkü ardında bir gerçekliğin yattığını herkes bilirdi. Bu minik kadın yetişkin bir adamı korkutabilir, inan bana, daha önce buna şahit oldum. En azından beni korkutmuştu." Gülüyor.

Ben de onunla gülüyorum. "Beni de."

Ondan birkaç metre ötede, parmaklıklara yaslanıyorum. Ortama sessizlik hâkim olunca, ikimiz de kıyıya vuran dalgaları izliyoruz. İkinci sigarasını söndürüp üçüncüyü yakıyor.

"Keller. Sana bir şey soracağım ama dürüst bir şekilde cevap vermeni istiyorum."

Göz ucuyla bana bakıyor. Başımı sallıyorum.

"Onu seviyorsun, değil mi? Tüm kalbin ve bedeninle sevmekten bahsediyorum."

Başımı sallıyorum. "Seviyorum. Tüm kalbim ve bedenimle."

Bir süre verdiğim cevabı değerlendirdikten sonra tekrar dalgalara bakıyor. "Güzel. Çünkü bu kız seni tüm benliğiyle seviyor. Sen de aynı şeyleri hissediyor olmasaydın seni mahvederdim." Söylediklerinde çok ciddi.

Farklı şartlar altında birazdan söyleyeceklerimin uygunsuz olduğunu bildiğim için çenemi kapatmam gerekiyor ama bir yandan da bu adamın duygularının üstesinden gelmesi gerektiğini düşünüyorum. "Sen de onu seviyorsun," diyorum soru bile sormadan.

Bu sırada uzaktaki dalgalara bakıp sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Elbette. O benim en iyi arkadaşım. Kim Gün Işığım'ı sevmez ki?"

Bunu söylerken yüzüne bakamayacağım için ben de dalgalara bakıyorum. "Kastettiğim bu değildi. Tüm benliğinle sevmekten bahsediyorum. Ona âşık mısın?"

Omuzları düşüyor. "Bu sorunun cevabını duymak istemezsin, dostum."

"Muhtemelen; ama ona nasıl baktığının farkındayım. Tüm olanlar seni çok farklı bir şekilde darmadağın ediyor. Sana bakınca kendimi görüyor gibiyim."

Somurtarak elini saçlarında gezdirip saçlarını arkadan topluyor. Söyleyip kurtulmak istese de benden çekiniyor.

"Gus, bunu birileriyle konuşmak zorundasın. Belki bu konuyu konuşmak için doğru insan ben değilim ama burada söylediğin her şey aramızda kalacak."

Sonunda gözlerime bakıyor. Gözlerini kırpıp iç çekmeden önce beni süzüyor. "Lanet olsun. Evet, ona âşığım. Ona âşık olmadığım tek bir an bile hatırlamıyorum."

Ben de hep bundan şüpheleniyordum. "Ona bunu hiç söyledin mi? Gerçekten açılmayı denedin mi?"

Sırtını okyanusa dönüp parmaklıkların yanına oturuyor. "Hayır."

"Neden?" Saat sabahın üçü. Ben burada oturmuş başka bir adamın kız arkadaşıma olan aşkını tartışıyorum ve onun için üzülüyorum. Bir an önce uyumam gerek.

"Çünkü hep benden daha iyisini hak ettiğini düşündüm. Bir gün kendi kadar mükemmel birini bulacağını biliyordum. Onun için tek isteğim buydu." Hayatımda duyduğum en samimi açıklamalardan biriydi.

Terasın diğer ucuna bakarak konuşuyorum. Söylemem gerekenleri söylerken onun yüzüne bakamam. "Grant'e taşınmadan bir gece önce onunla birlikte olduğunu biliyorum."

Bana meydan okumasını, bu kadar özel bir şeyi nasıl bildiğimi sorgulamasını bekliyorum. Ama beklediğim tepkileri göstermiyor. "Hayatımın en mükemmel gecesiydi, dostum. Bunu sana söylemem gerçekten çok saçma, üzgünüm; ama öyleydi."

Yüzüne bakıp başımı sallıyorum. Aramızda yaklaşan ölümden ve uykusuzluktan kaynaklanan tuhaf bir samimiyet oluşuyor.

Tekrar konuşup konuşmama konusunda kararsızmış gibi başını sallasa da pek düşünmeden söze giriyor. "Keller, dostum, bu soruyu cevaplamak zorunda değilsin; ama o gittiğinde hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağından kor-

kuyor musun? Yaşamının geri kalanı sevgiden ve mutluluktan uzak sonsuz bir kara deliğe sürüklenecek gibi hissediyor musun?"

Başımla onaylıyorum. "Bunu düşünmek istemiyorum ama bazen kendime engel olamıyorum. Onu çok kısa bir süredir tanıyorum ama beni tamamen bambaşka bir insana dönüştürdü. Bana kazandırdıklarını boşa harcamamayı bir borç gibi görüyorum, anlıyor musun? Evet, onsuz geçen her gün çok zor olacak."

Yanıma gelip sırıtma vuruyor. Bitkin görünüyor. "Hadi, içeri girelim. Dinlediğin için teşekkürler, dostum. Bu konuşma hiç yapılmadı, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Ayrıca beni yumruklamadığın ve taşaklarımı tekmelemediğin için teşekkür ederim. Senin yerinde olsam aynısını yapar mıydım, bilmiyorum. Çok iyi birisin, dostum. Gün Işığım'ın seni neden bu kadar sevdiği çok açık."

Birazdan söyleyeceklerime inanması için gözlerinin içine bakmalıyım. "Sen de kötü biri değilsin. Katie seni de seviyor, Gus."

Başını sallayıp sürgülü cam kapıyı açıyor. "Gün Işığım'ı bekletmek istemiyorum. Hadi, gidelim."

20 Ocak, Cama

Keller

Katie bugün öldü.

Sakince ve huzur içinde gitti. Çarpıcı bir veda olmadı, dikkat çekmeyi hiç sevmediğini düşünürsek onun için çok normal bir durum. Derin bir nefes aldı, sonra da verdi. Hepsi bu kadar. Bir sonraki nefes gelmedi.

Saat öğleden sonra 1.37'ydi. Hava güneşliydi. Yatağının kenarındaki aralık pencereden okyanustan havaya karışan tuzu kokluyor, esintiyi yüzünde hissediyordu.

Gus, yatağının sol tarafına oturmuş elini iki elinin arasında tutuyordu. Ben, sağ tarafına oturmuş diğer elini tutuyordum. Audrey, kucağında Stella'yla ayakucunun yanında bir sandalyede oturuyordu. Onu en çok seven herkes oradaydı.

Ekranında düz bir çizgi belirip bip sesi gelmeye başlayınca, hemşire sakince gelip nabzını kontrol etti. Nabzı atmıyordu. Üzgün olduğunu söyleyip taziyelerini ilettikten sonra bizi yalnız bıraktı.

Gus, hemen ağlamaya başladı. Elini son bir kez sıkıca tuttu, alnından öptü, onu sevdiğini söyledi ve veda edip

ayrıldı. Hemen ardından dış kapının çarptığını duyduk. Sonra da uzaklaşırken kamyonetinden gelen sesi işittik.

Onu bırakmak istemiyordum, birkaç dakika daha saçlarını okşadım. Stella Audrey'nin kucağından kalkıp Katie'ye veda etmek için Gus'ın oturduğu yere gelince gözyaşlarımı tutamadım. Yatağa eğilip yüzünü okşadım, gözlerimi kapattım, son bir kez hafifçe dudaklarından öptüm ve kulağına, "Bana güvendiğin için teşekkür ederim, seni sevmeme izin verdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Katie'nin üzerinden uzanarak Stella'yı kucakladım. Onu bu sahneyi görmeye maruz bıraktığım için kötü bir baba mı olduğumu merak ediyordum. Çok üzücü bir ortamda olmamıza rağmen Stella sakin görünüyordu. Audrey'nin oturduğu sandalyeye gidip elimi omzuna koydum, o da elimi sıkarak tek bir hareketiyle teşekkür ettiğini ve çok üzgün olduğunu anlatarak beni teselli etmeye çalıştı.

Stella'yla sahile gidip saatlerce uğraşarak dev bir kumdan kale yaptık. Tepeden tırnağa kuma bulanmıştık, bitirdiğimizde hava kararmıştı.

Katie kaleyi görse çok severdi.

22 Ocak, Pazar

Keller

Cenaze töreni birkaç dakika içinde başlayacak. Son hazırlıkları yapmak için Audrey'yle yaklaşık bir saat önce kiliseye geldik. Stella, babam, Dunc ve Shel'in yanında. Üçü de dün gece uçağa binerek buraya geldi.

İçeri girince kilisenin çok kalabalık olduğu gözümden kaçmıyor. Bir insana bu kadar yakın olmak; ama buradaki yüzlerin sadece birkaçını tanıyor olmak çok tuhaf. Dunc'ın yanına oturunca, Stella kucağıma geliyor. "Selam, baba."

"Selam, bebeğim. Bugün Dunc dayı ile iyi vakit geçirdin mi?"

Başını sallıyor. "Sahile yürüyüş yaptık. İki tane deniz kabuğu buldum." Eteğinin cebinden iki tane deniz kabuğu çıkarıyor. "Bunları Kate'e getirdim. Kate deniz kabuklarını sever, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Evet, sever. Çok iyi yapmışsın Stella." Kıvırcık saçlarından öpüp tatlı kızımın kokusunu içime çekiyorum.

Cenazenin büyük bir kısmını hatırlamıyorum. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Odaklanamadım. Aklımdan hatıralar ve görüntüler geçiyor, aynı zamanda hiçbir şey

düşünemiyorum. Ancak papaz mikrofonu Audrey'ye uzatınca kendime geliyorum.

Gözlerini bir peçeteyle silip boğazını temizlemeden önce burnunu çekiyor. "Ben Audrey Hawthorne. Kate, hayatının büyük kısmını oğlumla yaşadığımız yerin bitişiğindeki evde geçirdi. Kate'i ve kız kardeşi Gracei'i hep kendi kızım gibi benimsedim. Kate'in sevdiğim birçok özelliği var. Hepimiz Kate'i çok özleyeceğiz. Burada Kate için konuşma yapmak yerine, ona mektup yazmaya karar verdik. Şimdi bu mektupları size okuyacağım." Audrey derin bir nefes alıp ilk mektubu açıyor.

Sevgili Kate,

Seni düşününce, aklıma hâlâ sahilde Gus ve Gracei'le oynayan minik kız çocuğu geliyor. Etrafına büyük bir neşe saçıyordun. Çevrendeki herkes bunu hissedebiliyordu.

Büyüyünce içindeki neşe hiç azalmadı. Güçlü, zeki, yetenekli, sadık, karizmatik ve çok güzel biriydin.

Gus ve ben, seni tanıdığımız ve ailemizin bir parçası olarak görebildiğimiz için çok şanslıyız.

Şu an sana sarılıyorum, hissedebiliyor musun?

Seni seviyorum,
Audrey

Sevgili Katherine,

Seninle ilk göz göze geldiğimiz anda platonik bir aşk beslemeye başladığıma eminim. İlk başta bunun sadece sıra dışı bir moda anlayışı olduğunu düşündüm; ama sonra gelip benimle konuştuğunda, senin dünyadaki en iyi insanlardan biri olduğunu anladım. Gelip masama oturduğun tanıtım günlerinde kötü bir dönemden geçiyordum ve varlığınla beni mutlu etmeyi başardın. Senin arkadaşlığın daha önce hayal bile edemediğim şeyleri mümkün kıldı. Cesaretin bir kez daha hayatın hiç kimse için kolay olmadığını bana kanıtladı. Elimizdekileri en iyi şekilde değerlendirmek için sürekli mücadele etmeliyiz. Seni hiç unutmayacağım. Hayatımda tanışabileceğim, hem karakter hem de dış görünüş olarak en güzel insansın. Sen benim bu dünyadaki meleğimsin.

Sevgilerimle,
Clayton

Sevgili Kate,

Oyun günlerimizi özlüyorum. Beni gıdıklamanı ve bana sarılmanı özlüyorum. Şarkılarını özlüyorum. Bana kitap okumanı özlüyorum. Bayan Higgins de seni özlüyor.

Sevgiler,
Stella

Kate,

Grup olarak eşsiz yeteneğini özleyeceğiz. Senin azminle daha kaliteli müzik yapıp kendimizi geliştirdik. Sadece serçe parmağın bile hepimizden daha yetenekliydi. Sen olmasaydın şu an burada olamazdık. Teşekkür ederiz.

Arkadaşların olarak seni çok özleyeceğiz. Her şeyini: Kararlılığını, alsa taviz vermemeni, bizi cesaretlendirişini, kibarlığını... En çok da neşeni özleyeceğiz. Hiç kimse bizi senin kadar güldürmedi, özellikle de Franco'yu.

Seni özlüyoruz,

James, Robbie ve Franco

Not: Umarım cennette Formula 1 yarışı vardır ve Tanrı seni ilk gününde yarıştırır. Herkesi alt edeceğine eminim. Yolun açık olsun,

Kate.

Sevgili Kate,

Kendimi rahat hissettiğim kapalı kutumdan çıkıp beni rahatsız eden ve korkutan şeyler yapmayı senden öğrendim. Aptalca şeyler yapmak ve hata yapmak çok normal. Her şeye gülmek ya da hiçbir şeye gülmemek çok normal.

Bunun hiç farkında olmadın; ama hayatım boyunca kaçtığım her şeyle şu an senin sayende yüzleşiyorum. Altı ay önce bana seninle tanışma şansı verdiğin için çok teşekkür ederim, dostum. Seninle tanışmak, hayatımda başıma gelen en güzel şeylerden biri oldu. Hayatımı değiştirdin.

Sevgiler,
Dans partnerin

Not: Tanıdığım en belalı serserisin.

Katie,

Bana neler ifade ettiğini kelimelere dökmek çok zor. Yaşam tarzına hep hayran kaldım. Bana ilham verdi. Beni sana âşık etti. Bana daha önce kimsenin yapmadığı bir şekilde meydan okudun. Cesaretin ne demek olduğunu gösterdin. Samimiyetin, açık görüşlülüğün beni daha iyi bir insana, daha iyi bir babaya ve daha iyi bir adama dönüştürdü.

Seni o kadar özlüyorum ki, canım acıyor.

Seni daima seveceğim, bebeğim.

Keller

Gün Işığım,

Böyle şeylerde iyi olmadığımı sen de biliyorsun, bu yüzden kısa ve öz konuşacağım. Umarım şu an Gracie'yle bir bulutun üstüne oturup Twix yiyorsunuzdur. Umarım cennette her gün güneşlidir, dalgalar hep büyüktür ve gün batımı muhteşemdir. Umarım sabah, öğle ve akşam sert ve sade kahve ikram ediliyordur ve salı, vejetaryen taco günüdür. Umarım orada senin için özel olarak yapılmış bir keman vardır ve onu her gün çalarsın.

Bana bir efsane yaratmamı söylemiştin. Sen, bunu gerçekleştirmeyi başardın. Her gününü efsane bir şekilde geçirdin. Bunu çok özleyeceğim.

Seni seviyorum,
Gus

Kalabalıktan ağlama sesleri yükseliyor. Audrey, soğukkanlılığını korumaya çalışıyor. Tam patlama noktasına geldiğini düşündüğüm an, derin bir nefes alıyor. "Kate, son haftalarını benim evimde geçirdi. Bana bunu verdi," diyerek elindeki kapalı zarfı gösteriyor ve, "cenazenin sonunda okumamı istedi," diye devam ediyor. Elleri o kadar titriyor ki, bir an zarfı açamayacağını düşünüyorum. Yavaşça zarfın ucunu yırtıp içinden katlı bir kâğıt çıkarıyor. Gözlerini kâğıtta gezdirirken eliyle ağzını kapatıyor. "Üzgünüm, yapamayacağım."

Ayağa kalkıp mektubu okumak, ona yardım etmek istiyorum; ama boğazımın düğümleneceğini ve gözlerimden akan yaşları durduramayacağımı bildiğim için kalkamıyorum. Papaz, tek elini Audrey'nin omzuna koyarak kibarca mektubu onun yerine okumayı teklif ederken, kilisenin arka taraflarından bir ses geliyor. "Bekleyin." Boğazını temizleyerek ön tarafa doğru yürürken, tüm gözler ona kenetleniyor. "Ben okurum." Konuşan, Gus. Katie öldükten sonra kayıplara karışmıştı. Birkaç kez Audrey'ye mesaj atsa da, iki gündür onu hiç görmedik. Buraya geldiğimde onu göremeyince hiç gelmeyeceğinden korkmuştum. Üzerinde bir takım elbise var ama berbat görünüyor. Günlerdir hiç uyumamış gibi.

Kâğıdı alırken Audrey'ye sarılıp yanağından öpüyor. Birkaç kez yutkunduktan sonra Katie'nin yazdıklarını okumaya başlıyor:

Keşke bugün hepimiz başka bir yerde, başka bir şey yapıyor olsaydık. Çünkü cenazeler çok moral bozucudur. Hepiniz buraya gelme kibarlığını gösterdiğiniz için, bu fırsatı değerlendirip size birkaç kuraldan bahsedeceğim. Kuralları uygulamaya şimdi başlayabilirsiniz. Hepsi sonsuza kadar geçerli.

Kural bir: Benim için ağlamayın. Muhteşem bir hayat yaşadım. Üzülmeye değil, kutlamaya değer bir hayattı. Ben bunu söyleyebiliyorsam, beni düşünürken ağlamak yerine gülümseyin, mutlu olun.

Kural iki: Her günü son gününüzmüş gibi yaşayın. Bunun çok sıradan bir söz gibi göründüğünü, hatta bu sözü kamyon arkasında okuduğumu bile düşünebilirsiniz, belki de gerçekten kamyon arkasında okumuşumdur; ama bunun doğruluğundan şüphe etmeyin. Bunu yapın.

Kural üç: Anı yaşayın. Hayatta çok fazla kural, plan ve sınırlama var. Eğlenceye vakit ayırmak için planlarınızı değiştirin. Arada bir geç kalın, sana söylüyorum, Keller. İçinde bulunduğunuz anın tadını çıkarmaya bakın.

Kural dört: Kimseyi yargılamayın. Herkesin kendine göre sorunları var. Kendi sorunlarınızla ilgilenin ve sizden istenmediği sürece başkalarının hayatına burnunuzu sokmayın. Sizden istendiğinde de sadece yardım edin, yargılamayın.

Kural beş: Çılgınlar gibi dans edin. Size söylüyorum, Clayton ve Shelly.

Kural altı: Bir efsane yaratın. Size söylüyorum, Rook. Müzik, dünyayı güzelleştiriyor. Sizinki ise tam bir efsane! Devam edin. Her gün. Size hayranız.

Kural yedi: Arkadaşlarınıza ailenizmiş gibi davranın. Gus ve Audrey'den öğrendiğim bu ders herkese yayılsın.

Kural sekiz: İçinizdeki her hücreyi sevgiyle doldurun.

Kural dokuz: Arada bir gün batımını izleyin. Bunu önemsediğiniz biriyle yaparsanız size daha iyi gelecektir.

Kural on: Benim için ağlamayın.

Unutmayın, şu an cennetten sizi izliyorum. Bu kuralları uygulayın; uygulamazsanız da haberim olur.

Beni sinirlendirmeyin!

Hayatımı güzelleştirdiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim.

Hepinizi seviyorum. Sağlıcakla kalın.

Gün Işığı

Gus'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor. "İşte benim hatunum." Sonra, gülümsemenin yerini bir üzüntü alıyor. Başıyla selam vererek mikrofonu bırakıyor. Audrey'ye ilk sıradaki yerine kadar eşlik edip yanına oturuyor.

Papaz dualarla töreni sonlandırdıktan sonra, herkes kiliseden çıkmak için ayağa kalkıyor. Törenin en korkuyla beklediğim kısmı yaklaştı. Stella'yı yanağından öpüyorum. "Bebeğim, sen büyükbaban ve Dunc'la çık. Sizinle dışarıda buluşuruz."

Minik başını sallarken bukleleri oynuyor. "Nereye gidiyoruz?"

Gözyaşlarımı durdurmak için göz kırparak cevap veriyorum. "Katie'yi mezarlığa götüreceğiz. Böylece herkesin onu ziyaret edebileceği özel bir yeri olacak."

"Anneminki gibi mi?"

"Evet, tıpkı anneninki gibi."

Dunc, kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu anladığında Stella'yı uzaklaştırıyor. "Hadi, Stella, dışarı çıkıp güvercinleri kovalayalım."

Stella, Dunc ve Shel'in önümden geçişini izliyorum ve babamın da arkalarından gitmesini bekliyorum. Babam önümde durup elini omzuma koyuyor. "Üzgünüm, evlat. Bu kısa hayatında çok fazla kayıp yaşadın."

Başımı sallıyorum.

Gözlerimi kapatarak kendime gelmeye çalışıyorum ama gözkapaklarımın ardında bana gülümseyen yeşil gözler beliriyor. Sonsuza kadar burada oturup o gözlere bakmak istiyorum.

Ama yapamam.

Gus, Jamie, Robbie, Franco ve Clayton beni bekliyor.

Tabutun başında toplanınca kimse tek kelime etmiyor. Tabut tahmin ettiğimden çok daha hafif, bu da bana son günlerde ne kadar zayıf olduğunu düşündürüyor. Muh-

temelen yaklaşık otuz beş kiloydu. Onu böyle düşününce içim acıyor.

Cenaze arabasına yürümemiz kısa sürüyor.

Mezarlığa giden yolda vakit geçmek bilmiyor.

Gerisini pek hatırlamıyorum. İçimdeki korku git gide artıyor.

Stella'yı babama bırakıp biraz temiz hava almak için çadırdan uzaklaşırken, papaz konuşma yapıyor. Katie'nin mezarının yanındaki Gracei'in mezar taşına bırakılmış bir Twix ve sarı laleler olduğunu fark ediyorum.

Çadırın arkasından dolanırken, Gus'ın sigara içtiğini görüyorum. Yüzüme bakmadan cebinden sigara paketini çıkarıp bana doğru uzatıyor. "İster misin?"

Hayatımda hiç sigara içmedim ama şu an mantıklı düşünemiyorum. Acımı hafifletecek her şeyi yapabilirim. Paketten bir sigara ve uzattığı çakmağı alıyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok; ama sigarayı yakıp içimdeki öfkenin verdiği enerjiyle derince içime çekiyorum. Ciğerlerimin yanmasıyla aniden gelen öksürüğü tutamıyorum.

"İlk defa mı içiyorsun?" diye soruyor Gus.

Tekrar öksürüyorum. "Çok belli oluyor, değil mi?"

"Bırakmalısın," diyor sakince.

Elimdeki sigarayı geri uzatıyorum. "Evet, sanırım haklısın."

Son bir nefes alarak elindeki sigarayı bitiriyor. Yere atıp üstüne basarken benimkine başlıyor.

"Bırakmalısın," diyorum.

"Biliyorum. Gün Işığım da hep aynı şeyi söylerdi. Her sigara içtiğimde kendimi suçlu hissediyorum; ama bırakamıyorum. Daha önce denedim." Bana bakıyor. "Annem zarfını verdi mi?"

"Evet." Bu sabah Audrey bana Katie'den bir zarf verdi.

Katie'nin ona biri Gus, biri de benim için iki zarfta iki CD bıraktığını söyledi. CD'leri birkaç hafta önce hazırlamış ve Audrey'ye bugün onları bize vermesini söylemiş.

"CD'ni dinledin mi?"

"Henüz değil. Sen?" Bu gece Minneapolis'e döndükten ve Stella'yı uyuttuktan sonra dinlemeyi planlıyorum. İçimde derin bir yara açacağını bildiğim için yalnız ve sessiz bir yerde dinlemeliyim.

"Henüz değil." Sesi gergin geliyor.

Kalabalık, çadırdan uzaklaşıp arabalarına doğru hareket ediyor.

Çadırı işaret ediyorum. "Hadi, gidip bu işi bitirelim."

Yere bakıp bir süre kendinden geçtikten sonra gözlerini kırparak cevap veriyor "Yapamam, dostum. Ben ona iki gün önce veda ettim. Buradan gitmem gerek. Daha fazla dayanamayacağım."

"Tamam. Evde görüşürüz. Havaalanına gitmeden önce eve uğrayıp eşyalarımızı almamız gerek."

"Evde olmayacağım," diyor net bir şekilde.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir süre buradan uzaklaşmam gerek." Gözlerinde soğuk bir ifade var.

Bunu kendi içinde çözmesine müsaade etmem gerek. Hepimiz bir şekilde bunu atlatacağız. Elimi uzatıyorum, o da sıkıyor. "Görüşürüz, dostum. Ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım."

Hafifçe omzuma vuruyor. "Teşekkürler, dostum. Ben de."

Mezarlıktan çıkıp gözden kaybolana kadar onu izliyorum. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok, hem de yürüyerek gidiyor. Kamyoneti hâlâ kilisede, kilise de birkaç kilometre ötede.

Katie'nin ölümü kıyıya vuran dalgalar gibi içimi acıt-

maya devam ediyor. Tam bu an, bir dalga daha vuruyor. Katie gitti. Onu bir daha göremeyeceğim. Bir daha sesini duyamayacağım. Ona bir daha dokunamayacağım. Aklımdan bunlar geçerken, dizlerimin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Ağlıyorum çünkü onu geri istiyorum. Ağlıyorum çünkü kanserden nefret ediyorum. Ağlıyorum çünkü hayat hiç adil değil.

Bir el hafifçe omzuma dokunuyor ve biri yanıma çömelerek oturuyor. "Evlat?"

Babam. Ağlamak istemiyorum ama yapamıyorum. Ona bakıyorum, nefes almaya çalışıyorum. "Onu... geri... istiyorum..." diyorum ağlayarak. Cevap vermeyince, devam ediyorum. "Neden Katie?"

Ben mantıklı, bilimsel bir açıklama beklerken; babam ellerimi tutup bana sarılıyor.

Bana sarılıyor.

Kollarında ağlıyorum.

Gözyaşlarım kesilince, beni bırakıp cebinden bir peçete uzatıyor. Yüzümü kurulayıp burnumu siliyorum. Tek kelime etmeden beni kiraladığı arabaya götürüp Stella ve Dunc'ın bizi beklediği arka koltuğa oturtuyor.

Birini tanıdığınızı düşündüğünüzde, karşınızdaki kişi birden değişir. Ya da siz değişirsiniz. Ya da ikiniz de değişirsiniz. Bu da her şeyi değiştirir.

25 Ocak, Çarşamba

Keller

Bugün Audrey'den bir mektup aldım. Onun adını görünce içimdeki taze acı biraz daha derinleşti. Zarftaki mektubu açınca, içinden küçük bir parça kâğıt yere düşüyor. Kâğıdı yerde öylece bırakıyorum.

Sevgili Keller,

Kate'in son isteklerinden biri de bunu sana bırakmamdı. Durumunu bana anlattı ve ben de bunun çok doğru bir karar olduğunu düşündüm. Umarım Kate'ten kalan bu anı hayattaki hedeflerine ulaşmanda yardımcı olur.

Keşke daha farklı bir durumda tanışsaydık; ama yine de seni ve Stella'yı ağırlamak benim için büyük bir zevkti. Muhteşem bir kızın var. Değerini bil. Onun sesini ve gülüşünü duymayı çok özledim. Onsuz ev çok sessiz. Beni tekrar ziyaret etmek isteseniz kapım size her zaman açık. Lütfen Stella'ya selamlarımı ilet.

Umarım zaman yaralarını kapatır ve seni Kate'le olan güzel anılarınla baş başa bırakır. Çok iyi biriydi.

Sevgiler,
Audrey

Yine ağlamaya başlıyorum. Bu aralar o kadar çok ağlıyorum ki, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülene kadar ağladığımı fark etmiyorum.

Katie'nin gönderdiği kâğıt parçası, dolabın önünde duruyor. Elime alıp çevirince, ikiye katlanmış bir çek olduğunu görüyorum. Çeki açıyorum. Üzerinde Katie'nin el yazısıyla yazılmış bir not var:

Keller,

Bu parayı yakın bir zamanda babam gönderdi. Bir kısmını cenaze masraflarını karşılaması için Audrey'ye verdim. Geri kalanını da senin almanı istiyorum. Umarım okul ücretinin bursun karşılamadığı kısmını ödemene yeter. Harika bir öğretmen olacaksın!

Seni seviyorum, bebeğim
Kate

Notu kaldırıp çekin miktarına baktığım an yatağımın hemen yanında olduğum için kendimi şanslı hissediyorum; çünkü miktarı görünce ayaklarım boşalıyor. Benim adıma yazılmış 40.000 dolarlık bir çek.

Clayton'un cenazede okunan mektupta yazdıklarını düşünmeden edemiyorum. Katie gerçekten bir melek.

27 Ocak, Cuma

Keller

Beş gündür evdeyiz. Ben işe ve derslere geri dönerken Stella da anaokuluna başladı ve buradaki yeni düzenine alışmaya çalışıyor. Buraya alışmakta hiç zorluk çekmedi. Arkadaş canlısı, meraklı ve uyumlu bir çocuk. Her yerde başarılı olabilir.

Katie'nin CD'sini dinlemekten şimdiye kadar olabildiğince kaçındım. Eve gelip zarfı açtığımdan beri şifonyerimin üzerinde duran birlikte çekildiğimiz fotoğrafın yanında duruyor. Üç kere elime alıp açmayı denedim ama başaramadım.

Şimdi yine CD'ye bakıyorum.

O da bana bakıyor.

Saat on biri çoktan geçti, aslında uyuyor olmam gerek; ama burada onsuz uyumak benim için çok zor. Son birkaç gündür koltukta uyuyorum.

Yatağımın örtüsünü açıp yatıyorum. Yüzümü yastığa gömüp kokluyorum. Yastık hâlâ o kokuyor. Katie evden gideli bir ay oldu ve bu yastık kılıfını yıkamak hiç içimden gelmiyor. Hâlâ onun uyurken giydiği tişörtlerden biriyle uyuyorum. Tişört de hâlâ o kokuyor ama kokusu yavaş yavaş ortadan kayboluyor. Bazen kokusunun tamamen

kaybolduğunu ve tişörtteki kokuyu hayalimde canlandırdığımı düşünüyorum. Arkama dönüp tavana bakıyorum. "Seni özlüyorum, Katie, hem de çok özlüyorum. Her saniye seni düşünüyorum. Birazdan benim için hazırladığın CD'yi dinleyeceğim. Ağlayacağımı biliyorum ama cesur olma konusunda kendimi geliştirmeye çalışıyorum. Hâlâ senin sayende cesaretimi toplayabiliyorum. İşte başlıyoruz." Zarfa uzanırken ellerim titriyor. Kendine özgü el yazısının üstünde parmaklarımı gezdiriyorum. El yazısı ufak, kalın ve tıpkı onun gibi eşsiz.

Parmağımı CD'nin altında kaydırırken açıp açmama konusunda tereddüt ediyorum. Bu zarf birden tahmin edebileceğim en korkunç şeye dönüşüyor. Sıcak basıyor, kusacak gibi hissediyorum. Nefesim var gücümle koşmuşum gibi hızlanıyor. Hiçbir şey düşünmemek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Sen, cesursun." Bu sözleri kendime hatırlatıyorum. Gözlerimi tekrar açmadan önce birkaç kez içimden tekrar ediyorum. Korkudan gözlerimden yaşlar geliyor. Bir kez daha CD'ye bakıyorum. "Sen, cesursun. Ben, cesurum."

Zarfı yırtıp CD'yi çıkarıyorum. Üzerinde hiçbir şey yazmıyor. Hiçbir etiket yok. Birazdan karşıma ne çıkacağına dair hiçbir ipucu yok.

Yatağımın yanında duran bilgisayarımı çantasından çıkarıp açıyorum. CD'yi takmadan önce fotoğraflarımın bulunduğu klasörü açıyorum çünkü sesini dinlerken ona bakmam gerek. Son birkaç ayda onlarca fotoğraf çektim. Bazılarında ikimiz varız, bazılarında o ve Stella var, bazılarında ise sadece Katie var. Kulaklığımı takıp gözlerimdeki yaşları siliyor ve CD'yi başlatıyorum. Birazdan duyacaklarıma hazırlıklı olmam imkânsız. Onun sesi. Benimle konuşuyor. Gözlerimi kapatırsam burada olduğunu hayal edebilirim. Aynen böyle yapıyorum.

Selam, Keller. Bunu ben gittikten sonra dinlediğini biliyorum ve biraz tuhaf olduğunun farkındayım; ama ben olsaydım senin sesini tekrar duymak isterdim. Bu yüzden buradayım, bebeğim.

Herkesle ilgilenmeyi bir görev sayarak büyüdüm. Kız kardeşimin bana ihtiyacı vardı. Annemin bana ihtiyacı vardı. Sevgi alışverişine inanarak büyüdüm. Gracie, Gus, Audrey, arkadaşlarım... Hepsini sevdim, onlar da beni sevdi. Beni huysuz ve sevimsiz bir insan olmaktan kurtardılar. Mücadele ettiğim insandan. Güçlü olmak zorunda olduğuma inanarak büyüdüm. Her hareketimi kontrol altında tutmak zorundaydım çünkü insanların bana ihtiyacı vardı ve onlara yardım etmeliydim.

Bundan pişman mıyım? Asla. Asla pişman olmam. Beni ben yapan özelliğim de bu.

Ama Grounds'a girip seninle tanıştığım, konuştuğum, flört ettiğim gün... İçimde bir şeyler değişti. Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Nokta. Senden fiziksel olarak çok etkilendiğimi inkâr edemem. Bu konuyu bir açıklığa kavuşturalım, Keller, çok seksisin: gözlerin, yüzün, saçın, popon... Ama dış görünüşünün dışında başka şeyler de vardı. Arkadaş canlısıydın, biraz kırılgandın, biraz gergindin ve çok doğaldın. Seninle arkadaş olmam gerektiğini biliyordum.

Sana âşık olmamak için çabaladım, çok çabaladım; çünkü ben Kate Sedgwick'im. Asla ilişki yaşamayan bir insan olmanın yanı sıra, aynı zamanda da ölüyordum.

Yine de, beni içine çekebilmeyi başardın. Sana her geçen gün daha da âşık oldum. Gülüşünü sevdim. Klasik edebiyat okumanı sevdim. Geç kalmamdan nefret etmeni sevdim. Sabrını sevdim. Beni yeryüzündeki tek insanmışım gibi dinlemeni sevdim. Gitar çalmanı sevdim. Kahveni içilebilecek en iyi şekilde, yani sade içmeni sevdim.

Sadece baba olmanı değil, aynı zamanda muhteşem bir baba olmanı sevdim. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum; ama kızına olan bağlılığın bana çok çekici geldi. Düşünceli ve romantik oluşunu sevdim. Doğuştan gelen öğretme yeteneğini sevdim. Her şeyi öğretme yeteneğini. Çok sıkı çalışmanı sevdim. Kararlılığını ve reddedilmeyi kabullenmeyişini sevdim. Duygularını her zaman kontrol edememeni ve tüm hislerini açıkça yaşayabilmeni sevdim. Benim dertlerimle uğraşmanı sevdim. İnsanlar bana bunu pek yapmaz. İhtiyacım vardı.

Bana hayatımın peri masalını yaşattın. Sana tüm kalbimle güvendim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım; ama bu değişikliğin gerçekten hakkını verdin. Beni sevmen ve sevgini iliklerimde hissettirmen... Âdeta cennetteydik. Sevildiğimi hem fiziksel hem de duygusal olarak hissettim. Benimle konuştuğunda, bana baktığında, bana dokunduğunda... Bana taptığını hissettim. Kendimi güzel ve değerli hissettim. Tutkulu ve fedakâr olduğunu hissettim. Yorucu olduğu kadar heyecanlı ve tatmin ediciydi. Umarım sen de böyle hissetmişsindir.

Tüm yaşadıklarımızı düşünecek olursak, bana sadece başka bir insana güvenmenin normal olduğunu değil, aynı zamanda da o insanın senin yüküne ortak olabileceğini öğrettin. Senin önünde ağlayabiliyorum. Ben hiç ağlamazdım. Gerektiğinde hassas ve kırılgan oldum, beni hiç yargılamadın. İkimiz için de güçlü kalabildin. Korkularımı sana anlatabildim. Sana ailemden ve geçmişimden bahsettim. Bunun benim için ne kadar rahatlatıcı bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bana olan desteğin tek kelimeyle inanılmazdı.

Minnesota'ya üniversiteye gitmeyi ölmeden önce yapılacaklar listemden çıkarabilmek için gitmiştim. Seninle tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Teşekkürler, Keller Banks.

Şimdi biraz geleceğinden bahsedelim; çünkü söyleyeceklerimi dinlemen benim için önemli. Okulunu bitir ve lise İngilizce öğretmeni ol. Paylaşman gereken özel bir yeteneğin var. Tıpkı *To Sir, With Love* [Sevgili Öğretmenim] filmindeki Sidney Poitier gibi olacaksın. Öğrencin olacak çocuklar ne kadar şanslı. Dünya üzerinde ikiniz için Stella'nın inanılmaz bir kadına dönüşebileceği bir yer bul. Stella'nın muhteşem bir kadın olacağından hiç şüphem yok. Ona cesaret ver, ona destek ol, onu sev... Hepsini yapacağını çok iyi biliyorum. Bir de, lütfen o kocaman kalbini paylaşabileceğin birini bul. Kendini sevgiye kaptırınca mükemmel biri oluyorsun. İnsanın bedenini, ruhunu ve zekâsını seviyorsun. Şüphesiz, sorgusuz ve koşulsuz. Yine böyle sevebileceğin birini bul. Umarım seni, senin beni ettiğin kadar mutlu eder. Stella'nın kız ve erkek kardeşleri olmalı. Bayan Higgins harika bir kaplumbağa; ama asla gerçek bir kardeşin yerini dolduramaz.

Şu an üzgün olduğunu biliyorum. Üzül ama tüm hayatını böyle geçirme. Üzülmek hayatı çekilmez kılar. Her şeyi akışına bırak. Önünde inanılmaz bir hayat var. Her dakikanın keyfini çıkar ve buna şimdi başla.

Sen, cesursun. Şimdi benimle tekrar et: Sen, cesursun.

Seni seviyorum, bebeğim. Seni seviyorum, bebeğim.

Kalbim ağrıyor, yüzüm gözyaşlarıyla sırılsıklam oluyor. Sonra, gülümsediğimi fark ediyorum. Kırık kalbim beni paramparça etmek üzereyken gülümsüyorum. Beni hiçbir zaman yalnız bırakmayacak bu gülümseyişi Katie'ye borçluyum. Onunla tanışmadan önce mutluluğun nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Uzun zamandır kalbimi kapatmıştım, Grounds'a girdiği gün kalbimin kapılarını sonuna kadar açtı. Hem de birkaç dakika içinde. Bunu sadece dağınık saçları, derin bakışları ve el yapımı tişörtüyle değil,

özgüveni, kibarlığı ve neşesiyle yaptı. Hayatımda tanıdığım en dürüst insandı. Tüm hayatı çözmüş, insanlara nasıl davranması gerektiğini bilen, onlara nasıl değer vereceğini ve kendini özel hissettireceğini bilen biriydi. Onunla her şeyimi paylaştım. Hem iyi hem de kötü yanlarımı gösterdim. Daha önce kimsenin bilmediği şeyleri ona açtım. Hayatımı ve kendimi çözümlememe yardım etti. Onun sevgisi sayesinde kendimde hayatımı değiştirebilme cesaretini buldum.

Hâlâ gittiğine kendimi inandıramıyorum. Gus'la konuştuğumuz kara delikle her gün savaşıyorum. Onun için, kendim için ve kızım için savaşıyorum.

Katie, iyi ya da kötü her durumdan ders çıkarabilme yeteneğine sahipti. Kulağa kolay geliyor; ama sonsuz mutluluğa erişebilmek çok zor. Katie mutlu olmak, her şeye olumlu yanından bakmak için büyük çaba sarf ediyordu. Bunu inkâr edeceğini sanmıyorum. Her gün bunun için uğraşmak büyük cesaret gerektirir. Mutlu, düşünceli ve neşeli olmak onun bir parçasıydı; ama aynı zamanda da kendi seçimiydi. Gus'ın aylar önce söylediği şeyi düşünmeden edemiyorum. Sadece her şeyin mutlu yanını görmüyor, aynı zamanda orada yaşıyor.

Gus haklıymış.

İşte bu yüzden Katie tanıdığım en cesur insan.

Sen, cesursun...

Teşekkür

Çocuk yetiştirmenin bir ekip işi olduğu söylenir.
Kitap yazmak da öyle.
Gün Işığım ekibine tüm kalbimle teşekkür ediyorum.

B., Debbie ve Robin Bright Side'ın ilk okurları. Bu süreçte verdiğiniz destek için teşekkür ederim. Kitabı incelerken gönderdiğiniz mesaj ve yorumlara bayıldım. ("Böyle demesen daha iyi olur...", "Çok üzüldüm.", "Ağlamaktan gözlerim şişti!", "Bu kısmı sevdim...", "Ve Clayton!", "Lütfen Keller'a daha fazla yer ver.", "Aman Tanrım.") Keller ve Gus'ın takımındaki kadınların eşit sayıda olduğuna bakacak olursak bu iki karakterle doğru yolda ilerliyordum. Deb, Keller senin. Robin, Gus senin. B.'ye de Kate kalıyor ve bu konuda hayal kırıklığına uğramayacağını düşünüyorum.

Tammy Johnson, RN, BSN ve Doktor John Okerbloom Gün Işığım'ın medikal danışmanları. Zeki ve çılgın arkadaşını benimle tanıştıran çılgın kız kardeşim sayesinde! Dünyadaki en iyi iki insan. Birlikte, âdeta bir aziz sabrıyla birçok sorunun cevabını buldular. Kate'in hikâyesine gerçeklik ve şefkat getirdiğiniz için teşekkür ederim. Harikasınız!

Kody Templeman, Gün Işığım'ın müzik öğretmeni. Hikâyenin grup, turne ve teknik müzikle ilgili bölümle-

rini okuyup onayladığın için teşekkür ederim. Sorularımı cevaplaman ve bana destek olman benim için çok şey ifade ediyordu, sevgili yetenekli arkadaşım. Bunu okuyanlar mutlaka Kody'nin gruplarına bir göz atmalı: Teenage Bottlerocket ve The Lillingstons. Ciddiyim. Mutlaka dinlemelisiniz. İkisi de çok başarılı!

Inside the Pages of a Book'un sahibi Jess Danowski, beni destekleyip bana inandı. Bir Jedi ustası hassasiyetiyle bana bağımsız yayıncılık ve tanıtım dünyasında yol gösterdi. Bana inandığın için teşekkürler!

Genç nesille bağımı Eric Johnson sayesinde kurdum. Üniversiteyi bitireli yıllar oldu, bu yaşlı kadın üniversite hayatı hakkında yazmak için yeğenine başvurmak zorundaydı. (Teşekkür bölümünde senin adına yer vereceğimi söylediğimde şaka yaptığımı sanıyordun Eric, değil mi?) Bunu hak ettin. Teşekkürler!

Monica Parpal, Gün Işığım'ın olağanüstü editörü. İşinde mükemmelsin ve projelerimde her zaman en az benim kadar emeğinin olduğunu hissettirdin. Kate'e olan sevgin ve bu kitabı güzelleştiren yorumların için teşekkür ederim. Sen benim kahramanımsın, Monica!

Brandon Hando, üstün yetenekli kapak tasarımcısı. Bright Side'ın kapağı mükemmel oldu. Teşekkürler, Brandon! Yeteneğine hayranım.

Annem ve babam, dünyanın en iyi kitap pazarlayıcıları. Bu işte uzmansınız. Kitabın tanıtımında büyük bir rol üstlendiniz, daha başarılı olamazdınız. Teşekkürler! Sizi seviyorum!

B. ve P., en sevdiğim iki insan. Siz benim dünyamsınız. Siz olmadan bunu asla başaramazdım. Sizi seviyorum!

Dünyadaki müzisyenlerin yarattığı sihir olmadan yazamazdım. Müzik, bana hiçbir şeyin veremediği kadar ilham veriyor. Tutkunuzu bizimle paylaştığınız için teşekkürler.

Bana göre, Kate Sedgwick çok güçlü bir kadını temsil ediyor. Hayatımda güçlü kadınlar olduğu ve her biri Kate'e ilham verdiği için şanslıyım. Barb Henken, Debbie Clark, Robin Stonehocker, Barb Konecny, Tammy Johnson, Andi Hando, Erika Sosias ve Monica Parpal'a böyle serseri kadınlar oldukları için teşekkür ederim. Her birinizin zekâsına, davranışına, güvenine, espri anlayışına ve kibarlığına hayranım ve büyük saygı duyuyorum. Her gün bir efsane yaratıyorsunuz.

Son olarak, sevgili okurlarım, her gün beni onurlandırıyorsunuz. Değerli vaktinizi kitabımı okumaya ayırmanın benim için neler ifade ettiğini tahmin bile edemezsiniz. Aklım başımdan gidiyor. Bir kitap yazıp onu biriyle paylaşmak kalabalık bir salonda çıplak konuşma yapmak gibi. Her şeyini ortaya koyuyorsun. İnsanlar seni iyi ya da kötü eleştiriyor. Bitmeyen desteğiniz için teşekkür ederim. Sayenizde kendimi daha az çıplak hissediyorum.

Size son bir sözüm var; çünkü hayat bazen hepimiz için çok zor.

Hepiniz çok cesursunuz.

Şimdi gidip bir efsane yaratın.

Bu bir emirdir!

Sözlerime kulak verin.

Lütfen.

Kim Holden, dünyanın en harika şehri Denver'da yaşıyor. Sevdiği şeylerden bazıları: kitap okumak, yazı yazmak, yeryüzündeki en iyi iki erkek (eşi ve oğlu), bisikleti, Facebook, buzlu kahve ve müzik. Hayal kurmayı da çok seviyor. Hayal kurmaktan bahsetmişken, bu yazıyı okuyanlara bir tavsiyesi var. Hayallerinizden asla vazgeçmeyin. Hiçbir şey için geç değil. Bugün başlayın. Hatta hemen şimdi başlayın. Hayallerinizi gerçekleştirin.

Arkadaş olalım!

Takılırız.

Eğlenceli olur.

Beni buradan ziyaret edin:

www.kimholdenbooks.com

www.facebook.com/kimholdenauthor

Kim Holden'ın diğer kitapları:

Gus

All of It

Gün Işığım

Hayat bir gökkuşağı olsa, Gün Işığım gökkuşağının sekizinci rengi olurdu.

En yakın arkadaşı Gus'ın, Kate Sedgwick'e Gün Işığım demesinin bir sebebi vardı. Sıra dışı bir hayat süren Kate, her şeyin mutlu ve pozitif yanlarını görmekle kalmıyor, aynı zamanda hayatı tüm ruhuyla yaşıyordu.

Kate üniversite eğitimi için Grant'e yerleşerek her şeyi, herkesi geride bırakır. Ancak hayatta asla kopamayacağınız insanlar vardır. Tüm hissettiğiniz, gördüğünüz, istediğiniz onlardır artık. Kate, yeni taşındığı şehrin ona hazırladığı sürprizlerden habersiz; tüm benliğini saran sonsuz sevgiyle dalgalara göğüs germeye hazırdır.

Kendini bir anda fırtınanın ortasında bulsa bile...

Herkesin hayatında anlatamadığı hikâyeleri ve sırları var.

Herkesin hayatında, "Sen aslında bensin," dediği özel biri var.

instagram.com/AspendosYayinevi
facebook.com/AspendosYayinevi
twitter.com/AspendosY

aspendos

₺ 24

ISBN: 978-605175627